

Hoài Tông, Anh Tránh Ra!

Bánh Cam [Orange]

HOÀI TỔNG ANH TRÁNH RA!

Tác giả: Bánh Cam (Orange)

Thể loại: Ngôn Tình, Ngược Luyến, Sủng

DTV-EBOOK.COM

1. [Chương 1: 1: Anh Nhẹ Chút Được Không](#)
2. [Chương 2: 2: Anh Rể Họ](#)
3. [Chương 3: 3: Ninh Cảm Muốn Hoài Cảm Nam Đồ Vở](#)
4. [Chương 4: 4: Có Nhớ Tôi Không](#)
5. [Chương 5: 5: Hủy Bỏ Hôn Ước](#)
6. [Chương 6: 6: Phản Đối](#)
7. [Chương 7: 7: Vị Hôn Thê Của Tôi Là Tịnh Kỳ Tiểu Thư](#)
8. [Chương 8: 8: Say Rượu](#)
9. [Chương 9: 9: Hai Gia Đình Gặp Mặt](#)
10. [Chương 10: 10: Sống Chung](#)
11. [Chương 11: 11: Về Nhà Chính](#)
12. [Chương 12: 12: Bắt Gặp](#)
13. [Chương 13: 13: Cãi Nhau](#)
14. [Chương 14: 14: Làm Hòa](#)
15. [Chương 15: 15: Lưu Mộng Tuyên Tịnh Dương](#)
16. [Chương 16: 16: Cô Là Người Anh Thích](#)
17. [Chương 17: 17: Tại Sao Không Chờ Anh](#)
18. [Chương 18: 18: Người Em Yêu Là Hoài Cảm Nam](#)
19. [Chương 19: 19: Bại Lộ 1](#)
20. [Chương 20: 20: Bại Lộ 2](#)
21. [Chương 21: 21: Chẳng Lẽ Anh Già Thật Sao](#)
22. [Chương 22: 22: Mọi Chuyện Kết Thúc Rồi](#)
23. [Chương 23: 23: Tuyệt Vọng](#)
24. [Chương 24: 24: Thoát Khỏi](#)
25. [Chương 25: 25: Rắc Rối Sắp Đến](#)
26. [Chương 26: 26: Tại Sao Lại Nói Dối](#)
27. [Chương 27: 27: Xin Lỗi](#)
28. [Chương 28: 28: Đến Nhà Cũ Ngày Cuối Tuần 1](#)
29. [Chương 29: 29: Đến Nhà Cũ Ngày Cuối Tuần 2](#)
30. [Chương 30: 30: Đến Nhà Cũ Ngày Cuối Tuần 3](#)
31. [Chương 31: 31: Ăn Tối Cùng Mộng Tuyên](#)
32. [Chương 32: 32: Khó Chịu](#)
33. [Chương 33: 33: Anh Thương](#)
34. [Chương 34: 34: Khởi Đầu](#)
35. [Chương 35: 35: Đồ Lưu Manh](#)

36. [Chương 36: 36: Anh Thật Sự Lừa Dối Cô Sao](#)
37. [Chương 37: 37: Áo Tường](#)
38. [Chương 38: 38: Đã Từng Thân Thiết](#)
39. [Chương 39: 39: Đã Lâu Không Chạm Vào Cô](#)
40. [Chương 40: 40: Bắt Gặp](#)
41. [Chương 41: 41: Từ Bỏ](#)
42. [Chương 42: 42: Giải Quyết Phong Bác Thần](#)
43. [Chương 43: 43: Tôi Chưa Từng Thích Anh](#)
44. [Chương 44: 44: Hối Hận Vì Gặp Anh](#)
45. [Chương 45: 45: Sự Ngọt Ngào Của Tịnh Dương Và Lưu Mộng Tuyền](#)
46. [Chương 46: 46: Âm Mưu Nhen Nhóm](#)
47. [Chương 47: 47: An Ủi](#)
48. [Chương 48: 48: Thực Sự Muốn Chia Tay Sao](#)
49. [Chương 49: 49: Sao Băng](#)
50. [Chương 50: 50: Loại Bỏ Cô Ta](#)
51. [Chương 51: 51: Thực Sự Rời Đi 1](#)
52. [Chương 52: 52: Thực Sự Rời Đi 2](#)
53. [Chương 53: 53: Tai Nạn](#)
54. [Chương 54: 54: Hôn Mê](#)
55. [Chương 55: 55: Tịnh Dương Trở Về](#)
56. [Chương 56: 56: Năm Chặt](#)
57. [Chương 57: 57: Liên Quan Đến Tịnh Dương Và Anh](#)
58. [Chương 58: 58: Không Tha Thứ](#)
59. [Chương 59: 59: Lưu Hạo Hướng Mai](#)
60. [Chương 60: 60: Điều Tra](#)
61. [Chương 61: 61: Bắt Được Lưu Hạo](#)
62. [Chương 62: 62: Phát Hiện Bí Mật](#)
63. [Chương 63: 63: Nên Giữ Hay Bỏ](#)
64. [Chương 64: 64: Hai Bé Yêu](#)
65. [Chương 65: 65: Bé Cưng Vẫn Còn](#)
66. [Chương 66: 66: Vẫn Là Không Tin Cô](#)
67. [Chương 67: 67: Chuột Rút](#)
68. [Chương 68: 68: Một Bản Hiệp Ước](#)
69. [Chương 69: 69: Nghiên Dương Đặc Ý](#)
70. [Chương 70: 70: Xin Lỗi](#)

71. [Chương 71: 71: Thả Lông](#)
72. [Chương 72: 72: Tin Đồn](#)
73. [Chương 73: 73: Hướng Mai Bị Bắt](#)
74. [Chương 74: 74: Vui Vẻ](#)
75. [Chương 75: 75: Kết Cục Của Hướng Mai 1](#)
76. [Chương 76: 76: Kết Cục Của Hướng Mai 2](#)
77. [Chương 77: 77: Rời Đi](#)
78. [Chương 78: 78: Kế Hoạch Của Nghiên Dương](#)
79. [Chương 79: 79: Nhất Định Phải Bước Chân Vào Nhà Họ Hoài](#)
80. [Chương 80: 80: Bác Dương Phá Sản](#)
81. [Chương 81: 81: Anh Đừng Trách Tôi](#)
82. [Chương 82: 82: Hoài Cẩm Nam Biết Cô Rời Đi](#)
83. [Chương 83: 83: Bạch Doanh Trần Ra Tay](#)
84. [Chương 84: 84: Bạch Doanh Trần Bị Bắt](#)
85. [Chương 85: 85: Thông Cáo Của Bác Dương](#)
86. [Chương 86: 86: Khiếp Sợ](#)
87. [Chương 87: 87: Hối Hận](#)
88. [Chương 88: 88: Hé Lộ Âm Mưu Mới](#)
89. [Chương 89: 89: Lý Do Đến Pháp](#)
90. [Chương 90: 90: Thử Váy Cưới](#)
91. [Chương 91: 91: Hiểu Lầm Tai Hại](#)
92. [Chương 92: 92: Lưu Mộng Tuyền Tình Lại](#)
93. [Chương 93: 93: Hôn Lễ Của Phong Bác Thần Và Chương Tuệ](#)
94. [Chương 94: 94: Nghiên Dương Điên Rồi!](#)
95. [Chương 95: 95: Bị Thương Hộp Sọ](#)
96. [Chương 96: 96: Hoài Cẩm Nam Tình Lại](#)
97. [Chương 97: 97: Những Ngày Ở Viện](#)
98. [Chương 98: 98: Về Nhà](#)
99. [Chương 99: 99: Hội Tụ](#)
100. [Chương 100: 100: Đến Gặp Bạch Doanh Trần](#)
101. [Chương 101: 101: Em Yêu Anh](#)
102. [Chương 102: 102: Khó Sinh](#)
103. [Chương 103: 103: Bình An](#)
104. [Chương 104: 104: Em Có Bằng Lòng Sống Với Anh Suốt Quãng Đời Còn Lại Không](#)
105. [Chương 105: 105: Ngoại Truyện Một Đêm Nào Đó](#)

106. [Chương 106: 106: Ngoại Truyện Tinh Hạo Thần](#)
107. [Chương 107: 107: Ngoại Truyện Củ Cải Và Đậu Đậu 1](#)
108. [Chương 108: 108: Ngoại Truyện Củ Cải Và Đậu Đậu 2](#)

Chương 1: 1: Anh Nhẹ Chút Được Không

Trong không gian mờ ảo, ánh đèn nhấp nháy sáng lóa, Tịnh Kỳ với một thân hình bốc lửa, dáng người quyến rũ mặc một chiếc đen ngắn bó sát.

Đôi chân dài trắng nõn được bọc bởi một lớp tất đen huyền bí nóng bỏng.

Từ khi cô bước vào mọi ánh nhìn của đàn ông trong quán đều như có như không mà lướt qua người cô.

Có những người còn không hề kiêng dè mà nhìn chăm chăm vào ngực cô, điển hình như tên béo ngồi cách cô hai ghế kia.

“Cho tôi một ly Hennessy XO Cognac.” Tịnh Kỳ nói với người pha chế còn không quên nhẹ nhàng nháy mắt với anh ta.

“Quý cô xinh đẹp, xin đợi một chút.”

Rất nhanh sau đó anh ta đem ra một ly Hennessy XO Cognac.

Tịnh Kỳ nhìn ly rượu màu nâu nhạt đang tỏa ra mùi thơm.

Cô nhẹ nhàng nhấp một ngụm, đầu tiên cô cảm nhận được hương vị của trái cây khô như mận khô và quả sung khô.

Tiếp theo là nhiều mùi hương của sôcôla và hạt tiêu đen, được hòa quyện bởi quế, đinh hương và thảo quả.

Mùi vị hài hòa giữa các mùi hương được tạo điểm nhấn bởi các nốt hương tiêu và hương từ gỗ sồi.

Tịnh Kỳ vừa uống vừa gọi điện cho Lưu Mộng Tuyền.

Chuông điện thoại reo lên lập tức đầu dây bên kia đã bắt máy.
“Luu Mộng Tuyền cậu rốt cuộc muốn chậm chạp như con rùa đến bao giờ?” Tịnh Kỳ hét nhỏ, cô đã hẹn cô ấy hơn 30 phút trước mà đến tận bây giờ vẫn không thấy mặt mũi cô ấy đâu cả.
“Đại tiểu thư ơi, em đến rồi đây.

Em vào ngay đây ạ” Luu Mộng Tuyền thấp giọng nói.

Cái con người này thật là chỉ giỏi hành hạ cô.

Tối nay Luu Mộng Tuyền mặc một chiếc váy dạ hội màu xanh nhạt kiểu quán bar, chiếc váy hở nửa vai bó sát dài đến nửa đùi, đôi chân dài thướt tha khiến tỉ lệ đàn ông quay đầu rất cao.
Cũng chính vì điều này mà trong mắt cánh đàn ông ở đây hai người như miếng mồi ngon béo bở.
“Giống cô ấy.” Luu Mộng Tuyền nói với nhân viên quầy pha chế.

Người đàn ông gật đầu.

Một lát sau ly rượu đã được đưa lên.
Hai người vừa thưởng thức vừa trò chuyện đến khi ngà ngà say Tịnh Kỳ mới có thể chút hết nỗi buồn với Luu Mộng Tuyền.

Cô đưa hai tay ôm má cô ấy quay về phía mình.
“Mộng Tuyền, mình có xinh đẹp không? Có quyến rũ không?” Đôi lông mày thanh mảnh nhăn nhẹ, môi đỏ hơi chu, khuôn mặt ửng hồng vì say.
“Đẹp chết người, cho tớ hôn một cái.” Luu Mộng Tuyền hướng về phía Tịnh Kỳ muốn hôn.

Tịnh Kỳ ngay lập tức ghét bỏ mà đẩy cô ấy ra.

“Tra nữ, đi mà hôn các anh giai của cậu.”

Dừng một lúc, cô ấy lại nói tiếp:

“Huhuhu tại sao anh ta có thể bỏ tớ mà đi với Ninh Cẩm cơ chứ.

Còn nói cái gì mà tớ không có sức quyến rũ của phụ nữ.

Đúng là tên mù mà.”

Người đàn ông pha chế liếc nhìn cô.

Tên kia đúng là mắt mù thật.

“Hắn dám nói như vậy.

Tớ đã nói ngay từ đầu cậu nên bỏ hẳn ta cậu không tin.

Để giải tỏa tớ gọi vài em trai đến uống nhé.” Lưu Mộng Tuyền nói ra ý kiến mà cô ấy cho là giải quyết nỗi buồn nhanh nhất.

Bình thường chắc chắn Tịnh Kỳ sẽ không đồng ý nhưng hôm nay cô muốn chứng minh cô cũng có hương vị phụ nữ nên...

“Mộng Tuyền, cậu gọi đi, tớ đi vệ sinh một lát.

Rồi quay lại ngay.”

Cô đứng lên rời khỏi ghế, trừ gương mặt hơi đỏ ra thì mọi thứ rất bình thường nên Lưu Mộng Tuyền không nghĩ là cô ấy đã say đến nỗi không nhận ra mặt người.

Tịnh Kỳ đi vệ sinh xong đến ngã rẽ cô không rẽ bên phải mà lại rẽ nhầm sang bên phải khu phòng riêng cho khách.

Đến đây cô không thể nào phân biệt được nữa nên chọn đại một phòng đi vào.

Căn phòng tối um, Tịnh Kỳ sờ mãi không thấy công tắc liền mở miệng gọi Lưu Mộng Tuyền.

Thật tốt cô ấy lại nghĩ đã đến phòng mình.

“Mộng Tuyền... Mộng Tuyền... Lưu Mộng Tuyền.”

Đúng lúc này, cô đột nhiên va phải một bức tường co dãn phát ra lửa nóng hầm hập.

Tịnh Kỳ dùng đôi tay mềm như bông sờ nhẹ, cô thấy một viên đậu

nhỏ.

Hình như khá thích thú cô xoa một cái, còn không quên dùng tay kia véo bên còn lại.

Có thể trong màn đêm tối làm cho người ta không kiêng dè nên Tịnh Kỳ còn hăng hái gặm nhẹ.

Bức tường đang bị cô dày vò kia mắng một tiếng.

Trong hơi thở tỏa ra của “bức tường” thoang thoảng mùi rượu.

Đã thế bàn tay đang véo hạt đậu còn không biết tự lượng sức mình mà di chuyển tiếp xuống dưới.

Cứ như một con rắn nhỏ trườn bò trên cơ thể anh ta.
Cuối cùng Hoài Cẩm Nam không thể chịu được nữa, lại mắng một câu th ô tục rồi cô khiêng ném lên giường.
“Ưm” Tịnh Kỳ nhỏ giọng kêu một tiếng.

Tuy rằng giường mềm mại nhưng bị ném xuống cũng khá đau.

Cô hơi hơi ngồi dậy, chu đôi môi mỏng.

“Đau”

“Tôi còn đau hơn em.” Hoài Cẩm Nam ngay lập tức đề lên người cô.

Người phụ nữ này liên tiếp trêu chọc làm cho anh cứng lên rồi.

Dứt lời, anh không kịp để cô phản ứng liền cúi xuống hôn cô ngẫu nhiên.

Đôi tay từ từ cởi khóa áo khoác của cô rồi len lỏi vào dưới lớp áo len mỏng kia.

Vừa chạm vào anh đã cảm nhận được cái bánh bao nóng hầm hập thật lớn, mềm mại và như tỏa ra sức hút kỳ lạ khiến anh mê mẩn nó.

Môi lưỡi của hai người quấn chặt vào nhau.

Tịnh Kỳ không nuốt kịp nước miếng làm nó chảy xuống theo cằm, vì khó khăn trong việc hít thở bộ ngực càng phập phồng, Hoài Cẩm Nam thu hết tất cả vào trong mắt tất cả đều khiến anh phát điên. “Ừm... Ừm không thở được.” Giọng nói gần như cầu xin, mang theo sự nức nở nhẹ nhàng.

Có thể do cô đáng thương hoặc có thể do con mãnh thú trong cơ thể yêu cầu anh buông tha cho đôi môi đang sưng tấy kia. Anh lướt qua cằm rồi dừng lại rất lâu ở cổ, mỗi lần đến và rời đi đều để lại những vết sẫm ghê người.

Tịnh Kỳ không chịu được sự lão luyện của anh mà không ngừng thở gấp và rên nhẹ. “Cởi áo cho tôi.” Giọng nói khàn khàn mang theo sự từ tính, làm Tịnh Kỳ muốn xoa nhẹ đôi tai.

Cô gần như làm theo bản năng mà giúp anh cởi từng khuy áo.

Tuy nhiên lại vì ý loạn tình mê mà sờ sạo lung tung khiến Hoài Cẩm Nam phải tự mình cởi bỏ.

Cơ thể màu đồng chắc khỏe, vạm vỡ ẩn chứa sức mạnh to lớn. Không đến hai phút, hai người đã ở trong tình trạng như em bé sơ sinh cuốn lấy nhau.

Hoài Cẩm Nam cúi người hôn lấy bánh bao thơm ngọt đang gọi mời rất nhanh hai hạt đậu của cô đã trở nên cứng rắn.

Được một lúc Hoài Cẩm Nam nắm lấy tay Tịnh Kỳ đưa xuống vật n@n tính của mình. Tịnh Kỳ vừa sờ vào thứ vừa nóng vừa to lớn kia.

Do tò mò mà cô còn xoay xoay tay vài vòng, thứ kia càng lớn thêm.

Cô không tự chủ được thốt lên.

“Lớn quá, nóng nữa.”

Được rồi người đàn ông nào mà không thích được người khác khen lớn cơ chứ.

Hoài Cẩm Nam cười nhẹ, lời nói thoát ra lại khiến người nghe đỏ mặt.

Anh cúi người cắn nhẹ tai cô, khiến cô run lên bên dưới càng tiết ra thứ kì quái làm cô không nhìn được vắn vẹo.

“Lớn mới làm tiểu yêu tinh như em thích được.

Xoa giúp tôi.”

Hoài Cẩm Nam cầm tay chỉ dạy.

Rất nhanh Tịnh Kỳ đã theo kịp tiết tấu của anh.

“Tốt lắm, đúng là bé ngoan.” Như khen thưởng bàn tay anh mò xuống vườn mặt đào đang tỏa ra mùi thơm của cô.

Đôi mắt gần như dán chặt vào nơi đó, cảm giác nóng rực làm nơi nữ tính của Tịnh Kỳ không thể hiểu được càng co rút, chảy ra nhiều nước hơn.

Tịnh Kỳ rụt rè kêu nhẹ, lại không biết sự thẹn thùng đáng yêu của mình kích thích mạnh mẽ đến người đàn ông phía trên làm anh ta muốn đắm vào cô.

“Ừ đừng nhìn ư... ư” Cô nhẹ nhàng kẹp chặt chân.

Nhưng vẫn chậm hơn Hoài Cẩm Nam một bước.

“Đau, đau quá...” Tịnh Kỳ khóc nức lên, cô chỉ cảm thấy bên dưới của mình chặt cứng, căng đầy giống như bị xé rách.

Hoài Cẩm Nam năm nay ba mươi tuổi, từ nhỏ đã là người nắm quyền lực trong tay nhưng anh lại chưa từng nếm thử mùi vị của phụ nữ.

Nhưng anh tuyệt đối tin tưởng, đây sẽ là nơi tuyệt nhất, mồ hôi trên trán ướt sũng, anh phải kiềm chế lắm mới không buông súng đầu hàng.

Anh lập tức hơi lùi, lại dồn lực lên mông, thúc mạnh, liên tục đâm vào rút ra, tay nắm chặt hai chân cô, không để cô cựa quậy nhúc nhích làm lệch đi động tác của anh.

"A a...a a..đau ..đau " Nước mắt cô lăn dài, kêu lên đau đớn kèm theo tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ, cô đâu biết tiếng kêu của mình càng kích thích người đàn ông trước mặt càng thêm hưng phấn quay cuồng.

"Ừ ừ... Anh nhẹ một chút ừ ừ... Sẽ chết mất." Đầu Tịnh Kỳ va chạm với thành giường, bộ ngực của cô không ngừng lắc lư, làm Hoài Cẩm Nam càng thêm điên cuồng.

Anh nhận ra cô là lần đầu tiên nhưng anh không nhận được.

Cô như con cá thơm ngon đặt ngay trước mũi con mèo đói.

Tất cả đều không chống cự được.

Vì thế động tác ra vào càng nhanh và mạnh hơn.

"Ừm... nhẹ một... chút." Cô rên nhẹ, thân thể run rẩy.

"Xiết tôi chặt như vậy còn bảo tôi chậm lại." Anh nói xong, bàn tay to lớn xoa bóp ngực của cô rồi lại cố ý ép người đè xuống để càng vùi sâu vào bên trong, dẫn tới Tịnh Kỳ thở ở dốc.

"Nói cho tôi biết tên của cô."

"Ừ... ừm..." Cô nhắm mắt, tiếng hừ nhẹ bật ra, phía dưới của người đàn ông to, dài nhét đầy cơ thể cô, căng chướng hết sức khó chịu, cô cắn môi không muốn nói tên mình cho anh biết.

"Không nói? Vậy tôi rút ra." Lời uy hiếp tà ác được đưa ra, vẻ mặt anh nhàn nhã chờ đợi rồi từ từ rút ra.

Nhưng trên thực tế trong lòng đang nhẫn nhịn sắp hỏng bét, anh muốn đâm vào ngay lập tức.

"Tịnh Kỳ, tôi gọi Tịnh Kỳ..." Nói xong, cô lại cắn môi bày ra bộ dạng cực kỳ ủy khuất, xoắn nhẹ eo.

"Tịnh Kỳ..." Anh trầm ngâm, sau đó thỏa mãn cô mà đâm vào nơi

m3m mại.

Đầu anh vùi ở ngực cô, cắn m*t đầu ngực ngọt ngào, anh bị cảm xúc vui sướng lấn áp, chỉ biết điên cuồng thả trôi nhu cầu của mình trên cơ thể cô.

Tối đó Tịnh Kỳ bị anh ép buộc cả đêm, kêu khóc đến khi sức lực cạn kiệt.

Cuối cùng đến gần ba giờ sáng anh mới chịu dừng lại..

Chương 2: 2: Anh Rể Họ

Hôm sau, khi Tịnh Kỳ tỉnh lại thì đã hơn 11 giờ.

Cô xoay người nhìn về phía người đàn ông bên cạnh.

Ngũ quan sắc nét, góc cạnh, mái tóc hơi rối nhưng càng tăng thêm vẻ quyến rũ.

Không biết có ai từng nói với cô đàn ông mũi cao thì vật đó thường rất to.

Nghĩ vậy trong đầu cô không tự giác được mà hiện ra những hình ảnh sống động ngày hôm qua, đúng là to thật.

Khi suy nghĩ của cô đang trở nên rộng mở hơn thì tiếng chuông điện thoại bỗng cắt đứt suy nghĩ của cô.

Là Mộng Tuyền.

Tịnh Kỳ nhẹ nhàng gỡ đôi tay đang ôm lấy bầu ngực của cô ra.

Vừa bước xuống giường cô đã gần như muốn ngã quỵ, cô quay lại lờm anh ta, tên đàn ông chết tiệt dày vò cô lâu như vậy.

Tịnh Kỳ cố gắng cúi người nhặt lấy quần áo.

Nhưng chúng đều đã bị anh ta xé rách nhưng may mắn là chiếc áo sơ mi của anh ta còn nguyên vẹn.

Cô cầm lấy nói và cố lê bước vào nhà vệ sinh.

“Alo”

“Tịnh Kỳ cậu giỏi lắm, hôm qua cậu đi đâu mà không về phòng?”
Tiếng hét lớn của Lưu Mộng Tuyên vọng ra từ điện thoại.

A ui cái mào nhĩ của cô.

“Tớ tìm người giải sầu.” Tịnh Kỳ thong dong nói, làm cũng làm rồi việc gì không nói cho cô ấy chứ.

“Giải sầu, cậu được lắm.

Đợi đã... cái gì... giải sầu” Âm lượng gấp đôi khi này, cô thật nghi ngờ người đàn ông ở ngoài kia sẽ tỉnh lại mất.

Hóa Lưu Mộng Tuyên sau khi Tịnh Kỳ rời đi thì gọi điện cho cô ấy mãi.

Sau đó hỏi nhân viên thì được báo cô đã về phòng nên cô đi về trước.

Không ngờ là Tịnh Kỳ căn bản không về phòng.

“Có chuyện gì đến nói sau, mau đến đón mình.” Rồi Tịnh Kỳ dứt khoát cúp máy.

Cô nhìn bản thân trong gương, do được yêu thương quá độ mà toàn cơ thể là những vết sầm ghê người đặc biệt là ngực cô.

Anh ta có vẻ rất thích nơi này.

Tịnh Kỳ nghĩ vậy rồi nhanh chóng tắm rửa mặc quần áo của anh ta, đi ra ngoài.

Nghe có vẻ lâu nhưng tất cả chỉ diễn ra trong vòng 10 phút, cô sợ người đàn ông kia tỉnh lại cô không rời đi được.

May mắn đến khi cô rời đi, Hoài Cẩm Nam vẫn chưa tỉnh lại.

Tịnh Kỳ vừa xuống dưới lầu thì Lưu Mộng Tuyên cũng đến nơi.

Cô ra hiệu bảo cô ấy đừng nói gì hãy chỉ lái xe đi.

Đến khi Hoài Cẩm Nam tỉnh dậy thì căn phòng chỉ còn mình anh ta, Tịnh Kỳ đã không thấy tăm hơi đâu cả.

“Chạy thật nhanh!” Anh nhếch môi, nụ cười tà mị hiện rõ.

Hoài Cẩm Nam định lấy quần áo thì phát hiện người phụ nữ vô lương tâm kia đã mang đi mất rồi.

Anh đành gọi cho thư ký của mình mang quần áo đến.

Sau khi về nhà Tịnh Kỳ giải thích một lượt chuyện tối qua với Lưu Mộng Tuyền.

“Mọi chuyện là như thế.”

“Tịnh tiểu thư cô thật trâu! Tiểu nữ xin bái phục.” Lưu Mộng Tuyền làm động tác cúi lạy với Tịnh Kỳ.

“Tớ đi lên lầu đã, tầm bảy giờ thì gọi tớ nhé.” Tịnh Kỳ phất phất tay đi lên lầu, cô muốn ngâm nước nóng, người cô sắp đã rời rồi.

“Để làm gì cơ chứ?” Lưu Mộng Tuyền hỏi.

“Ba mình bảo về gặp mặt anh rể tương lai.” Vừa rồi cô nhận được tin nhắn của ba Tịnh nói tối nay nhà bác Ninh muốn gia mắt con rể tương lai.

Thật tò mò bạn trai cũ của cô thấy cô sẽ thế nào đây? Cô cười.

Nhưng điều mà Tịnh Kỳ không ngờ là người đàn ông được cho là vị hôn phu của Ninh Cẩm mới chính là người gây bất ngờ cho cô.

Một bất ngờ rất lớn.

Bảy giờ tối, Tịnh Kỳ đã thức dậy.

Cô đi vào nhà vệ sinh ngắm nhìn bản thân trong gương, không biết có phải do bị đàn ông yêu thương qua không nhưng cô thấy bản thân mình có chỗ nào đó khác khác.

Tịnh Kỳ nhìn tiếp xuống cổ may mắn là vết hôn đã phai đi cô chỉ cần dặm hơi nhiều phấn chút chắc không sao.

Chỉ là hơi tiếc một chút hôm nay cô không được mặc váy cúp ngực rồi.

Tịnh Kỳ vệ sinh xong rồi đi sang phòng thay quần áo.

Tất cả quần áo của cô đều được mẹ cô thiết kế sẵn.

Tịnh Kỳướm thử một vài bộ váy có cổ cuối cùng cô chọn chiếc đầm rút vai được mẹ cô may thật tinh tế vừa vặn với thân hình của cô.

Với tông màu xanh nhạt đơn sắc nhã nhặn, hài hòa, làm cho người mặc trông thanh lịch và duyên dáng.

Bên cạnh đó, thiết kế rút vai một bên vô cùng quyến rũ, chân váy dài xẻ tà cao qua gối giúp tôn lên đôi chân thon dài và vóc dáng lý tưởng của cô.

Sau đó trang điểm thật xinh đẹp, đôi môi vốn căng mọng càng trở nên tràn đầy dưới lớp son bóng.

Tịnh Kỳ chọn một chiếc túi nhỏ màu trắng để phù hợp với chiếc đầm, đi đôi cao gót màu bạc.

Cô ngắml nhìn bản thân trong gương một lần nữa rồi mới rời đi.

"Mộng Tuyền, cậu đã xong chưa?" Đúng vậy Lưu Mộng Tuyền cũng đi cùng cô.

Vì bố cô ấy là bạn hợp tác lâu năm với gia đình cô và nhà hai người cạnh nhau nên bố cô bảo mời cô ấy đi cùng.

Cô chắc chắn là do Ninh Cẩm sĩ diện muốn mời người khác đến làm nở mặt nở mày rồi.

"Xong rồi đây." Lưu Mộng Tuyền đi ra ngoài.

Cô ấy mặc một chiếc đầm xẻ tà cao tay kết đá với thiết kế với kiểu dáng cổ tim gợi cảm, bắt mắt, khiến Lưu Mộng Tuyền trở nên vô cùng sang trọng và quý phái.

"Đi thôi." Vì hôm nay cả hai mặc váy nên đã nhờ tài xế đưa đi.

Đến nơi mọi người đã có mặt đầy đủ, chỉ là vẫn chưa thấy hai nhân vật chính đâu cả.

Lưu Mộng Tuyền và Tịnh Kỳ rào bước về phía cha mẹ hai người.

“Cha, mẹ”

Tịnh Kỳ ngó nghiêng một lúc nói:

“Anh Tịnh Dương đâu mẹ?”

“Anh ấy đang cùng anh rể họ con trò chuyện.” Mẹ Tịnh trả lời.

“Ồ” Lưu Mộng Tuyền và Tịnh Kỳ liếc nhìn nhau.

Tầm hơn 10 phút thì người chủ trì cũng bắt đầu công bố bắt đầu.

Từ xa Tịnh Dương cũng đi về phía họ.

Lúc này Tịnh Kỳ không biết có phải ảo giác của cô không, cô nhìn thấy người đàn ông kia.

Đến khi cô xoa mắt nhìn kỹ lại thì không thấy đâu nữa.

“Em gái của ai mà đẹp dữ vậy” Tịnh Dương xoa nhẹ đầu Tịnh Kỳ ánh mắt lại liếc về phía Lưu Mộng Tuyền, không ngờ lại bị cô bắt gặp trừng anh một cái.

Tịnh Dương thấy vậy liền mỉm cười, âm thanh từ tính truyền vào lỗ tai Lưu Mộng Tuyền.

“Đừng có xoa đầu em.” Tịnh Kỳ nói, dùng tay hất tay anh ra.

Sau mấy người cùng nhau hướng lên trên sân khấu, Ninh Cẩm đã ở đó.

Hôm nay cô ta khá xinh đẹp nhưng điều đáng nói ở đây là mẫu váy dạ hội của cô ta trùng với của Tịnh Kỳ.

Nhưng vì cô ta không trắng lắm mà làn da có vẻ hơi vàng nên không thể nào nổi bật được như Tịnh Kỳ.

Hình như cô ta cũng thấy được điều đó nên đã nói gì với mẹ cô ta.

Hai mẹ con cùng nhau trừng cô.

Ha ha cô có tội tình gì cơ chứ.

“Và sau đây xin được giới thiệu vị hôn phu của con gái tôi - Hoài Cẩm Nam tổng giám đốc công ty Bác Dương”

Sau đó một người đàn ông đi ra sau cánh gà, khoảnh khắc anh ta bước ra chạm mắt với Tịnh Kỳ cũng khoảnh khắc cô hét nhỏ, ly rượu vang bị đổ.

“Cái gì?” Tịnh Kỳ luống cuống anh ta mới là vị hôn phu của Ninh Cẩm vậy tên bạn trai tra nam của cô đâu.

Vừa nãy không thấy anh ta cô còn đang nghi ngờ cơ mà.

“Kỳ Kỳ con sao vậy?” Mẹ Tịnh hỏi con gái, bà không hiểu sao con gái lại thất thố như vậy.

“Con không sao, con đi vệ sinh một lát.” Cô đứng bật dậy, chạy vào hướng nhà vệ sinh.

Lúc này cô không thấy trên môi của Hoài Cẩm Nam đang nở nụ cười bí hiểm, em họ.

Tịnh Kỳ đứng trước gương dậm lại phần.

Cô đã suy nghĩ kĩ anh ta là anh rể họ cô thì có sao chứ.

Lúc đó cô hoàn toàn không biết anh ta là ai.

Chuyện này không thể là lỗi của cô được.

Nghĩ vậy, Tịnh Kỳ làm tư tưởng năm phút đồng hồ rồi bước ra ngoài.

Khi cô đẩy cửa ra thì suýt bị dọa chết khiếp là anh ta Hoài Cẩm Nam.

Tịnh Kỳ mở miệng cười, đôi môi căng bóng đóng vào mở ra mang đến sự quyến rũ cho người đối diện.

“Anh rể, anh muốn hù chết em sao?”

“Anh rể?” Gương mặt Hoài Cẩm Nam mang vẻ âm trầm tà mị, ánh mắt mang theo tia nghiền ngẫm.

Anh không cười mà chỉ chăm chú nhìn cô, cái nhìn mang theo sự thích thú, đùa bỡn làm Tịnh Kỳ cảm thấy khó chịu.

“Không... không phải sao?” Tịnh Kỳ nhìn thẳng vào mắt anh.

“Vậy sao tối qua cô không gọi như vậy?”

Tịnh Kỳ trừng mắt nhìn Hoài Cẩm Nam tên này bị điên sao.

“Nếu tôi mà biết anh là vị hôn phu của Ninh Cẩm cho tôi một tý tôi cũng không thèm ngủ với anh.” Như chưa hả cơn giận cô nói tiếp: “Đồ cô ta đã sài đều là đồ bẩn.”

Nói xong cô như đụng vào thứ gì bẩn mà lấy khăn lau đi chỗ anh vừa đụng vào.

Hoài Cẩm Nam bị hành động của cô làm cho tức đến phát điên.

Hắn bẩn, mẹ nó.

“Bẩn sao?” Anh kéo cô lại gần, gương mặt vốn đáng sợ càng thêm kinh khủng.

Tịnh Kỳ thấy hơi sợ nhưng vẫn gật gật đầu, đôi môi mỏng hơi bĩu.

Cô chán ghét hắn.

Thấy thái độ của cô, anh dùng đôi tay siết eo cô lại.

Tịnh Kỳ cảm thấy khó chịu mà cự quạ làm cho Hoài Cẩm Nam lại muốn cứng lên, anh dùng tay vỗ vào mông cô.

“Đau” Tịnh Kỳ không thể ngờ được anh lại cô hành động như vậy.

Tuy rằng cô đã nghỉ ngơi đủ nhưng anh vừa bóp vừa đánh như vậy làm cô rất mệt.

Thực ra khi này Hoài Cẩm Nam đã chú ý dáng đi của cô có chút không đúng nhưng ai bảo cô làm anh tức giận cơ chứ.

Anh nhìn cô một lát rồi nhanh nhẹn bồng cô lên, Tịnh Kỳ chưa kịp định thần lại đã thấy hai người họ đang đi hướng phòng cho khách.

“Anh làm gì vậy? Thả tôi xuống.” Cô vừa đấm vào vai anh vừa nói nhỏ.

Cô không muốn người khác nhìn thấy cảnh hai người ở bên nhau.

“Ngậm miệng!” Hoài Cẩm Nam liếc mắt nhìn cô, đôi chân dài sai bước thật nhanh, sau đó một tay bế cô, một tay mở cửa.

Thấy hình ảnh này Tịnh Kỳ kinh ngạc đến không khép miệng, cô không tự giác được thì thầm “thật khỏe”. Hoài Cẩm Nam nghe thấy vậy cười cười.

Tiểu yêu tinh này luôn không tự giác được mà lấy lòng người khác. Anh bế cô đi vào đặt cô ngồi trên giường.

Tay xoa nhẹ eo cô, xem ra đêm qua anh hơi quá rồi.

Tịnh Kỳ nhìn động tác của anh đột nhiên đỏ mặt.

Cô kéo tay anh ra nhưng anh lại cố tình để ở đó.

Cuối cùng cô lờm anh một cái, mặc kệ anh dù sao cô được anh xoa cũng thoải mái.

Hoài Cẩm Nam thấy vậy không tự giác liền cười, ngắt nhẹ mũi cô.

Hành động này làm cả hai đứng hình.

Đột nhiên Tịnh Kỳ lại gần hôn lên môi anh, từng cái từng cái một.

Thấy cô như vậy, Hoài Cẩm Nam liền không thể chịu được nữa, anh giữ chặt gáy cô.

Môi kề môi, tiếng nước vang lên trong căn phòng.

Chính lúc này, Tịnh Kỳ mở mắt nhìn về phía Ninh Cẩm.

Hóa ra khi Hoài Cẩm Nam xoa eo cho cô, cô ta đã đứng ở ngoài cửa.

Hoài Cẩm Nam thấy cô không tập trung liền m*nh mạnh lườm cô.

Rồi bế cô ngồi lên chân anh, rất nhanh Tịnh Kỳ liền cảm nhận được có vật đang chống hông cô.

Cô vội vàng đẩy anh ra, thở hổn hển, cơ thể lại không tự giác mà tựa vào người anh.

“Đừng động đậy nếu không đừng trách tôi.” Hoài Cẩm Nam vỗ nhẹ lên má cô làm cô ngồi im.

“Đau, sao anh cứ đánh tôi hoài vậy?” Tịnh Kỳ phồng má, tay nhỏ nhéo eo anh.

Anh cứ nghĩ cô là con trâu sao? Không biết đau sao?

Sau đó, Hoài Cẩm Nam cảm nhận được cơ thể cô trở nên cứng nhắc.

“Chị Ninh... Cẩm...” Cô giả vờ kinh hoàng, sợ hãi mà muốn tránh thoát khỏi Hoài Cẩm Nam nhưng khổ nỗi anh ta ôm chặt cô rồi xoay người nhìn về phía Ninh Cẩm.

Đến khi, Hoài Cẩm Nam đối diện với Ninh Cẩm anh vẫn duy trì trạng thái bế Tịnh Kỳ..

Chương 3: 3: Ninh Cẩm Muốn Hoài Cẩm Nam Đổ Vò

“Hai người, hai người...” Ninh Cẩm tức run cả người.

Cô ta không ngờ được Tịnh Kỳ và vị hôn phu quen nhau, đã thế còn chào mừng cô bằng một nụ hôn thắm thiết như thế.

Tịnh Kỳ cô ta định làm gì nữa đây chẳng lẽ là do cô cướp bạn trai cô ta sao? Nét mặt vốn không mấy thân thiện của Ninh Cẩm càng trở nên xấu xí.

“Anh... anh... thả tôi ra.

Chị Ninh Cẩm, chị nghe em giải thích.” Tịnh Kỳ trưng bộ mặt vô tội, hai mắt rưng rưng phối hợp với dáng người đang run lên.

Rất có cảm giác ác nhân đang bắt nạt cô, người được cho là ác nhân kia thấy cô sắp khóc không thể hiểu nổi mà cảm thấy khó chịu.

Anh chỉ thích cô khóc dưới thân anh thôi.

Vì thế anh đành đầu hàng thả cô xuống, sau đó chỉnh lại làn váy cho cô.

Ninh Cẩm thấy bộ dáng đó của anh liền càng thêm tức giận.

Tiện nhân này muốn cướp chồng chưa cưới của cô ta sao? Cô ta đi nhanh đến trước mặt Tịnh Kỳ.

Sau đó Tịnh Kỳ liền nhìn cảm thấy mặt nóng rát.

Ninh Cẩm tát khiến hai má Tịnh Kỳ đỏ bừng, khóe miệng còn rớm máu rất nhanh trên mặt cô đã hằn lên vết ngón tay.

“Chị... chị...” Tịnh Kỳ ngơ ngác nhìn về phía Ninh Cẩm.

Cô không ngờ cô ấy lại đánh cô.

“Tôi đánh cô thì sao? Đồ đê tiện, vô liêm sỉ.” Ninh Cẩm gào lên như một mụ điên.

Tịnh Kỳ thần may mắn vì đang ở trong phòng nếu không với cái quăng giọng của cô ta chắc cả hội trường đều nghe thấy.

Vừa nói Ninh Cẩm lại giơ tay định đánh cô lần nữa.

Nhưng lần này Tịnh Kỳ đã bắt được tay của Ninh Cẩm, cô hất tay cô ấy ra.

Sau đó “Bốp” một cái tát giòn giã vang lên.

Tịnh Kỳ xoa tay nhìn về phía cô ta, tay đẩy Hoài Cẩm Nam.

“Cô dám đánh tôi.” Ninh Cẩm như phát điên định lao về phía Tịnh Kỳ nhưng đã bị cô chặn lại.

Cô hất cô ta văng ra, đập người vào cánh cửa.

“Ninh Cẩm cô nghĩ cô là ai mà dám đánh tôi.

Cô muốn chết sao?” Tịnh Kỳ bóp chặt cổ Ninh Cẩm.

Đúng vậy thực ra khác xa hoàn toàn với vẻ ngoài yếu ớt Tịnh Kỳ lại là đai đen Taekwondo và từng tham gia khóa huấn luyện trong quân đội.

Đánh một lần còn muốn đánh lần hai.

Cô thích đóng vai hiền nhưng không có nghĩ cô dễ bị bắt nạt.

Mặt của Ninh Cẩm dần đỏ lên, Tịnh Kỳ vẫn chưa buông tha cho cô ta.

Ninh Cẩm hướng ánh mắt khẩn cầu về phía Hoài Cẩm Nam.

Hoài Cẩm Nam thấy thế nhưng anh không có ý định ngăn cản.

Anh liếc nhìn về phía Tịnh Kỳ, ánh mắt đầy sự tìm tòi, nghiên cứu nhưng cũng không dấu được vẻ thích thú trong đó.

Một lúc lâu sau đó, Tịnh Kỳ mới thả cô ta rồi hiên ngang bước đi.

Trước khi đi còn không quên trừng tên đàn ông thối xem kịch vui này giờ.

“Chuyện chúng ta anh giải quyết cho tốt.” Cô lướt qua người anh, khác hoàn toàn với dáng vẻ ngây thơ, cô lại cho anh ấn tượng đặc biệt như một người phụ nữ trưởng thành, xinh đẹp.

“Anh Cẩm Nam, anh xem cô ta.” Ninh Cẩm vừa thờ hờn hển vừa khóc lóc tìm kiếm sự trợ giúp của Hoài Cẩm Nam, dù sao anh ta cũng là vị hôn phu của cô chắc sẽ bảo vệ cô.

Lúc này cô vẫn cần dựa vào anh ta, đợi đến khi cô vào nhà họ Hoài.

Cô nhất định sẽ kiến Tịnh Kỳ quỳ dưới chân cô.

Nghĩ vậy Ninh Cẩm sát gần lại như muốn tựa vào Hoài Cẩm Nam.

Anh liếc nhìn cô, nhẹ nhàng xích ra rồi làm như vô ý nói:

“Em họ em đúng là ác độc, em mau đi rửa mặt trước anh ở đây chờ.” Hiện tại anh vẫn cần sự trợ giúp của cô ta vẫn chưa lật mặt được.

Tuy rằng ông Ninh không có quyền hành gì trong tập đoàn Bác Dương nhưng ông ta đang nắm giữ bí mật quan trọng về mối làm ăn của công ty anh ta.

Ngoài ra anh còn muốn biết cô ta có thực sự mang thai con anh không và đêm đó có chuyện gì xảy ra.

“Vừa nãy...” Trước khi đi, Ninh Cẩm cố hỏi.

Cô ta muốn biết hai người họ có quan hệ gì.

“Là cô ta vô tình ngã vào anh.” Hoài Cẩm Nam thông thả trả lời.

“Em biết ngay mà.” Tuy cô nhìn rõ mồn một nhưng cô không cần để ý lắm, cô ta hiện tại đang cần người đổ vở thôi.

Trong ánh mắt của Ninh Cẩm hiện lên tia tính kế độc ác.

Cô ta nhất định sẽ làm cho Tịnh Kỳ đẹp mặt nhưng trước hết phải giải quyết được Hoài Cẩm Nam làm anh ta yêu cô thật say đắm đã.

Ninh Cẩm đi vào phòng tắm.

Cô ta nhắn tin cho Kha Đình - bạn trai cũ của Tịnh Kỳ cũng chính là kẻ say mê cô ta đến nỗi đá Tịnh Kỳ.

Anh ta cũng chính là cha của đứa bé trong bụng cô.

Nhưng hiện tại không thể để hấn biết và phá hủy mục đích của cô được.

Cô cần anh ta giúp cô ngăn chặn Tịnh Kỳ, không biết sao từ lúc nhìn thấy cô ta, cô luôn bất an.

Mà bên này sau khi Tịnh Kỳ đi ra ngoài liền bắt gặp ba mẹ Ninh đang nói chuyện với nhau ở góc cầu thang.

Cô thấy dáng vẻ lén lút của hai người liền nép vào trong góc tường, còn tranh thủ lôi điện thoại ra để ghi âm.

Và cuộc nói chuyện cả hai người không hề làm cô thất vọng.

“Nhất định không thể để cậu ta biết hôm đó không xảy ra chuyện gì được.” Dáng vẻ gấp gáp, sốt ruột của bà Ninh không thể nào dấu nổi, vừa rồi thái độ của nhà họ Hoài đã cho biết tất cả.

Nếu họ biết đêm đó không có chuyện gì xảy ra hết mà chỉ là Ninh Cẩm bỏ thuốc mê Hoài Cẩm Nam thì họ nhất định sẽ không tha cho

nhà họ Ninh.

“Tôi đã nói là phá cái thai đi.” Từ đầu Ninh Bân - cha của Ninh Cẩm đã không đồng ý với ý kiến hai mẹ con, sao dám lừa dối nhà họ Hoài cơ chứ.

Nhưng Ninh Bân nổi tiếng là người sợ vợ nên cho dù có ý kiến ông ta cũng không dám nói gì.

“Ông bị điên sao? Nếu không còn cái thai sao nhà họ Hoài chịu lấy đứa con gái hư hỏng của ông.” Nhất định phải vịn vào cái thai của Ninh Cẩm để leo lên nhà họ Hoài.

Bà muốn cho Phương Uyên - mẹ Tịnh Kỳ phải cúi đầu trước bà.

“Là tôi dạy nó sao?” Ninh Bân cau gắt nói.

Là bà ta suốt ngày tiêm nhiễm nó vào mấy cái vớ vẩn.

Đúng là càng già càng không biết đúng mực.

“Ông... ông...” Bà thật muốn quay lại quá khứ, năm xưa tại sao người bà lấy không phải là Tịnh Thần - bố Tịnh Kỳ mà là ông ta cơ chứ.

Nói đến chuyện này thì lại có chút xấu xa.

“Tóm lại bây giờ không phải lúc cãi nhau.

Tốt nhất bà nên bảo nó kín miệng.”

Nói xong, hai vợ chồng cùng nhau rời đi.

Lúc này Tịnh Kỳ mới dám thở mạnh ra.

Hahaha hóa ra là muốn bắt ốc đổ vỏ sao? Ninh Cẩm tôi thật muốn biết về mặt cô khi chuyện này bại lộ.

Cô tắt máy ghi âm rồi đi về phía đại sảnh.

Vừa đi Tịnh Kỳ vừa suy nghĩ về mọi chuyện tốt nhất Ninh Cẩm đừng gây chuyện với cô nếu không cô sẽ cho cô ta nếm mùi bị cướp

mất bạn trai là thế nào.

“Kỳ Kỳ, con đi đâu sao lâu vậy?” Phương Uyên hỏi con gái, đến tận buổi lễ gần kết thúc nó mới xuất hiện.

Bà muốn mang nó đi giới thiệu với một số vị phu nhân.

“Mặt em làm sao vậy?” Tịnh Dương tinh mắt thấy, anh ghé mắt nhìn thật kĩ vào mặt cô, khóe miệng còn bị thương.

Là ai đã làm em gái anh bị thương.

Tuy hẳn là người lạnh nhạt nhưng lại rất quan tâm gia đình mình.

“Không có gì em đã giải quyết tốt.”

Ba mẹ Tịnh và anh liếc nhìn nhau, thống nhất sẽ điều tra chuyện này.

Đến gần mười một giờ tối, Tịnh Kỳ và Lưu Mộng Tuyền xin phép mọi người về trước.

Tịnh Dương đưa hai người đi về.

“Mau vào đi.” Tịnh Dương nói.

“Anh không vào sao?” Lưu Mộng Tuyền nhìn anh, tên thối này cô muốn xem xem anh chịu được bao lâu cơ chứ.

Người cô đã thích nhất định sẽ về tay cô.

“Anh không, em mau vào đi.” Tuy rằng trong lòng anh thực sự điên cuồng muốn vào nhưng hiện tại anh có chút việc gấp phải rời đi.

“Vậy được rồi! Em vào đây.” Dứt lời, cô ngay lập tức xoay người đi vào trong.

Tịnh Dương nhìn bóng lưng của cô khuất sau cánh cửa mới lái xe rời đi..

Chương 4: 4: Có Nhớ Tôi Không

“Mặt cậu bị ai đánh vậy?” Vừa vào nhà Lưu Mộng Tuyền đã không nhìn được mà hỏi Tịnh Kỳ.

Từ khi cô làm bạn của Tịnh Kỳ, cô chưa thấy ai có thể để lại vết thương trên mặt nó cả.

“Ninh Cẩm” Tịnh Kỳ thản nhiên trả lời như kiểu người đang được nhắc tới trong câu chuyện không phải cô.

“Ninh... Cẩm.

Cô ta bị điên sao?” Lưu Mộng Tuyền khó có thể tin mà trừng hai mắt.

“Đừng lo lắng cô ta sắp phải trả giá cho lỗi lầm của mình rồi.” Ánh mắt cô đảo nhẹ rồi nở nụ cười.

Tịnh Kỳ cô chưa bao giờ là người tốt cũng không phải kẻ lấy ân báo oán.

“Vậy mình yên tâm rồi.” Chỉ cần cô ấy nói được thì sẽ được.

Lưu Mộng Tuyền quay đầu đi lên phòng, mệt quá cô muốn ngâm nước nóng.

Tịnh Kỳ thấy vậy cũng đi vào phòng mình.

Vừa chuẩn bị xong đồ ngủ điện thoại trên giường cô sáng lên.

“Tiếc nuối hay đau buồn

Bỏ lỡ hay đánh mất

Dẫu sao đây cũng là những cảm xúc bi thương mà thôi....”

(Âm thanh của nỗi nhớ anh – Ngạo Gia

Thất)

Cô liếc nhìn là Hoài Cẩm Nam.

Xem ra người đàn ông này cũng rất có hứng thú với cô.

“Alo” Tịnh Kỳ bắt máy, giọng nói nhẹ nhàng truyền đến đầu dây bên kia.

“Là tôi.” Giọng nói trầm lắng mang theo sự từ tính truyền lại, Tịnh Kỳ thấy tai cô ngứa quá bèn vò nhẹ.

“Anh là?” Hừ dăm đánh cô, đến giờ cô vẫn thấy đau.

“Đừng giả vờ, cô muốn tôi nhắc lại cho cô nhớ sao.” Hoài Cẩm Nam cười.

Tiếng cười của anh ta càng làm Tịnh Kỳ thấy khó chịu, thực ra cô thích những người có giọng nói trầm thấp, ấm áp.

“Có chuyện gì?” Tịnh Kỳ không tự giác mà làm nũng, âm thanh chết tiệt.

“Ra ngoài gặp tôi.” Anh nói.

Tên này bị điên sao, hơn 11 giờ còn bắt cô ra ngoài mà trời còn lạnh như vậy.

“Không đi, má đau lắm.

Không muốn đi.

Có gì mai gặp ở Dĩ Viên.” Tịnh Kỳ nói.

Dĩ Viên chính là khách sạn mà lần trước cô và anh gặp nhau, nó nằm trên tầng hai của quán bar.

Hoài Cẩm Nam suy nghĩ một lúc rồi đồng ý, dù sao đang trong kì nghỉ phép.

Sau khi cúp máy, Tịnh Kỳ liền chạy ngay vào bồn tắm, cả cơ thể chìm vào trong nước ấm.

Làn da trắng nõn hồng hào còn loang lổ vết hôn, nhất là ở ngực.

Tịnh Kỳ không tự giác mà nhớ lại.

Đúng là tên trâu điên.

8 giờ tối, tầng hai Dĩ Viên.

Tịnh Kỳ vừa mở cửa bước vào thì đã thấy Hoài Cẩm Nam đang đứng trước ban công.

Người đàn ông cao lớn, thân hình hoàn hảo.

Anh ta mặc một bộ đồ thoải mái thích hợp với phong cách thư giãn mà không làm mất đi phong thái của bản thân.

Tịnh Kỳ đưa đôi mắt nhìn lên trên ánh sáng bên ngoài hắt nhẹ lên góc phải gương mặt càng làm anh ta trở nên bí hiểm khó lường hơn.

Người đàn ông này mạnh hơn ba cô rất nhiều.

“Nhìn tôi đến ngây người vậy sao?” Hoài Cẩm Nam quay người lại, bước lại gần Tịnh Kỳ.

Hôm nay, cô mặc một chiếc áo babydoll nữ tính màu trắng kết hợp với một chiếc quần short càng làm cô trở nên trẻ trung khác hoàn toàn với dáng vẻ tối hôm đó.

Đôi chân thon dài phơi bày trong không khí phô diễn sự tuyệt đẹp.

Mái tóc dài được buộc cao lộ ra cعن cổ trắng nõn, các vết thâm đã mờ gần hết.

Gương mặt được nhiều người mong ước kia vô cùng mịn màng.

Hoài Cẩm Nam cảm thán dù không trang điểm nhưng cô thật sự vẫn rất xinh đẹp.

Anh còn ngửi thấy mùi thơm thoang thoảng phát ra từ người cô.

“Anh rể đẹp trai vậy tất nhiên em phải nhìn nhiều một chút rồi ạ!” Tịnh Kỳ nháy mắt với anh, trước khi đến đây cô đã chuẩn bị một điều bất ngờ dành cho anh.

“Anh rể sao?” Đột nhiên anh không muốn làm anh rể cô, người phụ nữ kia chưa bao giờ được đặt vào vị trí là vợ anh cả.

Nếu cô muốn anh cũng không ngại mà cho cô.

Dù sao tối hôm qua, ông nội anh có vẻ khá hài lòng về cô.

“Đúng rồi” Cô gật đầu.

“Không phải cô ghen đó chứ?” Anh trêu cô.

Tịnh Kỳ dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn anh.

Hoài Cẩm Nam thấy vậy liền bật cười.

Cô lờm anh ta một cái rồi đi đến chỗ ghế sofa.

Tịnh Kỳ đang định ngồi xuống thì cô bỗng thay đổi ý định như muốn trả thù anh vì cười nhạo cô mà kém thấp cà vạt anh xuống.

Bất ngờ ôm lấy cổ và hôn lên môi Hoài Cẩm Nam.

Hoài Cẩm Nam ngạc nhiên khi thấy hành động của Tịnh Kỳ, anh muốn đẩy cô ra nhưng khi đôi môi đỏ mọng kia đặt lên môi anh.

Anh đã không tự giác được mà nhắm nháp đôi môi ấy.

Từ nhẹ nhàng thưởng thức cho đến điên cuồng thưởng thức, Tịnh Kỳ bị anh hôn đau đến nổi phát ra tiếng kêu Hoài Cẩm Nam ngậm lấy môi cô, cánh tay thon dài ôm chặt eo cô kéo vào trong ngực.

Tịnh Kỳ so với anh thì thấp hơn rất nhiều, anh vừa m*t môi cô, vừa bế cô lên cao ôm cô thật chặt, dùng thân thể của mình ngăn lại, sau đó lại hôn cô thật mạnh.

Lần thứ hai anh được trải nghiệm cảm giác vì một người phụ nữ mà điên cuồng.

Hôn được một lúc lâu, Hoài Cẩm Nam mới lùi về phía sau một chút, đợi cô th ở dốc lại hôn nhẹ lên môi cô, ngậm lấy môi cô nhẹ nhàng m*t thêm vài lần nữa.

Anh cúi đầu, đem cằm đặt lên hõm cổ cô, giọng nặng nề hỏi "Có nhớ tôi không?"

Tịnh Kỳ không tự giác được mà nói nhớ, giọng nói mềm mại mà

ngoan ngoãn đến cực kỳ.

Hoài Cẩm Nam mỉm cười, anh kéo chân cô vòng lên eo mình, ngồi xuống ghế rồi lại hôn lên môi cô.

Khi hai người đang chìm đắm trong nụ hôn ấy, bỗng cửa đột nhiên mở ra kèm theo tiếng hét.

“Hai người... hai người... đang làm cái gì?” Là Ninh Cẩm, cô ta không hiểu sao sáng nay liền nhận được tin nhắn của Tịnh Kỳ nói muốn gặp cô để giải quyết mọi chuyện.

Cũng như giải thích lý do tại sao lại gặp được Hoài Cẩm Nam.

Nhưng điều cô không ngờ được là cô vừa mở cửa đập vào mắt lại là hình ảnh hai người này đang quấn quýt bên nhau.

Ninh Cẩm như phát điên mà đi về phía hai người, tuy cô không thích Hoài Cẩm Nam nhưng người đàn ông này hiện tại là của cô và cô cần người phụ trách đứa bé trong bụng mình.

Lúc này Tịnh Kỳ cũng giật mình tỉnh lại, cô muốn đi xuống nhưng Hoài Cẩm Nam lại ôm eo cô không bỏ.

“Thả tôi xuống.” Cô vỗ vào ngực anh, Hoài Cẩm Nam nhìn cô một lúc rồi thả cô xuống dưới.

Cái nhìn này của anh ta làm Tịnh Kỳ cảm thấy mọi tính toán của cô đã bị nhìn thấu.

Ninh Cẩm thấy hành động của hai người càng tức điên hơn.

Cô biết ngay con hồ ly này không bao giờ có ý tốt mà.

“Tịnh Kỳ cô đúng là không biết xấu hổ?” Ninh Cẩm hét lên, đẩy mạnh Tịnh Kỳ về phía sau làm cô ngã ngồi xuống ghế.

Sau đó ngay lập tức thay đổi vẻ mặt, rơm rớm nước mắt, liếc nhìn Hoài Cẩm Nam rồi nói:

“Có phải vì đàn anh nói thích chị mà chia tay em nên em... làm vậy không? Tịnh Kỳ... chị thật sự không có quen biết đàn anh.”

Tịnh Kỳ thấy phản ứng của Ninh Cẩm không khỏi thờ dãi.

Ninh Cẩm thực sự cho rằng cô là quả hồng mềm sao?

“Cô nghĩ tên đó thực sự quan trọng với tôi sao?” Tịnh Kỳ ngược lên nhìn Ninh Cẩm.

Ninh Cẩm ghét nhất là cái thái độ dửng dưng này của Tịnh Kỳ, cô ta luôn tỏ vẻ bản thân cao thượng nhưng không phải người yêu cô ta vẫn quỳ dưới váy cô sao.

“Cẩm Nam” Giọng nói như hột hơi của Ninh Cẩm truyền vào lỗ tai của hai người.

“Cô gọi anh ta làm gì?” Tịnh Kỳ bực bội nói.

Cô trợn mắt nhìn anh.

Hoài Cẩm Nam thấy thế đành phối hợp với cô, anh cũng không thích làm người đổ vỡ, nhân dịp này loại bỏ cô ta cũng được.

Anh ngồi dậy nhìn Ninh Cẩm nói:

“Hai người tự giải quyết đi.”

Cái gì? Muốn phủ tay bỏ đi.

Tịnh Kỳ kéo anh lại.

“Không cho đi.”.

Chương 5: 5: Hủy Bỏ Hôn Ước

Hoài Cẩm Nam nhìn lại, đôi mắt đen chăm chú nhìn vào Tịnh Kỳ.

Hoài Cẩm Nam ngồi lại chỗ cũ.

"Tịnh Kỳ, chị biết em đang giận chị nhưng đừng kéo anh ấy vào." Tịnh Kỳ nên biết điều nếu không đừng trách cô ta.

"Ninh Cẩm, đầu óc cô bị nước vào sao?" Cô không hiểu nổi tư duy trong đầu Ninh Cẩm.

"Tịnh Kỳ, em đừng như vậy.

Chị biết em vẫn giận chị vì đàn anh nhưng..." Ninh Cẩm ghen ngào.

"Hả... đàn anh?" Ý Ninh Cẩm là Kha Đình?

"Đúng vậy! Tất cả là lỗi của chị..." Ninh Cẩm nắm lấy tay Tịnh Kỳ.

Sau đó bằng một cách thần kì nào đó, Ninh Cẩm đột nhiên ngã ra phía sau.

Nước mắt của cô ta rơi xuống như mưa, giống như Tịnh Kỳ ức hiếp cô ta vậy.

Tịnh Kỳ nhìn Ninh Cẩm lại nhìn tay mình, cô đột nhiên không có hứng thú trên đũa Ninh Cẩm nữa.

Vừa hay cô ta nhắc lại chuyện xưa.

Vậy thì...

"Chúng ta cùng nghe cái này đi." Cô rút điện thoại bắt đầu mở file ghi âm.

Ninh Cẩm thấy hành động của cô đột nhiên bất an.

"Kha Đình, em có thai rồi." Là giọng của Ninh Cẩm

"Thật sao? Em...!có thai." Giọng của người đàn ông bất ngờ, vui sướng.

"Anh sẽ lấy em." Kha Đình khẳng định.

"Nhưng...!Tịnh Kỳ...!phải làm sao? Em thấy có lỗi với em ấy." Hình như Ninh Cẩm khóc, giọng nói của cô ta hơi nghẹn lại làm người khác đau lòng.

"Không...!là lỗi của anh.

Anh tiếp cận em ấy chỉ vì em Ninh Cẩm." Tran am.

Hoài Cẩm Nam nhìn về phía Tịnh Kỳ, cô nhận được sự cười nhạo trong đó.

"Nhưng..."

"Đừng lo lắng, em chỉ cần chăm con.

Anh sẽ giải quyết ổn thỏa mọi chuyện." Sau đó là những lời nói âu yếm ngọt ngào của hai người kia.

"Không... không phải... Cẩm Nam... đứa bé trong bụng em là... của anh." Ninh Cẩm vội vàng nắm lấy tay Hoài Cẩm Nam.

Cô ta không biết tại sao Tịnh Kỳ lại có đoạn ghi âm trên.

Ninh Cẩm bắt đầu lo sợ sự trả thù của nhà họ Hoài.

"Người đàn ông kia..." Hoài Cẩm Nam hứng thú nhìn Ninh Cẩm.

"Anh ta là bạn trai cũ của Ninh Cẩm,... là Tịnh Kỳ ghen tị với em mới cố ý làm vậy."

Tịnh Kỳ nhìn dáng vẻ của Ninh Cẩm rất muốn cười.

Ánh mắt cô khẽ đảo nhìn người đàn ông ngồi trên ghế, xem ra nhà họ Ninh rất coi trọng người con rể này.

"Hóa ra..." Dừng một lát Hoài Cẩm Ninh.

"Nhà họ Ninh là muốn tôi tiếp nhận đứa con này nên mới thiết kế đêm hôm đó?" Giọng nói từ tính nhưng không che giấu được sự cười nhạo trong đó.

"Đêm hôm đó là thật." Ninh Cẩm cố giữ bình tĩnh nhưng trong mắt lại không dấu được sự hoảng loạn.

Tối ấy tuy rằng cô cũng muốn gạo nấu thành cơm nhưng anh ta cả đêm không có phản ứng nên cô đành từ bỏ.

“Ha ha” Hoài Cẩm Nam cười mang theo sự mỉa mai.

“Tịnh Kỳ, cô thật đê tiện.” Ninh Cẩm tức giận trút giận về phía Tịnh Kỳ, nếu không có cô ta sao chuyện này có thể bại lộ.

“Chị nghĩ tôi giống chị?” Tịnh Kỳ nhíu mày.

Ninh Cẩm thấy thái độ của Tịnh Kỳ càng phát điên, cô ta lao lên định tát Tịnh Kỳ thì bị Hoài Cẩm Nam cản lại, anh lạnh lùng nhìn cô.

Tịnh Kỳ thấy liền cho Hoài Cẩm Nam một ánh mắt hài lòng.

“Ninh Cẩm, tôi nói cho cô biết nếu cô còn trêu chọc tôi.

Tôi sẵn sàng cho cả Nam Kinh này biết bố đưa bé trong bụng cô là ai.” Dứt lời, Tịnh Kỳ cầm lấy túi xách bước đi ra ngoài.

Sau khi Tịnh Kỳ rời đi, Ninh Cẩm cố giải thích mọi chuyện với Hoài Cẩm Nam hi vọng anh sẽ không vì chuyện này mà hủy bỏ hôn ước.

Khi Ninh Cẩm bắt đầu tuyệt vọng, cuối cùng Hoài Cẩm Nam cũng mở miệng.

“Ngày mai, hai gia đình cùng nhau ăn cơm đi.” Nói xong, anh liền đi ra ngoài, bỏ lại Ninh Cẩm với ánh mắt chứa đầy sự xấu xa, toan tính trong đó.

Ngày hôm sau, tại nhà hàng Song Ngư, nhà họ Ninh đã đến từ lâu.

Một lát sau, Hoài Cẩm Nam bước vào cùng ba mẹ mình.

“Ông bà thông gia.” Ba Ninh nhanh chóng đứng dậy, niềm nở bắt tay hai người.

Giờ phút này ông ta vẫn nghĩ nhà họ Hoài hẹn gặp gia đình ông về việc tổ chức lễ đính hôn trước mặt lễ truyền thông.

“Ninh tổng.” Hoài Cận Ngôn đáp lại.

“Bác, chúng ta gọi món trước được không ạ?” Ninh Cẩm tươi cười nhìn về phía Hồ Hiểu Mai.

Hoài Cẩm Nam liếc nhìn về phía ba mình, nhận được cái gật đầu anh nói.

“Chú Ninh, trước khi gọi món chúng ta cùng thưởng thức cái này

trước.

Nếu xem xong mà vẫn còn hứng, lúc đó gọi món cũng không muộn.”

Ninh Bân liếc nhìn Phương Uyển và Ninh Cẩm, ông gật đầu.

Họ thấy Hoài Cẩm Nam mang ra một chiếc hộp nhỏ mở nó ra, sau đó truyền đến giọng nói của hai vợ chồng nhà họ Ninh.

Cuộc trò chuyện nhắc đến Hoài Cẩm Nam và đứa bé trong bụng Ninh Cẩm.

Tiếp theo đó là kế hoạch bắt Hoài Cẩm Nam đổ vở.

Nghe đến đây gương mặt của nhà họ Ninh dần dần trở nên trắng bệch, rõ ràng không ai biết việc này nhưng sao lại... Hoài Cẩm Nam lại đưa ra một xấp ảnh chụp Ninh Cẩm và Kha Đình, còn có bức ảnh Phương Uyển thuê người thiết kế Hoài Cẩm Nam.

“Ninh tổng không biết ông giải thích thế nào về việc này.” Hoài Cận Ngôn chậm rãi nói.

“Ông Hoài... chuyện này nhất định có hiểu nhầm.” Trong đầu Ninh Bân và Phương Uyển có hàng ngàn ý nghĩ vụt qua nhưng tất cả ý nghĩ ấy đều có điểm chung nhất định không thể hủy bỏ hôn ước này.

Ninh Cẩm cúi đầu, ánh mắt tràn đầy sự ác độc, cô bỗng nghĩ đến hôm qua là Tịnh Kỳ.

Nếu không phải tại cô ta chắc chắn Hoài Cẩm Nam sẽ không nghi ngờ.

“Hôn sự của hai nhà, coi như không có đi.” Việc này chỉ có họ hàng hai nhà biết nên giải quyết cũng dễ dàng.

Nếu nhà họ Ninh thức thời họ sẽ không làm lớn chuyện, còn nếu không đừng trách họ.

“Ông Hoài, nhất định có người ghen ghét hôn sự hai nhà chúng ta nên mới cắt ghép đoạn ghi âm này.” Phương Uyển gấp gáp, bà không thể làm trò cười cho giới thượng lưu Nam Kinh này.

“Việc này chúng tôi sẽ điều tra rõ, cho nên hôn sự... vẫn tiếp tục được không?”

Ông bà Hoài liếc nhìn nhau rồi đưa mắt nhìn về phía vợ chồng nhà

họ Ninh trong mắt có sự không vui.

giọng nói của hai người họ ai có thể giả được, còn có những bức ảnh kia.

“Việc này, xin thứ lỗi chúng tôi không thể nào đồng ý được.” Hoài Cẩm Ngôn chắc chắn nói, gương mặt vốn nghiêm nghị càng làm cho Ninh Bản không thể nói nên lời.

“Bác Hoài, cháu sai rồi! Xin bác hãy cho cháu một cơ hội, kể cả bắt cháu bỏ đi đứa bé này cũng được.” Ninh Cẩm bất ngờ quỳ xuống bên cạnh Hồ Hiểu Mai.

“Chị Hoài, chúng tôi biết lỗi rồi.

Tất cả là do con bé quá yêu Cẩm Nam nên chúng tôi mới...” Phương Uyển thầm khen con gái nhanh trí.

“Cháu thật lòng yêu anh Cẩm Nam nên cháu mới làm vậy.” Bằng mọi giá cô ta phải giữ được cuộc hôn nhân này.

“Đúng, đúng, Hoài tổng, anh xem...” Ninh Bản xấu hổ, ánh mắt theo dõi từng cử chỉ của Hoài Cận Ngôn.

Ông đột nhiên hối hận khi nghe theo Phương Uyển.

Hồ Hiểu Mai nhìn về phía Ninh Cẩm, bà lắc đầu thờ dãi.

“Ninh Cẩm, đứng lên, cháu không cần phải làm thế.”

“Không... là cháu tự nguyện.

Chỉ mong hai bác đừng làm cháu rời xa anh Cẩm Nam.” Ninh Cẩm ôm lấy chân Hoài Cẩm Nam.

“Nếu các người đồng ý hủy bỏ hôn ước, tôi sẽ không rút vốn đầu tư.

Còn nếu không...” Anh chán ghét sự ngu ngốc của Ninh Cẩm lắm rồi.

Ba người nhà họ Ninh nhìn nhau, nếu Bác Dương rút vốn công ty của họ chắc chắn sẽ phá sản.

“Được.” Ninh Bản đành cắn răng đồng ý..

Chương 6: 6: Phản Đối

“Tại sao họ lại biết cái thai của Ninh Cẩm là giả? Rõ ràng ngoài ba người chúng ta không có ai?” Phương Uyển cau mày nhìn về phía Ninh Cẩm.

“Là Tịnh Kỳ.” Ninh Cẩm nghiêng răng nói.

Ninh Ân và Phương Uyển nhìn về phía Ninh Cẩm, cô liền kể cho họ nghe chuyện hôm qua.

Phương Uyển đặt mạnh cốc trà xuống mặt bàn.

“Ông thấy cháu gái yêu quý của mình chưa?” Bà Phương quát vào mặt chồng mình.

Ninh Ân cúi đầu trầm ngâm thưởng thức tách trà, ông ta không nghĩ cháu mình sẽ làm vậy.

Con bé là người thẳng thắn, tốt bụng và đối xử với người nhà rất tử tế.

“Ông nói gì đi?”

“Tôi tin con bé không làm vậy.”

“Ba... ba không tin con sao?” Ninh Cẩm trợn mắt, không ngờ ba lại không tin cô, người ba luôn yêu quý cô thế mà lại không tin cô.

“Chuyện này để tôi nghĩ lại đã.” Ninh Ân quay người đi lên lầu, Phương Uyển và Ninh Cẩm thấy thái độ của ông bực mình quay mặt đi.

Mà nhà họ Tịnh lúc này lại đang diễn ra cuộc họp gia đình sau cuộc gọi từ ông nội nhà họ Hoài.

Ba mẹ Tịnh ngồi cùng nhau bên ghế sofa dài.

Ba Tịnh dáng người tầm 1m70, tầm khoảng 45 tuổi, tuy không còn trẻ

nhưng không khó để nhận ra khi còn trẻ ông là một người rất đẹp trai.

Gương mặt nghiêm nghị, mang theo sự trầm ổn của năm tháng.

Còn mẹ Tịnh mặc bà mặc váy màu xanh, ưu nhã ngồi bên cạnh chồng.

Tịnh Kỳ đã phần là được thừa hưởng nét đẹp từ bà, một người phụ nữ 40 tuổi lại nhã nhặn thanh cao nhưng mới hơn 30.

“Tịnh Kỳ, con có gì đang giấu mọi người không?” Ba Tịnh nhìn con gái yêu, giọng nói nhẹ nhàng nhưng không kém phần nghiêm túc.

Từ một đứa trẻ bé bỏng trong lòng ông giờ đã trở thành cô gái trưởng thành có người hỏi cưới mà người này còn là người mà ông từng thương thức.

Tịnh Kỳ ngơ ngác nhìn về phía ba rồi nhìn phía mẹ và anh trai, lắc đầu.

“Dạ, con không có.”

Tịnh Dương nhíu mày, cẩn thận quan sát cô.

Gương mặt bình tĩnh, mặt không đỏ, giọng nói không run có vẻ cô đang nói thật.

Ninh Nguyệt vẫy tay về phía Tịnh Kỳ.

Đợi cô đến bên cạnh, bà dịu dàng hỏi:

“Con quen biết Hoài Cẩm Nam?”

Tịnh Kỳ gật đầu, chuyện này giấu không được chỉ cần ba mẹ muốn điều tra thì không gì họ không biết.

“Là mấy ngày trước, lúc đó con gặp chuyện khó khăn nên anh ta đã giúp con.”

“Chỉ vậy thôi sao? Không còn gì khác?” Tịnh Dương không nhìn được hỏi.

Tịnh Kỳ khó hiểu, nghiêng đầu nhìn anh.

Cô còn có thể có chuyện gì với tên đàn ông ác độc kia chứ.

“Nếu như vậy, sao nhà họ Hoài lại nói muốn con làm con dâu nhà họ nhỉ? Rốt cuộc họ có tính toán gì?”

“Con dâu họ không phải Ninh Cẩm sao?” Cô không nghe nhầm đi.

“Đích thân Hoài Hồng nói với ba, còn nói Hoài Cẩm Nam thích con.”

“VẬY...”

“Dù có thể nào đi nữa, ba không đồng ý cuộc hôn nhân này.” Tịnh Sơn Thành nói, ông bày tỏ thái độ của mình trong cuộc hôn nhân này.

Hoài Cẩm Nam là người tài giỏi, thông minh, vẻ ngoài lịch thiệp nhã nhặn.

Ở Nam Kinh nói cậu ta có thể một tay che trời cũng không quá nhưng qua việc làm ăn cũng như xã giao, ông hoàn toàn có thể khẳng định cậu ta và vẻ bề ngoài của mình không hề liên quan.

Người như Hoài Cẩm Nam chính là không từ thủ đoạn, cứng mềm đều ăn.

Cậu ta không phù hợp với con gái ông.

Không phải nó không giỏi mà nó chưa có nhiều kinh nghiệm, ông sợ nó sẽ bị Hoài Cẩm Nam ăn tươi nuốt sống.

“Chuyện này anh cũng không đồng ý.” Hoài Cẩm Nam nổi tiếng phong lưu, từng có nhiều tin đồn tai tiếng với rất nhiều tiểu thư giới thượng lưu, minh tinh nổi tiếng.

Không chỉ vậy bây giờ anh ta còn mang danh nghĩa anh rể họ của Tịnh Kỳ.

Anh không thể để Tịnh Kỳ mang tiếng xấu, đã thế tên kia còn lớn hơn em gái anh sáu tuổi.

Cho dù anh biết tin đồn là giả nhưng bản thân không quan trọng bằng em gái được.

Mẹ Ninh không nói gì nhưng trong mắt bà hiện rõ sự đồng tình với ý kiến của hai bố con.

Bà không ngại cậu ta lớn hơn con gái bà vì lớn tuổi sẽ biết cứng chiều, tuy nhiên cậu ta từng là con rể Phương Uyển.

Bà không muốn dính dáng đến bà ta.

Nhưng nếu con gái bà thích, bà thật sự sẽ suy nghĩ lại.

Tịnh Kỳ nhìn thấy thái độ của người nhà liền buồn cười.

Cô và Hoài Cẩm Nam thì có thể có chuyện gì cơ chứ.

Mọi chuyện đã xong xuôi rồi, cô và anh không còn nợ gì nhau.

Lúc này Tịnh Kỳ không biết, giải quyết xong là do cô tự nghĩ còn Hoài Cẩm Nam không nghĩ vậy.

“Ba mẹ, anh yên tâm.

Con và Hoài Cẩm Nam thực sự không có liên hệ gì.

Chắc là nhà họ có nhầm lẫn nhà mình với nhà cậu chẳng.”

Tịnh Sơn Thành trầm ngâm, ông ta cũng mong vậy nhưng hình như chuyện sắp tới có thể làm ông ta thất vọng.

Cả nhà bốn người lâm vào suy tư.

Đúng lúc này chuông điện thoại của Tịnh Huy vang lên, Ninh Bân gọi cho ông.

“Đi lên lầu nghỉ đi.

Mai nói tiếp.” Ba Tịnh nói.

“Vâng” Tịnh Dương và Tịnh Kỳ đồng thanh nói, đồng thời cùng nhau đi về phòng.

“Chết rồi, anh hai ơi!” Tịnh Kỳ ngoan ngoãn gọi Tịnh Dương.

Tối nay Lưu Mộng Tuyền bảo cô đến đón cô ấy mà cô quên mất.

Tịnh Dương nhưn mày.

“Anh đi đón Mộng Tuyền hộ em với được không? Cô ấy muốn đến đây ngủ nhưng em để xe ở nhà kia mất rồi.” Vừa nói vừa lắc cánh tay anh.

Anh bắt đắ dĩ néo néo mũi cô.

“Được rồi, mau đi tắm đi.”

“Em cảm ơn anh hai.” Đợi Tịnh Dương xuống lầu, cô vội vàng vào phòng, gấp gáp gọi điện cho Hoài Cẩm Nam.

Chuông điện thoại reo lên tiếng thứ ba thì đầu dây bên kia truyền đến giọng nói đầy trầm lắng của người đàn ông.

“Tôi nghe”

Cô không chờ được ngay lập tức trả lời.

“Sao ông nội của anh lại gọi điện cho ba tôi nói muốn tôi làm con dâu nhà anh.

Không phải vị hôn thê của anh là Ninh Cẩm sao?”

Hoài Cẩm Nam nghe được sự vội vàng kèm theo chút khó hiểu trong giọng nói của cô liền mỉm cười.

Cô gái này thực sự có thể làm thay đổi tâm trạng của anh.

“Cô làm chạy mất vị hôn thê của tôi không phải nên đền tôi vị mới?”

“Tôi...” Cô không tự giác chỉ vào bản thân, làm chạy mất vị hôn thê của anh ta? Anh ta nằm mơ ra sao? Mà từ từ đã vị hôn thê... Tịnh Kỳ xoa nhẹ vành tai.

“Nhớ ra rồi”

“Nhưng chuyện này không phải anh cũng ngầm đồng ý? Nếu không muốn anh vẫn có thể đội mũ xanh và nuôi con hộ người ta mà.” Cô bĩu môi, đôi môi mọng hơi chu.

“Còn có hôm qua cô cướp mất lần đầu của tôi.

Cô phải chịu trách nhiệm.” Tiếng cười của Hoài Cẩm Nam truyền vào tai của Tịnh Kỳ, càng làm cô thấy ngứa hơn, cô vò nhẹ tai mình.

Mẹ kiếp ai không phải lần đầu, lần đầu của anh ta quan trọng, của

cô là rác sao.

Cô càng bị anh ta hành hạ đến nỗi hai ngày sau cô vẫn chưa đi lại bình thường được.

Tịnh Kỳ làm động tác đấm vào điện thoại rồi không tự giác mà cảm thấy bản thân trẻ con.

“Hoài Cẩm Nam, anh đang đùa à!”

Hoài Cẩm Nam tưởng tượng dáng vẻ như con mèo nhỏ của cô càng cười lớn hơn.

“Hẹn cô ngày mai ở văn phòng của tôi.”

Anh nói cô phải nghe sao? Cô mới không thèm đi.

Như biết hết ý nghĩ của Tịnh Kỳ bên đầu dây kia nói tiếp.

“Nếu cô không tới, tôi không ngại đến gặp bố vợ đại nhân nói về việc tối đó.”

“Được” Tịnh Kỳ bực bội trả lời rồi ngay lập tức cúp máy..

Chương 7: 7: Vị Hôn Thê Của Tôi Là Tịnh Kỳ Tiểu Thư

Sáng hôm sau, Tịnh Kỳ thức dậy, cô mở cửa sổ.

Ánh sáng dịu nhẹ từ bên ngoài hắt vào trong phòng.

Cô hít một hơi, sự mát mẻ thấm sâu vào trong ruột gan.

Cô quay lại giường, gấp gọn chăn rồi đi vào phòng vệ sinh.

Tịnh Kỳ rửa mặt, đánh răng và bắt đầu đắp mặt nạ.

Xong xuôi, cô đi vào phòng quần áo.

Mở cửa tủ, người ra sẽ choáng ngợp với đủ loại kiểu dáng quần áo, túi xách và giày dép có trong này.

Vì có hẹn với Hoài Cẩm Nam nên cô chọn cho mình một chiếc váy voan màu xanh nhạt có điểm xuyết một vài bông hoa nhỏ, làm cô vừa trẻ trung, xinh đẹp vừa không mất đi sự quyến rũ.

Mái tóc vừa dày vừa đen được xõa tung xuống dưới, cả người khí chất thanh nhã dịu dàng.

Gương mặt được trang điểm nhẹ nhàng, đôi môi căng mọng được bôi một lớp son bóng.

Tịnh Kỳ quan sát bản thân một lần nữa, thấy không có gì sai sót mới ra khỏi phòng.

“Tiểu thư, Mộng Tuyền tiểu thư nói có việc gấp nên đi làm trước.

Có gì cô ấy sẽ gọi cho tiểu thư sau ạ.” Người hầu khi thấy Tịnh Kỳ

xuống lầu ngay lập tức liền báo cáo lại với cô.

“Tôi đã biết, cảm ơn cô.” Trên môi cô nở một nụ cười tiêu chuẩn, nhẹ nhàng trả lời.

Tập đoàn Bác Dương, Tịnh Kỳ giẫm đôi cao gót đen bước vào.

Cô đi đến trước quầy lễ tân.

“Chào cô.”

Oa giọng ngọt ngào quá! Cô nhân viên cố gắng bình tĩnh hỏi lại.

“Tiểu thư, cô đến tìm ai ạ?”

“Tôi đến gặp Hoài Cẩm Nam.” Tịnh Kỳ trả lời.

Dám gọi thẳng tên tổng giám đốc, cô lặng lẽ quan sát lại, tất cả đều thờ thượng và hoàn mỹ.

Sẽ không phải bà chủ tương lai chứ, như phát hiện một bí mật gì đó, Tịnh Kỳ thấy cô ấy bỗng nhiên cười tủm tỉm.

“Cô có hẹn trước không ạ?”

“Hôm qua, anh ta bảo tôi đến đây.”

“Dạ, vậy xin cô đợi một lát.”

“Cô tên Tịnh Kỳ phải không?” Tịnh Kỳ gật đầu.

“Vậy mời cô đi theo thang máy kia, phòng Hoài Tổng ở tầng 8.” Cô nhìn theo hướng cô nhân viên chỉ, là thang máy chuyên dụng.

Tịnh Kỳ gật đầu cảm ơn rồi rời đi.

Tầng 8 gồm tất cả ba phòng xếp theo hình chữ U, Tịnh Kỳ đi thẳng đến phòng đối diện, giơ tay gõ cửa.

“Cốc, cốc”

“Mời vào” Có sự cho phép của người bên trong cô liền bước vào, đập vào mắt cô là hình ảnh Hoài Cẩm Nam đang ngồi ở bàn làm việc, thư ký của anh đang cố gắng cúi thấp người để lộ bộ ngực trắng như sữa.

“Tôi không quấy rầy hai người chứ?” Tịnh Kỳ nói.

“Biết rõ sẽ gây ảnh hưởng cô còn vào làm gì?” Vừa nói cô ta vừa chỉnh lại làn váy, không quen liếc xéo Tịnh Kỳ.

Cô ta là con gái đối tác nhà họ Hoài, đến đây với danh nghĩa học tập

nhưng thực tế là muốn quyến rũ Hoài Cẩm Nam.

Linda nhìn Tịnh Kỳ một lượt thấy cô không có gì nổi bật liền nói.

Tịnh Kỳ thấy thái độ của cô ta liền nghĩ đến lời Lưu Mộng Tuyền từng nói với cô “Hoài Cẩm Nam là tên đàn ông phong lưu”.

“Linda cô ra ngoài trước đi.” Hoài Cẩm Nam nhận ra Tịnh Kỳ đang không vui.

“Cô không nghe thấy anh ta nói gì sao?” Cô nhú mào, trong không khí có mùi nước hoa nồng nặc làm cô hơi khó chịu.

“Hoài tổng.” Giọng nói nũng nịu, ngọt như mía lùi của Linda vang lên.

Hoài Cẩm Nam nghiêm mặt, anh ta có gương mặt đẹp trai nhưng khi không nói chuyện gương mặt lại âm trầm đáng sợ.

“Hừ” Linda lườm Tịnh Kỳ, cô ta hoàn toàn không ngờ tới đến lúc mình chuẩn bị đi ngang qua Tịnh Kỳ cô đột nhiên giơ chân ngang đường cô.

Tất nhiên vì không kịp tránh Linda ngã ra sàn nhà, tư thế có thể nói là vô cùng tuyệt đẹp.

“Cô...” Linda vội vàng đứng dậy muốn đẩy Tịnh Kỳ.

“Ra ngoài.” Anh trầm giọng.

Cô ta nhìn anh, một lát sau đành ầm ức đi ra ngoài.

Tịnh Kỳ thấy vậy liền cười lớn, dám lườm cô.

“Rất vui?” Giọng nói của Hoài Cẩm Nam vang lên ngay sát bên tai cô.

Tịnh Kỳ giật mình quay lại, không biết từ lúc nào anh đã ngồi ngay cạnh.

Cô trợn mắt, lùi lại phía sau.

“Không phải có hoa thơm rồi sao? Vậy anh để cô ta làm vị hôn thê của mình không phải tốt sao?” Đợi khoảng chừng là 10 giây thấy Hoài Cẩm Nam không nói gì, cô dứt khoát nói.

“Hình như cô ta là con gái của Thẩm Đăng, gia thế tuy kém hơn nhà anh nhưng nghe nói rất học thức hay...”

Chưa kịp để cô nói hết lời Hoài Cẩm Nam đã mở miệng khẳng định.

“Vị hôn thê của tôi là Tịnh Kỳ tiểu thư đây.”

Tịnh Kỳ há hốc mồm, để che đi sự ngỡ ngàng ngừng cô vội bịt miệng lại.

Ai ai là vị hôn thê của anh ta? Ai đồng ý? Cô lại gần sờ đầu, xoa toàn bộ gương mặt đẹp trai.

“Không có sốt.”

Hoài Cẩm Nam để mặc cô, nếu bây giờ có người đi từ ngoài vào họ rất bất ngờ khi tổng tài mặt than, quỷ satan lại để cho cô gái nhỏ tác quái trên người mình.

Anh nhắc bóng cô lên để cô ngồi lên người mình, chính anh cũng không biết bản thân đang làm gì?

“Kết hôn với tôi.” Vừa nói anh vừa sát lại gần môi cô, Tịnh Kỳ cảm giác như mỗi lần anh nói môi anh đều chạm vào môi mình.

Cô dùng hai tay để trước ngực anh, đẩy mạnh nhưng Hoài Cẩm Nam vẫn không nhúc nhích.

“Đừng gần như vậy.” Cho dù cô có ăn nói to gan nhưng trừ anh ra cô chưa tiếp xúc thân mật với ai, kể cả bạn trai cũ của cô cũng vậy.

“Cô đồng ý, tôi sẽ tránh ra.” Hoài Cẩm Nam áp sát lại gần.

Dù sao anh cũng cần một người vợ để làm lá chắn vừa hay cô lại hợp ý anh.

Tịnh Kỳ chăm chú nhìn anh, không nói gì.

Hoài Cẩm Nam nhíu mày, ngồi thẳng dậy.

Đi đến trên bàn làm việc cầm trên tay một tập hồ sơ.

Tịnh Kỳ giơ tay tiếp nhận, lật trang đầu tiên đập vào mắt cô là dòng chữ “Hợp đồng hôn nhân”.

Tịnh Kỳ nhanh chóng lật các trang tiếp theo, thật tỉ mỉ đọc, sau đó không khỏi cảm thán.

Tên đàn ông thối tha rõ ràng đã chuẩn bị sẵn còn lừa cô.

“Nhưng trong này không nói về nghĩa vụ vợ chồng, chuyện riêng của hai người cũng như thời hạn hợp đồng.” Quyền lợi của cô mà.

Anh quan sát cô một lúc rồi nói:

“Được, vậy chúng ta cùng thảo luận một lượt đi.”

“Tôi muốn chỉnh sửa thời gian hợp đồng trong ba năm.

Trong những năm này, chúng ta sẽ không quản đời tư của đối phương nhưng ít nhất ăn vụng phải biết chùi mép.

Không được để xảy ra bất kỳ tin đồn nào nếu không bên còn lại có thể đơn phương chấm dứt hợp đồng.

Anh đồng ý không? ” Cô nghĩ kĩ một lượt rồi nói.

Hoài Cẩm Nam đột nhiên thấy hơi khó chịu, tuy anh là người đưa ra bản hợp đồng nhưng thái độ của cô làm anh không vui.

Nhưng anh không muốn cảm xúc chi phối quá nhiều nên gạt đầu đồng ý.

Một lát sau, Anh tự tay in hai bản hợp đồng mới, mỗi người một bản.

“Ngày mai cùng nhau ăn một bữa đi, tôi cũng phải ra mắt bố mẹ vợ.

Cô cũng phải gặp bố mẹ chồng.”

Tịnh Kỳ đồng ý.

Bây giờ cô đang lo không biết nên mở miệng với bố mẹ và anh hai như thế nào? Nghĩ đến cuộc nói chuyện ngày hôm qua đầu cô lại muốn to ra.

Cho dù cô cũng muốn có người để chống chế ông bà nội nhưng liếc nhìn Hoài Cẩm Nam, cô buông tiếng thở dài.

“Tôi đi về trước.”

Hoài Cẩm Nam gạt đầu, đứng dậy đưa cô đi ra thang máy.

Nhân viên phòng thư kí thấy vậy càng xì xào bàn tán, trong group công ty như nổ ra chiến tranh thế giới thứ hai..

Chương 8: 8: Say Rượu

Ngày hôm sau khi Tịnh Kỳ tỉnh lại thì được người hầu báo ba, anh hai đi công ty từ sớm, mẹ cô thì đi tham gia triển lãm tranh.

Tịnh Kỳ gật đầu đã biết rồi kêu người dọn bữa sáng.

Ăn sáng xong, Tịnh Kỳ lên lầu thay một chiếc váy thoải mái rồi đến công ty, cô làm ở phòng kế hoạch tổng của Dương Kỳ - công ty nhà cô.

"Tịnh Kỳ." Những người trong phòng chào hỏi cô.

Lúc đầu, tất cả mọi người đều cho rằng vị đại tiểu thư này chỉ được cái mã ngoài nhưng không ngờ chỉ trong vòng một tháng cô đều nắm được tất cả kế hoạch phát triển của công ty.

Cùng với đó cô còn phát hiện ra lỗ hổng trong việc đầu tư của công ty con nhờ đó công ty tránh được một đợt thâm hụt tài chính lớn.

Năm đó, cô mới 20 tuổi, vừa học đại học vừa đến đây làm.

Tịnh Kỳ mỉm cười đáp lại, đưa bánh ngọt trên tay cho họ.

"Tiệm bánh ngọt Vọng Thư mới ra món mới, mọi người nếm thử xem."

"Được, cà phê trên bàn em là Tiểu Dương thắng lớn nên khao chúng ta." Tiểu Dương vừa được thăng chức.

"Chúc mừng.

Cậu thực sự làm rất tốt." Cô vỗ vai cậu ta.

Gương mặt của Tiểu Dương càng vui vẻ hơn.

Ở phòng kế hoạch này có được sự công nhận của Tịnh Kỳ là điều gì đó rất lớn lao.

"Chị Vương đến phòng em một chút." Chị ấy là phó phòng kế hoạch. Vừa bước vào, gương mặt của Tịnh Kỳ không còn vui vẻ mà chỉ còn lại sự nghiêm túc.

Cô bỏ tập hồ sơ lên trên bàn, đẩy về phía chị Vương.

Không biết sao khi nhìn thấy thái độ của Tịnh Kỳ cô liền lo lắng. Rất ít khi cô ấy có thái độ như vậy, chị Vương nhớ đến lần Na Na làm sai phần kế hoạch đầu tư hạng ba dẫn đến hạng mục suýt bị đối thủ cướp mất.

Sau đó, bằng vào sự thông minh, linh hoạt của mình mà Tịnh Kỳ đã giành lại được.

Khi mọi người đang vui vẻ thì liền nhận được thông báo Na Na bị điều xuống công ty con.

Lúc đó, cả phòng mới biết được trong công việc Tịnh Kỳ không hề thoải mái, mềm mại dễ tha thứ như vẻ bề ngoài.

Chị Vương vội vàng cầm hồ sơ lên xem, 30 giây đi qua chị vẫn đứng im chỉ có đôi mắt là ngày càng mở to, khóe miệng cũng dần dần nhấc lên cao.

Đôi tay cô run run, không thể tin nhìn Tịnh Kỳ.

Cô lắp bắp:

"Thật...!thật sao Tịnh Kỳ."

Chị Vương nhận được cái gật đầu từ Tịnh Kỳ, cô ta vui sướng chạy ra ngoài hét lớn.

"Thành công...!thành công." Tất cả mọi người trong phòng ngơ ngác, họ thành công rồi sao? Mọi người nhất trí nhìn Tịnh Kỳ được sự đáp lại của cô, họ sung sướng ôm nhau.

Hạng mục lần này phòng của họ mất hơn ba tháng mới hoàn thành, sau đó lại nhận được tin phòng kế hoạch bên chi nhánh 1 cũng bước chân vào vũng nước đục.

Cứ nghĩ cứ đổ sông đổ bể, không ngờ lại thành công nhưng họ cũng hiểu nếu không có Tịnh Kỳ, ý tưởng lần này không thực hiện được.

Đợi mọi người vui vẻ xong cô mới nói:

"Chúng ta dành được cho chúng ta có thực lực tuy nhiên đừng vui mừng quá sớm.

Nếu không thể hoàn thành thì chúng ta sẽ không còn là phòng kế hoạch tổng nữa."

Tất cả gật đầu đồng ý, thống nhất công việc rồi bắt đầu vào công việc.

Để chúc mừng ngày hôm nay Tịnh Kỳ đã đặt hai bàn ở Thịnh Thế cho mọi người.

"Hôm nay tôi mời mọi người ăn một bữa coi như chúc mừng chúng ta được không?"

"Chị Tịnh là nhất."

"Mọi người đến đó cứ gọi thoải mái nhé."

"Em đừng lo từ khi đi theo em, chúng tôi mặt dày lên nhiều rồi." Chị Vương nói.

"Vậy thì được.

Em có việc đi về trước, chị cầm cái này đến đó nhé." Là thẻ hội viên của cô.

Chị Vương quen thuộc cầm lấy.

Đa phần khi có hạng mục cô đều dẫn mọi người đi ăn hoặc để tự đi. Tịnh Kỳ gọi điện cho Hoài Cẩm Nam, hẹn anh đi ăn tối.

Cô muốn bàn bạc lại việc này thật kỹ lưỡng. Khi Tịnh Kỳ đến nơi Hoài Cẩm Nam đã ở đó.

“Xin lỗi, làm anh phải đợi.”

“Không có gì, tôi cũng vừa mới đến.”

Cô cười nhẹ, hai người bắt đầu gọi món, sau đó vừa ăn vừa trò chuyện.

Hôm nay có vẻ Tịnh Kỳ rất vui nên cô và anh uống hơi nhiều.

Đến lúc ra về hai người bắt gặp Ninh Cẩm và Kha Đình.

Tịnh Kỳ nhếch môi, cô còn đang thắc mắc dạo này Ninh Cẩm làm gì mà không xuất hiện.

Với tính tình của cô ta không âm mưu việc gì cô hoàn toàn không tin.

Hóa ra là kéo lại con mồi ngu ngốc này.

Hiển nhiên ở bên kia Ninh Cẩm và Kha Đình cũng nhìn thấy hai người.

Cô ta hừ mạnh, kéo Kha Đình bước đi, phải kiềm chế nhất định cô ta sẽ chinh chết được Tịnh Kỳ chỉ là bây giờ không phải lúc.

“Không ngờ em là loại người này.

Anh hoàn toàn thất vọng về em.” Anh ta dùng ánh mắt đau đớn khổ sở nhìn Tịnh Kỳ.

Vì hơi say nên Tịnh Kỳ dựa vào người Hoài Cẩm Nam nghe được giọng anh ta cô vội vàng đứng thẳng.

Anh thấy vậy nhíu mày, có chút khó chịu nhưng giây tiếp theo lại vì lời nói và hành động mà vui mừng.

“Lại đây một chút!” Cô vẫy tay, Kha Đình nhìn cô một chút rồi lại gần.

“Bố” Cái tát giòn giã vang lên, mặt Kha Đình nghệt sang một bên chưa kịp lấy lại tinh thần thì nghe cô nói.

“Con mẹ nó, anh nghĩ anh là ai.

Người như anh còn bày đặt đòi thất vọng về tôi.

Về soi gương lại mặt mình đi.”

“Tra nam tiện nữ đừng suốt ngày đứng trước mặt tôi.

Nếu không tôi không chắc ngày mai hai người có nằm trong bệnh viện hay không đâu.” Như chưa hả giận cô còn đá vào cẳng chân Kha Đình làm anh ngã quỵ xuống.

Xong xuôi, Tịnh Kỳ lôi kéo Hoài Cẩm Nam đi lên lầu.

Vừa vào phòng như thưởng cho cách hành xử vừa nãy anh liền tặng cô một nụ hôn.

“Nhẹ... không đau lắm.” Giọng nói nũng nịu mơ hồ.

Hoài Cẩm Nam khẽ cười rồi cúi xuống, nhẹ nhàng nhắm nháp đôi môi mềm ấp.

Lần này Tịnh Kỳ cảm thấy thích thú, cười nhẹ đáp lại anh.

Hoài Cẩm Nam nhắc nhẹ cô lên, hai chân quấn lấy eo anh, tay anh đỡ hông cô đi về phía giường.

Đặt nhẹ Tịnh Kỳ lên giường, không đợi cô ngồi dậy, anh đã đè lên người cô.

“Được.” Hoài Cẩm Nam nói, ngón tay thon dài đặt lên cổ áo cô.

Hôm nay cô mặc bộ sườn xám màu xanh da trời nhạt, bó sát cơ thể làm dáng người càng trở nên nóng bỏng.

Hoài Cẩm Nam vừa hôn lên trán, mũi, môi, rồi dọc xuống xương quai xanh, từng tấc da của cô vừa từ từ cởi dần từng chiếc cúc, ngón tay thỉnh thoảng như có điện, chạm vào khiến Tịnh Kỳ trở nên tê dại...

Lần đầu tiên quá vội vàng hấp tấp, cô lại mơ mơ hồ hồ, nhưng lần này anh muốn dành cho cô sự trải nghiệm tuyệt vời nhất.

Cho dù là chuyện không phải là sở trường của anh, nhưng chỉ cần anh muốn thì cũng có thể làm đến mức tốt nhất.

Tựa như đêm nay chẳng hạn.

Đêm nay, Tịnh Kỳ cảm thấy cô như con thuyền trôi vô định lúc đầu yên ả nhẹ nhàng sau đó những cơn sóng dữ ập tới làm cô không thể nào chống đỡ được đành bám lấy thuyền trưởng phía trên.

Qua một lúc lâu khi cô tưởng sóng đã yên biển đã lặng thì một cơn sóng thần nữa lại ập đến.

Cứ như vậy đến khi con thuyền tìm được bến đỗ thì cô cũng đã nằm ngủ say.

Hoài Cẩm Nam yêu thương hôn lên môi cô, đem cô kéo vào trong lòng.

“Ngủ ngon.”.

Chương 9: Hai Gia Đình Gặp Mặt

Tịnh Kỳ ngồi trên bàn đôi mắt liếc nhìn ba mẹ rồi lướt về phía Tịnh Dương.

Cô đột nhiên không biết mở miệng như thế nào.

Tất cả là do tên chết tiệt kia, không đâu lại nghĩ ra cái trò hợp đồng hôn nhân.

Tối hôm qua, sau khi về nhà Tịnh Kỳ bỗng nhiên hối hận.

Rõ ràng là hai người đều tự nguyện, được rồi tuy cô say nhưng cô vẫn thích nhưng tại sao anh ta có thể dùng việc này bảo cô làm vợ anh ta ba năm cơ chứ.

Đến khi cô gọi điện nói lý lẽ lại bị anh ta uy hiếp ngược lại.

Nói rằng nếu cô dám thay đổi anh ngay lập tức nói cho Tịnh Dương.

Hỏi cô nếu anh hai biết thì cô còn nguyên vẹn vui vẻ trên cõi đời này không?

Nghĩ đến cảnh sẽ bị anh hai đánh gãy chân cô đành ngậm ngùi rút lại.

Nhưng mai là anh ta cho cô thời gian ba ngày để nói chuyện này với ba mẹ.

Chán chết cô rồi.

Tịnh Kỳ nghiêng răng ken két, coi miếng thịt là Hoài Cẩm Nam mà nhai cho nát nhừ.

Ba mẹ Tịnh liếc nhìn nhau, cùng quay đầu nhìn về phía Tịnh Dương, nhận được cái lắc đầu của anh.

Ninh Nguyệt suy nghĩ một lát, cuối cùng bà thở dài nói:

“Tịnh Kỳ, tối mai nhà họ Hoài hẹn nhà chúng ta ăn tối, con sắp xếp đi cùng cả nhà nhé.”

Tịnh Kỳ gật đầu.

Hoài Cận Ngôn tên này quen quá, đợi đã, họ Hoài, má ơi không phải bố của Hoài Cẩm Nam sao? Khi cô chưa kịp lấy lại tinh thần thì giọng nói của Tịnh Sơn Thành lại truyền vào tai cô.

“Ừ... chuyện lần trước, con nghĩ thế nào?”

Cô nhìn về phía ông.

“Dạ?”

Tịnh Dương quan sát từ nãy giờ mà sốt ruột thay cô, anh không hiểu sao chỉ sau vài ngày mà ba mẹ anh lại thay đổi suy nghĩ đồng ý cho Tịnh Kỳ kết hôn cùng Hoài Cẩm Nam.

Tên đó rốt cuộc đã làm gì cơ chứ.

Ninh Nguyệt chằm chước trả lời.

“Là chuyện con cùng Hoài Cẩm Nam.

Mẹ đã suy nghĩ kĩ, cậu ta cũng không tồi.

Hơi lớn tuổi nhưng như vậy lại sẽ biết chiều chuộng con.”

“Con và Hoài Cẩm Nam?” Cô lấy tay chỉ vào mình, đôi mắt không thể tin nhìn vào ba mẹ.

Chuyện gì xảy ra, tại sao ba mẹ cô lại thay đổi ý định.

Đã vậy có vẻ cả hai người đều tán thành cuộc hôn nhân này.

Hoài Cẩm Nam ở sau lưng cô làm gì sao?

“Đúng vậy, hôm qua ông cụ nhà họ gọi điện cho ông nội con nói

thằng bé nhà họ thực sự thích con, con nói tất cả những việc trước kia chỉ là tin đồn.”

Thấy Tịnh Kỳ vẫn còn đang suy nghĩ, sợ con bé đổi ý bà lại nói thêm.

Từ trước đến nay con bé rất nghe lời ông nội nó nên Ninh Nguyệt dọn ông nội nhà họ Tịnh tới

“Ông ấy còn tự nguyện bảo đảm cho hai đứa qua lại trong vòng nửa năm nếu không có vấn đề gì hai người lại bàn tiếp cũng không muộn.

Có vẻ ông bà nội cũng khá hài lòng không bằng chúng ta gặp thử xem sao.”

“Ơ nhưng...” Tuy trong lòng cô đang nở hoa nhưng không được biết hiện quá tích cực, anh hai sẽ nghi ngờ.

Chắc chắn là Hoài Cẩm Nam làm đi.

Cô đột nhiên cảm thấy anh ta không quá đáng ghét.

Tịnh Sơn Thành thấy con gái ngồi ngẩn người nhìn bát cơm, sợ rằng cô hiểu nhầm họ.

Ông thờ dài muốn nói chuyện thì nghe con gái nói.

“Được rồi ạ”

Tịnh Dương nhíu mày, ông nội thật là vì tình bạn lâu năm gì đó mà bắt cháu gái đi xem mắt.

Anh tự nhiên thấy bực bội trong người, đẩy ghế đứng dậy đi ra ngoài.

Anh cần nói chuyện với Hoài Cẩm Nam.

Sau khi ăn cơm, Tịnh Kỳ chạy nhanh lên phòng cô không chờ nổi mà gọi điện cho Hoài Cẩm Nam nhưng đợi mãi mà anh không bắt máy.

Cô đành nhắn tin bảo bao giờ anh rảnh thì gọi điện cho cô.

Nhưng điều cô không ngờ là đến tận hôm sau điện thoại vẫn chưa có cuộc gọi hay tin nhắn nào.

Mà cô cũng quên mất.

Từ sáng sớm Ninh Nguyệt đã dẫn Tịnh Kỳ đi làm tóc, chăm sóc da.

Theo bà cho dù chuyện có thành hay không thì con gái bà cũng phải luôn xinh đẹp.

Vất vả mãi đến gần 6 giờ tối mọi thứ cũng song xuôi.

Tịnh Kỳ thầm nghĩ mong rằng mọi chuyện thành công chứ mỗi lần xem mắt mẹ cô đi thế này thì cô chết mất.

“Tiểu Mai, đi xem tiểu thư xong chưa?” Ninh Nguyệt vừa nói dứt lời thì Tịnh Kỳ đi từ trên lầu xuống.

Cô mặc một chiếc sườn xám màu trắng, ôm lấy cơ thể, bộ trang phục thoải mái thanh lịch, làn tóc dài tùy ý xõa tung trên vai, lại thêm nụ cười như gió xuân, khiến tim người ta đập thành thịch hơn dáng vẻ xinh đẹp rực rỡ thường ngày của cô.

Có loại cảm giác rất bình thường nhưng lại đi vào lòng người, mang cho người ta có cảm giác người trước mặt như đang bừng sáng sức sống.

“Đúng là em gái của anh mà.” Tịnh Dương nói.

Ba mẹ Tịnh gật đầu hài lòng rồi bắt đầu rời đi.

Vì ông nội ở ngoại ô, nơi có thể coi là khu dưỡng lão của những vị chiến thần trên thương trường nên Tịnh Sơn Thành đã cho tài xế đến đón.

Khi cả nhà họ Tịnh đến khách sạn thì nhà họ Hoài cũng đến nơi.

Mọi người chào hỏi nhau, cùng nhau vào trong.

“Lâu rồi không gặp” Ông Hoài bắt tay chào ông nội Tịnh.

“Đúng vậy là rất lâu.” Họ gặp chắc cách đây khoảng hai ngày.

Thật là lâu, Tịnh Kỳ nghĩ thầm.

Hai ông cụ hài hước làm bầu không khí trở nên thoải mái hơn.

Hai bên vừa ăn vừa trò chuyện, Tịnh Kỳ ngồi ngẩn ngẩn nhẹ nhàng quan sát mọi người.

Được rồi không quan sát cũng không có việc của cô, dù sao mọi chuyện cũng đang đi theo hướng cô muốn mà.

Đang suy nghĩ thì trong bát cô xuất hiện hai con tôm đã lột vỏ, là Hoài Cẩm Nam.

Cô nghiêng đầu nhìn về phía anh, anh vẫn tự nhiên nói chuyện với mọi người.

“Cảm ơn” Cô khẽ nói.

Đợi một lát sau khi cô ăn xong tôm thì trong bát lại xuất hiện thêm cá bở xương, rau xanh, mực,...!Tịnh Kỳ liếc anh, cô có tay mà.

Nhưng thôi vì ý tốt của anh, cô nhận.

Cứ như thế một người ăn, một người gắp trong mắt gia đình hai bên lại là hòa thuận đáng yêu.

Mà nhà họ Hoài đang lần lượt cảm thán “xem ra thằng nhóc này cũng không phải khối than”.

“Tôi thấy bầu không khí giữa hai đứa nó cũng không tồi, không bằng trước hết cho hai bọn nhỏ sống chúng một thời gian.

Nếu không có gì xảy ra thì đính hôn cũng không muộn.” Ông nội Tịnh nói.

Thực ra ông rất thương thức Hoài Cẩm Nam, thằng nhóc này rất có năng lực.

Trong mắt cũng không giấu được vẻ quan tâm cháu gái ông, ông sẵn sàng khẳng định thằng nhóc này có tình cảm với Mạnh Mạnh nhà mình.

“Cũng được, để hai đứa có thời gian bồi dưỡng tình cảm tránh cho một số việc không hay sau này.” Ông nội Hoài gật đầu.

Ba mẹ hai bên nghe hai ông cụ nói cũng không phản đối.

Dù sao khúc mắc đã được giải đáp, chuyện hai bên kết hôn vừa gần kết tình cảm càng có lợi cho đôi bên.

“Đợi chút, con vừa nghe thấy hai ông đang nói sống chung.

Cho con hỏi ai với ai ạ?” Vừa nãy cô đang mải chiến đấu với Hoài Cẩm Nam nên không để ý.

Nhìn về phía Hoài Cẩm Nam đang cười, trong lòng cô bỗng dâng lên một dự cảm không lành.

“Là con và Cẩm Nam.” Ông nội cười.

“Con và anh ta.” Tịnh Kỳ không thể tưởng tượng được, hết chỉ vào bản thân rồi lại chỉ vào Hoài Cẩm Nam.

“Đúng là chúng ta.” Hoài Cẩm Nam khẳng định.

Cô ngơ ngác nhìn mọi người, nhận lại cái gật đầu khẳng định từ ba mẹ và anh hai..

Chương 10: 10: Sống Chung

"Nhưng không phải là..." Tại sao mới chỉ ăn một bữa cơm mà cô đã bị đóng gói đến nhà Hoài Cẩm Nam rồi thế này. Đến tận khi Tịnh Kỳ đứng trước cửa nhà Hoài Cẩm Nam cô vẫn chưa hoàn hồn.

Nhớ lại mười phút trước khi cô đang bàng hoàng thì người mẹ yêu quý của cô lại quăng cho cô một vấn đề lớn.

"Ba, bác Tịnh chọn ngày không bằng đúng ngày hay chúng ta cho hai đứa về chung một nhà luôn." Mẹ của Hoài Cẩm Nam nói.

Ánh mắt như có như không liếc nhìn về phía cô.

Không hiểu sao Tịnh Kỳ thấy trong mắt bà ta có một tia khác thường.

"Được, ông bạn ông xem có được không?" Ông nội Hoài nói với ông Tịnh, ông nội của cô đáp lại bằng cái gật đầu vui vẻ.

Do đó bây giờ cô mới có mặt ở Viên Đình Hảo An khu biệt thự dành cho hào môn ở Nam Kinh.

Ai sống ở nơi này đều cho thấy địa vị và thân phận của họ không tầm thường.

"Vào thôi."

"Nhưng tôi không có quần áo." Tịnh Kỳ rối rắm, có phải quá vội rồi không? Cô nghiêng đầu nhỏ hi vọng anh có thể cho mình về nhà đêm nay.

"Đồ ở trong." Nói xong liền lôi cô vào trong nhà.

Oa bất ngờ chưa đồ đạc ở biệt thự của cô đã được mang đến đây hơn phân nửa, người hầu đang mang đồ cô lên phòng.

Thấy vậy Tịnh Kỳ liền cảm thán tốc độ của ông nội.

Lúc này cô mới có tâm tư quan sát nơi ở mới của mình.

Căn nhà có tông màu vàng nhạt khá ấm áp, có hai tầng.

Tầng 1 không có phòng ngủ chỉ có phòng bếp, quầy rượu và phòng khách.

Chắc phòng ngủ ở tầng hai.

Ngoài ra căn nhà được trang trí với nhiều bức tranh cổ có giá trị lớn xem ra chủ nhân căn nhà khá thích lĩnh vực này.

Sau khi quan sát một cách tỉ mỉ, cô lại đưa mắt về phía người đàn ông.

"Tại sao tôi không biết chúng ta còn phải ở chung trước kết hôn vậy?" Tịnh Kỳ lạnh nhạt nói, đừng cho rằng cô không biết ở đây có dấu vết của anh.

"Là do tôi thấy cô quá lè mề." Hoài Cẩm Nam đi lên lầu, sau lưng anh là Tịnh Kỳ leo đẹo phía sau, quay đầu lại anh khó hiểu nhìn cô.

"Không đi theo anh thì tôi biết tôi ngủ ở đâu à" Cô mỉm cười nói, đợi khi anh quay lên thì âm thầm trợn mắt.

Đúng như cô dự đoán, phòng ngủ nằm ở tầng hai, bên phải có hai căn phòng đối diện nhau chắc là phòng ngủ.

Còn bên khi có thể là phòng đọc sách.

"Phòng của cô ở kia." Theo ngón tay anh chỉ, phòng của cô có cánh cửa màu đỏ sẫm trên cửa phòng ghi A23.

Tịnh Kỳ gật đầu bước vào trong.

Căn phòng khá tự nhiên đầy đủ mọi tiện nghi, có vẻ nó vừa được sửa sang lại.

Vì khá mệt nên Tịnh Kỳ không quan sát quá nhiều, cô mở tủ quần áo lấy bộ váy ngủ yêu thích rồi đi vào phòng tắm.

Cả ngày mệt mỏi, cô muốn ngâm nước nóng rồi.

Chính vì thế cô hoàn toàn không phát hiện có một bức ảnh rơi trên thảm mà trong bức ảnh ngoài Hoài Cẩm Nam còn có một người từng rất thân thiết với cô.

Bên này Hoài Cẩm Nam thấy cô đã vào trong cũng đi vào phòng mình.

Khi anh vừa tắm xong, đang chuẩn bị thay quần áo thì bên ngoài vang lên tiếng đổ vỡ.

Anh vội vàng đi ra ngoài

"A...!a..." Là tiếng của Tịnh Kỳ.

Vừa mở cửa anh đã thấy cô mặc một chiếc váy ngủ bằng lụa màu đỏ mận, tay lỡ, khá rộng.

Theo từng bước di chuyển mà làn váy chạm vào cơ thể cô nhìn như nàng tiên nữ hạ phàm.

Tuy nhiên tâm tư của anh chưa kịp bay xa thì đã bị cú va chạm của cô mà suýt ngã ra sau.

"Con ong, có con ông trong phòng tôi." Cô ôm chặt lấy anh, hai chân quấn lên người anh.

Giọng nói nức nở nhẹ nhàng, Hoài Cẩm Nam có thể cảm nhận được cơ thể cô đang run lên từng hồi.

Anh dùng một tay bợ hông cô, một tay đỡ lưng tránh cho cô ngã ra sau.

"Nó bay đi rồi!" Khi cô mở cửa chạy ra, anh đã thấy nó bay đi và đang đậu ở trên bức tranh hoa cẩm tú.

"Thật sao?" Tịnh Kỳ vẫn chôn đầu trong ngực anh, nhỏ giọng hỏi lại. Hoài Cẩm Nam dùng một tay xoay đầu cô về phía bức tranh.

Ánh mắt cô nhìn thẳng vào nó.

"Mau! Đập chết nó." Cô vỗ nhẹ vào ngực anh.

Bàn tay mềm mại tiếp xúc với làn da trơn bóng, giờ phút này cô mới

phát hiện ra anh không hề mặc áo, bên dưới chỉ quần khăn tắm.

Nước ở trên ngực anh thấm vào lớp lụa mỏng làm nó dính sát vào cơ thể cô, đôi tay rấn chắc dưới mông cô tỏa ra sức nóng kì lạ. Cô không được tự nhiên nhích nhích mông nhỏ.

Hoài Cẩm Nam thấy cô không an phận liền vỗ nhẹ vào mông cô.

Tịnh Kỳ lườm anh, trong nháy mắt Hoài Cẩm Nam thấy có tia nghịch ngợm lướt qua mắt cô.

Tay Tịnh Kỳ trượt xuống, ngay lập tức véo vào eo anh, Hoài Cẩm Nam không kịp phản ứng ném cô xuống.

Và tình huống không may là ngón chân của Tịnh Kỳ móc vào khăn tắm của anh.

"A..." Lại là tiếng hét của Tịnh Kỳ, cô ngơ ngác xoa eo, độ mắt lại nhìn Hoài Cẩm Nam ưu nhã nhặt tấm vải lên quần lại.

Tai Tịnh Kỳ dần dần đỏ lên lan da cả mặt.

Anh thờ dài kéo cô lên.

"Lưu...! lưu manh" Hai tay cô che mặt.

Hoài Cẩm Nam cười khế.

"Không phải đều nhìn hết rồi sao?" Trong lời nói không che đi sự cười nhạo.

Sao có thể giống nhau cơ chứ, tối đó cô say rượu, phòng còn tối um cô có thể thấy được gì.

Tịnh Kỳ quay đi không tiếp lời anh.

"Đạp nó đi" Đôi tay thon dài đẩy nhẹ Hoài Cẩm Nam.

Anh nhận mệnh mà đi đạp con ong.

Thấy nó đã chết, cô lại kéo Hoài Cẩm Nam vào phòng kiểm tra lần nữa, phát hiện không còn con nào cô liền thả anh về.

"Ngủ ngon" Cô nói.

Hoài Cẩm Nam không trả lời liếc nhìn cô, quay người vào phòng.

Tịnh Kỳ bĩu môi.

Cô nằm lên trên giường với tay lấy điện thoại thì thấy cuộc gọi nhớ của Lưu Mộng Tuyền.

Chưa kịp gọi lại, video call của cô ấy đã đánh lại đây.

"Tịnh Kỳ, sao cậu không bắt máy của tớ." Hờn dỗi đến mức cái miệng có thể đặt cái li nhỏ.

"Vừa rồi trong phòng có con ong." Nghĩ lại tình huống vừa nãy cô không có tiền đồ mà đỏ mặt.

"Cậu thực sự đến sống với Hoài Cẩm Nam." Lưu Mộng Tuyền không tin hỏi lại và nhận được cái gật đầu từ cô.

"Mà cậu biết gì chưa Ninh Cẩm quay lại với Kha Đình rồi.

Nghe mọi người nói sắp tổ chức đám cưới.

Xem ra sau khi bị mất con rùa vàng cô ta liền nhanh chóng tìm người thế chỗ." Lưu Mộng Tuyền khinh thường nói.

Tịnh Kỳ lắng nghe Lưu Mộng Tuyền nói đôi lúc đáp lại vài lời.

Cô còn tranh thủ dò hỏi chuyện của cô ấy và Tịnh Dương nhưng xem ra anh hai đầu gối của cô vẫn chưa tỉnh ra được.

"À Mạnh Mạnh" Mộng Tuyền áp úng.

Tịnh Kỳ khó hiểu nhìn cô ấy.

"Hả"

"Anh Bác Thần về rồi" Lưu Mộng Tuyền nít thờ chờ lời đáp lại từ Tịnh Kỳ.

Cô chỉ nhẹ giọng đáp đã biết rồi cúp máy.

Thờ dài, cô đắp chăn ngay ngắn.

Tịnh Kỳ tự nhủ mình nên đi ngủ thôi.

Lúc đầu cô cứ nghĩ sẽ lạ giường nhưng không ngờ một lát sau cô đã

tiếp đi, còn mơ về giấc mơ thời sinh viên.

Một chàng trai và cô gái đứng trước cửa sân bay, hai người đều rất đẹp thu hút ánh nhìn của rất nhiều người.

Chàng trai vuốt tóc cô gái nói: "Chờ anh"
"Được".

Nhưng cô gái chờ mãi chờ đến khi cô gái hết cô gái hết hi vọng chàng trai vẫn không qua trở lại.

Mà trên giường, khuôn mặt Tịnh Kỳ đã đầm nước mắt..

Chương 11: 11: Về Nhà Chính

"Alo" Tịnh Kỳ mơ màng tiếp điện thoại.

"Là anh" Giọng nói tưởng chừng đã quên nhưng khi vang lên lại quen thuộc như vậy.

Hai mắt Tịnh Kỳ mở to, là Phong Bác Thần.

"Anh về rồi.

Có chào đón anh không?" Phong Bác Thần mỉm cười nói.

Thật mong chờ gặp cô nhóc, hai người đã hơn 2 năm không gặp. Tâm trạng của Tịnh Kỳ lúc này không biết diễn tả như thế nào, cô mỉm cười, tiếng cười truyền vào trong điện thoại.

Không ngờ anh lại liên lạc với cô, cứ ngỡ hai người sẽ là người dưng.

"Sao có thể không cơ chứ."

"Hôm nào chúng ta gặp mặt tụ hội một bữa?" Phong Bác Thần nói. Cô không muốn đi, lưỡng lự một hồi muốn từ chối thì tiếng gõ cửa vang lên, giật mình Tịnh Kỳ lỡ tay tắt máy.

"Chuẩn bị một chút.

Lát ăn sáng xong chúng ta đi." Hoài Cẩm Nam mở cửa bước vào, nhìn cô vẫn đang nằm trên giường.

"Đã biết." Tịnh Kỳ thở dài, ngồi dậy.

Thôi dù sao cô cũng không biết trả lời ra sao, cứ quên đi.

Hoài Cẩm Nam quay người xuống lầu, trong đầu không tự giác hiện ra hình ảnh ngày hôm qua.

Bánh bao xem ra nhờ công sức của anh mà lớn hơn rồi.

Vì là về nhà chồng nên Tịnh Kỳ chọn cho bản thân một bộ quần áo nhã nhặn, vừa phù hợp với tình huống vừa thoải mái hoạt động.

Gương mặt trang điểm nhẹ nhàng, thanh thoát, đôi môi mọng thoa chút son bóng làm người ta thật muốn thưởng thức.

"Tiểu thư, thiếu gia ở phòng ăn đợi cô."

"Cảm ơn." Tịnh Kỳ đi đến phòng ăn.

Có lẽ là về nhà nên Hoài Cẩm Nam mặc quần áo hưu nhàn ở nhà.

Vì vậy, anh trông thân thiện, dễ gần hơn.

Tịnh Kỳ kéo ghế ngồi đối diện anh.

"Tiểu thư, vì không biết khẩu vị của cô nên tôi đã làm món Phở Việt Nam." Dương quản gia nói.

Cô gật đầu đã biết.

Cô cũng khá thích ăn sáng bằng món này, nhớ hồi đi du lịch Việt Nam cô toàn ăn sáng bằng phở.

"Bác Dương, lát nữa có người mang đồ đến, bác lấy hộ con nhé."

"Vâng"

"Con cảm ơn"

Đến lúc hai người rời đi thì vừa hay người ta mang đồ tới, Hoài Cẩm Nam khó hiểu nhìn Tịnh Kỳ.

"Không lẽ lần đầu tiên đến nhà anh tôi lại đi tay không?" Vừa nói cô vừa cùng Dương quản gia xếp đồ vào cốc xe.

"Đi thôi." Tịnh Kỳ mở cửa xe ngồi vào ghế phụ mà vẫn thấy anh đứng ở ngoài liền ló đầu gọi.

Hoài Cẩm Nam lẳng lặng nhìn cô.

Anh không nghĩ cô lại chu đáo như vậy, đối với cô cuộc hôn nhân này chỉ là hiệp nghị ký kết trên giấy tờ.

Nhưng cô có thể làm đến thế này coi như đã rất tốt.

Anh mở cửa bước vào rồi lái xe rời đi.

Nhà họ Tịnh nằm ở phía Tây Nam Kinh, nơi mà họ đến là nhà của ba mẹ anh chứ không phải khu nghỉ dưỡng nơi ông cụ Hoài ở. Hơn một tiếng sau, hai người cũng đến nói.

Tịnh Kỳ nhìn ra ngoài, là biệt thự được trang trí theo phong cách nhà cổ Châu Âu, lấy gam màu chủ đạo là màu vàng nhạt, trên tường rất nhiều bức tượng điêu khắc lớn bé.

Tuy nhà Tịnh Kỳ cũng là nhà giàu có bậc nhất Nam Kinh nhưng ba mẹ cô lại chuộng phong cảnh giản dị bình yên nên cô khá tò mò về cách trang trí khác lạ này.

“Vào thôi” Khi họ đến người hầu đã nhận ra, Hoài Cẩm Nam ra hiệu cho họ lấy đồ còn anh dắt tay Tịnh Kỳ vào nhà.

Trước mặt người khác họ đang tìm hiểu nhau nên Tịnh Kỳ cũng không bỏ tay ra, cô theo anh đi vào nhà.

Vừa vào đã thấy ông bà và ba mẹ Hoài Cẩm Nam đang ngồi ở phòng khách đợi họ.

“Cháu chào ông bà và hai bác.” Ngoan ngoãn, lễ phép là điều đầu tiên cần thể hiện khi đến nhà người khác.

“Ông bà, bố mẹ.” Hoài Cẩm Nam tiếp lời.

Mấy người trong phòng gật đầu đáp lại.

Hoài Cẩm Nam đưa cô đến ghế ngồi, anh ngồi ngay bên cạnh cô.

Đối với ông bà Hoài, Tịnh Kỳ khá quen thuộc do cô thường xuyên đến thăm ông nội nên hay cùng trò chuyện, mua đồ đến đó chơi với họ.

“Tịnh Kỳ, cuối tuần này có chuyến dã ngoại cháu có rảnh nhớ đến nhé.” Hoài Bình nói.

“Dạ vâng, cháu nhớ là Bạch Mai Đào mùa này đã có, để cháu đặt rồi mang đến.” Tịnh Kỳ nhẹ giọng trả lời, đôi môi đỏ nở nụ cười thân thiết.

Sau đó, cô bảo Hoài Cẩm Nam mang những món đồ vừa nãy vào đây.

Tịnh Kỳ đã tìm hiểu sở thích của từng người và chọn vài món đồ để làm quà tặng, cô không có thói quen lần đầu đến làm khách mà đi tay không.

Ba mẹ Hoài rất bất ngờ về những món đồ cô tặng, không quá quý giá nhưng lại phù hợp với mỗi người.

Lúc này, Hồ Hiểu Mai mới có dịp quan sát cô một cách kỹ lưỡng.

Nói thật bà không thích Ninh Cẩm nhưng không đồng nghĩa với việc bà thích Tịnh Kỳ.

Người bà muốn lấy làm con dâu xưa nay chỉ có Nghiên Dương.

Nó từng làm bạn gái con trai bà hơn một năm, sau đó không biết vì sao hai đứa chia tay nhưng bà nhận định nhất định là con trai mình làm việc có lỗi với cô.

Mặc kệ tâm tư của Hồ Hiểu Mai, không khí cuộc nói chuyện khá thoải mái.

Hoài Cẩm Nam nhìn cô nói chuyện cùng ông bà và bố, không ngờ năng lực thích ứng tốt như vậy, xem ra ba năm tới anh không phải lo lắng vấn đề này rồi.

Nhưng xem ra, Hoài Cẩm Nam vui mừng hơn sớm rồi.

Vì là ngày nghỉ nên Hoài Cẩm Nam và Tịnh Kỳ quyết định ở đây cả ngày.

Ăn trưa xong, Hồ Hiểu Mai liền mời Tịnh Kỳ cùng đi tiêu thực với mình.

Hai người ngồi dưới gốc cây hoa giấy.

“Tịnh Kỳ tiểu thư, tôi muốn nói với cô rằng tuy nhà họ Hoài tiếp nhận cô nhưng tôi không chấp nhận cô.

Từ trước tới giờ con dâu tôi chỉ có Nghiên Dương.”

Tịnh Kỳ nghe bà nói vậy liền ngơ ngác không hiểu gì.

Thế là thế nào? Nghiên Dương sao cô cứ cảm thấy cái tên này quen quen nhỉ.

Hồ Hiểu Mai thấy cô không trả lời liền nói tiếp.

“Tôi không biết cô dùng cách gì tiếp cận con trai tôi làm nó có thể bỏ Ninh Cẩm để lấy cô...” Bà dừng lại một lát rồi nói tiếp “Nhưng tôi thấy hai người có vẻ đê tiện như nhau.”

Tịnh Kỳ nghe đến đây liền vô cùng tức giận, bà ta nói cô đê tiện nhưng ngoài mặt cô lại vô cùng bình tĩnh.

“Có nhiều người liền cho rằng nhà họ Hoài chúng tôi giàu có luôn muốn trèo cao, cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga.”

Ai, ai là cóc ghè? Ai là thiên nga, con trai bà ta sao?

“Vì vậy mong rằng trước khi Nghiên Dương về nước cô sẽ giữ được chừng mực.”

“Hoài phu nhân, xem ra bà đang có hiểu nhầm gì đó.

Thứ nhất, là con trai yêu quý của bà muốn lấy tôi.

Thứ hai, chỉ cần anh ta đồng ý tôi có thể rời đi ngay lập tức.” Tịnh Kỳ không nhịn được nói, bà ta là ai mà dám nói cô như vậy.

Cho dù là mẹ chồng tương lai nhưng bà ta không có tư cách.

“Cô... cô...” Hồ Hiểu Mai tức giận.

“Đúng là gia phong nhà họ Ninh, nghe nói năm đó mẹ cô cũng không từ thủ đoạn để có được ba cô.” Lúc đầu bà chỉ muốn cô ngoan ngoãn biết điều, hiện tại xem ra bà phải cho cô nếm chút đau khổ.

“Hoài Cẩm Nam, mẹ anh đúng thật là khéo léo, giỏi giang trong cách cư xử, Tịnh Kỳ tôi đúng là được một phen chiêm ngưỡng.” Không biết từ lúc nào Hoài Cẩm Nam đã ở đằng sau Hồ Hiểu Mai, mặt than của anh ta giờ con hơn đít nồi.

Anh không ngờ mẹ anh có thể nói như vậy nhưng trước hết cần chấn an Tịnh Kỳ, anh xem cô tức giận không nhẹ.

“Tịnh Kỳ...”

Không đợi anh nói hết lời, Tịnh Kỳ đã nói.

“Tôi đi về trước, không cần tiễn.

Tôi không muốn làm người đê tiện.”.

Chương 12: 12: Bắt Gặp

“Sao thế, xảy ra chuyện gì à?” Khi nãy đang ngồi nói chuyện cùng Tịnh Dương thì Tịnh Kỳ gọi điện báo cô đến đón, nơi đón còn là nhà chính của Hoài Cẩm Nam.

Tịnh Kỳ lắc đầu, đôi mắt lại mất hồn nhìn vào khoảng không.

Có vẻ bản thân cô bị hãm vào thời gian thoải mái khi hai người ở chung hơi sâu rồi.

“Tối nay, chúng ta đi Vọng Thư Lâu ăn tối, tứ mời.” Vọng Thư Lâu là chi nhánh khác của Vọng Thư.

“Được, được.” Lưu Mộng Tuyền vui vẻ ôm lấy Tịnh Kỳ, đầu dựa vào người cô.

“Để mình báo Tịnh Dương, hôm nay anh ấy rảnh.”

Tịnh Kỳ mỉm cười xoa đầu cô ấy, rồi đi lên lầu.

Cô mệt mỏi ngâm mình trong làn nước nóng, cảm giác nước ấm bao trùm cơ thể làm cô thấy nhẹ nhõm hơn.

Mà bên này, sau khi Tịnh Kỳ rời đi, Hoài Cẩm Nam bình tĩnh nhìn vào Hồ Hiểu Mai, gương mặt anh không hề có biểu cảm gì nhưng lại làm bà ta cảm thấy thật đến đáng sợ.

“Cẩm Nam, mẹ... mẹ...” Hồ Hiểu Mai ấp úng, bà không ngờ những lời bà nói bị con trai nghe được.

Tuy rằng đó là suy nghĩ thật của bà nhưng bà luôn muốn giữ hình tượng tốt đẹp trong lòng con trai.

Hoài Cẩm Nam đi vào trong nhà, mặc kệ Hồ Hiểu Mai ở ngoài.

Anh rút điện thoại định gọi cho Tịnh Kỳ, song trong đầu lại hiện lên dáng vẻ khi nãy của cô.

Anh chuyển hướng gọi điện cho trợ lý của mình.

“Tìm cho tôi người hai năm trước từng chơi Tranh Thiên Hạ.” Hoài Cẩm Nam đột nhiên nghi ngờ người năm đó không phải Nghiên Dương mà là cô nhóc kia.

Trước mắt anh muốn xác định người đó là rốt cuộc là ai, cũng như xác nhận lại tình cảm trong lòng mình

Bên cạnh đó, cô đang nổi nóng, chắc sẽ không nghe điện thoại của anh, vì thế anh muốn để cô bình tĩnh đã.

Đợi khi, ông bà nội Hoài tỉnh lại liền hỏi Tịnh Kỳ đâu, mẹ Hoài đột nhiên khẩn trương nhìn về phía Hoài Cẩm Nam.

“Tịnh Kỳ có việc gấp ở công ty nên đi trước.

Cô ấy định chào ông bà nhưng thấy hai người đang nghỉ ngơi nên nhờ con báo lại.”

Hoài Bình không nghi ngờ vì ông biết đối với công việc thái độ của Tịnh Kỳ rất nghiêm túc.

Nhà của Lưu Mộng Tuyền,

“Tịnh Kỳ, dậy thôi.” Lưu Mộng Tuyền lôi kéo Tịnh Kỳ dậy.

Tịnh Kỳ lăn một vòng trên giường, mở mắt nhìn về phía Lưu Mộng Tuyền.

Một loạt động tác liền mạch không đứt đoạn.

“Mấy giờ rồi?”

“7 giờ tối, Tịnh Dương đã đến.

Cậu chuẩn bị xong thì xuống lầu.”

“Ok”

20 phút sau, Tịnh Kỳ đã có mặt ở phòng khách, hai người đi ra ngoài thì đã thấy xe của Tịnh Dương đỗ ở đó.

Vì cửa kính được thiết kế một chiều nên Tịnh Kỳ không hề phát hiện ngoài Tịnh Dương ra, còn một người khác.

Cô biết Lưu Mộng Tuyền và anh hai có ý với nhau nên tự giác ngồi

vào ghế sau.

“Anh hai, em muốn ăn đồ nhật.” Bàn tay mở cửa của Tịnh Kỳ trở nên cứng nhắc.

“Đã lâu không gặp.” Ghế sau có một người đàn ông ngồi sẵn ở đó, gương mặt mang theo ý cười nhợt nhạt.

Tóc của anh đen nhánh, cắt kiểu tóc đang thịnh hành nhất hiện nay, sống mũi cao thẳng, đôi môi tuyệt đẹp, chỉ có cặp mắt kia, đen nhánh thâm thúy nhìn cô.

Cô mặc chiếc váy màu trắng chiffon dài chấm mắt cá chân vô cùng thướt tha, kiểu dáng đơn giản nhưng không mất cao nhã.

Mái tóc được bới gọn lại ở phía sau.

Vẫn xinh đẹp như năm nào nhưng mang theo chút hương vị phụ nữ.

Tịnh Kỳ nhìn về phía Tịnh Dương và Lưu Mộng Tuyền, hai người đành cười gượng.

Tịnh Dương là có không biết khúc mắc của cô và Phong Bác Thần còn Lưu Mộng Tuyền là không biết anh ta cũng đến.

Cô nở nụ cười gượng gạo, không được tự nhiên.

Cô không thích ánh mắt anh ta nhìn cô.

“Sao có thể chứ, chúng ta là bạn bè mà.

Anh về em rất vui.” Đúng vậy từ đầu tới cuối họ chỉ có thể là bạn bè.

Quá khứ, hiện tại và tương lai vẫn vậy.

Cô nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng sau đó ngồi vào chỗ.

Sau đó như nhận thấy khó chịu của Tịnh Kỳ, Tịnh Dương và Lưu Mộng Tuyền cũng ra nhập câu chuyện.

Rất nhanh, bốn người đã đến nhà hàng.

“Tịnh tổng, phòng của anh ở tầng hai ạ!” Nhân viên tiếp đón họ đi

lên lầu.

Tịnh Dương gạt đầu rồi bảo nhân viên dẫn họ đi lên phòng.

Trên đường đến đây, Lưu Mộng Tuyền đã gọi món nên khi họ vào bàn đồ ăn đã được mang ra.

“ĐỢI này, cậu về hẳn luôn à.” Tịnh Dương gấp một con tôm bỏ vào bát Lưu Mộng Tuyền, tiện tay gấp luôn cho Tịnh Kỳ.

Tịnh Kỳ âm thầm trợn mắt.

“Đúng vậy.

Nếu không về, cô ấy sẽ khóc mất.” Ánh mắt Phong Bác Thần lướt qua Tịnh Kỳ.

Lưu Mộng Tuyền lấy khuỷu tay chạm vào cô nhưng thấy Tịnh Kỳ không phản ứng gì đành từ bỏ.

Cứ thể bữa cơm trôi qua trong sự nhạt nhẽo, không tự nhiên.

Đến lúc họ chuẩn bị ra về thì trời đột nhiên mưa to.

Tịnh Dương đi trước lấy xe, Lưu Mộng Tuyền thì đi vệ sinh nên chỉ còn Tịnh Kỳ và Phong Bác Thần đứng ở đại sảnh.

“Mấy năm nay em như thế nào?” Giọng nói ôn hòa như gió xuân, làm người nghe cảm thấy thoải mái.

“Cũng không có gì, yêu đương, đi làm.” Cô cười nhạt, bỗng cô nhìn thấy Hoài Cẩm Nam và Ninh Cẩm ở phía đối diện, trái tim bỗng có chút chua xót.

Xem ra, cô vẫn quá ngây thơ rồi.

Ninh Cẩm cũng nhìn thấy hai người, cô ta khẽ cười ông trời cũng muốn giúp cô, vậy Tịnh Kỳ không nên trách cô.

"Tịnh Kỳ, anh Bác Thần"

Cô ta kích động lôi kéo tay áo Hoài Cẩm Nam vừa nhìn phương hướng Tịnh Kỳ, vừa nói: "Chúng ta mau đến chào hỏi chút."

Nói xong, không đợi Hoài Cẩm Nam trả lời, liền vui sướng chạy tới chỗ Tịnh Kỳ.

Nụ cười vui vẻ kích động này, người không biết còn tưởng rằng tình cảm của các cô rất tốt.

Hoài Cẩm Nam nghe được lời nói của Ninh Cẩm, theo bản năng nhìn qua chỗ Tịnh Kỳ, chỉ thấy cô trang điểm xinh đẹp nói cười với một người đàn ông khác.

Cứ tưởng cô giận vì mẹ anh quá đáng nhưng xem ra không phải vẫn vui sướng đi ăn cùng người đàn ông khác.

Là cô che giấu thật giỏi hay là cô không hề để ý đến anh nên không khó chịu.

“Bạn trai?” Phong Bác Thần cười hỏi.

Ninh Cẩm cười bẽn lẽn liếc nhìn Hoài Cẩm Nam không phủ nhận, anh cũng không nói gì chỉ nhìn chăm chăm Tịnh Kỳ.

Cô thấy vậy liền có chút bực bội, kéo tay Phong Bác Thần muốn đi tìm Tịnh Dương.

“Đi thôi.”

Thấy thái độ cô như vậy, sắc mặt Hoài Cẩm Nam trở nên khó coi, anh cất bước tiến lên kéo cô về phía mình.

“Xin hỏi anh là ai? Có chuyện gì không?” Phong Bác Thần chặn lại, khó hiểu nhìn Hoài Cẩm Nam.

“Tôi là chồng tương lai của cô Tịnh Kỳ đây.” Anh bình tĩnh trả lời, nắm chặt tay cô, anh đang tức giận.

Cô giật giật tay, đau quá.

“Anh bỏ cô ấy ra.”

Thấy Tịnh Dương tiến đến, Hoài Cẩm Nam nói:

“Tịnh Dương, tôi đưa cô ấy về trước” Bất chấp cô đang giãy giụa, anh khom người bế cô lên.

“Bỏ tôi xuống.” Vỗ vào ngực anh, muốn xuống.

“Đừng thách thức tôi!” Anh gằn giọng.

“Tôi không có thách thức anh, tôi nhớ mình đã nói rõ anh.” Tịnh Kỳ dấm vào ngực anh, thấy anh không phản ứng liền cắn vào vai anh.

Cô không thềm tên vô lương tâm này, sao anh ta dám đi ăn cơm với Ninh Cẩm bỏ mặc cô bị mẹ anh ta sỉ nhục, quá đáng.

Nghĩ vậy đôi mắt cô dần dần ửng đỏ.

“Thả xuống để cô đi tìm đàn ông khác, tôi còn chưa có hứng thú tìm nón xanh cho mình.” Hoài Cẩm Nam nhíu mày, vỗ nhẹ vào hông cô.

“Hoài Cẩm Nam”.

Chương 13: 13: Cãi Nhau

“Yên lặng một chút” Anh mở cửa ghế phụ, đặt cô ngồi xuống, thắt dây an toàn, đóng cửa xe và ấn chốt khóa tránh cho việc anh vòng qua bên kia cô lại xuống xe.

Tịnh Kỳ bực bội nhìn hàng loạt động tác của anh.

Hoài Cẩm Nam rất cuộc muốn làm gì đây? Suốt dọc đường về nhà, hai người đều im lặng không ai nói gì.

Hoài Cẩm Nam nghiêng đầu nhìn về phía Tịnh Kỳ, cô nhắm hai mắt lại và coi anh như không khí.

Anh cũng không hiểu bản thân mình? Hai người mới quen nhau gần hai tháng nhưng anh lại có cảm giác quen biết nhau từ lâu, còn rất quen thuộc kể cả khi anh ở bên Nghiên Dương cũng chưa từng có cảm giác như vậy.

Thực ra, anh không hề đi cùng Ninh Cẩm mà là anh có cuộc hẹn với đối tác ở đây.

Vừa xuống xe thì gặp cô ta tiến đến chào hỏi, khi anh muốn đuổi cô ta đi thì lại thấy Tịnh Kỳ đang cười nói cùng tên đàn ông khác.

Đã thế người đàn ông kia còn cúi xuống nói gì đó vào tai Tịnh Kỳ.

Hoài Cẩm Nam nhíu mày, đánh tay lái về bên phải, đỗ xe cạnh lề đường vừa hay chỗ này không có ánh đèn.

“Đến nơi rồi?” Tịnh Kỳ đẩy cửa nhưng không thành công, cô quay lại nhìn anh.

Cô im lặng nhìn Hoài Cẩm Nam, rất cuộc vẫn là Hoài Cẩm Nam chú ý đến cổ tay cô bị đỏ ửng lên.

Anh định kéo tay cô xem thì Tịnh Kỳ nhanh chóng giấu ra sau lưng.

“Đừng làm rộn.” Hoài Cẩm Nam nói.

Cái gì? Làm tay cô bị thương còn nói như kiểu tự cô làm.

Tịnh Kỳ không tự chủ được nhớ lại mẹ anh ta kể anh đối xử như thế nào với Nghiên Dương.

Cô tự giễu cười.

Tịnh Kỳ ơi, mày chờ đợi điều gì ở một người đàn ông mới quen, mới ngủ vài lần đây.

Anh ta không là gì của mày hết.

Tĩnh táo lại.

Dù nghĩ vậy, nhưng đôi mắt cô lại đỏ lên, nước mắt dần tích tụ.

Hoài Cẩm Nam thấy cô mãi cúi đầu liền đưa tay giơ cầm cô lên.

Cô khóc, không phải khóc nức nở mà là yên lặng rơi lệ, như vậy càng làm cho người đối diện đau lòng.

Lúc này, anh không còn quan tâm cái gọi là sĩ diện nữa, đối diện với nước mắt cô, anh luống cuống.

Vội vàng tháo dây an toàn bế cô ngồi lên đùi mình.

“Đừng khóc.” Ngón tay thon dài lau đi nước mắt trên mặt cô.

Có một câu nói thế này “Nếu bạn để mặc người ta khóc, họ sẽ khóc một lát là xong còn nếu bạn càng an ủi, họ sẽ càng đau lòng mà khóc lớn hơn.” Đây chính là trường hợp của Tịnh Kỳ và Hoài Cẩm Nam.

“Tôi cứ khóc anh làm gì được tôi.” Tịnh Kỳ nấc nhẹ, nhấc cánh tay đập vào ngực anh.

Hoài Cẩm Nam không cảm thấy đau mà như con mèo cào ngứa, anh không tự giác nở nụ cười.

“Anh còn cười... còn cười.

Tôi bị mẹ anh mắng anh không an ủi tôi còn đi ăn cùng Ninh Cẩm.

Anh muốn tôi tức chết sao?” Dù sao cũng là nắm đấm của một tuyền thủ taekwondo nên Hoài Cẩm Nam cầm lấy tay cô để cô không đánh anh nữa.

“Nếu anh thích cô ta như vậy còn hủy bỏ hôn ước làm gì.

Hủy hôn tôi cũng muốn hủy hôn.

Bà đây coi như bị chó cắn một lần vậy.” Lời nói của Tịnh Kỳ làm Hoài Cẩm Nam hơi tức giận, cô coi hôn nhân của họ là trò chơi sao.

Tuy rằng anh yêu cầu cô làm bản hợp đồng hôn nhân nhưng nếu không có bản hợp đồng đó cô có chịu về ở với anh.

Hoài Cẩm Nam thoát nắm chặt tay.

“Anh còn đánh tôi.

Các người đều giống nhau, anh và mẹ anh đều đánh ghét như vậy.

Đáng lẽ lúc đó tôi không nên nể mặt anh mà tôn trọng bà ta.”

“Tôi... không thèm lấy anh nữa, tôi muốn về nhà.

Dù sao cũng chỉ là hợp đồng, tôi điền tiền là được.” Vừa nói cô vừa nấc nghẹn lên, không hiểu sao vừa nói cô vừa đau lòng.

Ánh mắt nguy hiểm của Hoài Cẩm Nam lại lần nữa trở lại trên người cô.

Nụ cười của anh trở nên nguy hiểm, đáng sợ hơn.

Không lấy, cô nói không lấy là không lấy sao? Nằm mơ.

“Anh... anh... Tay tôi sắp bị anh bẻ gãy rồi.” Trước ánh mắt như giết người kia, Tịnh Kỳ trở nên lúng túng, sau đó như nhìn thấy cứu

ting cô trừng mắt với anh.

Hoài Cẩm Nam thở dài, anh thực sự không có biện pháp gì với cô.

Anh xoa nhẹ vết thương, lấy từ trong ngăn kéo bình rượu thuốc xoa cho cô.

“Đau... nhẹ chút.” Cô biết là phải xoa mạnh mới khỏi nhanh được nhưng thực sự đau.

“Như vậy mới hết bầm được.” Anh nhẹ giọng nói, động tác trên tay cũng nhẹ đi một chút.

“Bị bầm là do anh làm, đau thì bắt tôi chịu.” Cô thì thầm.

Hoài Cẩm Nam bất đắc dĩ mà nhú mày.

Xong xuôi, anh xoay người cô lại để cô đối diện với anh.

Hai người cần nói chuyện rõ ràng.

“Anh ta là ai?” Anh không có thói quen để bản thân tự khó chịu.

“Bạn đại học.”

“Bạn đại học mà cười đùa, thân thiết như vậy?” Giọng nói không tự chủ được mà to hơn vì thái độ dửng dưng của cô.

Tịnh Kỳ nhú mày nhìn Hoài Cẩm Nam, cô đi xuống khỏi người anh ngồi vào ghế phụ.

“Anh có hiểu nhầm gì không?”

“Hiểu nhầm? Có phải cãi nhau với mẹ tôi, không liên lạc với tôi chỉ là cái cớ cho buổi hẹn tối nay của cô không?”

Lời nói của anh làm Tịnh Kỳ không còn muốn giải thích, mắt anh ta mù vậy cứ để mù đi.

“Trong hợp đồng ghi rõ không can thiệp vào đời tư của nhau, không biết Hoài tổng có hiểu nhầm gì không?”

“Tịnh Kỳ, đừng chọc giận tôi.” Gương mặt vốn bình thường trở lại của Hoài Cẩm Nam lại trong phút chốc đen như mực.

“Là ai chọc ai, mời anh nói cho rõ ràng.

Là hai người tự chạy đến chỗ chúng tôi nói vớ vẩn.

Bây giờ thì sao là lỗi tại tôi.” Cô nhìn thẳng vào mắt anh, rất lâu rồi cô mới tức giận như thế này.

Thấy anh không trả lời, Tịnh Kỳ càng tức giận.

“Anh thì sao? Sáng nay mẹ anh mắng tôi, mắng mẹ tôi.

Anh chắc chắn nghe được không ít nhưng thái độ của anh là gì? Anh quan tâm sao.

“Đã thế anh còn muốn tôi gọi cho anh?”

“Tôi đi ăn với bạn học, với anh hai, với Lưu Mộng Tuyền còn anh thì một mình đi ăn với vị hôn thê cũ.

Ha ha.

Anh đúng là làm tôi mở rộng tầm mắt.” Anh ta đi ăn với Ninh Cẩm thì được còn cô đi với anh hai và mọi người thì như kiểu cô đang ngoại tình vậy.

Hoài Cẩm Nam biết cô đi ăn cùng Tịnh Dương và Lưu Mộng Tuyền nhưng khi thấy cô với tên đàn ông đó anh lại không chịu được.

Bật xe lên, anh phi thẳng về nhà.

Đến nhà, Tịnh Kỳ liền chạy lên lầu thu dọn quần áo, Hoài Cẩm Nam theo sát phía sau cô.

Thấy hành động của cô, anh liền kéo cô đến thư phòng.

“Tịnh Kỳ cô nhìn cho rõ bản hợp đồng này là ba năm, nếu cô dám phá hủy bản hợp đồng tôi không ngại tung video ngày hôm đó lên.” Anh lấy trong ngăn bàn ra một chiếc thẻ nhớ.

Tịnh Kỳ không ngờ được Hoài Cẩm Nam lại làm vậy, cô giơ tay muốn lấy đi, anh liền chốt vào ngăn tủ khóa lại.

“Được, Hoài Cẩm Nam, coi như hôm nay tôi cũng biết anh là hạng người gì.” Dứt lời, cô liền đi ra ngoài, để lại Hoài Cẩm Nam một mình trong thư phòng.

Từ ngày hôm đó, Tịnh Kỳ bắt đầu không hề để ý đến Hoài Cẩm Nam.

Cô bắt đầu sinh hoạt có quy luật như ở nhà cần làm việc thì làm việc, cần ăn uống vui chơi thì ăn uống vui chơi..

Chương 14: 14: Làm Hòa

Hai người sống chung một nhà nhưng lại như người xa lạ, số lần gặp mặt trong hai tuần nay có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Một phần do công việc bận rộn, một phần do Tịnh Kỳ chỉ ở trên phòng rất ít ra ngoài.

Tịnh Kỳ nằm trên giường thờ dài, cứ sống trong không khí này thật áp lực.

Cô nhắn tin cho Lưu Mộng Tuyền hẹn cô ấy ra ngoài chơi thì nhận được câu trả lời là cô ấy đi Mỹ rồi.

Tịnh Kỳ chán nản mà lẩn qua lộn lại sau đó một tiếng “bụp” vang lên, nàng công chúa đáng yêu ngã từ trên giường xuống.

Đúng lúc này, Hoài Cẩm Nam đang định mở cửa vào phòng thì nghe thấy tiếng động, theo phản xạ anh mở cửa phòng cô.

Cùng lúc đó, Tịnh Kỳ đang nằm với tư thế nằm úp cũng ngẩng đầu lên.

Một tình huống kỳ lạ, ngượng ngùng xuất hiện.

Hoài Cẩm Nam im lặng nhìn cô, Tịnh Kỳ cũng quan sát anh.

Tên mặt than đáng ghét, cô nghĩ thầm.

Sau đó dứt khoát ngồi dậy, đi về phía anh, đẩy anh ra ngoài.

Khi còn mỗi bước đóng cửa thì Hoài Cẩm Nam bỗng nhiên chen chân chặn lại.

Mặt than đáng ghét lại xuất hiện trước mặt cô.

Đang lúc cô ngẩn người vì không ngờ anh lại làm vậy thì Hoài Cẩm Nam đã vào được.

“Anh đi ra ngoài.” Tịnh Kỳ nói.

Hoài Cẩm Nam không nói gì, anh im lặng mà nhìn cô.

Thấy anh không nói gì, Tịnh Kỳ liền có chút không biết làm sao.

Người này rõ ràng là anh ta sai, anh ta làm tổn thương người khác bây giờ còn bày ra vẻ mặt vô tội.

“Anh không đi, tôi đi.” Cô đẩy anh muốn đi ra ngoài thì bị anh chặn lại.

Đối với sự giận dữ của Tịnh Kỳ, thật ra Hoài Cẩm Nam cũng không tức giận, thứ nhất, trong lòng anh quả thực thấy có lỗi với cô, thứ hai, trông bộ dạng tức giận của cô giống như là con thỏ nhỏ đem đầu chôn trong đồng lông, cho dù là nhe răng nhếch miệng, nhìn cũng thật thú vị.

Nhưng nhiều ngày cô ngó lơ anh cũng làm anh cảm thấy hơi phiền muộn.

“Là tôi không đúng...” Anh chưa kịp nói hết lời thì Tịnh Kỳ chen vào.

“Không có gì là không đúng cả, anh bảo vệ người nhà anh.

Tôi hiểu.” Gương mặt vốn còn tức giận đã trở nên bình tĩnh lại.

Cô nhẹ nhàng nói, hôm qua cô đã nghĩ thông suốt, không phải chỉ ba năm sao.

Cô có thể hoàn thành tốt tất cả nội dung trong hợp đồng chỉ cần trái tim của cô không rung động là được.

Còn về phía Phong Bác Thần, hai người sẽ mãi là bạn bè mà thôi.

Cô và anh chưa bao giờ vượt qua ngưỡng bạn bè cả, có chăng cũng chỉ là sự nhầm tưởng thời non nớt của cô.

Hoài Cẩm Nam âm thầm thở dài.

Một người có thể nói là hô mưa gọi gió ở Nam Kinh như anh lại thua trên tay cô.

Hôm ấy do anh không đúng vì bực mình mà nói ra những lời làm cô tổn thương.

Lúc đầu cứ nghĩ mọi chuyện rồi sẽ qua, sau đó anh sẽ giải thích với cô mọi chuyện song cô vẫn luôn không cho anh cơ hội.

Anh nhìn cô im lặng mà thất thần liền lặng lẽ đến bên cạnh cô, ôm sát vào lòng, dùng thanh âm trầm thấp thì thầm bên tai: “Đã giận đủ chưa.”

Tịnh Kỳ giãy dụa vài cái, không có kết quả.

Cúi đầu, uốn éo người, thở phì phò nói: “Dù sao cũng là tôi đê tiện, cố gắng bước và nhà họ Hoài mấy người.

Ngày mai tôi sẽ tự nói chuyện này với bố mẹ, tôi muốn hủy... ư... ư...” Miệng nhỏ đang rầm rì liên tục bị hung hăng chặn lại, anh cúi người mãnh liệt mà hôn cô.

Quá đáng, thật sự là rất quá đáng! Cho dù trong lòng ghét bỏ không thôi với loại hành vi này của anh, nhưng thân thể lại không tự giác được mà mềm nhũn.

“Tịnh Kỳ...” Tiếng nỉ non mang theo sự yêu thương vang lên bên tai. Tịnh Kỳ nghĩ không phải mình đang giận Hoài Cẩm Nam sao? Tại sao bây giờ lại biến thành như vậy? Hay là bởi vì có lẽ mình đã muốn tha thứ cho anh.

Ngay lúc anh tự tay nấu cho nàng một cốc đường đỏ dẫn đến bị bỏng nhưng lại không quan tâm mà gần như lấy lòng đưa cho cô hay ngay lúc mỗi ngày anh đều chúc cô ngủ ngon dù không được đáp lại. Hay lúc mẹ anh gọi cho cô xin lỗi nói rằng vì cô mà anh không hề nói chuyện với bà gần tháng nay.

Hay là lúc ăn cơm anh không tiếng động mà gắp những món cô thích

ăn cho cô.

Mặc dù anh không nói ra câu ‘thật xin lỗi’, nhưng Tịnh Kỳ quả thật lại cảm thấy anh làm thế là muốn đền bù.

Thôi quên đi!

Tịnh Kỳ mơ màng mở mắt ra, nhìn người đàn ông vội vàng cởi cúc áo của cô, cứ như vậy đi, đối với “ngậm thìa vàng mà sống” như Hoài Cẩm Nam mà nói, làm ra loại tư thế cúi mình này đã rất không dễ dàng rồi.

Da thịt kịch liệt ma sát cùng da thịt, nhiệt tình như lửa của Hoài Cẩm Nam hòa cùng sự mềm mại nhẹ nhàng của Tịnh Kỳ, quấn lấy nhau thật chặt, như con thuyền nhỏ lên đênh trên biển, con nào bị sóng đánh vỡ, con còn lại cũng chẳng muốn vào bờ.

Như thế, Tịnh Kỳ nghĩ thông suốt khúc mắc trong lòng, quan hệ của hai người liền khôi phục như trước, thậm chí còn thân thiết hơn trước đây..

Chương 15: 15: Lưu Mộng Tuyền Tịnh Dương

Lưu Mộng Tuyền sau khi cúp máy liền đi ra ngoài.

Tối qua cô vừa bay sang Mỹ nên chưa kịp nói với cô ấy.

Vừa đi ngoài, giày cao gót của cô liền mắc vào làn váy, Lưu Mộng Tuyền cúi người gỡ ra.

Đang lúc cô muốn đứng dậy liền chóng mắt ngã ra sau, cứ tưởng sẽ có tình huống xấu hổ xảy ra nhưng lúc này một đôi bàn tay to khỏe liền đỡ lấy lưng cô.

Bàn tay ấm nóng xuyên qua vải vóc thấm vào trong cơ thể, giọng nói từ tính vang lên bên tai cô.

“Em không sao chứ?” Tịnh Dương nhìn cô gái trước mặt.

Chiếc váy dạ hội dài màu đỏ rượu ôm sát cơ thể làm nổi bật lên làn da mịn màng của cô.

Làn váy xẻ cao đến giữa đùi để lộ đôi chân dài trắng nõn, váy được thiết kế dạng cúp ngực ôm lấy bộ ngực mềm mại.

Từ trên cao nhìn xuống, khe rãnh sâu thẳm thẳm không chút nào bỏ sót mà đập vào mắt, làm anh không tự chủ được mà nuốt một ngụm nước miếng.

Nhưng sau đó lại là sự tức giận dâng lên cao, đáng giận, sao cô có thể ăn mặc xinh đẹp như vậy.

Ý nghĩ muốn chọc mù hết mắt đám đàn ông của anh dâng lên.

Lưu Mộng Tuyền mở mắt ra, giọng nói này là...

“Anh Tịnh Dương” Cô đứng thẳng người dậy, vui vẻ mà cười, nụ cười đầy vẻ quyến rũ.

Lúc này lại không hề biết dáng vẻ này làm cho bao người say mê. Tịnh Dương cởi áo khoác của mình, tự tay mặc vào cho cô.

Lưu Mộng Tuyền ngơ ngác nhìn hành động của anh.

Xong xuôi, cô mới hỏi anh:

“Váy của em làm sao hả?”

“Không có gì chỉ là đằng sau có vết bẩn.” Nói dối không chớp mắt.

Tịnh Dương chưa từng nói dối nên Lưu Mộng Tuyền cũng không hề nghi ngờ mà lựa chọn tin tưởng anh.

“Anh đến đây làm gì vậy?” Đây là bữa tiệc liên hoan phim mà cô tham gia đóng nữ chính cơ mà.

“Anh là nhà đầu tư.” Tịnh Dương trả lời, nếu không phải cô đóng nữ chính trong bộ phim này, anh cũng không rảnh đầu tư.

Tuy rằng Dương Kỳ có mảng phim ảnh nhưng đó là công ty con, tổng công ty tập trung chủ yếu vào bất động sản và sản xuất quần áo.

Lưu Mộng Tuyền không thể tin nhìn về phía anh, một hạng mục như vậy cũng cần phó tổng Dương Kỳ ra mặt xem ra trong đoàn phim có tay trong rồi.

“Đi thôi.” Anh nói, sau đó cực kì tự nhiên mà dắt tay cô đi về phía mọi người.

“Tịnh tổng” Đạo diễn gương mặt tươi cười tiếp đón.

Ông ta như có như không mà liếc nhìn hai người, xem ra hồng nhân của ông ta là Lưu Mộng Tuyền rồi.

Nghĩ đến đây, tươi cười trên mặt ông ta càng lớn hơn.

“Đạo diễn Vương”

Sau đó như thường lệ, mọi người bắt đầu mời rượu, thay nhau khen tặng chủ đầu tư và đạo diễn.

Điều không ngờ tới là Ninh Cẩm cũng ở trong đoàn phim, cô ta là quản lý của người đóng vai nữ phụ.

Khi nhìn thấy được Tịnh Dương và Lưu Mộng Tuyền, ánh mắt cô ta dần trở nên ác độc, nhìn chằm chằm hai người. Song cả hai đều không hề để ý đến cô ta.

Liếc nhìn về Lý tổng giám, cô ta liền nở nụ cười man rợ.

Lưu Mộng Tuyền ơ Lưu Mộng Tuyền, đừng trách cô độc ác, tất cả là do Tịnh Kỳ ép cô ta.

Lúc này, Lưu Mộng Tuyền hoàn toàn không biết ý nghĩ xấu xa của Ninh Cẩm.

Cô còn đang nghĩ tại sao Tịnh Dương lại đầu tư bộ phim này, đúng lúc này một người đàn ông tiến về phía cô.

“Mộng Tuyền” Lý Cương không chút kiêng dè quan sát dáng người của cô, sau đó tiếc nuối mà thờ dài, hẳn thật muốn hưởng thụ khối thân thể này.

Nhưng nghĩ đến tin nhắn kia, hẳn ta không tự chủ được mà ngạo mạn nhìn Lưu Mộng Tuyền.

Cô nhíu mày nhìn tên điên trước mặt, hẳn ta không ít lần lượn lờ trước mặt cô nhưng không có lần nào không mắt như bây giờ.

“Lý tổng giám.”

“Đừng gọi như vậy, nếu muốn cô có thể gọi tôi là Lý ca.” Nụ cười đáng khinh kia chưa từng tắt trên mặt hẳn, vì Lưu Mộng Tuyền đang ngồi trên ghế nên đôi tay hẳn không kiêng dè gì mà sờ lên đùi cô.

Làn da trắng nõn mịn mơn, mịn màng làm hẳn càng mất tự chủ mà hướng lên trên.

“Ông làm cái quái gì vậy?” Lưu Mộng Tuyền đẩy tay ông ta ra, ánh mắt như nhìn người chết nhìn Lý Cương.

Mà Lý Cương vẫn nghĩ Lưu Mộng Tuyền đang chơi trò lạt mềm buộc

chặt nên một lần nữa sờ xuống hông cô.

“Không phải cô thích tôi từ lâu sao, tuy rằng tôi đã có vợ nhưng vẫn có thể cho cô ăn sung mặc sướng chỉ cần cô làm hài lòng tôi.”

“A... a... bỏ... bỏ tay tôi ra.” Tiếng kêu như heo chọc tiết của Lý Cương vang lên, khi hắn định chửi ầm lên thì đụng phải gương mặt của Tịnh Dương.

“Tịnh... Tịnh tổng anh... làm gì?” Giọng nói khép nép, cười làm lạnh nói.

“Tôi còn chưa biết, Lý tổng giám đây là muốn bao nuôi người phụ nữ của tôi.” Từ vừa nãy anh đã chú ý, móng heo kia bò lên người cô, càng đáng chết hơn tên đầu heo này còn nói cô thích hắn, không soi gương sao? Gương mặt buồn nôn như vậy, Lưu Mộng Tuyền có thích cũng là thích người đẹp trai như anh.

Tất cả người trong đoàn phim đều bất ngờ trước lời nói của anh, họ biết Lưu Mộng Tuyền là con gái của Lưu tổng trùm bất động sản có tiếng trong giới lại hoàn toàn không biết cô là người phụ nữ của Tịnh Dương.

Nghĩ đến đây, ánh mắt của những người trong phòng trở nên thâm thúy hơn.

Mà Ninh Cẩm hận không thể một phát đánh chết Lưu Mộng Tuyền, rõ ràng cô ta mới là em gái Tịnh Dương nhưng anh chưa từng bảo vệ hay quan tâm cô.

Đây chính là một trong những lý do cô ghét hai người kia.

Còn Lưu Mộng Tuyền nghe anh nói ngay lập tức rơi vào trạng thái hóa đá.

Tịnh Dương nói vậy là thừa nhận anh thích cô hay chỉ là... Dù sao cô cũng làm đến nước đó không thể quay đầu lại.

Như vậy đành tiếp tục mà thôi, Lưu Mộng Tuyền ôm lấy cánh tay Tịnh Dương, nép sát vào ngực anh.

Dáng vẻ yếu ớt kèm hình ảnh cô đang mặc chiếc áo của mình tựa vào lòng của bản thân làm Tịnh Dương bỗng cảm thấy thật nóng

nực.

Anh đưa tay ôm cô như thể làm vậy sẽ giúp anh giảm bớt cái nóng. “Không... không Tịnh tổng chắc chắn anh nghe nhầm rồi.” Chết tiệt là ai muốn hại hắn, nhất định đừng để hắn tra ra, Lý Cương ác độc nghĩ.

“Vậy là tốt” Anh thấy nóng quá, việc này anh sẽ xử lý sau.

Bây giờ anh muốn tắm nước lạnh.

“Anh Tịnh Dương, anh làm sao vậy?” Cô lo lắng hỏi.

“Đưa anh về phòng.” Đôi tay ôm eo cô càng buộc chặt hơn.

Lưu Mộng Tuyền gật đầu, may mắn khi đến cô đã đặt sẵn phòng ở đây.

Vừa vào phòng, Tịnh Dương không khống chế được áp cô vào cửa hôn ngẫu nhiên.

Nụ hôn khác hoàn toàn phong thái bình thường của anh.

Đợi sau khi bình tĩnh lại, Tịnh Dương nhìn người con gái bị yêu thương trước mặt, anh nhắm mắt lại.

“Mau rời đi, anh sẽ không khống chế được.”

Lưu Mộng Tuyền ngẩng đầu nhìn anh, áo khoác ngoài đã bị Tịnh Dương cởi ra, trước ngực mờ hồ vết hôn mờ nhạt.

Cô nhìn người đàn ông trước mặt mà mình tự chọn.

“Em yêu anh”

Ba từ nhưng lại làm đứt đi lí trí của Tịnh Dương, anh bế thốc cô lên đá văng cửa phòng ngủ.

Đặt cô xuống rồi lập tức đè lên người cô, đôi môi ấm nóng để sát lên môi cô.

“Em đừng có hối hận.”

Nhưng một lát sau, cô hối hận rồi.

“Tịnh Dương, em không được.”

“Tịnh Dương, đau quá.”

“Họ Tịnh kia, anh muốn bà đây chết trên giường sao.”

“Không chết được, anh thấy vẫn còn sức, thêm một hiệp nữa.” Tịnh Dương nói..

Chương 16: 16: Cô Là Người Anh Thích

Ánh mặt trời xuyên qua rèm màu xanh nhạt trên khung cửa sổ, chiếu thẳng vào bóng dáng hai người đang nằm trên giường, tạo nên bầu không khí ấm áp.

Người mặc chiếc váy ngủ màu đỏ khế xoay người, duỗi thẳng lưng ra, tiếp tục ngủ, vẻ mặt thỏa mãn giống hết một con mèo lười biếng.

Đột nhiên, cô mở mắt ra quay đầu nhìn người bên cạnh, thấy Hoài Cẩm Nam vẫn đang thở đều đều nhẹ nhàng.

Cô nhìn lên trần nhà, nghĩ đến tối qua, Tịnh Kỳ giơ tay vỗ nhẹ đầu.

Thôi dù sao cô còn trẻ, oanh liệt một hồi nhận lại đau thương cũng không sao.

Thông suốt, Tịnh Kỳ liền mỉm cười, nếu lúc này ai nhìn vào mắt cô sẽ thấy được hạnh phúc tràn ngập trong đó.

Tịnh Kỳ xoay đầu lại về phía Hoài Cẩm Nam, dùng bàn tay mềm mại nhẹ nhàng vuốt ve hàng lông mày gọn gàng, chiếc mũi cao cùng đôi môi mỏng đỏ hồng của anh.

Hoài Cẩm Nam đột nhiên bắt lấy bàn tay nhỏ bé đang làm loạn trên mặt mình, thuận thế đè luôn chủ nhân của nó xuống dưới, nụ cười tràn đầy trong mắt, anh nói ranh mãnh:

"Thì ra em thích khuôn mặt này của tôi."

Tịnh Kỳ bị bắt quả tang, ánh mắt cô lóe sáng, gương mặt đỏ bừng lên, trong đầu đang nghĩ ra vô số lý do để giải thích hợp lý cho hành

động của mình.

Nhưng cô nghĩ lại, anh là người đàn ông của mình, mình say mê khuôn mặt của anh thì có gì phải giấu giếm.

Ngay lập tức, cô nhìn thẳng vào mắt anh, hào phóng thừa nhận: "Ai bảo vẻ ngoài của anh đẹp như vậy, còn đẹp hơn anh hai tôi." Ánh mắt không giấu được sự ngưỡng mộ. Đối với lời thừa nhận thẳng thừng của đối phương, Hoài Cẩm Nam có chút bất ngờ.

Sau khi sững sờ một lát, anh nâng khóe môi lên, dùng giọng trầm thấp, hơi khàn khàn nói:

"Thật sự thích như vậy sao?"

Tịnh Kỳ trừng mắt, bất đắc dĩ nói:

"Anh nghĩ hơi nhiều rồi, ai cũng thích cái đẹp mà."

Hoài Cẩm Nam không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn Tịnh Kỳ bằng cặp mắt đầy áp bức, giống như sự yên bình trước cơn bão táp.

Tịnh Kỳ bị nhìn cảm thấy da đầu đã tê dại.

Cô khẽ thờ dài một tiếng, bất chấp tất cả hôn lên gương mặt kia.

"Thích."

Tuy Hoài Cẩm Nam không nói gì nhưng Tịnh Kỳ liền biết tâm trạng người đàn ông này tốt lên rồi.

Người đời thường nói tâm của phụ nữ như mò kim đáy bể nhưng tâm của Hoài Cẩm Nam chắc là mò trăng dưới nước quá.

Nhưng may sao có cũng gọi là có ít nhiều hiểu về người đàn ông này.

"Rời giường." Tịnh Kỳ nhanh chóng lật người, chui ra khỏi chăn đi vào phòng tắm, tuy nhiên tư thế đi đường hơi ba chấm một chút.

Hoài Cẩm Nam nằm trên giường, khóe miệng hơi nhếch.

Xem ra cô luôn có thể tạo niềm vui cho anh ta.

Vì là cuối tuần nên hai người đều ở nhà.

Tịnh Kỳ phát hiện trên tầng hai có máy chơi game.

Nhớ hồi xưa mình từng là game thủ hiểu chiến một thời, còn từng ở trên đó yêu đương với một ông chú.

Tịnh Kỳ liền hứng thú rủ Hoài Cẩm Nam chơi một ván.

“Chúng ta cùng nhau chơi game được không?” Cô kéo tay anh.

Ở nhà, cô mặc quần áo vô cùng thoải mái.

Một chiếc váy liền màu xanh mát rượi thiết kế theo kiểu dáng babydoll vô cùng đáng yêu làm cho Hoài Cẩm Nam có cảm giác như đang yêu đương với học sinh cấp ba vậy.

“Được” Dù sao anh lâu rồi anh không có chơi, chơi cùng cô một lát cũng được.

Nghe được anh đồng ý, cô vui vẻ mà cười lớn, tiếng cười tràn ngập căn nhà.

Như bị cô làm cảm nhiễm Hoài Cẩm Nam cười nhạt.

“Mau đi, không là tôi đổi ý, em tự chơi một mình.”

“Không được, chúng ta nhanh lên.

Tôi muốn chơi Tranh Thiên Hạ, chơi nhân vật Mộng Dao.

Nhớ năm đó, tôi từng là cao thủ võ lâm đó.

Ai ngờ tôi lại làm mất cơ chú!”

“Anh có chơi không?”

Hoài Cẩm Nam gật đầu, vì điều này anh mới sinh ra nghi ngờ.

Đột nhiên, anh nhớ Mộng Dao năm đó từng có một kỹ năng mà Nghiên Dương mãi không làm được.

Sau cô nói từng bị thương ở tay nên hẳn không nghi ngờ gì.

Vậy nếu Tịnh Kỳ là Mộng Dao vậy chắc chắn lần này cô nhất định sẽ dùng kĩ năng đó.

Hoài Cẩm Nam bế cô, chạy nhanh lên lầu.

"Từ từ thôi, ngã bây giờ." Tịnh Kỳ vỗ nhẹ vào người anh.

"Ngã tôi làm đệt lưng." Hoài Cẩm Nam nói.

Không hiểu sao, cô thấy giọng nói anh nén khó được sự hưng phấn. Vứt đi suy nghĩ trong đầu thì hai người cũng đến nơi.

Nhìn dàn máy trước mắt, Tịnh Kỳ thật sự hâm mộ không thôi.

Năm đó, ba và anh hai nhất quyết không mua cho cô vì nghĩ rằng con gái không nên chơi quá nhiều game nhưng không sao bây giờ chồng cô có cũng tức là cô có.

Lúc này trong tiềm thức của Tịnh Kỳ, Hoài Cẩm Nam đã là người của cô.

Hoài Cẩm Nam nhìn hai đôi mắt sáng lấp lánh của Tịnh Kỳ, không nghĩ co lại vui đến vậy.

Trong gần bốn tháng qua biết, cô luôn cho anh cảm giác là một người điềm tĩnh, nhã nhặn, kể cả khi cô tức giận cũng rất ít phát ra ngoài làm người khác khó nhận ra.

Xem ra, anh vẫn còn phải tìm hiểu về cô rất nhiều.

"Anh chơi nhân vật nào?" Tịnh Kỳ quay đầu nhìn anh.

"Hàn Tống"

"Oa thật giống ông chú!" Cô nhỏ giọng nói.

"Ông chú?"

"Đúng vậy, hồi tôi mới học đại học cũng chơi Tranh Thiên Hạ còn từng ghép cặp với một ông chú cũng chơi nhân vật Hàn Tống siêu giỏi." Tịnh Kỳ cảm thán.

"Vậy sao?" Bước đầu, Hoài Cẩm Nam đã xác định cô là người kia nhưng anh thực sự già đến nỗi để bị gọi là ông chú sao?

Tịnh Kỳ gật gù.

Sau đó gấp không chờ nổi mà bắt đầu chơi.

Có lẽ là trở về trò chơi năm xưa hoặc là do không khí quá thoải mái, hai người chơi đều vui vẻ hết mình.

"Bên trái, mau!" Tịnh Kỳ phát hiện một nhân vật khác xuất hiện.

Hoài Cẩm Nam hiểu ý mà bày trận, anh chờ được lúc nhận vật Mộng Dao dùng kĩ năng rồi.

Chỉ thấy trên màn hình chỉ thấy, nhân vật Hàn Tống bày ra trận thế hoa đào bắt đối thủ đi vào trong trận.

"Anh đi qua bên trái, tôi ở bên phải." Kỹ năng mộng hồi sơn, nhân vật Mộng Dao phải ở bên trái mới có thể dốc toàn lực được.

Người đó không phải là cô sao?

Trong giây thất thần, đối thủ gần như sắp phá vỡ trận thế.

Mộng Dao không kịp nghĩ nhiều, rút ra cây đàn trước ngực, tung lên trên rất nhanh đàn âm xuất hiện bốn phía, nhân vật Mộng Dao biến mất trong tích tắc.

Bỗng nhiên màn hình hiện ra khung cảnh ban đầu trấn Hồi Hoa, bảng thông báo xuất hiện dòng chữ "Mộng Dao quân cùng Hàn Tống vương võ công cái thế, trận địa xuyên quần dành được thắng lợi".

Sau đó là màn chiến đấu vừa rồi.

Hoài Cẩm Nam càng nhìn càng vui vẻ, anh không nhịn được mà cười lớn.

Trong đầu chỉ có duy nhất một ý nghĩ "Anh đúng".

Nhưng sau khi bình tĩnh lại, Hoài Cẩm Nam khoa hiểu tại sao Nghiên Dương lại có tài khoản của cô.

"Hoài Cẩm Nam, chúng ta thắng rồi!" Cô vui vẻ đến mức ôm trầm lấy anh.

"Đúng vậy, thắng rồi." Cô cũng thắng luôn lòng anh, ngay khi nãy hẳn đã nghĩ cho dù cô không phải Mộng Dao thì đã sao? Đó là chuyện

quá khứ, người anh thích là cô gái ngay trước mặt anh.

Giờ phút này, Hoài Cẩm Nam đã xác định được tình cảm của mình. Cứ thế, hai con người từng bỏ lỡ nhau lại gặp nhau, yêu nhau.

Song họ không hề biết con đường yêu đương sắp tới của hai người lại gặp rất nhiều chông gai đến nỗi suýt mất đi nhau..

Chương 17: 17: Tại Sao Không Chờ Anh

Hoài Cẩm Nam mở cửa xe cho Tịnh Kỳ, hai người có hẹn ăn tối với ba mẹ của cô.

Sáng nay khi đang làm việc cô liền nhận được điện thoại của mẹ, nói muốn mời Hoài Cẩm Nam về nhà ăn tối.

Đây cũng coi như lần đầu anh chính thức đến nhà cô, bình thường họ đều cùng nhau đến nhà ông bà thôi.

Vì vậy trời mới chập tối, anh đã đến đón cô.

Vừa đi vào trong xe, cô còn tưởng nhầm là lên nhầm xe giao hàng.

Trong xe chất đống lễ vật.

“Ăn cơm xong anh định đi đâu à?” Tịnh Kỳ nhìn về phía Hoài Cẩm Nam.

Anh cúi người thắt dây an toàn cho cô, lúc chuẩn bị về chỗ còn không quên hưởng dụng đôi môi anh đào kia.

“Không có.

Là mang tặng bố mẹ.”

“Nhiều như vậy.” Cô tinh mắt nhìn thấy trong đó còn có hộp đá ngọc thạch màu tím đen mới ra của Đông Đô Cổ.

Ngày đó ba cô muốn mua nhưng không kịp, bên đó nói đã có người đặt trước.

Không ngờ là anh.

“Một chút lòng thành.” Hoài Cẩm Nam vuốt tóc cô, xem cô ngồi ngần ngẫn mới lái xe rời đi.

Lúc này, anh hoàn toàn không biết trong mắt, trong hành động của anh đều toát ra sự yêu thương, nuông chiều.
Tịnh Kỳ thấy thái độ của anh với bố mẹ mình như vậy thì rất vui, cô quyết định sẽ thân thiết hơn với người nhà anh.

Còn riêng Hồ Hiểu Mai, tha thứ cho cô, cô không làm được chuyện đối xử tử tế với người xúc phạm mẹ cô, dù bà ta đã xin lỗi.
Hai người vừa đi vừa trò chuyện, có thể do tính chất công việc hoặc do tính cách khá giống nhau nên đề tài của các cuộc thảo luận chưa bao giờ nhàm chán hay đi vào ngõ cụt.
Vừa đến nơi, Tịnh Kỳ liền nhìn thấy dì giúp việc đang chuẩn bị đóng cửa, Hoài Cẩm Nam liền ấn còi ra hiệu.

Anh hai đã đi nước ngoài không biết giờ này còn ai đến nhà họ, phải biết ba cô không tiếp người lạ vào cuối ngày.
“Mẹ” Tịnh Kỳ thấy Ninh Nguyệt đang nói chuyện với ai đó.
Hai người đồng thời quay lại, là Phong Bác Thần.

Đúng lúc này, Hoài Cẩm Nam cũng đến bên cạnh Tịnh Kỳ.

Anh mỉm cười ưu nhã, làm người khác không nhìn thấu được suy nghĩ, cảm xúc của anh.

“Mẹ”

“Cẩm Nam và Manh Manh đến rồi sao? Mau vào nhà ba con đang ở bên trong.” Ninh Nguyệt không nhận thấy được không khí có phần cứng đờ giữa ba người.

Vội vàng đi đến bên con gái kéo tay cô vào nhà, lâu rồi không gặp bà có chút nhớ nhung áo bông nhỏ.

“Bác Thần, cháu cũng vào đi.”

Hai người đàn ông nhìn hai người phụ nữ đi vào trước.

Phong Bác Thần mới có dịp quan sát người đàn ông trước mặt.

Anh ta một thân tây trang thoải mái, Khuôn mặt tuấn tú treo nụ cười tự tin ưu nhã, toàn thân toát ra một khí chất tôn quý vừa nhìn đã biết là người đã trải qua nhiều phong ba bão táp.

Phong Bác Thần nhớ lại, tối đó Tịnh Dương đã nói, anh ta là vị hôn phu của Tịnh Kỳ, Tịnh Dương còn nói thêm cuộc đính ước này là Tịnh Kỳ tự nguyện.

Anh vừa thấy không khí giữa hai người hài hòa, ấm áp.

Quan trọng là ánh mắt cô ấy nhìn về phía anh ta có tình yêu, mà khi nhìn về phía anh không hề có.

“Chào anh” Phong Bác Thần giơ tay.

“Xin chào.” Hoài Cẩm Nam không ngần ngại bắt lại.

Ngày đó, sau khi về nhà, anh đã cho người điều tra quan hệ của anh ta với Tịnh Kỳ, chỉ là một kẻ có thể coi là trúc mã của cô mà thôi. Trong nhà ba mẹ Tịnh không ngừng hỏi Tịnh Kỳ sống ở bên đó có thoải mái không, có quen không, dồn dập đến nỗi cô còn chưa kịp trả lời ba Ninh đã nói nếu không thoải mái thì về nhà sống cũng được. Tịnh Kỳ âm thầm trợn mắt, họ quên trước khi ở bên kia cô đã sống một mình rồi sao.

“Không có.

Anh ấy đối xử với con rất tốt.” Tịnh Kỳ dựa vào vai Ninh Nguyệt.

Tịnh Sơn Thành thấy vậy liền gật đầu, chỉ cần con gái ông hạnh phúc là được.

Lúc này người hầu lên báo thức ăn đã chuẩn bị xong, Ninh Nguyệt liền bảo họ dọn lên.

Mà mãi không thấy Hoài Cẩm Nam đi vào, Tịnh Kỳ liền đi ra ngoài.

“Hai người còn định tâm sự bao lâu nữa hả? Đồ ăn sắp nguội rồi.”

Nói xong, cô liền đi vào nhà.

Phong Bác Thần và Hoài Cẩm Nam ăn ý dừng lại cuộc đối thoại.

Ngồi vào bàn ăn, một tình huống khó xử liền xảy ra, Tịnh Kỳ bị kẹp ngồi giữa hai người đàn ông.

Tay phải là Hoài Cẩm Nam, tay trái là Phong Bác Thần.

“Bác Thần, cháu...” Ninh Nguyệt mở miệng.

“Cháu thấy khá tốt, mình ăn cơm thôi bác.” Anh biết anh không nên nhưng lại không kiềm chế được chính mình.

“Em ngồi bên này với mẹ.” Hoài Cẩm Nam đứng dậy đổi chỗ với Tịnh Kỳ.

Tịnh Kỳ biết anh đang không vui, cô vội vàng thay đổi vị trí với anh. Cứ như vậy bữa cơm có chút mất tự nhiên, cuối cùng vẫn là Tịnh Sơn Thành nhìn không được mở miệng phá vỡ bầu không khí khó thở này.

“Ba cháu dạo này thế nào? Ông ấy lần này về nước có định ở lại lâu không?”

“Lần này trở lại nhà chúng cháu muốn ở lại luôn.” Phong Bác Thần nói, cứ tưởng về đúng lúc nhưng không ngờ lại quá muộn, anh cười khổ trong lòng.

“Vậy cũng tốt, trở về quê hương.

Hôm nào ta nhất định phải mời ông ấy một bữa.”

“Tất nhiên được ạ.

Ba cháu cũng rất mong chú.”

Tịnh Sơn Thành cười cười, sau đó đem đề tài quay về phía con rể, câu được câu không trò chuyện cùng anh.

Cuối cùng lại biến thành cuộc trò chuyện thương mại của ba người đàn ông.

Ninh Nguyệt và Tịnh Kỳ liếc nhau mỉm cười.

Ăn cơm xong, mọi người ra phòng khách.

Trò chuyện một lát, Phong Bác Thần liền xin phép ra về.

“Chắc Hoài tổng không để ý nếu Mạnh Mạnh tiến tối chứ.” Phong Bác Thần nhìn về phía Hoài Cẩm Nam.

Anh lặng lẽ nhìn anh ta, nở nụ cười nói: “Tất nhiên rồi.”

Phong Bác Thần nhìn về phía Tịnh Kỳ, cô âm thầm thở dài, đứng dậy đi ra ngoài.

Đến trước cổng nhà, Phong Bác Thần nhìn cô, ánh mắt có chút ảm đạm.

“Cô nhóc năm nào lớn thật rồi! Sắp làm vợ người ta rồi.”

Tịnh Kỳ không biết nói gì liền cười gượng.

Anh cúi người, nhỏ giọng thì thầm bên tai cô.

“Không phải nói sẽ đợi anh sao? Tại sao không chờ anh?”.

Chương 18: 18: Người Em Yêu Là Hoài Cẩm Nam

Tịnh Kỳ nghe anh nói vậy, đột nhiên cảm thấy rất mệt mỏi.

Người này luôn như vậy, cứ nghĩ nhiều năm đã qua anh đã trưởng thành hơn.

Nhưng không anh chưa bao giờ thay đổi cả.
Trong đầu cô hiện ra khung cảnh năm đó, ngỡ đã quên lai in hằn trong lòng.

Đôi mắt cô nhìn về phía ánh đèn bên đường.

Hôm đó, cô đứng dưới đèn đường ấm áp nhưng lại mong rằng anh ta đừng rời đi.

Nhưng anh ta chỉ xoa đầu cô cười nói:
“Đợi anh!” Một cái đợi hơn bốn năm liền.
Phong Bác Thần thấy Tịnh Kỳ mãi không nói gì liền ngẩng đầu nhìn cô.

Ánh mắt lại đơ đặng phát hiện một bóng người đang tiến về phía họ, anh ta biết đó là ai.

“Em... còn nhớ lời hứa năm đó?” Giọng nói mang theo chút khổ sở, lại cố gắng gồng mình.

Tịnh Kỳ thật không hiểu con người của anh, năm đó người rời đi là anh, người không liên lạc gì cũng là anh.

Bây giờ lại dùng giọng điệu thái độ đó nói chuyện với cô.

“Nhớ” Cô dứt khoát nói.

“VẬY...”

“Điều đó anh rõ hơn ai hết.

Anh về đi, em phải vào nhà rồi.” Tịnh Kỳ nhìn thẳng vào mắt anh, không lùi bước, không né tránh.

Nói xong cô muốn quay người đi vào nhà thì Phong Bác Thần bất ngờ kéo cô vào lòng.

Vì hành động bất ngờ nên Tịnh Kỳ không đứng vững mà đập vào người anh.

Hoài Cẩm Nam muốn đến tìm Tịnh Kỳ thì thấy cô và Phong Bác Thần đang dựa vào nhau, ánh mắt anh tối đen nhìn hai người họ.

Đương lúc anh muốn tiến lên tách hai người, Phong Bác Thần liền hỏi:

“Tịnh Kỳ, nói cho anh biết, em... từng thích anh không?”

Tịnh Kỳ giãy dụa muốn thoát ra, nghe câu hỏi của anh cô liền cứng đờ.

Phong Bác Thần cảm nhận được thân thể của cô không được tự nhiên, anh thoáng vui mừng, một chút hy vọng nhen nhóm trong lòng anh.

“Thích.” Một lúc lâu, Phong Bác Thần nghe thấy cô trả lời.

Hoài Cẩm Nam như không tin vào tai mình, sự thất vọng, khó chịu tràn ra từ trái tim anh.

Những ngày họ bên nhau là giả sao, cô nói thích anh là giả sao.

Hay từ đầu chỉ là sự trả thù mẹ anh.

Trăm ngàn suy nghĩ lướt qua đầu anh.

Anh ta sao có thể quên hai người này vừa là thanh mai trúc mã vừa là bạn học đại học cơ chứ.

Xem ra anh quá tự tin rồi.

Khuôn mặt than âm trầm, như mây đen giăng kín lối làm người ta phát run.

Hoài Cẩm Nam cười lạnh.

“Nhưng... người em yêu là Hoài Cẩm Nam.” Tâm tình vốn ở đáy cốc lại trôi lên, không khí xung quanh trở nên trong lành hơn.

Vị người hầu đứng đằng sau anh, không nhìn thấy mọi việc trước mặt chỉ có thể cảm thán thời tiết thật là lúc nóng lúc lạnh.

“Anh buông em ra.” Tịnh Kỳ bình tĩnh nói.

Phong Bác Thần gần như không tin vào tai mình, anh buông cô ra nhưng đôi tay lại nắm chặt tay cô.

Tịnh Kỳ nhìn đôi tay đang giao nhau, cô tiếp tục mở miệng.

Cô nói cô yêu Hoài Cẩm Nam?

“Bác Thần, anh tin không? Em cứ ngỡ trên đời này không có ai có thể làm em rung động ngoài anh.

Tuy nhiên hình như em đã sai.

Tất cả chỉ là lầm tưởng của em.”

“Không... không phải.”

“Anh ấy có chút lạnh nhạt, khó ở, mặt than nhưng lại đem lại cho em cảm giác an toàn.

Ở bên anh ấy, em có thể vứt bỏ hình tượng mà vui vẻ chơi đùa.

Điều mà em chưa từng làm được.”

Nhìn vẻ mặt của Phong Bác Thần, cô nhẹ nhàng nở nụ cười.

“Em biết, anh muốn nói gì.

Em còn trẻ, em muốn được yêu hết mình một lần, dù nhận lại toàn vết thương đó cũng là em chọn.

Còn nếu anh ấy gan dám phản bội em thì nhất định có gan gánh chịu hậu quả.”

“Thật sao?” Ánh mắt Phong Bác Thần nhìn về phía đằng sau cô, thu đôi tay lại.

Xem ra, anh ta đúng là không còn chút cơ hội nào rồi.

“Đúng vậy.

Tịnh Kỳ yêu Hoài Cẩm Nam” Tịnh Kỳ khẳng định nói.

Cô xác định người cô yêu là Hoài Cẩm Nam, cô đột nhiên có chút nhớ anh.

“Anh cũng yêu em.” Hoài Cẩm Nam từ đằng sau ôm lấy eo cô, kéo người vào trong lồng ngực mình.

“Còn việc lo sợ anh phản bội em, tất nhiên sẽ không có chuyện đó.”

“Thời gian chứng minh.” Tịnh Kỳ mỉm cười đáp lại.

Hoài Cẩm Nam ôm cô chặt hơn, Tịnh Kỳ đưa tay ra phía sau nhéo vào lưng anh, người này muốn chặt đứt eo cô sao?

“Phong thiếu gia đây là tình huống gì đây?” Dáng vẻ ưu nhã, làm Phong Bác Thần hận không thể tiến lên đấm anh.

“Dù sao, cô ấy vẫn chưa cùng anh kết hôn.

Tôi vẫn còn cơ hội.” Buông xuống câu nói đó, anh ta liền rời đi.

Hoài Cẩm Nam nhìn theo bóng lưng kia, ánh mắt lạnh lẽo xem ra anh nên cho người đàn ông này một đòn cảnh cáo tránh cho anh ta không biết điều dây dưa vợ anh.

Nhà họ Phong không phải muốn có chỗ đứng ở Nam Kinh sao? Vẫn là cần làm chút việc mới có thể củng cố địa vị được.

Tịnh Kỳ giật giật tay áo anh.

Hoài Cẩm Nam cúi xuống nhìn cô.

“Vào nhà, em lạnh.”

Anh quan sát cô một lát, nhận mệnh ôm cô vào lòng.

Đi về phòng anh tính sổ với cô sau.

Thì ra vừa nãy, Ninh Nguyệt nói muốn hai người ngủ lại.

Anh muốn hỏi ý kiến Tịnh Kỳ nên ra ngoài tìm cô nhưng không may lại bắt gặp cảnh tượng vừa rồi.

“Mẹ chúng con lên phòng trước.” Hoài Cẩm Nam nói với Ninh Nguyệt, sau đó quen cửa quen nẻo đi phòng cô.

“Không đúng, sao anh biết phòng em ở bên này.” Tịnh Kỳ ngơ ngác.

“Đi vào anh nói cho em biết.” Hoài Cẩm Nam đáp.

Sau đó là cuộc đối thoại một người hỏi, một người đáp giữa Tịnh Kỳ và Hoài Cẩm Nam.

Ở một số câu hỏi không lấy được đáp án như mong muốn, anh còn không ngại sử dụng một số thủ đoạn nhỏ để làm cô trả lời.

“Hoài Cẩm Nam anh là tên khốn kiếp.” Trước khi chìm sâu vào trong giấc ngủ, Tịnh Kỳ lẩm bẩm.

Hoài Cẩm Nam nghe thấy liền cười nhẹ hôn lên tóc, ôm cô vào lòng rồi nhắm mắt lại..

Chương 19: 19: Bại Lộ 1

Dường như là có thần giao cách cảm, Tịnh Dương liền biết Lưu Mộng Tuyền đã tỉnh, mà Lưu Mộng Tuyền cũng cảm nhận được động tác của Tịnh Dương.

“Chào buổi sáng” Giọng nói của Lưu Mộng Tuyền mang theo tia ngỡ ngàng, khàn nhẹ.

Cô không hề quên chuyện xảy ra tối qua, mặc dù thật sự giống như là đang nằm mơ, nhưng là cô biết chuyện kia là thật, cái loại cảm giác ngọt ngào này không phải trong mơ có thể thỏa mãn được.

“Chào buổi sáng.” Tịnh Dương nhẹ nhàng hôn lên môi cô, ôm người vào trong lòng.

Anh thấy hôm nay trời thật đẹp.

Ăn sáng, xong Tịnh Dương liền đưa cô đến phim trường.

Hai người chạm mặt với Ninh Cẩm nhưng không hề chào hỏi.

Từ khi xác định tình cảm, quan hệ của Tịnh Dương và Lưu Mộng Tuyền ngọt ngào đến không ngờ.

Hai người cùng nhau dạo phố, ăn tối, đôi lúc lại cùng nhau đi làm.

Vì bộ phim của Lưu Mộng Tuyền một nửa quay ở Mỹ, một nửa quay ở Bắc Kinh nên hai người càng có thời gian cùng nhau hơn.

“Về chúng ta nói chuyện này với ba mẹ được không?” Tịnh Dương ôm Lưu Mộng Tuyền, anh tựa đầu vào vai cô thì thầm.

Lưu Mộng Tuyền liếc nhìn ra ngoài, thấy không có ai cô thở phào.

“Cũng không sợ người khác nhìn thấy.” Cô vỗ nhẹ vào ngực anh, trên môi lại nở nụ cười hạnh phúc.

Tịnh Dương yêu thương mà hôn lên cổ cô, cô gái này luôn có thể

làm anh mê muội.

Nhớ hồi cô nhóc này còn học trung học với Tịnh Kỳ đã biết cách dằn vò anh.

“Phòng của anh không ai dám vào.

Mà thấy thì có sao, em là vợ anh mà.”

“Ai là vợ anh?” Lưu Mộng Tuyền ngọ nguậy, anh làm cô nhột quá!

“Em” Nói xong liền bắt lấy eo cô, để cô ngừng di chuyển.

Nếu còn như vậy nữa anh sợ lửa lan ra mất.

Đúng lúc này, cửa bỗng nhiên bị đẩy ra, là thư kí của Tịnh Dương.

Lưu Mộng Tuyền lờm anh rồi thông thả ngồi về chỗ của bản thân.

Đôi mắt có chút hứng thú quan sát cô gái này.

Mái tóc xoăn bồng bênh, trang điểm tỉ mỉ, sắc nét, gương mặt đậm hương vị phụ nữ.

Cô ta mặc một cái váy liền áo màu đen, cổ áo dừng ở phía dưới bả vai, tóc dài được búi gọn, lộ ra cái cổ trắng ngần, cùng xương quai xanh tinh xảo.

Lưu Mộng Tuyền cười cười, xem ra mị lực người đàn ông của cô phát ra cũng không nhỏ.

Tịnh Dương nhíu mày, anh đã rặn không ai được làm phiền anh cơ mà.

Lần đầu tiên, Tịnh Dương xem xét kỹ thư kí của mình.

Nhưng cuối cùng anh vẫn không nói gì.

Bạch Hân nhận ra anh đang tức giận nhưng chức nghiệp bắt buộc cô phải bình tĩnh.

Khi nãy nhìn thấy anh cùng người phụ nữ này đi vào phòng, cô liền

biết hai người quan hệ không tầm thường.

Hơn nữa, Bạch Hân cảm giác cô ta nhất định sẽ gây ra không ít khó khăn cho cô trong con đường làm thiếu phụ nhân nhà họ Tịnh.

Đè nén lại khó chịu trong lòng, cô nói”
“Phó tổng, đây là văn kiện của Apo.

Bên đó nói tối nay muốn mời phó tổng một bữa cơm ạ.”

“Được, cô để đó đi.” Anh gật đầu.
Bạch Hân muốn nói gì đó song cuối cùng cô vẫn ngậm miệng mà đi ra ngoài.

Tối nay là thương nghiệp nhất định, Tịnh Dương sẽ mang cô đi.

Nhưng cô ta không ngờ là Tịnh Dương lại dẫn Lưu Mộng Tuyền đi.
Đợi Bạch Hân ra ngoài, Lưu Mộng Tuyền tiến lại gần Tịnh Dương bắt lấy cà vạt anh, dí mặt lại gần.

“Nói, anh và cô ta là quan hệ gì?” Ánh mắt như đao giết người, như thể chỉ cần anh nói có, cô liền phán anh tử hình.
Tịnh Dương bực mình mà nở nụ cười, cô nhóc không tin anh.

Cô thấy vẻ mặt đó của anh liền biết mình chọc trúng tổ kiến, vội vàng lấy lòng cười cười.

“Em chỉ đùa một chút.” Sau đó tự nhiên đứng thẳng người, ngáp một cái.

“Buồn ngủ quá, em đi ngủ đây.” Nói xong liền chạy thật nhanh về phòng nghỉ.

Tịnh Dương thấy vậy bất đắc dĩ cười.

Gần tối Tịnh Dương đưa Lưu Mộng Tuyền cửa hàng trang phục chọn váy rồi đưa cô đi làm tóc.

Người tạo mẫu khéo tay tạo một kiểu tóc xinh đẹp chỉ thấy người này khéo léo đem mái tóc dài mềm mại của cô tóm gọn lên, sau đó dùng một cái kẹp cài vào tóc cô.

Thanh lịch, quý phái là những từ để diễn tả cô lúc này trong gương. Lưu Mộng Tuyền xoay người nhìn thấy Tịnh Dương mặc bộ tây trang màu đen số lượng có hạn.

Bên trong tây trang phối với áo sơ mi thủ công như tơ lụa cùng màu với váy của Lưu Mộng Tuyền, cảm giác cố ý phối hợp thành trang phục đôi.

Tịnh Dương không đeo cà vạt, chỉ thấy áo sơ mi bị cởi ra hai nút, để lộ da thịt bên trong, chính là điểm hấp dẫn đầy mị hoặc.

“Thật đẹp.” Cô nói.

“Em hài lòng là được.” Anh đáp.

Một lát sau, hai người đã đến bữa tiệc, chủ tịch của Apo nhìn thấy Tịnh Dương, vội vàng bỏ lại những đối tác khác chạy tới chào hỏi.

“Tịnh tổng, anh đã tới.”

“Ngài Apo, hân hạnh.” Tịnh Dương gật đầu chào hỏi.

Trò chuyện một lát, anh xin phép.

Tịnh Dương đưa Lưu Mộng Tuyền ra ghế, nhìn dáng vẻ thèm ăn của cô liền cười, nói:

“Anh còn mấy nhà đầu tư cần phải đi chào hỏi, em ở đây ngoan ngoãn đợi anh,, ăn cái gì đó đi, không được chạy loạn, anh chào hỏi xong sẽ tới tìm em.”

“Em lại không phải trẻ con.” Cô ở trong lòng nói thầm nhưng khi đối mặt anh thì cô mang theo khuôn mặt tươi cười rạng rỡ nhất.

“Đã biết, thưa sếp.”

Anh thấy cô nghịch ngợm, ngắt mũi cô liền rời đi.

Từ xa, Ninh Cẩm nhìn thấy hai người nhưng không dám lại gần.

Cô ta sợ Tịnh Dương biết cô ta cướp Kha Đình sẽ không tha cho cô ta.

Đợi mãi, anh cũng rời đi.

Cô ta liền đi về phía Lưu Mộng Tuyền.

“Xem ra cô leo lên được anh Tịnh Dương rồi sao?” Cô ta khinh thường nhìn Lưu Mộng Tuyền, đại tiểu thư nhà họ Lưu thì sao? Không phải vẫn bám lấy anh ấy.

Lưu Mộng Tuyền đang ăn miếng dưa hấu nghe cô ta nói vậy suýt nữa liền mắc nghẹn.

Cô nghe nhầm sao?

Ninh Cẩm thấy cô không đáp lại mình, tức giận lườm cô một cái.

Cô ta và Tịnh Kỳ đều đáng ghét như nhau.

“Ninh tiểu thư, cô có hiểu lầm gì không?”

“Hiểu lầm, hôm đó tôi nhìn thấy hết mọi việc rồi.” Dừng một lát, Ninh Cẩm ghé sát vào tai Lưu Mộng Tuyền thì thầm.

“Cô nói xem, nếu... Tịnh Dương biết cô đê tiện đến mức hạ thuốc anh ấy.

Phản ứng của anh ấy sẽ ra sao? Một phát hất văng cô hay... từ từ dày vò.”

Lưu Mộng Tuyền nghe đến đây liền cảm thấy chân tay lạnh lẽo, nụ cười man rợ của Ninh Cẩm truyền vào tai cô.

Ninh Cẩm nhìn khuôn mặt không còn một giọt máu của cô liền vui vẻ cười lớn.

Nụ cười này cũng thu hút Tịnh Dương.

Sao Ninh Cẩm lại ở đây, lại nhìn dáng vẻ của Lưu Mộng Tuyền, đôi lông mày của anh nhíu lại gắt gao.

Anh tiến về phía hai người liền nghe được Ninh Cẩm nói:

“Cô... bỏ thuốc... Tịnh Dương”.

Chương 20: 20: Bại Lộ 2

“Anh... anh Tịnh Dương” Lưu Mộng Tuyền khổ sở nhìn về phía anh, thấy anh không phản ứng gì thì cuối cùng cô cũng bình tĩnh lại.

Lưu Mộng Tuyền lẳng lẳng nhìn anh như chờ đợi một phán quyết gì đó.

Tịnh Dương âm thầm cười.

Lúc như con cáo nhỏ, khi lại như con thỏ con.

Anh mà không cho cơ hội, cô nghĩ có thể thực hiện được sao.

Xem ra Ninh Cẩm hoàn toàn quên cảnh cáo của anh.

Cô ta thấy Tịnh Dương đến thì vui vẻ, cô ta biết anh ghét nhất là bị người khác lừa.

“Anh Tịnh Dương, anh...”

Cô ta chưa kịp nói hết câu đã bị ánh mắt như dao sắc của Tịnh Dương làm cho cứng họng.

“Chuyện của tôi chưa bao giờ đến lượt cô nhúm tay vào.”

“Nhưng...” Ninh Cẩm không cam lòng, rõ ràng người làm sai là Lưu Mộng Tuyền nhưng anh lại đổ lỗi cho cô.

Ninh Cẩm không tự giác nhớ lại những chuyện hồi nhỏ, bốn người từng thân thuộc, vui vẻ.

Tất cả là do Tịnh Kỳ và Lưu Mộng Tuyền xấu xa làm anh hai chán ghét cô.

Nhưng Ninh Cẩm không hề biết những chuyện hồi nhỏ là do cô ta

khởi mào trước.

“Chúng ta đi thôi.” Tịnh Dương kéo Lưu Mộng Tuyền còn đang ngơ ngác rời đi.

Ra đến xe, Lưu Mộng Tuyền đã bị an trí ngồi vào ghế lái phụ.

Về đến nhà rồi nhưng cô vẫn chưa biết nên đối mặt với anh thế nào.

Ngoài mặt bình tĩnh như vậy nhưng trong lòng lại gợn sóng, cô sợ, sợ anh không để ý đến cô.

“Em... xin... lỗi” Lưu Mộng Tuyền kéo lấy vạt áo anh, nhẹ giọng nói.

Cô cố ổn định bản thân nhưng nước mắt lại dần dâng lên.

Không nghe thấy anh nói, cô cuối cùng không kiềm chế được mà khóc lớn.

“Xin lỗi, em sai rồi.

Em xin lỗi, đừng không để ý đến em mà.” Giọng nói mang theo sự chua xót, hối hận, lo lắng.

Một người quyết đoán, điềm đạm lại có lúc lo được lo mất như vậy. Tịnh Dương thở dài, xoay người ôm cô vào lòng, yêu thương hôn lên mái tóc của cô.

“Nếu anh không đồng ý, em nghĩ có thành công không?”

Vốn đang khóc nức nở, Lưu Mộng Tuyền nghe anh nói thế liền yên tĩnh lại.

Anh có ý gì? Đôi mắt to đen ngập nước trừng lớn hơn.

“Anh... anh... biết.” Cô lắp bắp.

Tịnh Dương gật đầu.

1 giây... 2 giây... một phút đi qua.

“Oa, anh là đồ xấu xa, anh lừa em, hại em lo lắng.” Lưu Mộng Tuyền vừa khóc vừa cười, lao vào nhéo eo anh.

Tịnh Dương thấy hành động của cô liền vui vẻ cười lớn.

Bên này vui vẻ, thoải mái.

Bên kia cũng không kém.

Sau khi rời nhà lớn Hoài Cẩm Nam lái xe đưa Tịnh Kỳ đi làm.

“Em vào trước, anh đi đi.” Vẫy tay chào tạm biệt, rồi bước vào công ty.

Hoài Cẩm Nam nhìn cô bước vào rồi lái xe xuống hầm.

Anh quên nói với cô, anh có hội nghị ở Dương Kỳ.

Không biết lát nữa thấy anh, cô có ngạc nhiên không? Hoài Cẩm Nam nghĩ bụng.

“Linda kế hoạch đã in xong chưa?” Vừa vào phòng kế hoạch, Tịnh Kỳ liền hỏi.

“Đã chuẩn bị tốt, thưa sếp.” Linda trả lời.

Lần hợp tác này rất quan trọng nói như lần nữa khẳng định năng lực phòng kế hoạch tổng, họ không thể để xảy ra sai sót được.

Nghe vậy, Tịnh Kỳ liền tỏ vẻ đã biết.

“Cứ dựa theo kế hoạch triển khai là được, còn lại sếp tổng sẽ lo liệu.”

“Rõ” Mọi người đồng thanh.

Một lát sau, họ cùng nhau đi đến phòng họp để chuẩn bị.

Vừa bước vào, Tịnh Kỳ liền thấy ba cô và Hoài Cẩm Nam đang trò chuyện.

Ánh mắt anh đảo qua, cô thấy rõ ý cười trong đó.

“Bất ngờ không?” Từ khẩu hình miệng của anh, Tịnh Kỳ đoán ra được.

Cô như không có chuyện gì mà gật đầu.

Trong suốt quá trình, giới thiệu dự án, Hoài Cẩm Nam chưa từng rời mắt khỏi cô.

Cô vợ nhỏ của anh không chỉ xinh đẹp mà còn thông minh tài giỏi.

Xem ra còn nhiều điều anh chưa biết về cô.

“Không phải anh đã về công ty rồi sao?” Cuộc hội nghị kết thúc, Tịnh Kỳ liền theo anh về phòng nghỉ.

“Tôi có nói tôi sẽ về công ty?” Hoài Cẩm Nam nháy mắt, cô ngạc nhiên vì hành động của anh.

Không phải anh là người lạnh lùng ít nói sao? Hành động này là thế nào.

Mặt than phối hợp với nháy mắt thật kinh khủng.

Hoài Cẩm Nam quan sát vẻ mặt của cô, cười thầm trong lòng.

“Cốc... cốc” Tiếng gõ của cắt đứt cuộc đối thoại của hai người.

“Mời vào.”

“Cà phê của chị.” Là Tiểu Dương.

“Linda đâu mà em lại mang vào?” Tịnh Kỳ hỏi.

“Chị ấy đang in hồ sơ”

“Chị đã biết.” Cô gật đầu.

Thấy Tiểu Dương chưa đi ra ngoài, cô ngẩng đầu nhìn cậu ta.

Lúc này cậu ta mới ấp úng:

“Kha Đình đến tìm chị” Mọi người vẫn chưa biết cô và Kha Đình đã chia tay nên khi nhìn thấy Hoài Cẩm Nam vào phòng cô.

họ rất tò mò.

Ánh mắt lạnh lùng của Hoài Cẩm Nam đảo qua Tiểu Dương.

Cậu ta không tự giác mà run rẩy, sao cậu ta lại oằn tù tù thua cơ chứ.

“Kha Đình...” Cô nghe nhầm sao, tên tra nam này đến tìm cô làm gì?

“Đúng vậy.

Chị ơi, nếu không có việc gì em ra ngoài trước nhé.” Sau đó bằng tốc độ nhanh nhất đi ra khỏi phòng.

Mặt than quá đáng sợ.

Và cũng từ vụ việc này mà biệt hiệu “Mặt than” của Hoài Cẩm Nam ngày càng vang xa.

“Bánh bao lớn, chuyện này là?” Hoài Cẩm Nam kéo cô vào trong lòng, cánh tay buộc chặt eo cô,

Tịnh Kỳ nghe thấy anh gọi như vậy liền xấu hổ, trù ở trên giường ra anh không gọi cô như thế bao giờ.

“Làm sao mà em biết anh ta có mục đích gì?”

“Thật không biết” Vừa nói anh vừa thò người lại gần, khi hai đôi môi chuẩn bị chạm vào nhau, một giọng nói rống giận vang lên như sấm.

“Tịnh Kỳ...”

Là Kha Đình, Tịnh Kỳ nhú mày ai cho anh ta vào đây.

Cô lướt nhìn về phía sau thấy ánh mắt của chị Vương nhìn về bên này.

Chắc chắn lâu rồi cô không phát giận họ lại quên mất bản chất con người cô.

“Chị Tịnh... em đã bảo anh ta ở ngoài chờ nhưng em đi lấy nước về thì anh ta đột nhiên biến mất.” Linda lo lắng, cô hiểu con người chị Tịnh càng bình tĩnh chị ấy càng tức giận.

“Đi ra ngoài, đóng cửa vào.” Cô lạnh nhạt trả lời, đấm người bên ngoài nơm nớp lo sợ.

“Kha đại thiếu gia, là có chuyện gì đây.” Tịnh Kỳ trở về bên cạnh Hoài Cẩm Nam.

Kha Đình cúi đầu chán ghét nhìn cô, Ninh Cẩm nói đúng Tịnh Kỳ là một người giả tạo.

Vốn dĩ, anh ta không tin nhưng hành động và thái độ của cô khiến anh ta ghê tởm.

“Buông tha cho Ninh Cẩm, cô ấy không đáng bị như vậy.

Tất cả là anh sai, giờ em đã cướp lấy vị hôn phu của cô ấy, cũng nên thỏa mãn đi.” Kha Đình tự cho là đúng nói.

“Ngay từ đầu, là anh sai.

Nếu em muốn anh có thể quay về bên em chỉ cần em tha cho cô ấy.”
Hả, tai cô nghe nhầm sao.

Cô quay lại nhìn Hoài Cẩm Nam đôi mắt không tin được.

Thấy thái độ của Tịnh Kỳ, chút khó chịu vì Kha Đình xuất hiện hoàn toàn biến mất trong lòng anh.

“Lại đây” Cô vẫy tay về phía Kha Đình, anh ta nghi ngờ tiến lại “Chát” một cái tát giòn giã vang lên.

“Là ai cho Kha Đình anh lá gan như vậy? Có thử soi lại mặt mình không? Quay lại với anh... tha cho Ninh Cẩm.”

“Mặt dày như vậy nhất định phải cạo bớt.

Còn bây giờ... Cút.” Tịnh Kỳ mắng một tràng dài, tay phải lén lút đưa cho Hoài Cẩm Nam xoa bóp, tát mạnh nên tay cô khá đau.

“Em... em...” Kha Đình tức giận,

“Cút”

Nghe cô nói như vậy, lòng tự trọng của anh ta liền dâng cao, mặt xám xịt mà đi ra ngoài.

Tịnh Kỳ ngã vào lòng Hoài Cẩm Nam cười:

“Cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga.”.

Chương 21: 21: Chẳng Lẽ Anh Già Thật Sao

Kha Đình sau khi đi ra khỏi Dương Kỳ liền gọi điện cho Ninh Cẩm.

Anh ta không cam lòng trước cú đánh của Tịnh Kỳ.

Nhưng Kha Đình đợi mãi vẫn không thấy Ninh Cẩm bắt máy nên đành đi về nhà trước rồi tính sau.

Hai tuần sau, Ninh Cẩm về nước cùng với Tịnh Dương và Lưu Mộng Tuyền nhưng lại khác chuyến bay.

Sau khi xuống máy bay, Lưu Mộng Tuyền ngay lập tức gọi điện cho Tịnh Kỳ hẹn cô cùng ăn tối cũng như làm một bữa chúc mừng cô và Tịnh Dương.

"Manh Manh, mình về nước rồi."

"Ăn ở đâu vậy?" Đúng là bạn thân vừa nghe máy đã biết mục đích chính của cuộc gọi là gì.

"Vọng Thư Lâu được không?" Lưu Mộng Tuyền đưa ra ý kiến.

Tịnh Kỳ trả lời đã biết đang định cúp máy thì nghe Lưu Mộng Tuyền nói tiếp.

"Nhớ rủ cả vị kia nhà cậu."

Hoài Cẩm Nam đang ngồi đối diện với Tịnh Kỳ nghe được câu nói này liền ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn về phía cô.

"Được" Tịnh Kỳ thản nhiên trả lời.

"Ok."

Vậy 8 giờ có mặt ở đó.

Tầng ba phòng 324 nha." Lưu Mộng Tuyền báo địa chỉ để nếu cô có

đến muộn hai người đó còn lên trước.

"Em nhớ tối nay anh không có hẹn đúng không?" Cúp máy xong, Tịnh Kỳ hỏi Hoài Cẩm Nam.

Thấy anh gật đầu, cô mới nói tiếp.

"Anh hai và Mộng Tuyền hẹn chúng ta cùng tối, đi cùng em nhé."

"Được" Hoài Cẩm Nam trả lời.

Anh nhớ mấy ngày trước Tịnh Dương có thông báo trong nhóm hẳn đã thoát kiếp độc thân, mấy người trong nhóm đều không tin hẳn.

Bây giờ xem ra người kia chắc chính là chị em thân thiết của cô nhóc này.

Thấy anh đồng ý, Tịnh Kỳ liền nở nụ cười, má lúm đồng tiền như ẩn như hiện trên gương mặt tinh xảo ấy.

Phối hợp cùng với cách ăn mặc hiện tại áo thun dài chùng mông làm cô càng trở nên giống với học sinh cấp ba hơn.

Hoài Cẩm Nam nhìn cô như vậy không tự giác nhớ lại chuyện hôm qua.

Khi hai người đi dạo dưới lầu để tiêu cơm thì gặp một bé gái bị ngã và Tịnh Kỳ đã đến đỡ cô bé đó.

Sau khi được giúp đỡ thì cô bé rất ngoan ngoãn cảm ơn hai người nhưng cô bé lại nói "Em cảm ơn chị, cháu cảm ơn chú."

Vì câu nói này mà tối qua Tịnh Kỳ đã cười vui vẻ cả đêm.

Thực ra, Hoài Cẩm Nam chỉ hơn Tịnh Kỳ có sáu tuổi nhưng lúc nào anh cũng chưng bộ mặt than nên làm người khác e rè từ đó không giám gọi anh là anh.

Đến 7 giờ 30, hai người mới bắt đầu xuất phát.

Khi đến nơi đúng lúc Tịnh Dương và Lưu Mộng Tuyền cũng vừa đến.

"Mộng Tuyền" Tịnh Kỳ gọi.

Lưu Mộng Tuyền nghe thấy tiếng cô liền quay đầu nhìn lại.

Ánh mắt đảo qua phía hai người, sau đó nhất trí dừng trên khuôn mặt của Tịnh Kỳ.

Cô giơ tay nhéo một cái.

"Nói, có phải trong thời gian tớ không ở đây cậu lén lút đi căng da đúng không?" Giọng nói tràn ngập hăm dọa mong cô nói ra sự thật.

Tại sao hai người cùng tuổi, mỹ phẩm cô còn dùng nhiều hơn cô ấy mà da cô lại không đẹp bằng.

Ông trời thật bất công.

"Không có." Tịnh Kỳ lắc đầu, dự án đang trong bước quan trọng nên cô còn phải tự gọi đầu ở nhà đây.

"Vậy tại sao cậu lại như 18 tuổi mà tớ lại như sinh viên đại học?" Cho dù không trẻ bằng Tịnh Kỳ nhưng cô vẫn luôn được so sánh với sinh viên năm nhất đại học.

"Ha ha" Tịnh Kỳ cười lớn.

"Xem ra anh mình nhất định phải giữa chặt cậu, không chắc chắn người ta sẽ bảo trâu già gặm cỏ non."

Tịnh Dương nghe thấy Tịnh Kỳ nói liền liếc về phía Hoài Cẩm Nam, anh nhớ người nào đó còn lớn hơn anh hai tuổi.

Cái liếc mắt của Tịnh Dương bỗng nhiên làm Hoài Cẩm Nam hơi khó chịu.

Anh mà già sao? Không có.

Đúng lúc này, cửa thang máy mở ra.

Từ trong bước ra một đôi bạn nhỏ, do mãi nói chuyện nên không để ý suýt nữa đâm vào Hoài Cẩm Nam may có Tịnh Kỳ nhắc nhở.

Hai người vội vàng xin lỗi rồi rít.

"Cháu xin lỗi chú, em cảm ơn chị."

Nghe đến đây, Tịnh Kỳ không nhìn được mà bật cười, hai người còn lại thì cố mà nhin còn mặt của Hoài Cẩm Nam thì đen hơn cho với than.

Trong đầu anh lúc này chỉ có một câu hỏi duy nhất "Thật sự anh...!già rồi sao?" Từng là một người quyết đoán mà giờ đây, anh lại phân vân không có câu trả lời cho câu hỏi này.

"Chú ơi, mau vào thang máy sắp đóng rồi." Cô nháy mắt với anh.

Hoài Cẩm Nam dùng ánh mắt lạnh băng liếc cô.

Đến lúc ăn cơm, khi ăn gấp thức ăn cho cô, cô liền nghịch ngợm nói:

"Cảm ơn chú Nam"

Hoài Cẩm Nam nhìn cô, thông qua ánh mắt này cô liền nhớ lại tối qua anh trừng phạt cô vì đã nói anh già như thế nào.

Khuôn mặt vốn vui vẻ lại chuyên sang ngượng ngùng, cô lờm anh rồi quay ra nói chuyện tiếp với Lưu Mộng Tuyền.

Mà cũng tại Vọng Thư Lâu, tầng hai phòng 212, một giọng nói quen thuộc vang lên mang theo âm mưu và tính toán.

"Chỉ cần như vậy, em ấy...!sẽ là của anh."

"Sẽ không có hại, người em ấy yêu từ đầu tới cuối là anh."

Chương 22: 22: Mọi Chuyện Kết Thúc Rồi

Hoài Cẩm Nam đang họp thì nhận được tin nhắn của mẹ anh nói tối nay về nhà có chút việc, còn yêu cầu anh về một mình.

Hoài Cẩm Nam suy nghĩ một lát, hiện tại quan hệ của mẹ anh và Tịnh Kỳ vẫn căng thẳng nên đã đồng ý.

Vừa trả lời xong tin nhắn cuối, Tịnh Kỳ liền gọi điện thoại rủ anh đi ra ngoài ăn tối.

“Ba mẹ đi Ba Lan rồi, anh hai đi ăn với Mộng Tuyền.

Tối nay anh về sớm chúng ta ăn tối rồi đi xem phim được không?” Ở đầu dây bên kia, giọng nói nhẹ nhàng của cô vọng lại.

Hoài Cẩm Nam không tự giác mỉm cười, nhưng nhớ đến cuộc hẹn với mẹ, anh đành nói: “Tối nay, anh có cuộc hẹn quan trọng với đối tác.

Anh sẽ về sớm, em ăn cơm trước rồi anh đón em sau.”

Tịnh Kỳ hơi thất vọng song cô biết công việc của anh thực bận rộn.

Với cả cho dù là ngày lễ tình nhân nhưng chắc anh cũng không hề biết.

Cô cũng không phải người quá mộng mơ, không có một ngày lễ cũng không sao.

“Vậy anh nhớ về sớm nhé!”

“Được.” Anh đáp.

Vì Hoài Cẩm Nam không ở nhà nên Tịnh Kỳ cũng không muốn ăn ở nhà cho lắm.

Cô thay một chiếc đầm hoa xinh xắn, mái tóc dài được cô buông xõa.

Gương mặt trang điểm nhẹ nhàng nhưng không kém phần tinh tế.

Xong xuôi, Tịnh Kỳ mới lái xe ra ngoài.

Hôm nay, cô chọn ăn tối ở Nhà hàng Bắc Sương, ở đây cực kì nổi tiếng với những món như vịt muối, lá đậu xanh luộc với cua vàng, súp hải sản với khoai tây chiên, nấm ướp và thịt viên cua.

Cô đến đây ăn rất nhiều lần với gia đình và Mộng Tuyền, cứ nghĩ lần này có thể đến ăn cùng ăn nhưng không ngờ.

Tịnh Kỳ thờ dài.

Khi cô đang vui vẻ thưởng thức món ăn thì bỗng nhận được tin nhắn của Hồ Hiểu Mai, Tịnh Kỳ nhíu mày khó hiểu tại sao bà ta lại nhắn tin cho cô thì bức ảnh mà Hồ Hiểu Mai gửi đã nói lên tất cả.

Trong bức ảnh, Hoài Cẩm Nam đang cùng một cô gái ôm ấp, cô không thấy gương mặt của anh, chỉ thấy cô gái đó cười rất vui vẻ, nụ cười thực sự chói mắt.

Tiếp theo đó là một vài bức, cô ta tựa vào vai anh, cởi áo khoác giúp anh.

Cuối cùng là dòng tin nhắn “Tôi đã nói với cô chỉ cần Nghiên Dương trở về, cô đối với con trai tôi chỉ là qua đường thôi.”

Tịnh Kỳ bình tĩnh đọc hết toàn bộ tin nhắn, lưu hết các ảnh về.

Sau đó, cô bấm máy gọi cho Hoài Cẩm Nam nhưng anh không hề bắt máy, cô gọi lại hai, ba lần nhưng kết quả vẫn như vậy.

Mà bên này, Hoài Cẩm Nam hoàn toàn không biết những gì mẹ anh làm.

Vừa vào nhà anh đã rất bất ngờ khi thấy Nghiên Dương, anh chưa kịp nói gì cô đã chạy đến ôm lấy anh.

“Anh Cẩm Nam, em rất nhớ anh.” Nghiên Dương mỉm cười rục rĩ, người đàn ông phong độ, tài giỏi này là của cô ta.

Không phải sao? Chù dù đã có vị hôn thê nhưng ngày tình nhân anh ta lại ở bên cô chứ không phải cô gái kia.

Hoài Cẩm Nam lạnh nhạt đẩy Nghiên Dương ra, ánh mắt vô cảm nhìn vào cô ta.

Nghiên Dương như không nhìn thấy sự khó chịu của anh, kéo tay lôi anh vào nhà.

“Mau vào nhà thôi, dì Hồ đang đợi chúng ta.”

Anh rút tay mình ra rồi đi thẳng vào nhà, Hoài Cẩm Nam muốn hỏi mẹ anh đây là như thế nào.

Hồ Hiểu Mai nhìn thấy nét mặt của con trai liền biết nó đang không vui nhưng bà tin chắc nó chỉ giận Nghiên Dương năm đó rời đi mà không nói tiếng nào thôi.

“Cẩm Nam, Nghiên Dương đã về nên mẹ mời con bé đến ăn cơm.

Cả hai cũng lâu rồi không gặp nên mẹ gọi cả con.” Hồ Hiểu Mai cười.

Sau đó ra hiệu cho Nghiên Dương cởi áo khoác cho anh, khi tay cô vừa chạm vào người, Hoài Cẩm Nam đã vội tránh ra.

Anh nhớ cô từng nói đừng để cô biết có người con gái khác chạm vào anh thêm lần nữa, anh sẽ chết với cô.

Nghĩ đến đây, Hoài Cẩm Nam không tự giác cười.

Mà anh không hề biết là anh thực sự sắp chết rồi vì hành động tự cho là đúng của mẹ anh mà suýt nữa người con gái anh yêu thương nhất sẽ bị hại.

“Con đi về trước.” Hoài Cẩm Nam lạnh lùng nói.

Anh thật hối hận đã nói dối cô mà đi đến đây, trong lòng anh có chút bất an.

“Đứng lại đó cho mẹ.” Hồ Hiểu Mai nói lớn, rốt cuộc Tịnh Kỳ đã làm gì khiến con trai bà lại không còn nghe bà nữa.

“Mọi chuyện kết thúc lâu rồi.”

“Anh Cẩm Nam, Dì Hồ hai người đừng cãi nhau.

Cháu đi về là được.” Nghiên Dương quan sát tình hình không đúng cho lắm vội vàng nói, giọng nói mang theo chút nức nở làm người khác đau lòng.

“Cháu không cần phải về.” Nói xong, bà quay ra đối diện với anh

“Nếu hôm nay con dám đi về đừng gọi mẹ là mẹ.”

Hoài Cẩm Nam cùng bà đối mặt, sau đó anh bắt lực thờ dài.

“Chỉ có lần này.” Cuối cùng, anh vẫn thỏa hiệp.

Bà lại mang bệnh ra để uy hiếp anh.

“Được, được, mau vào ăn cơm.”

Hồ Hiểu Mai và Nghiên Dương dẫn đầu đi vào, Hoài Cẩm Nam cầm áo khoác để lên trên ghế rồi mới bước vào.

Một lát sau, Hồ Hiểu Mai đi đến chỗ áo khoác, lấy điện thoại của anh để nó ở chế độ im lặng.

Sau khi gọi cho Hoài Cẩm Nam không được, Tịnh Kỳ liền từ bỏ.

Cô thấy bản thân buồn cười quá rồi.

Đúng lúc này, một người ngồi xuống bàn đối diện là Phong Bác Thần.

“Anh ngồi đây được chứ?” Nụ cười như gió xuân ấy, chưa bao giờ biến mất trên khuôn mặt của anh.

Không ngờ anh lại tình cờ gặp cô, như thế cũng tốt.

Nếu một ngày nào đó anh hẹn gặp cô, cô nhất định sẽ không đi một mình.

Tịnh Kỳ nhìn anh, trong ánh mắt như muốn hỏi sao anh lại xuất hiện ở đây.

Phong Bác Thần thấy vậy liền cười, cô vẫn luôn đáng yêu như ngày nào.

Anh tự nhiên mà xoa đầu cô, khi ý thức được thì mọi chuyện đã xong.

“Anh đến gặp đối tác, thấy em ngồi buồn quá đành ra ăn ké.”

Tịnh Kỳ nghe anh nói liền phì cười.

“Anh gọi món đi.”

“Anh gọi rồi, gọi thêm cả nước ép cho em.”

Tịnh Kỳ nhận thấy trong giọng nói của anh có ẩn chứa điều gì đó nhưng lúc này trong đầu cô toàn hình ảnh của Hoài Cẩm Nam và cô gái kia nên Tịnh Kỳ đã bỏ lỡ mất.

Hai người vừa ăn uống vừa trò chuyện.

Nhưng Tịnh Kỳ không hiểu sao khi cô vừa uống xong nước ép thì cơ thể càng ngày càng mệt, mí mắt cô nặng dần nhưng ý thức lại rất rõ thanh tỉnh.

Tịnh Kỳ nghe thấy Phong Bác Thần gọi điện cho ai đó.

“Đúng vậy... Được... Nhất định...”

“Cô chỉ cần làm tốt những gì cô nói là được.”

“Yên tâm, cô ấy đã ngủ rồi.”

Sau đó, anh lại nói với cô.

“Tịnh Kỳ đừng lo, nhất định anh sẽ cứu em thoát khỏi anh ta.”

“Anh sẽ không làm em tổn thương.”

Dứt lời, cô cảm nhận được Phong Bác Thần bế cô lên, hình như là đi lên lầu.

Tịnh Kỳ chán ghét cái cảm giác mọi chuyện diễn ra cô điều biết nhưng không thể làm được gì này.

Tịnh Kỳ cảm nhận được anh mở cửa phòng, đặt cô nằm lên giường, sau đó liền rời đi.

Lúc này, Tịnh Kỳ thở phào nhẹ nhõm nhưng không ngờ lại quá sớm

rồi..

Chương 23: 23: Tuyệt Vọng

Tịnh Kỳ nằm một lát thì chút sức đã trở lại.

Cô mở mắt quan sát mọi thứ xung quanh, đây là tầng ba khách sạn.

Không biết Phong Bác Thần đi đâu rồi, cô cố gắng ngồi dậy nhưng không được.

Đúng lúc này, Phong Bác Thần đã quay trở lại, Tịnh Kỳ vội vàng nhắm mắt lại.

Phong Bác Thần đi đến bên cạnh giường nhìn gương mặt nhỏ tinh tế kia.

Anh không muốn làm vậy nhưng anh không muốn để mất cô.

Anh cúi người yêu thương vuốt ve lên trán Tịnh Kỳ.

Anh chưa từng nghĩ có một ngày cô sẽ dịu dàng nằm trong vòng tay anh như vậy.

Phong Bác Thần thầm may mắn vì hôm đó đã đồng ý với Ninh Cẩm.

Hóa ra sau khi về nước, cô ta đã lên liên lạc với anh.

Thuyết phục anh rằng Tịnh Kỳ là bị ép buộc, nói cho anh biết con người thật của Hoài Cẩm Nam.

Cho nên họ mới có cuộc gặp mặt ở Vọng Thư Lâu nhưng thật may mắn hôm đó họ không hề chạm mặt đám người Hoài Cẩm Nam.

Thực ra, Phong Bác Thần anh hoàn toàn có thể tự kiểm chứng

những lời cô ta nói nhưng anh lại lựa chọn muốn tin tưởng.

Anh sợ cô thực sự không còn thích anh nữa, không còn quan tâm đến anh.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Phong Bác Thần trở nên âm trầm, ám chút tình d*ch.

Cúi người muốn hôn lên đôi môi đỏ mọng đồng thời đôi tay từ từ men xuống eo của cô, Tịnh Kỳ vội vàng mở mắt.

Phong Bác Thần bất ngờ đối diện với đôi mắt của cô, anh nhìn thấy bóng dáng của bản thân trong mắt cô.

Cảm giác như cô chỉ có mình anh vậy, điều này làm Phong Bác Thần không kìm nén được mà ôm lấy cô.

Anh ta đỡ lấy gương mặt Tịnh Kỳ muốn hôn lên đôi môi đỏ hồng ấy. Tịnh Kỳ thấy hành động của anh, sợ tới mức giãy giụa: “Anh... anh làm gì vậy.”

Phong Bác Thần cố gắng không để ý đến cô, anh giơ tay muốn cởi bỏ áo ngoài của cô.

Người vẫn hôn lấy gương mặt cô vừa hôn vừa nói:

"Ngoan, anh sẽ không làm em bị thương." Dứt lời liền gấp gáp dặt bỏ áo khoác của Tịnh Kỳ.

Anh nhất định phải có được cô.

Tịnh Kỳ gào khóc: “Buông tôi ra.” Cô không hiểu tại sao anh ta lại làm thế, rõ ràng anh không phải là người như vậy.

Tịnh Kỳ cố hết sức đẩy anh nhưng Phong Bác Thần không hề hấn gì, hai chân cô bị đè chặt lại.

"Tịnh Kỳ...!Tịnh Kỳ..." Phong Bác Thần hôn lên ngực cô, dần di chuyển xuống sâu hơn.

Đương lúc anh sắp thực hiện bước cuối cùng thì lại nghe thấy cô nói: “Phong Bác Thần, tôi hận anh, đời này kiếp này tôi đều hận anh.”

Câu nói như bùa chú khảm vào trong đầu anh lặp đi lặp lại không

dứt.

Phong Bác Thần cúi người nhìn lại gương mặt cô tái mét, toàn là nước mắt, cả người run rẩy kịch liệt.

“Xin lỗi, anh xin lỗi.” Phong Bác Thần ôm lấy người cô, anh không biết tại sao mình lại như vậy.

Phong Bác Thần vội vàng lấy chăn đắp cho cô rồi nhanh chóng chạy đi ra ngoài.

Tịnh Kỳ trong suốt quá trình cô không hề nói một lời nào hết.

Cô không ngờ người cô luôn coi là anh trai lại sẽ làm vậy với cô. Nằm trên giường một lúc lâu cô bỗng nghe thấy tiếng mở cửa, cho rằng là Phong Bác Thần quay lại cô chạy nhanh muốn khóa cửa lại nhưng đã muộn.

Vì sức cô còn yếu người này đẩy vào một cách dễ dàng. Lúc này, Tịnh Kỳ mới nhìn rõ mặt ông ta.

Một ông già béo ị, bụng phệ, nở nụ cười d@m đấng về phía cô.

Thì ra vừa nãy Ninh Cẩm ở bên ngoài thấy Phong Bác Thần đi ra biết anh ta không làm gì được Tịnh Kỳ, cô ta bèn gọi cho đạo diễn Vương nói có món hàng béo bở muốn tặng ông ta.

Tịnh Kỳ hoảng hốt chạy về phía ban công, vội vàng chốt cửa cầm lấy điện thoại gọi cho Hoài Cẩm Nam, trong lòng khẩn cầu anh bắt máy. Chuông vừa reo, đầu dây bên kia đã vang lên giọng nói: “Cho hỏi ai vậy, anh Cẩm Nam đang tắm.”

“Tôi muốn gặp Hoài Cẩm Nam.” Cô cố gắng nói.

“Nhưng anh ấy không muốn gặp cô.” Cô gái ở đầu dây bên kia dứt khoát mà tắt máy.

Tịnh Kỳ nghe vậy liền cười lớn, cười ra cả nước mắt.

Hoài Cẩm Nam ơi Hoài Cẩm Nam rốt cuộc lòng tin của tôi vẫn để dành đi.

Bên này, Nghiên Dương thấy Hoài Cẩm Nam chuẩn bị đi ra, cô nhanh chóng xóa cuộc gọi tắt máy để vào túi áo cho anh.

Thì ra vừa nãy Nghiên Dương không cẩn thận đổ rượu vào áo anh mà anh lại có thói sạch sẽ nên đành tắm rửa mới có thể về nhà. Hoài Cẩm Nam cầm lấy điện thoại không hề thấy tin nhắn hay cuộc gọi nhớ nào của Tịnh Kỳ, anh nhíu mày không vui.

Anh gọi điện cho cô nhưng không được, cầm lấy áo khoác dứt khoát đi về nhà.

Sau khi gọi cho Hoài Cẩm Nam không được, Tịnh Kỳ muốn gọi cho anh hai nhưng điện thoại cô hết pin mất.

Cuối cùng cô đánh liều cắt điện thoại đi đến lúc ông ta chuẩn bị lại gần cô mở cửa thật mạnh, cánh cửa làm ông ta ngã ra đất. Cô cố hết sức chạy nhanh về phía cửa nhưng khi chuẩn bị mở ra, một đôi tay như móng heo nắm lấy đẩy ngã xuống đất, cái áo khoác bên ngoài bị ông ta xé rách lộ ra chiếc váy ngủ mỏng manh bên trong.

Ban nãy Tịnh Kỳ tìm được trong tủ nên đã mặc vào nhưng không ngờ.

"Ồ, đáng người không tồi, chỉ cần cô chiều lòng tôi nhất định vai diễn sắp tới sẽ là của cô." Sự d@m đãng lan tràn trong đôi mắt ông ta.

Xem ra Ninh Cẩm không lừa anh ta.

"Buông ra! Buông tôi ra!" Tịnh Kỳ giãy dựa quơ tay tát một cái.

Người đàn ông bị tát một phát thì nổi giận, ra sức xé quần áo của Tịnh Kỳ, đè ép cô trên sàn nhà.

Nhân lúc ông ta bận rộn cởi áo, Tịnh Kỳ nhân lúc hấn không để ý đá mạnh vào bụng hấn một lần nữa chạy ra cửa, gõ mạnh, gào lớn.

"Cứu tôi, cứu tôi."

Một giây sau, Tịnh Kỳ lập tức bị tát một cái ngã lăn ra đất, ông ta túm lấy tóc cô kéo vào trong góc: "Con khốn! Mày gào cái gì mà gào! Chờ

lát nữa tao cho mày gào đủ!"

Một hồi lâu, Tịnh Kỳ dần mất đi sức lực khi cô gần như tuyệt vọng thì cánh cửa được bật tung ra.

Cô ngơ ngác nhìn về phía đó.

"Cứu tôi, làm ơn".

Chương 24: 24: Thoát Khỏi

Bạch Doanh Trần từ trong phòng mình đi ngang qua thì nghe thấy tiếng động, ghé sát tai nghe hóa ra là tiếng kêu cứu.

Anh không kịp nghĩ nhiều mà đạp cửa xông vào.

Đạp vào mắt anh là hình ảnh một cô gái quần áo xốc xếch gần như khóa thân bị một tên đàn ông đè dưới thân. Anh ta gần nhưng không kịp suy nghĩ nhanh chóng lao vào cứu cô.

Bạch Doanh Trần kéo người đàn ông đó ra nhưng lại bị hắn ta đạp.

Cho dù là anh thường tập thể thao nhưng so với người có thân hình vạm vỡ, lại bị tấn công bất ngờ mà bay ra xa.

“Là thằng khốn nào không có mắt vậy?” Đạp diển Vương gào lớn nhưng khi ông ta nhìn thấy người bản thân vừa đạp liền run rẩy.

Song nghĩ lại anh ta không biết mình là ai, Vương Bân liền nổi lên ý định giết người.

Ông vút Tịnh Kỳ đến một góc, đi thẳng đến chỗ Bạch Doanh Trần dấm túi bụi vào mặt, bụng, sườn anh.

Ông ta không quên khi nãy dưới lầu tên này vẫn cười nhạo anh.

Vương Bân vừa đánh vừa chửi mắng.

“Này thì xen vào chuyện người khác.

Bao đồng.

Này thì khinh thường tao.

Thằng chó.”

Ở góc kia, Tịnh Kỳ không phải nghĩ sẽ đi mặc quần áo để bảo vệ mình mà cô di chuyển đến chỗ tủ cầm lấy lọ hoa đi chầm chậm về phí Vương Bản.

Bạch Doanh Trần nhìn thấy hành động của cô, anh ta cố gắng không làm Vương Bản phát giác.

1... 2... 3... “Choang” một tiếng vang cực lớn, Vương Bản ngay lập tức ngã ra sàn.

“Mau đi thôi.”

Tịnh Kỳ vơ lấy áo khoác kéo tay Bạch Doanh Trần chạy như bay ra ngoài trước khi đi cô không quên chốt cửa bên ngoài.

Tịnh Kỳ là người càng hoảng sợ càng bình tĩnh làm người khác không thể nào biết cô đang sợ hãi đến mức nào.

Bạch Doanh Trần cố nén trong người đau đớn, nhìn cánh tay đang nắm tay mình anh cười khổ.

Thật không biết anh cứu cô hay cô cứu anh.

Hai người một đường chạy đi ra ngoài đến chỗ tiếp tân, Tịnh Kỳ mượn điện thoại gọi cho anh hai.

Xong xuôi, mọi sức lực trên người Tịnh Kỳ gần như đều biến mất may mắn có Bạch Doanh Trần đỡ không thì cô nhất định sẽ ngã ra sàn.

Anh đỡ cô ra ghế sofa ngồi.

Đúng lúc này, Hoài Cẩm Nam cũng chạy đến và nhìn thấy.

Khi này anh về nhà nhưng không hề thấy cô ở đó, anh nhớ cô nói ngày nào đó sẽ dẫn anh đến Bắc Sương ăn nên liền chạy đến đây.

“Manh Manh” Hoài Cẩm Nam gọi.

Bạch Doanh Trần cảm nhận được cơ thể cô bỗng cứng đờ nhưng

sau đó nhanh chóng thả lỏng.

Tịnh Kỳ vỗ vào tay anh, ý bảo đỡ cô qua đấy ngòi.
Hoài Cẩm Nam thấy cô không phản ứng anh, đã thế vẫn ôm ấp người đàn ông kia.

Trong đầu tự nảy ra những tin nhắn mà anh nhận được, Hoài Cẩm Nam không kiềm chế mà xông để chỗ hai người.

Nhìn quần áo không chỉnh tề kia như những phát vả vào gương mặt anh.

“Tịnh Kỳ” Anh hét vào mặt cô.

“Hoài Cẩm Nam” Bạch Doanh Trần ngạc nhiên.

“Không phải chuyện của anh, cú.” Hoài Cẩm Nam gào lên với Bạch Doanh Trần.

Vết thương trên mặt, người cô như từng con dao đâm vào người anh.

Hoài Cẩm Nam đẩy Bạch Doanh Trần ra ngoài, nắm lấy hai tay Tịnh Kỳ lay động.

“Em làm sao vậy? Nói cho anh biết.”

Trái ngược với sự nổi nóng của anh, Tịnh Kỳ lại im lặng đến lạ thường.

Sự im lặng của cô, hình dáng của cô càng làm cho Hoài Cẩm Nam khó chịu.

Không ngờ người lý trí như anh ta, mỗi lần đụng phải chuyện của cô chỉ số thông minh đều như trở về số không vậy.

“Em nói đi.

Mau nói chuyện.” Giọng nói lạnh lẽo, cảm tưởng như bóp chặt lấy cổ họng của Tịnh Kỳ.

“Hoài Cẩm Nam, anh làm cái quái gì vậy?” Tịnh Dương vừa đến liền

thấy cô em gái bé bỏng của hắn mặt đầy vết thương đứng trước sự chất vấn của Hoài Cẩm Nam, bên cạnh còn có người đàn ông khác. Nghe thấy tiếng Tịnh Dương, Tịnh Kỳ mới ngẩng mặt lên.

Giờ phút này họ mới thấy rõ trên khuôn mặt hắn đỏ năm ngón tay nay đã dần thâm tím lại.

Ánh mắt bất lực của cô nhìn về phía anh y hết ba năm trước cô bị người phản bội.

Tịnh Dương đau lòng đến không chịu được, ngay từ đầu anh đã không đồng ý giao cô cho Hoài Cẩm Nam, giờ thì hay rồi.

Tịnh Dương bắt đầu có chút oán trách ba mẹ và ông nội.

Ra hiệu cho Lưu Mộng Tuyền đem áo mặc cho cô.

“Manh Manh, cậu không sao chứ?” Lưu Mộng Tuyền chỉ thấy Tịnh Kỳ lắc đầu, lại gần càng thấy những vết thương kia, cô không kìm được mà rơi nước mắt.

Hoài Cẩm Nam thấy cô có phản ứng liền bình tĩnh lại một chút nhưng vẫn không quên sự hiện diện của người đàn ông kia.

“Manh Manh, anh ta là ai?” Nghe câu hỏi của Hoài Cẩm Nam, Tịnh Dương và Lưu Mộng Tuyền chăm chú nhìn cô.

Tịnh Kỳ nhìn anh rút tầm danh thiếp trong túi anh hai đưa cho Bạch Doanh Trần.

“Cảm ơn” Cô thì thào.

Bạch Doanh Trần gật đầu, thấy người nhà cô đã đến anh ta liền rời đi.

Tịnh Dương nghe cô cảm ơn anh ta nên không cản người.

“Anh hai, em muốn về nhà.”

Hoài Cẩm Nam nghe vậy muốn bế cô lên nhưng cô lại nghiêng người từ chối.

Tịnh Dương thấy vậy vội vàng bế cô lên.

“Manh Manh, em rốt cuộc là làm sao đây?” Khuôn mặt âm trầm,

giọng nói khắc nghiệt thực sự làm người khác không thấy được.
“Hoài Cẩm Nam, anh không cần như vậy.

Anh không mệt nhưng tôi lại thấy rất buồn cười.”
Nói rồi ra hiệu cho Tịnh Dương rời đi.

Lưu Mộng Tuyền thấy Hoài Cẩm Nam vẫn định đuổi theo liền tức giận nói: “Hoài Cẩm Nam, anh muốn gì đây?”
Chống lại ánh mắt như dao nhọn của Hoài Cẩm Nam, cô nói tiếp: “Lẽ tình nhân bỏ vị hôn thê đi với người khác? Thấy vị hôn thê bị thương không quan tâm lại trách mắng.

Manh Manh nhà tôi tám đời mồi mới gặp được tên tra nam như anh.”
Dứt lời, cô vội vàng chạy theo hai anh em kia bỏ lại Hoài Cẩm Nam đang ngẩn người..

Chương 25: 25: Rắc Rối Sắp Đến

Hoài Cẩm Nam sau khi nhìn mấy người họ rời đi liền bình tĩnh lại không ít.

Nhớ tới lời Lưu Mộng Tuyền nói, anh gọi ngay cho trợ lý Trần.

"Điều tra cho tôi, tối nay Tịnh Kỳ xảy ra chuyện gì?"

"Vâng thưa tổng giám đốc."

Ba người Tịnh Kỳ sau khi về biệt thự lần trước của Lưu Mộng Tuyền thì ai nấy về phòng nghỉ ngơi.

Vì không yên tâm nên Tịnh Dương đã để Lưu Mộng Tuyền và Tịnh Kỳ ngủ cùng nhau.

Xong xuôi, anh đi ra ngoài, sai người điều tra chuyện tối nay.

Anh nhất định sẽ không tha cho kẻ đã làm em gái anh thành ra như vậy.

Bên này, Ninh Cẩm mãi không người ra liền chắc mọi việc đã thành công nên cô ta đi về nhà trước.

Lúc này cô không hề biết mình phải trả cái giá lớn thế nào cho việc mình đã làm.

Ngày hôm sau, Hoài Cẩm Nam phải sang Mỹ công tác nên càng bỏ lỡ cơ hội hóa giải hiểu lầm giữa anh và Tịnh Kỳ.

Còn Tịnh Kỳ sau khi giao hết mọi chuyện cho anh hai, cô vẫn đi làm bình thường như không có chuyện gì xảy ra.

Khi cô đang làm việc, Phong Bác Thần gọi điện thoại tới.

Tịnh Kỳ định tắt máy tuy nhiên suy nghĩ một lát cô vẫn nhận.

"Alo"

"Là anh.

Hôm qua..." Phong Bác Thần ấp úng, hôm qua vừa về đến nhà anh đã hối hận muốn quay lại đón cô để đưa cô về nhưng cuối cùng vẫn không dám.

Nghe thái độ của anh ta, Tịnh Kỳ biết Vương Bản không phải do anh ta mang đến.

Vậy là ai? Trong đầu cô nhảy ra một cái tên.

Nghĩ đến trong giới giải trí cô ta cũng là người có tiếng.

"Đến công ty của tôi đi." Nói xong, Tịnh Kỳ ngay lập tức tắt máy, cô sợ mình không kiềm chế được mà ghê tởm anh ta.

"Tý nữa có người đến em dẫn vào phòng chị nhé!" Cô dặn Linda ở bên ngoài.

Đi đến giữa bàn gắn con chip ghi âm màu đen nhỏ xuống chân ghế.

Một lát sau, Linda dẫn Phong Bác Thần đi vào phòng.

Phong Bác Thần quan sát nét mặt của Tịnh Kỳ sau một ngày cô có vẻ hồng hào hơn.

Vì đi làm nên Tịnh Kỳ đã trang điểm vì vậy anh ta không thấy vết thương còn hơn mờ trên mặt cô.

"Xin lỗi."

Tịnh Kỳ chán ghét nhìn anh ta, sau liền dứt khoát quay mặt đi.

Tại sao anh ta có thể thay đổi đến mức như vậy cơ chứ.

Rốt cuộc thời gian vẫn là con dao hai lưỡi mai một con người.

"Nói đi chuyện tối hôm đó là như thế nào? Tại sao anh xuất hiện ở đó?"

Phong Bác Thần nhìn chăm chăm vào cô, cuối cùng thở dài.

"Là Ninh Cẩm đến gặp anh nói em vì gia đình bị ép buộc mà theo Hoài Cẩm Nam, nói em vẫn còn thích anh."

"Ban đầu anh cũng không tin nhưng có một hôm anh nhìn thấy hai người cãi nhau nhắc đến hợp đồng gì đó.

Nên anh cuối cùng đã đồng ý." Vừa nói anh vừa quan sát sắc mặt của Tịnh Kỳ thấy cô nhú mày, anh vội vàng nói tiếp:

"Nhưng anh bảo đảm hôm đó thấy em là tình cờ."

"VẬY KHI ANH ĐI..." Tịnh Kỳ dò hỏi.

"Anh ngay lập tức về nhà, đến nói anh định quay lại nhưng..."

Thấy thái độ này, Tịnh Kỳ liền biết anh ta không hề biết Vương Bản sẽ xuất hiện sau đó.

Như vậy chỉ còn duy nhất một người là Ninh Cẩm.

Ánh mắt Tịnh Kỳ tối sầm lại, xem ra cô ta vẫn ít việc nên mới có thời gian làm những chuyện này.

Cô không ngại tìm thêm việc giúp Ninh Cẩm.

"Anh đi về đi.

Tạm thời đừng xuất hiện trước mặt tôi." Tịnh Kỳ lạnh lùng nói.

Tình bạn thời niên thiếu của họ chắc không thể tiếp tục được rồi.

"Tịnh Kỳ..."

"Về đi thôi." Tịnh Kỳ mệt mỏi nói.

Cuối cùng, Phong Bác Thần vẫn rời đi, anh đợi cô bình tĩnh đã.

Hoài Cẩm Nam vừa làm việc vừa thấy bất an, anh muốn gọi điện cho cô nhưng sự sĩ diện lại không cho phép.

Cuối cùng vẫn là không chịu được nhắn tin cho cô thì phát hiện mình bị kéo đen.

Điều này càng làm anh bức bối hơn.

"Trợ lý Trần, anh vào đây." Anh ấn nút gọi trợ lý Trần.

"Hoài tổng"

"Chuyện tôi bảo anh điều tra sao rồi." Hoài Cẩm Nam đưa lưng về phía anh, tấm lưng to lớn lúc này lại mang theo chút cô đơn.
"Tôi vừa gửi vào mail của anh rồi đó ạ." Trợ lý Trần nói.
Hoài Cẩm Nam gật đầu tỏ vẻ đã biết, anh ta liền xin phép đi ra ngoài.

Đương lúc anh ta định mở mail thì nhận được điện thoại của Nghiên Dương.

"Anh Cẩm Nam." Nghiên Dương từ Hồ Hiểu Mai biết anh ta đi Mỹ nên vội vàng bay sang đây.
Hoài Cẩm Nam xoa xoa đầu, người phụ nữ này mặt thật dày.
"Nghiên tiểu thư.

Cô có việc gì sao?"

"Anh gọi em là Dương Dương là được.

Không phải anh vẫn gọi em thế sao?" Nghiên Dương chu môi, người này từng yêu cô say đắm nhưng cô ta lại vì học tập mà đi Mỹ thật là ngu dốt.

Hoài Cẩm Nam im lặng không nói gì, nghĩ đến những gì trợ lý Trần điều tra được.

Anh thật cảm thán mình lại từng ngu ngốc như vậy.

"Nói đi có chuyện gì?" Hoài Cẩm Nam không kiên nhẫn.

"Gặp mặt, em có chuyện muốn nói với anh."

"Tôi không rảnh." Nói xong anh dứt khoát mà cúp máy nhưng không ngờ cô ta lại tìm đến tận chỗ làm việc của anh.

Song đây là chuyện say này.

Hoài Cẩm Nam mở mail đọc nhanh như gió toàn bộ mọi việc Tịnh Kỳ trải qua đêm đó.

Anh không ngăn được tức giận dấm mạnh vào bàn.

Ngoài tức giận Phong Bác Thần và Ninh Cẩm, anh càng giận bản thân mình.

Lưu Mộng Tuyền nói đúng Tịnh Kỳ tám đời mốC mới gặp được người đàn ông như anh.

Hoài Cẩm Nam vội gọi điện cho cô nhưng lại không có ai bắt máy song anh vẫn thờ dài cô chưa kéo đén số điện thoại của mình. Hoài Cẩm Nam thật hận không thể bay về nước với cô.

Anh nhanh chóng lao vào công việc như vậy công việc trong một tuần lại có thể hoàn thành trong ba ngày. Trong những ngày làm việc ở Mỹ, anh cũng không quên mỗi ngày đều gọi điện cho cô.

Có khi cô sẽ trả lời, có khi lại làm lơ anh.

Cuối cùng nản nỉ mãi cô cũng chịu bỏ anh ra khỏi danh sách đén. "Hôm nay, anh về nước đén đón anh đượC không?" Không đợi cô trả lời đầu bên kia nhấn lại tiếp. "Không đén cũng không sao.

Ở nhà chờ anh là đượC."

"Tịnh Kỳ...!Anh nhớ em" Dòng tin nhắn cuối cùng, Hoài Cẩm Nam gửi tin nhắn thoại cho cô.

Lời nói của anh quanh quẩn bên tai làm Tịnh Kỳ không thể nào tập trung làm việc đượC.

Tịnh Kỳ nhìn đồng hồ là 10 giờ sáng, dù sao cô không có việc gì đén đón anh cũng đượC.

Tiện thể hai người cũng có thể nói chuyện với nhau về chuyện vừa qua.

Khi cô vừa đén chỗ đón người liền thấy Hoài Cẩm Nam từ trong bước ra, anh cũng nhìn thấy cô.

Đúng lúc anh đang đi về phía cô, một bóng người chạy lại từ phía

sau ôm chầm lấy anh.

Hoài Cẩm Nam nhú mào, là Nghiên Dương.

Anh vội đẩy cô ta ra nhìn về phía Tịnh Kỳ.

Chỉ thấy gương mặt cô bình tĩnh chờ anh tới.

Hoài Cẩm Nam thầm thở phào song lại có chút khó chịu thấy người khác ôm anh, cô không có không vui sao?

Tâm trạng vốn vui vẻ lại vì sự xuất hiện của Nghiên Dương mà chìm xuống.

Còn Nghiên Dương cô ta đang bận quan sát người con gái đối diện sau đó ngạc nhiên và hoảng sợ khi phát hiện đó là Tịnh Kỳ.

"Tịnh...!Tịnh...!Kỳ."

"Nghiên Dương" Tịnh Kỳ cũng ngạc nhiên, thảo nào cô cứ cảm thấy cái tên này quen quen hóa ra là bạn thân cũ của cô đây mà.

Hoài Cẩm Nam thấy hai người biết nhau cũng không có gì lạ.

Nghiên Dương là người đã lấy tài khoản điện tử của Tịnh Kỳ..

Chương 26: 26: Tại Sao Lại Nói Dối

"Manh Manh" Hoài Cẩm Nam nhìn Tịnh Kỳ, mấy ngày không gặp làm anh nhớ cô muốn chết.

Tịnh Kỳ phản ứng lại, hai người này cùng nhau đi công tác.

Có phải cô thật buồn cười hay không, chạy đến tận đây để đón hai người.

Tịnh Kỳ nở nụ cười, trong đó không giấu được sự khinh thường dành cho Hoài Cẩm Nam.

"Hoài tổng, cô Nghiên" Lấy lại bình tĩnh, cô liền nở nụ cười thương nghiệp vốn có.

Hoài Cẩm Nam thấy vậy liền nhíu mày, anh ghét cô lúc này.

Nghiên Dương cũng lấy lại tinh thần cô bám vào vai Hoài Cẩm Nam, trong đầu lại là vô vàn suy nghĩ nhưng cô chắc chắn Tịnh Kỳ sẽ không biết người lấy trộm tài khoản là cô nên cũng bình tĩnh hơn.

"Tịnh Kỳ, cậu đến đây làm gì vậy?" Cô ta không hề biết Tịnh Kỳ chính là vị hôn thê trong lời kể của mẹ Hoài Cẩm Nam.

Tịnh Kỳ không nói gì mà chỉ nhìn Hoài Cẩm Nam.

Anh biết cô khó chịu, bỏ tay Nghiên Dương ra, kéo tay cô.

"Anh Cẩm Nam."

"Cẩm Nam" Nghiên Dương nhìn hai người rời đi đành ở phía sau gọi nhưng trợ lý Trần đã chặn cô lại.

Cô ta nhìn bóng lưng hai người mà dậm chân.

Bỗng nghĩ đến gì đó, cô ta quay sang nhìn trợ lý Trần.

"Tịnh Kỳ là vị hôn thê của anh Cẩm Nam." Giọng điệu chắc chắn,

mang theo chút nghiêng răng nghiêng lợi.

Trợ lý Trần gạt đầu, sau đó cô hỏi thêm nhưng anh ta không nói gì thêm nên Nghiên Dương đành thôi.

Còn bên này Hoài Cẩm Nam đưa Tịnh Kỳ ra ngoài, thấy xe của cô, anh mở cửa cho cô rồi lái xe đi.

Hai người không nói chuyện.

Khung cảnh này làm anh nhớ đến khi hai người cãi nhau lần đó.

Cô yên tĩnh ngồi một góc, làm việc mình cần làm chỉ là hoàn toàn coi anh như vô hình.

Hoài Cẩm Nam đỗ xe đến bên vệ đường, quay đầu nhìn cô.

Tịnh Kỳ nhìn dòng người qua lại bên cửa sổ, cô càng cảm thấy trời oi bức khó chịu hơn.

"Manh Manh, chuyện hôm đó anh đã biết." Hoài Cẩm Nam châm trước mở miệng.

Tịnh Kỳ nghe anh nói vậy liền gạt đầu, xui xẻo của Ninh Cẩm chắc cũng sắp đến rồi.

Có thể hiện tại cô ta đang hưởng thụ sự vui vẻ mà cô bạn tặng cho.

"Tại sao lại nói dối?" Cuối cùng cô vẫn hỏi.

"Anh không có." Hoài Cẩm Nam trả lời.

"Thật sự không có sao? Người như Hoài tổng đôi lúc nói chuyện thật khiến ngta buồn cười." Ánh mắt cười cợt, làm người đối diện khó chịu.

"Xem đi." May mắn cô đã lưu về trước khi Hồ Hiểu Mai xóa.

Muốn làm người tốt trước mặt con trai mình sao? Không dễ như vậy.

Hoài Cẩm Nam nhanh chóng hiểu được ý của cô.

Anh nhận lấy điện thoại.

Hoài Cẩm Nam nhíu mày, những tấm ảnh này là...!mẹ anh chụp ngày

hôm đó.

Cứ nghĩ bà đã hoàn toàn buông tha nhưng không ngờ bà lại làm vậy.

"Cho anh một phút."

"Không cần thiết nữa rồi.

Dù sao tôi cũng chỉ muốn nhắc nhở anh quản tốt mẹ mình nếu không hợp đồng này không cần tiếp tục."

"Manh Manh" Hoài Cẩm Nam bực bội gọi tên cô.

"Anh cùng Nghiêן Dương đi công tác?" Một câu nghi vấn nhưng Hoài Cẩm Nam lại nghe ra sự khẳng định trong đó.

"Không có" Anh khẳng định, tuy nhiên một sự chua xót nhẹ dâng lên.

Cô nghi ngờ anh.

"Là bên Mỹ người ta không có mạng hay Hoài tổng là người tối cổ?"

Cô trào phúng mà cười.

Hoài Cẩm Nam nghe cô nói như lọt vào trong sương mù, vì trong tay đang cầm điện thoại của cô nên anh lên mạng tra.

"Tổng Giám đốc tập đoàn Bác Dương cũng một người phụ nữ qua đêm ở khách sạn."

"Người phụ nữ thân bí có phải vị hôn thê từng được nhắc tới trước đây của Bác Dương"

Kèm theo những tiêu đề đó là hình ảnh anh và một người phụ nữ ra vào khách sạn.

Nhưng tất cả đều là những lần anh tình cờ gặp Nghiêן Dương.

Hoài Cẩm Nam nhíu mày trước nay chưa từng có những việc này.

Trợ lý Trần luôn làm rất tốt những việc như thế, ánh mắt Hoài Cẩm Nam lạnh lẽo đến đáng sợ, không khí xung quanh như giảm xuống âm độ.

Dù thế Tịnh Kỳ vẫn bình tĩnh ngồi bên cạnh anh, không nói lời nào.

"Anh sẽ điều tra việc này"

Tịnh Kỳ rất muốn cãi nhau với anh một trận thật to xong tất cả chỉ

hóa thành một tiếng thờ dài.

"Thật không biết tất cả những chuyện này là sao.

Có lẽ ngay từ đầu em gặp anh là sai.

Xem ra chúng ta vẫn cần thời gian nhiều hơn để tìm hiểu về nhau."

Nghĩ đến gì đó cô cười một cách vui vẻ.

"Hoài Cẩm Nam anh có từng nghĩ tới ngay từ đầu anh chỉ cần một người thay thế Nghiên Dương không?"

Hoài Cẩm Nam nghe cô nói như vậy liền khó chịu, anh tức giận nắm lấy hai vai chất vấn cô.

"Tịnh Kỳ em biết em đang nói gì không?"

"Có thể mẹ anh nói đúng, anh thực sự đang đợi Nghiên Dương thì sao?"

Anh có tha thứ cô việc cô bị người ta hãm hại mà giận dữ nhưng anh không cho phép cô nói như vậy.

Hoài Cẩm Nam tức giận mà hôn mạnh lên môi cô.

Nụ hôn như chứa đựng rất nhiều điều anh muốn nói, mạnh mẽ dồn dập và triền miên.

Đến khi hai người tách ra, Tịnh Kỳ không còn sức chỉ có thể dựa vào người anh.

"Nếu em còn dám nói nữa đừng trách tôi vô tình.

Hoài Cẩm Nam tôi đã nói là sẽ làm được.

Đừng quên thứ đó đang ở chỗ tôi."

"Cho dù muốn đuổi em đi cũng là tôi nói.

Vì vậy em ngoan ngoãn chút." Hoài Cẩm Nam tàn nhẫn nói.

"Tôi muốn về nhà." Tịnh Kỳ nhẹ nhàng đáp lại anh.

Hoài Cẩm Nam suy nghĩ một lát rồi đồng ý.

Anh muốn giải quyết việc này thật tốt.

Nhưng anh không ngờ là lần giải quyết này của anh chỉ làm mọi việc càng trở nên tồi tệ hơn.

"Được" Gặp được cô đã là dấu hiệu tốt, bây giờ anh cần phải giải quyết nhưng chuyện còn lại.

Đầu tiên, anh cần phải xử lí những người làm hại cô.

Sau khi đưa Tịnh Kỳ về nhà Hoài Cẩm Nam liền đến công ty.

Anh ta muốn thu mua công ty của Ninh Bân, chặt đứt con đường trong giới showbiz của Ninh Cẩm.

Đến khi hoàn thành thì đã hơn 8 giờ tối, cố gắng chịu đựng sự mệt mỏi anh liền đi về nhà.

Khác với mọi lần, lần này về nhà chỉ còn có ánh đèn lạnh lẽo chờ anh.

Từ khi quan hệ hai người trở nên tốt đẹp, cô đều ngồi xem ti vi đợi anh dù anh về sớm hay muộn.

Mà anh thì sẽ sắp xếp công việc về sớm với cô.

Hoài Cẩm Nam buông tiếng thở dài.

Khuôn mặt lạnh lẽo, ánh mắt nhàn nhạt làm đám người hầu càng thêm sợ hãi.

Mở cửa phòng thấy cô đang nằm ngủ, anh lại gần hôn lên trán cô rồi đi ra ngoài.

Anh vừa đi ra ngoài Tịnh Kỳ đã mở mắt, thực ra cô chưa hề ngủ.

Thói quen đợi anh làm cô không ngủ được.

Bên này có thể coi là bình yên thì chỗ của Ninh Cẩm đang dậy sóng.

Cô ta bị một nhóm người bắt đến một nhà kho.

Tên cầm đầu d@m đãng tiến về phía cô ta.

"Đừng...!đừng lại đây."

Tên cầm đầu hầm hè, hấn ta dùng một tay tóm lấy hai cổ tay cô, một tay khác dùng sức xé quần áo của cô.

"A...!a...!a, anh buông tôi ra, buông tôi ra...!Anh tôi sẽ không tha cho mấy người buông tôi ra." Ninh Cẩm cố gắng giãy giụa, nhưng cơ thể bị người đàn ông kia đ ề xuống không thể động đậy nổi.

"Xoẹt" một tiếng, tên cầm đầu men theo vết xe khi nãy vạch mở quần áo trên người cô, bên trong lộ ra cái áo ngực màu hồng khiến người ta huyết mạch sôi trào.

"A " Ninh Cẩm sợ phát khóc, hét lên một tiếng, la lớn: "Đừng, xin anh buông tôi ra.

.

.

.

.

”

Nhưng lại không một ai nghe thấy tiếng thét của cô ta..

Chương 27: 27: Xin Lỗi

Sáng hôm sau, Tịnh Kỳ thức dậy, cô đẩy cửa sổ ra.

Khí trời hơi se se lạnh, gió thoảng khẽ lay động cành cây ngoài cửa sổ, cô nhìn vào khoảng không hít một hơi thật sâu. Lát sau, Tịnh Kỳ quay lại giường với lấy điện thoại bây giờ là gần sáu giờ sáng.

Cô quyết định thay một bộ đồ thể thao đi xuống lầu.

Mọi người vẫn chưa thức dậy, cô đẩy cửa bước ra, ngoài đường khá vắng thích hợp để chạy bộ.

Từ xa Hoài Cẩm Nam đã nhìn thấy Tịnh Kỳ, có vẻ tâm trạng cô tốt hơn hôm qua rất nhiều.

Nghĩ đến chuyện ngày hôm qua, anh đột nhiên không thể hiểu được mà trở nên bức bối.

Hóa ra sau khi từ trong phòng cô về, anh không đi ngủ mà gọi điện cho Hồ Hiểu Mai, bà không hề nhận thấy chuyện mình báo cho Tịnh Kỳ chuyện Nghiên Dương về nước có gì là sai.

Bà cảm thấy như vậy là tốt cho anh, bà nghĩ anh vẫn luôn thích Nghiên Dương.

"Mẹ, Tịnh Kỳ hiện tại đã là vợ của con, là người do con chọn.

Tốt nhất mẹ đừng làm chuyện gì khác nữa.

Nếu không...!con nhất định sẽ không để yên." Giọng nói cương quyết, không cho chép làm trái ý mình vang lên.

"Con...!con..." Hồ Hiểu Mai khó thờ, ngay từ đầu bà đã không thích Tịnh Kỳ luôn cảm thấy cô ta sẽ làm cho gia đình bà tan vỡ nhưng ba chồng và chồng bà đều thích nên bà không thể nói gì.

Bây giờ thì đến đứa con trai luôn phân biệt phải trái đúng sai của bà còn bị cô ta si mê.

Đúng là mẹ nào con nấy, y như mẹ cô ta năm xưa. Năm đó Ninh Nguyệt luôn là đóa hoa thơm của đại viện nhưng gia đình bà ta sau đó phá sản cứ tưởng bà ta sẽ không còn được xuất hiện trong đại viện.

Tuy nhiên tất cả không ngờ rằng bị hôn phu của Ninh Nguyệt là Tịnh Sơn Thành mới từ nước ngoài về lại nguyện ý giúp Ninh gia đứng dậy.

Không những thế từ lần đầu gặp mặt đã nhất kiến chung tình với Ninh Nguyệt.

Từ đó bà ta là cái gai trong mắt các tiểu thư thời đó, cũng là gai trong mắt bà vì bạn thân bà năm đó thích Tịnh Sơn Thành.

"Mẹ biết là được." Hoài Cẩm Nam nói xong liền cúp máy.

Ở bên này Tịnh Kỳ đã thấy Hoài Cẩm Nam, cô hơi bất ngờ vì gặp anh ở đây.

Cô còn nghĩ cả nhà chưa ai dậy cơ.

"Manh Manh" Anh lên tiếng.

Tịnh Kỳ gật đầu đáp lại: "Dậy thật sớm!"

Hoài Cẩm Nam muốn cười nhưng cơ mặt lâu năm không hoạt động làm nụ cười trông hơi không tự nhiên.

Hai người cùng nhau đi bộ về phía trước, đến một cái ghế ven hồ ngồi xuống.

Ánh mắt Tịnh Kỳ nhìn về hai con uyên ương đang bơi cạnh bờ.

Thật tình cảm! Cô cảm thán.

Hoài Cẩm Nam nhìn về phía cô, vẫn xinh đẹp thanh thoát như thế nhưng lại mang cho người ta cảm giác đau lòng đến lạ.

Anh đột ngột ôm cô vào lòng, thờ dài.

Hoài Cẩm Nam đầu đội trời chân đạp đất tại sao lại không thể vì người phụ nữ của mình mà nhà mình cơ chứ.

"Thật xin lỗi." Giọng nói triền miên ấm áp, bao hàm sự quan tâm nồng đậm

Tịnh Kỳ cứng đờ ngồi trong lòng anh, nghe tiếng tim anh đập rõ ràng, từng hồi từng hồi vang lên như vượt phẳng cảm xúc vốn đang dồn nén mà trở nên bức bối, ngạt thở của cô.

Nghĩ đến người bạn thân bao năm lại cũng cô chị họ thiết kế mình, nghĩ đến người đàn ông đầu tiên mình yêu thích, nghĩ đến những lời mẹ Hoài Cẩm Nam nói, nghĩ đến sự sợ hãi khi đó.

Tịnh Kỳ ngã vào lồng ngực anh, nắm đấm từng đợt từng đợt rơi xuống lồng ngực.

Vạt áo anh cũng thấm đẫm nước mắt.

Tịnh Kỳ lúc đó đối với Tịnh Dương và Lưu Mộng Tuyền không khóc, đối với Bạch Doanh Trần cứu mình cũng không khóc, nhưng khi nhìn thấy Hoài Cẩm Nam trong nháy mắt cô rất muốn khóc.

Nhưng khi đó anh không hề an ủi cô còn trách mắng cô làm cô không thể giải tỏa cảm xúc.

Lúc này đây, tiếng xin lỗi của anh làm nước mắt cô liền không chịu khống chế mà rơi xuống dưới.

"Anh như thế nào khi đó không đến đến? Có phải ngủ cũng cô ta mà quên mất tôi.

Tại sao lại để người phụ nữ khác nghe máy của tôi." Tịnh Kỳ ủy khuất vừa khóc vừa nói.

"Anh có biết hay không tên đầu heo đó suýt nữa đã làm nhục tôi? Anh có biết cảm giác bị phản bội bởi người mà bản thân luôn coi là anh trai nó đáng sợ như nào không?"

"Anh có biết khi tôi không còn sức chống cự tôi đã mong anh thế nào? Nhưng anh không xuất hiện, không xuất hiện."

Anh đang bận ở cùng người phụ nữ khác."

Khi đó cô sợ hãi cỡ nào, tuyệt vọng cỡ nào, anh không hề biết.

Lúc đó cô còn thềm may mắn vì anh đã bắt máy nhưng giọng nói của Tịnh Kỳ làm cô tan vỡ.

Hoài Cẩm Nam không ngờ là cô có gọi cho anh, đôi mày anh nhíu chặt nhớ lại khi anh bước ra từ phòng tắm thấy Nghiên Dương cầm điện thoại của anh.

Thông minh như Hoài Cẩm Nam sao không thể đoán ra được chứ.

Việc ăn cắp đồ của bạn cô ta còn làm được hướng chi việc con con này.

Đột nhiên anh vô cùng hối hận năm đó không tìm hiểm kĩ mà cứ thế nhận lời yêu đương với cô ta mà bỏ lỡ người con gái của anh.

"Anh không có, tất cả chỉ là hiểu lầm." Sau đó không nhanh không chậm mà giải thích tình huống hôm đó cho Tịnh Kỳ.

Nguyên bản Tịnh Kỳ không nghĩ mảnh mai đáng thương như vậy, chính là anh mềm nhẹ nói làm những hoảng sợ, tủi thân, giận hờn trong lòng kia dâng lên.

Ngoài ra còn có sự ỷ lại, khát vọng Hoài Cẩm Nam lo lắng cùng quan tâm tới mình, những cái đó cảm xúc trào lên làm Tịnh Kỳ không phải tưởng khống chế là có thể khống chế, nước mắt cuồn cuộn liền bùng lên.

"Thực xin lỗi, hôm đó anh đã tới chậm."

Sau này nhất định sẽ không có chuyện như vậy." Hoài Cẩm Nam duỗi tay sờ sờ đầu cô, nhìn đến vết thương sau gáy vẫn chưa mờ đi anh càng tự trách, nhin không được thương tiếc hỏi: "Có đau hay

không?"

Như thế nào sẽ không đau?

Nước mắt Tịnh Kỳ ào ào đổ xuống, úy khuất mà mở to hai mắt đắm lệ nhìn Hoài Cẩm Nam, đáng thương hề hề mà hít hít cái mũi, nũng nịu nói: "Đau, rất đau, quá đau.

Em cứ nghĩ sẽ bị lão già đó làm thịt.

Huhu sao anh không đến sớm hơn."

"Xin lỗi, anh xin lỗi." Vừa nói anh vừa hôn lên những giọt nước mắt của cô.

Trong lòng anh cô luôn mạnh mẽ và hoạt bát, có những lần hai người trêu đùa không phải cô không giả vờ khóc nhưng khác với những lần đó.

Lần này những giọt nước mắt của cô nhưng làm phỏng trái tim anh. Hoài Cẩm Nam điều chỉnh tư thế làm cô thoải mái hơn trong ngực anh, vỗ về cô trong lòng.

Một lát sau, không thấy cô động đậy, Hoài Cẩm Nam cúi đầu nhìn xuống.

Hóa ra cô đã thiếp đi từ bao giờ, anh nhẹ nhàng ôm cô về nhà, đặt cô lên giường.

Thấy thời gian còn sớm nên ôm cô ngủ một giấc.

Anh hôn lên mí mắt cô, thì thầm: "Ngủ ngon."

Chương 28: 28: Đến Nhà Cũ Ngày Cuối Tuần 1

Gần trưa, Hoài Cẩm Nam tỉnh dậy trước, anh quay đầu nhìn lại thấy Tịnh Kỳ đang ngủ rất say.

Cô hơi hơi nghiêng đầu tựa lưng vào ghế ngồi, đôi mắt lạnh lợi giờ đã ngủ say, lông mi lại dài lại đen, giống cây quạt nhỏ, ở mí mắt phủ xuống một bóng dâm.

Gương mặt trắng nõn lộ ra vẻ hồng hào, một sợi tóc màu đen nằm ở bên môi cô.

Mặc dù không tô son nhưng đôi môi lúc nào cũng hồng nhuận, giống hoa anh đào cánh mỹ lệ làm người ta muốn đến thưởng thức.

Căn phòng vô cùng yên tĩnh, tĩnh lặng đến có thể nghe được tiếng hít thở của chính mình, Tịnh Kỳ ngủ thật sự ngon, cô không nhúc nhích, chỉ có ngực là hơi hơi phập phồng, yên tĩnh mà ngủ giống như những mỹ nhân truyện cổ tích vậy.

Trong mắt Hoài Cẩm Nam tất cả đều là bóng dáng của Tịnh kỳ, hầu kết trên dưới lẫn lộn một chút, tim mạnh mẽ từng hồi rung lên, một chút lại một chút, mạnh mẽ có lực, phảng phất ở thúc giục anh nên làm một cái gì đó.

Ngón tay anh giật giật, Hoài Cẩm Nam duỗi tay chỉnh lại sợi tóc cho cô, sau đó như ma xui quỷ khiến nghiêng người về phía Tịnh Kỳ, khuôn mặt tuấn tú chậm rãi, chậm rãi, lại gần cô...

Tịnh Kỳ mơ thấy chính mình ở một nơi rất mộng mơ, hoa nở muôn màu, gió thổi nhẹ phơ phất, nơi nơi đều là hoa thơm kèm theo tiếng chim hót líu lo, nơi này đẹp như tiên cảnh, cô ở trên cỏ vui vẻ chơi đùa, hái rất nhiều bông hoa tươi đẹp.

Khi cô đang cúi người ngửi những bông hoa thơm thì bỗng nhiên

một con bướm từ đâu bay đến đậu lên môi cô, lúc đầu nó chỉ vỗ cánh nhẹ nhẹ đập lên môi cô.

Sau đó nó cắn cô, hơi đau một chút, nó như đòi lấy mật ngọt trong môi cô làm cô khó thở.

Nhưng đột nhiên con bướm bỗng to dần, tạo thành một bóng dâm cực lớn.

Cô ngẩng đầu lại là vẻ mặt nghiêm túc của Hoài Cẩm Nam, cô hoảng sợ, liền tưởng chạy trốn.

Ai ngờ Hoài Cẩm Nam nhanh hơn cô, tiến lên một bước liền bắt được cánh tay của cô.

Tịnh Kỳ dùng sức mà giãy giụa nhưng không ra ngược lại làm Hoài Cẩm Nam bị chọc giận, trực tiếp đem cô đẩy xuống thảm hoa tươi. Tịnh Kỳ nằm ở trên thảm hoa, xung quanh là mùi hương dịu ngọt mà hoa cỏ mang lại, cô nhìn Hoài Cẩm Nam đè ở phía trên, gương mặt tuấn tú gần trong gang tấc, trong lòng đột nhiên hoảng sợ.

Vừa hoảng sợ cô liền tỉnh lại.

Mới vừa vừa mở mắt, trước mắt cô chính là gương mặt phóng đại gấp hai lần của Hoài Cẩm Nam, hai người chỉ cách nhau hai xăng - ti - mét.

Cảm tưởng như anh vừa mở miệng, hai người liền môi chạm môi.

Đợi Tịnh Kỳ lấy lại được tinh thần, cô theo bản năng giật mình mà lùi lại phía sau.

Vì động tác quá nhanh làm đầu cô đập vào thành giường, âm thanh kia làm cho người nghe là Hoài Cẩm Nam cũng cảm thấy đau đớn chứ đừng nói đến nạn nhân là Tịnh Kỳ.

Đầu cô như xuất hiện vài ngôi sao chạy vòng vòng, nước mắt s1nh lý liền chảy ra tới.

“Đau không?” Hoài Cẩm Nam duỗi tay muốn đi sờ đầu cô, đau lòng

lại bất đắc dĩ nói: “Như thế nào không cẩn thận như vậy ?”

Tịnh Kỳ đau đến nước mắt đều chảy ra, cô rõ ràng đang ngủ rất ngon, ai biết anh ta sẽ đột nhiên thò qua làm cô bị dọa đến ngay lập tức tỉnh lại.

Mà vừa mới mở mắt ra liền nhìn đến gương mặt than này không bị dọa đến ngất xỉu đá may mắn lắm rồi, nơi nào còn nghĩ được nhiều như vậy?

“Ai bảo anh đột nhiên dí sát mặt lại như vậy?.” Tịnh Kỳ vất vả nhin xuống nước mắt, trong ánh mắt tất cả đều là lên ánh hành vi sai trái của anh.

Hoài Cẩm Nam cũng không ngờ vừa rồi cô còn đang ngủ rất ngon, sẽ đột nhiên tỉnh lại bất ngờ như vậy.

“Vừa rồi có có bọ đậu vào mũi em, anh muốn đuổi nó đi.” Hoài Cẩm Nam tim không đập, chân không run mà nói dối.

Tịnh Kỳ nghĩ đến giấc mơ vừa rồi nên cũng tưởng thật.

Nếu là biết chân tướng, nhất định sẽ không khách khí mà mắng anh mới là con bọ đáng ghét kia.

“Thật sự?” Tịnh Kỳ hỏi lại anh một lần nữa, song nghĩ đến tính cách của anh cô cũng ngờ ngợ.

Hoài Cẩm Nam trưng ra vẻ mặt bình tĩnh trả lời: “Tin hay không tùy em.” Sau đó lại liếc cô một cái nhanh chóng nói đến chuyện khác:

“May dậy xuống nhà ăn trưa sắp đến 12 giờ rồi.”

Tịnh Kỳ vẫn còn nghiên cứu trên gương mặt của anh.

Nhưng Hoài Cẩm Nam lại không cho phép, anh nhanh chóng xuống giường đi vào nhà vệ sinh.

Nằm trên giường một lát, thấy không tìm được gì Tịnh Kỳ cũng đứng dậy gấp gọn lại chăn.

Hai người đi xuống dưới lầu thì thấy ông nội Hoài ở dưới đó.

Ba ngồi cùng nhau chào hỏi rồi bắt đầu ăn cơm trưa, đến khi gần kết thúc ông nội Hoài bỗng nói:

“Ngày mai là cuối tuần không bằng hai đứa đến nhà ông chơi đi?”
Nghĩ đến muốn về ở nhà cũ, Tịnh kỳ liền đau đầu, ở bên kia, nàng nhất định phải cùng Hoài Cẩm Nam ở chung một gian phòng.

Tuy rằng hai người cũng không thiếu ngủ với nhau nhưng bình thường vẫn mỗi người một phòng.

Mà không kể ông nội cô cũng ở bên đó, mọi chuyện thực sự khá bất tiện.

Nghĩ đến đây Tịnh Kỳ liền lấy mắt hướng Hoài Cẩm Nam liều mạng mà nháy mắt, làm anh chạy nhanh nghĩ cách.

Hoài Cẩm Nam nhìn đến cô hướng về phía mình nháy mắt, đáng yêu.

Anh liền nghĩ muốn trêu chọc cô.

“Ông nội, bọn cháu nghe ông.

Bắt đầu từ tuần này, cuối tuần cháu và Manh Manh sẽ sang bên đây chơi với ông và ông nội Tịnh.” Hoài Cẩm Nam gật đầu, nghe lời ông nói.

Ông nội Hoài nghe được anh đồng ý liền rất vui vẻ, tuy rằng trước kia Tịnh Kỳ cũng hay đến chơi cùng ông nhưng lúc đó thân phận khác, bây giờ khác.

Ông có thể có dịp khoe đứa cháu dâu hiếu thảo tốt bụng của mình rồi, “Tốt cứ quyết định như vậy.”

Hoài Cẩm Nam nhìn dáng vẻ khiếp sợ của Tịnh Kỳ liền muốn cười, anh đương nhiên biết cô là muốn anh cự tuyệt, nhưng anh không muốn làm vậy.

Anh muốn nhân dịp này củng cố hơn quan hệ của hai người.

“Cháu đi rót nước.” Hoài Cẩm Nam đứng lên, cầm lấy cái ly đi phòng bếp.

Tịnh Kỳ thấy thế, vội vàng cũng đứng lên, “Cháu cũng khát, cháu cũng đi rót nước.” Nói xong liền đi theo anh vào phòng bếp.

Nhìn đến hai người một trước một sau đều đi vào phòng bếp, ông nội Hoài vui vẻ cười.

Tịnh Kỳ đi theo Hoài Cẩm Nam trộm nhìn về phía phòng khách, thấy ông nội Hoài không có chú ý tới bọn họ, liền thấp giọng hỏi: “Sao lại lại đồng ý, anh không thấy em ra hiệu à?”

Hoài Cẩm Nam lộ ra vẻ kinh ngạc, giật mình mà nhìn cô nói: “Anh cho rằng em ra hiệu bảo anh đáp ứng?”

“Không phải, đương nhiên không phải!” Tịnh Kỳ tức giận đến dậm chân, như thế nào cũng không nghĩ tới, luôn luôn khôn khéo như Hoài Cẩm Nam cũng có thể nhìn sai ám hiệu của cô.

Cô rất muốn mắng anh ngu ngốc nhưng ngại ông nội còn ở trong phòng khách, cũng không dám lớn tiếng nói chuyện, chỉ có thể thấp giọng: “Anh thật ngu ngốc, ý em không phải vậy.”

“Nhưng làm sao bây giờ anh đã đáp ứng.” Hoài Cẩm Nam vui vẻ trong lòng.

“Em đều ra ám hiệu.” Cô nháy mắt đến muốn rút gân ai bảo anh ngốc.

“Ai mà biết được ám hiệu của em, anh cũng không phải thần tiên.” Hoài Cẩm Nam chưng ra vẻ mặt vô tội.

“Anh... anh...” Tịnh Kỳ tức giận, bỏ lại anh mà đi vào phòng ăn..

Chương 29: Đến Nhà Cũ Ngày Cuối Tuần 2

Hoài Cẩm Nam kéo tay cô lại, ôm cô vào lòng, lộ ra gương mặt tươi cười nhìn về phía sau Tịnh Kỳ: “Ông nội.”

Hoài Bình thấy hai người lâu quá không ra, đành vào hỏi: “Sao rót cốc nước mà lâu quá?”

Hoài Cẩm Nam dùng tay che miệng Tịnh Kỳ, tránh cho cô nói ra những lời không nên nói, làm bộ đứng đắn trả lời: “Cháu cùng Manh Manh đang thưởng lượng ăn món gì chiều nay.

Cô ấy muốn mua đồ sang bên đấy nấu cơm.

Nhưng cháu nói cô ấy chưa nghỉ ngơi tốt nên không cần vất vả, liền đi ra ngoài ăn, Manh Manh trách cháu không hiểu chuyện, đồ ăn bên ngoài không có tốt cho sức khỏe lắm.”

Nghe được Hoài Cẩm Nam nghiêm trang mà nói linh tinh, Hoài Bình vậy mà nghiêm trang đồng ý với Hoài Cẩm Nam, cũng có thể là biết giữa hai người có điều gì mờ ám, nhưng không muốn chọc thủng, liền vui vẻ cười: “Vậy nghe Tịnh Kỳ nói ở nhà ăn.

Tịnh Kỳ không thoải mái vậy đừng nấu cơm, Cẩm Nam sẽ là người phụ trách làm bữa tối, ông cháu mình chờ nếm thử tay nghề của nó là được.”

“Được, ông nội.” Hoài Cẩm Nam vội vàng đáp ứng.

Hoài Bình trả lời một tiếng, xoay người đi ra ngoài.

Lúc này Tịnh Kỳ giãy giụa không cho Hoài Cẩm Nam tiếp tục che miệng mình, Hoài Cẩm Nam thấy sắp không giữ được cô, vội vàng ấn đầu cô vào trong lòng ngực.

Một tay đè đầu, một tay ôm lấy đầu vai Tịnh Kỳ, làm bộ ôm lấy cô,

không cho cô tránh thoát cũng không cho cô nói chuyện.

Chờ đến Hoài Bình đi hẳn ra phòng khách, Hoài Cẩm Nam mới vội vàng buông lỏng tay.

Tịnh Kỳ ngẩng đầu, tức giận mà trừng mắt nhìn anh, thờ phì phì nói: “Anh vừa mới làm gì? Sao không cho em nói?”

“Anh sợ em nói linh tinh.” Hoài Cẩm Nam nhìn khuôn mặt nhỏ đang đỏ ửng, đôi mắt vốn dĩ to càng mở to hơn, trông rất đáng yêu.

“Anh mới đang nói linh tinh á.” Tịnh Kỳ không phục trả lời: “Anh nói như vậy, ông nội liền vui vẻ, chả nhẽ em còn có thể phá đám? Em mới không ngốc như anh, có thể nhìn từ ám hiệu không về thành có về.

Với khả năng lí giải siêu mạnh mẽ này em thật lo lắng cho Bác Dương có thể đứng vững bao nhiêu năm nữa”

Vì giận dữ nên Tịnh Kỳ liền nói móc Hoài Cẩm Nam một hồi.

Hoài Cẩm Nam cười, cũng không cùng Tịnh Kỳ so đo, còn cảm thấy cô như này rất thú vị: “Lúc đó anh chưa chuẩn bị nên mới dẫn đến sai lầm cấp thấp như thế, về sau chúng ta phối hợp nhiều hơn một chút, nhất định sẽ không sơ suất như vậy.

Còn về Bác Dương em đừng lo, cho dù có sập anh vẫn nuôi được em.”

Tịnh Kỳ liếc anh một cái, ai nói với anh cái này, cho dù Bác Dương sập hay không cô cũng không cần anh nuôi.

Nhưng nếu anh ngoan ngoãn lúc đó cô cũng có thể nuôi anh.

Tịnh Kỳ xấu xa cười.

Phối hợp cái liếc mắt và nụ cười trên khuôn mặt cô, Hoài Cẩm Nam nhìn một cái liền biết cô đang suy nghĩ cái gì.

Tịnh Kỳ chép miệng, không muốn cùng anh tiếp tục cái đề tài này liền nói: “Ông nội bảo anh nấu cơm, anh mau đi làm đi, nếu không ăn được còn biết nhờ dì Trương làm!”

Nói xong, Tịnh Kỳ xoay người muốn đi ra ngoài.

Hoài Cẩm Nam giữ chặt Tịnh Kỳ lại, nói “Em đi đâu?”

Tịnh Kỳ quay đầu nhìn anh, “Đi ra ngoài, em ở trong này làm gì?”

“Ở lại hỗ trợ.” Hoài Cẩm Nam nhìn chăm chăm cô nói.

Tịnh Kỳ cười một tiếng, không chút khách khí mà cãi lại, “Vừa mới là ai cùng ông nội nói em không có phương tiện nấu cơm, nếu anh đã tự mình nói thì anh tự đi mà nấu.

Ông nội bảo rồi”

Dừng một lát, Tịnh Kỳ liếc nhìn cánh tay đang kéo tay cô, nói: “Buông tay, không em gọi ông nội.”

Hoài Cẩm Nam đành phải buông lỏng bàn tay đang giữ chặt tay cô ra.

“Cố lên! Em muốn cùng ông nội đi trước.” Tịnh Kỳ vỗ vai anh, xoay người bước đi.

Hoài Cẩm Nam: “.....”

Sau đó ba người cùng xuất phát về nhà chính, thức ăn đã được đem đến.

Tịnh Kỳ ở phòng khách cùng Hoài Bình chơi cờ còn Hoài Cẩm Nam một mình đi vào trong bếp.

Một bữa cơm cũng không làm khó được anh, nhớ hồi du học bên Mỹ do không hợp đồ ăn bên đó nên anh phải tự nấu ba bữa cơm mỗi ngày.

Mở tủ lạnh nhìn nguyên liệu, anh quyết định làm tôm hấp, thịt bò xào, canh củ cải cuối cùng hấp một khay bánh bao xíu mại.

Chơi một lát, Tịnh Kỳ không yên tâm liền đi vào ngó thử, thấy anh làm đâu ra đấy cô liền mặc kệ mà quay lại chơi cờ tiếp.

Tầm 30 phút sau, đồ ăn được mang lên, sắc hương vị đều đầy đủ, Hoài Bình nhìn đồ ăn Hoài Cẩm Nam làm, vô cùng vừa lòng mà giơ ngón tay cái khen ngợi anh một lúc.

Đúng lúc này bà nội Hoài cũng đã về, hai người lại tiếp đón một lát rồi bốn người bắt đầu ăn cơm.

“Thoạt nhìn không tồi, hương vị không biết thế nào?”

“Ông bà nội nếm thử liền biết.” Hoài Cẩm Nam gấp cho ông nội một

miếng

Ông bà Hoài nếm một ngụm, vừa lòng gật đầu, “Ăn ngon, hương vị không tồi.”

Hoài Cẩm Nam thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Tịnh Kỳ nhìn bộ dạng của Hoài Cẩm Nam, liền cười một tiếng.

Hoài Cẩm Nam liếc cô một cái, “Cười cái gì?”

Tịnh Kỳ nhướn mày, “Không nói cho anh.” Xoay người nói chuyện với ông bà nội.

Hoài Cẩm Nam nhìn chăm chăm cô, cứ cảm thấy có chỗ nào không đúng? Anh quyết định buổi tối, nói phải nói chuyện đàng hoàng với cô.

Ăn xong cơm tối, hai người lại cùng ông bà nội nói chuyện thật lâu, cho đến khi quản gia nhắc nhở mới biết thời gian đã không còn sớm, Hoài Bình mới cho bọn họ về phòng nghỉ ngơi trước.

Đứng ở trong phòng, Tịnh Kỳ nhìn giường, lại nhìn Hoài Cẩm Nam, môi giật giật, do dự nửa ngày: “Chúng ta ngủ như thế nào?” Tuy chuyện thân mật hơn cũng đã làm nhưng hai người ít khi ngủ cùng nhau.

Hoài Cẩm Nam ánh mắt từ trên giường quay trở lại, tựa hồ không đem giường trở thành vấn đề, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Lại không phải chưa từng ngủ qua?”

“Hả?”

Muốn cùng nhau ngủ trên một chiếc giường? Tịnh Kỳ có chút do dự. Không đợi Tịnh Kỳ ý kiến, Hoài Cẩm Nam động thủ cởi cúc áo, ngón tay thon dài đem cúc áo từng hạt cởi ra, rất nhanh đã nhìn thấy áo sơ mi bên trong.

Tịnh Kỳ, khẩn trương nuốt nước bọt: “Anh, anh làm gì vậy?”

“Tắm rửa, ngủ.” Hoài Cẩm Nam vẻ mặt thản nhiên đáp.

Này, này, này...

Tịnh Kỳ khẩn trương, lòng bàn tay đổ mồ hôi, vội vàng xoay người sang chỗ khác: “Anh... anh tắm trước đi.”

Hoài Cẩm Nam liếc mắt một cái, khóe miệng hơi nhếch lên, mắt đen lóe sáng, nhàn nhạt “Ừ” một tiếng, cất bước đi qua.

Trên người Hoài Cẩm Nam có một mùi bạc hà nhàn nhạt truyền vào trong mũi Tịnh Kỳ, cô giật mình vội vàng lùi một bước, ngẩng đầu

nhìn anh.

“Anh làm... làm cái gì?”

“Mặt sao đỏ như vậy, nóng hả?” Ánh mắt Hoài Cẩm Nam dừng ở trên mặt cô.

Tịnh Kỳ sờ s0ạng gương mặt của mình, hình như có hơi nóng, nhưng lại ngưng ngừng thừa nhận, vội vàng đi về phía cửa sổ “Có chút nóng, anh mau đi tắm đi.”

“Được.” Hoài Cẩm Nam liếc cô một cái, không nghĩ làm cô khó xử, cất bước đi vào phòng tắm..

Chương 30: 30: Đến Nhà Cũ Ngày Cuối Tuần 3

Trong phòng tắm rất nhanh truyền ra tới tiếng nước ào ào, Tịnh Kỳ đứng ở bên cửa sổ, gió đêm nhẹ nhàng thổi qua làm giảm bớt hơi nóng trên mặt cô.

Hôm nay muốn cùng Hoài Cẩm Nam ngủ chung một cái giường, cảm giác hơi ngại ngùng! Hay cô để cái gì ở giữa giường nhỉ? Nhưng làm như vậy có vẻ như vậy giống làm màu quá! Tịnh Kỳ cắn môi.

Khi cô đang nghĩ ngợi lung tung thì cửa phòng tắm mở ra, Hoài Cẩm Nam tắm xong rồi.

“Tịnh Kỳ, đi tắm rửa.” Phía sau truyền đến giọng của Hoài Cẩm Nam.

“Ừ... ừ... em biết rồi.” Tịnh Kỳ không có quay đầu lại.

Một lát sau, Tịnh Kỳ nghe thấy phía sau có âm thanh truyền đến, cô cho rằng Hoài Cẩm Nam đã lên giường, liền chuẩn bị xoay người đi tắm.

Kết quả vừa mới quay lại liền nhìn đến cơ ngực cứng rắn cùng với vòng eo rắn chắc và sáu khối cơ bụng của anh.

Tịnh Kỳ kêu nhỏ một tiếng, vội vàng quay lưng, gương mặt xấu hổ đỏ bừng: “Anh cởi quần áo làm gì? Mau mặc vào!”

Nghe được Tịnh Kỳ nói, ánh mắt Hoài Cẩm Nam chột lóe, khoe miệng hơi hơi giương lên “Ai bảo em đột nhiên xoay qua?” Anh đột nhiên phát hiện cô xấu hổ, thật sự rất đáng yêu.

Hoài Cẩm Nam nghĩ sau này có thể trêu cô một chút.

Tịnh Kỳ vẫn luôn quay lưng về phía Hoài Cẩm Nam, cô căn bản không dám quay lại, sợ lại nhìn đến hình ảnh không nên nhìn, cô sốt ruột hỏi: “Hoài Cẩm Nam, anh mặc quần áo xong chưa?”

“Mặc xong rồi.” Hoài Cẩm Nam nhàn nhạt nói, tựa hồ có chút không vui.

Tịnh Kỳ ngừng một chút, xem nhẹ thanh âm khác thường trong giọng nói của anh, chậm rãi xoay người, thấy anh đã mặc xong quần áo, trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này Hoài Cẩm Nam cũng không có nhìn cô mà là ngồi ở mép giường, cầm lấy di động đang đặt ở trên tủ, nhìn như đang xử lý công việc.

Nhân cơ hội này, Tịnh Kỳ vội vàng đi vào phòng tắm, động tác nhanh chóng dứt khoát, đem cửa phòng tắm khóa trái lại.

Nhìn gương mặt đỏ bừng trong gương, Tịnh Kỳ tim đập đến thật nhanh, trong đầu lại hiện lên cơ ngực rắn chắc, cơ bụng sáu múi, tuy rằng nhìn đã nhiều lần còn sờ qua nhưng cô vẫn không chịu được mà cảm thấy ngượng ngùng.

Trong đầu dần hiện lên những hình ảnh không phù hợp với trẻ con, Tịnh Kỳ vỗ vỗ mặt mình, tự nói với bản thân: “Không phải chưa dùng qua, không cần ngại, không cần ngại.” Cô tự thôi miên bản thân mình.

Tịnh Kỳ vội vàng rửa mặt để bớt nóng.

Sau đó cố gắng tắm rửa thật lâu, kì cọ một hồi gần hai giờ trôi qua.

Thấy ở mãi trong này cũng không phải là biện pháp, mà lâu như vậy chắc anh cũng đã ngủ, cô liền ló đầu ra ngoài.

Trên giường lớn, Hoài Cẩm Nam an tĩnh mà nhắm mắt, hô hấp vững vàng, hình như đã sớm đi ngủ.

Hình như anh ngủ rất sâu, vẫn luôn an tĩnh mà nằm ở trên giường động đều không có động, Tịnh Kỳ phóng nhẹ bước vòng đến phía bên kia giường, lẳng lặng mà nhìn Hoài Cẩm Nam.

Không thể không nói, Hoài Cẩm Nam lớn lên thật là đẹp mắt, lông mi rất dài, cái mũi cao giống ngọn núi nhỏ, đôi môi mỏng dụ hoặc, khó trách sẽ có nhiều người thích như vậy.

Lớn lên đẹp trai, lăm tiền đương nhiên sẽ là đối tượng được nhiều người mơ ước.

Nghĩ vậy, Tịnh Kỳ cười khẽ một tiếng, nói cho bản thân là nên đi ngủ

trước, dù sao hiện tại trên danh nghĩa người đàn ông này vẫn là của cô.

Nếu cô không nhường không ai có thể cướp được.

Ngáp một cái, Tịnh Kỳ có chút buồn ngủ, cô nhẹ nhàng trèo lên giường tránh làm ảnh hưởng đến anh.

Thân hình mảnh khảnh thân chỉ chiếm một góc giường nhỏ, ở giữa là một khoảng không lớn đủ cho một người trưởng thành nữa ngủ.

Vốn dĩ cho rằng sẽ ngủ không được nên Tịnh Kỳ nằm ở trên giường không dám động đậy.

Để tránh đánh thức anh, Tịnh Kỳ liền nằm nghiêng người đưa lưng về phía Hoài Cẩm Nam.

Nhắm mắt lại, trong lòng liền đếm một con... hai con... ba con cừu...!cuối cùng cô dần chìm vào giấc ngủ.

Nghe được bên người người truyền đến tiếng hít thở nhẹ nhàng, Hoài Cẩm Nam bỗng nhiên mở mắt, anh quay đầu nhìn về phía bên cô, ánh mắt dừng ở trên người cô, con ngươi màu đen phá lệ sáng ngời, không có chút dấu hiệu nào là buồn ngủ cả.

Đêm nay trăng rất sáng, xuyên thấu qua cửa sổ nhẹ nhàng chiếu vào bên trong phòng, trong phòng thực an tĩnh, phảng phất có thể nghe được tiếng tim đập.

Đêm tĩnh lặng càng làm thính giác, khứu giác con người trở nên nhanh nhạy.

Phảng phất trúng ma chú hương thơm của người bên cạnh, Hoài Cẩm Nam chậm rãi vươn tay, nhẹ nhàng đem Tịnh Kỳ ôm vào trong lòng, chậm rãi cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên trán cô.

“Ngủ ngon.” Hoài Cẩm Nam dịu dàng nói.

Ngày hôm sau, Tịnh Kỳ vừa mở mắt, liền đối mặt với gương mặt đẹp trai của Hoài Cẩm Nam.

Cô giật mình, Hoài Cẩm Nam liền tỉnh lại, hơi hơi nhíu mày hỏi: “Làm sao vậy?”

Trong thanh âm mang chút khàn khàn, gợi cảm đến dụ hoặc, làm lỗ tai cô có chút ngứa.

“Em... em...” Tịnh Kỳ ấp úng.

Hoài Cẩm Nam nhẹ nhàng liếc mắt nhìn cô một cái, thấy gương mặt cô hơi hơi phỉm hồng, ánh mắt nhấp nháy liền biết cô suy nghĩ cái gì.

Anh ho nhẹ một tiếng, mặt không đỏ tim không đập nhanh nói: “Em ngủ không tốt, hôm qua kéo chăn còn chui vào trong lòng anh.”

Tịnh Kỳ bỗng mở to hai mắt, đối với lời Hoài Cẩm Nam có chút không tin.

Tuy có vai lần tỉnh lại trong ngực anh nhưng khi đó toàn là lúc cô say hoặc nửa tỉnh nửa mơ coi anh là gối ôm.

“Không, không có khả năng?” Tịnh Kỳ nhẹ nhàng phản bác, tuy buổi tối ngủ cô hay đá chăn, có thói quen lăn qua lăn nhưng hôm qua cô lên giường ngủ rất nghiêm túc.

Hoài Cẩm Nam hơi hơi nhướn mày, nói: “Như thế nào không có khả năng, khi ngủ có chuyện gì mà em làm không được?”

Giọng nói sao muốn đánh như vậy chứ? Tịnh Kỳ nghĩ ở trong lòng.

Lần sau đến đây ngủ cô nhất định sẽ tìm cái gì chặn ở giữa sẽ không chui vào trong ngực anh nữa.

Tịnh Kỳ bực bội mà xoa tóc, dù sao tiếp theo cô nhất định sẽ không để tình huống này xảy ra.

Hoài Cẩm Nam xem vẻ mặt rối rắm của cô, trong lòng lại âm thầm buồn cười.

Tâm tình của anh rất tốt, từ trên giường đứng dậy, xốc chăn lên chuẩn bị xuống giường.

Tịnh Kỳ quay đầu nhìn thoáng qua, Hoài Cẩm Nam chạm phải ánh

mắt của cô, khóe miệng cong lên một chút “Muốn cùng chạy bộ?”
Hoài Cẩm Nam vẫn luôn có thói quen kiên trì rèn luyện, dáng người tốt như vậy một phần là do nguyên nhân này.

“Không đi, em còn muốn ngủ.” Tịnh Kỳ trở mình chui vào trong chăn, đưa lưng về phía anh, cô còn đang vì buổi tối ngủ chui vào trong ngực anh mà rối rắm, làm sao có thể cùng anh đi chạy bộ buổi sáng được!

“Vậy em ngủ tiếp đi.” Hoài Cẩm Nam nghe cô nói không đi, cũng không ép cô, dù sao dáng người gầy nhom kia vẫn chưa cần chạy bộ lắm.

Nếu lúc này Tịnh Kỳ nghe được tiếng lòng của anh nhất định sẽ cho anh một đạp.

Dáng người bao người mơ ước trong mắt anh lại gầy nhom.

Hoài Cẩm Nam xoay người đi rửa mặt, thay quần áo liền ra ngoài chạy bộ.

Hoài Cẩm Nam đi rồi, Tịnh Kỳ cứ mình sẽ ngủ không được nhưng có lẽ trong chăn quá thoải mái, phòng lại an tĩnh, cô nằm ở trên giường một lát liền mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Chờ đến khi cô tỉnh lại, đã là một giờ sau, cô nằm ở trên giường xoay người một lát liền đứng dậy đi rửa mặt..

Chương 31: 31: Ăn Tối Cùng Mộng Tuyền

Toàn bộ cuối tuần, Tịnh Kỳ chơi đến vui vẻ, thứ bảy ở nhà Hoài Bình, chủ nhật ở nhà ông nội cô.

Đến buổi tối về nhà, Hoài Cẩm Nam còn cố ý xuống bếp làm một bữa cơm, tay nghề nấu nướng không tồi, Tịnh Kỳ ăn thật sự vừa lòng, cảm giác được người chăm sóc thật tốt!
Cuối tuần kết thúc, đảo mắt tới rồi thứ hai, Tịnh Kỳ phải đi làm.

Cô đi vào trong văn phòng chỉ có mỗi Linda ở đó, chị Vương và Tiểu Dương đi công tác khảo sát dự án hợp tác với Bác Dương.

“Chị Tịnh” Linda nói.

Tịnh Kỳ gật đầu đáp lại: “Cho chị một ly cà phê.” Cô đi vào phòng mình, hôm nay cô cần giải quyết toán bộ công việc tồn lại của cuối tuần trước.

Thực ra làm trưởng phòng kế hoạch không hề nhàn rỗi, lúc nào các cô cũng chìm trong số liệu, phương án.

“Mang vào đi.” Linda thấy bên trong trả lời, liền mở cửa bước vào.

Sau đó nhân tiện ngồi xuống báo cáo công việc hôm nay.

Hai người thảo luận ngất trời, rất nhiều lần Linda phải cảm thán Tịnh Kỳ đúng là thiên tài, chị ấy luôn có thể chỉ ra những sai sót trong hàng chục cái kế hoạch.

Đúng là không thể qua mắt được thủ khoa khoa quản trị kinh doanh đại học Thanh Hoa mà.

Cứ như vậy, Tịnh Kỳ luôn bận rộn trong công việc.

Nếu không phải chuông điện thoại vang lên cô cũng không biết đã đến giờ nghỉ trưa.

Liếc mắt nhìn về phía điện thoại, là Lưu Mộng Tuyền gọi cho cô. Đạo này tình cảm phong phú nên cô cứ nghĩ người này quên luôn cô rồi.

Hôm trước còn nghe mẹ nói hai người này cùng nhau đi du lịch chung.

Không biết bao giờ cô và Hoài Cẩm Nam mới có cơ hội như vậy đây.

Tịnh Kỳ nghĩ.

“Cứ tưởng đại tiểu thư đã quên nô tài rồi.” Tịnh Kỳ cười.

“Ôi chao, làm sao tiểu nhân dám quên người.” Lưu Mộng Tuyền cười, đáp lại.

Xem ra tâm trạng cô rất tốt không hề bị những chuyện trên mạng ảnh hưởng.

Lúc này cô hoàn toàn không biết Tịnh Kỳ vẫn chưa biết những tin đồn đang tràn lan đó.

“Manh Manh tối nay cùng tớ đi bar chơi.”

Tịnh Kỳ nhếch mép, chắc chắn anh hai đã đi công tác thì con nhóc này mới dám rủ cô đi.

“Được.”

“Vậy tám giờ tối, chúng ta ăn tối xong rồi đi.”

“Ok” Tịnh Kỳ cúp máy.

Vừa cúp máy thì Linda mang đồ ăn vào.

hai người vừa ăn vừa trò chuyện.

Thực ra Linda là đàn em khóa dưới của Tịnh Kỳ, quen nhau là do một lần Linda bị người ta bắt nạt được Tịnh Kỳ giúp đỡ.

Từ đó cô ấy liền coi Tịnh Kỳ là nữ thần của mình, quyết tâm theo chân cô.

Vốn đang định tăng ca nhưng lại có hẹn với Lưu Mộng Tuyền nên Tịnh Kỳ liền cùng mọi người tan tầm đúng giờ.

Cô vừa ra đến bên ngoài thì đã thấy xe của Mộng Tuyền đậu ở đó.

“Đến sớm vậy?” Mở cửa, Tịnh Kỳ cười nói.

“Mình vừa mới đến, mau thắt dây an toàn.

Về nhà tắm rửa còn xuất phát, hôm nay mình đã đặt được một bàn ở Long Thành.” Lưu Mộng Tuyền vui vẻ.

Khi hai người đến được nhà hàng lúc này đã gần 8 giờ.

Vì Lưu Mộng Tuyền đã đặt trước nên hai người không cần phải đợi.

Long Thành là nhà hàng nổi tiếng với các món Đông Nam Á, để thay đổi khẩu vị họ liền chọn món Việt Nam.

Đợi hơn 10 phút thì thức ăn được mang lên, hai người uống một bát canh cải bó xôi với thịt băm.

Cải bó xôi mềm, ngọt, có hương vị rất đặc trưng kết hợp với thịt heo chắc thịt, ngọt thanh, tạo nên một nồi canh cải bó xôi vô cùng thơm ngon.

Thịt kho tàu với miếng thịt mềm rục có cả màu đỏ au của thịt nạc, trong trong của mỡ, nâu nâu của bì hầm nhừ, sóng sánh vàng ươm của nước màu chưng đường, kèm vị bùi của nước dừa xiêm, vị mặn của nước mắm, thi thoảng có thêm vị hắc của chút xì dầu, điểm xuyết thêm mấy hạt vạt lộc mà nước thịt ngấm đều từ trong lòng đỏ đến lòng trắng.

Chỉ có một từ thôi tuyệt.

Vừa ăn hai cô vừa bàn chuyện trên trời dưới đất, đúng lúc này ở bàn bên cạnh truyền đến âm thanh: “Nghe nói gì chưa, bạn gái Hoài tổng của công ty Bác Dương đã trở lại.

Lần trở lại này, hai người nhất định sẽ kết hôn.”

“Thật vậy sao?”

“Đúng vậy, thông tin đầy trên mạng.

Nghe nói được sự đồng ý của Hoài phu nhân nữa.”

Nghe đến đây, Tịnh Kỳ nhíu mày càng sâu hơn.

Cô lấy điện thoại bắt đầu tra trên mạng

“Bạn gái của Hoài Cẩm Nam đã trở lại, có phải vị trí thiếu phu nhân nhà họ Hoài đã được định?”

“Hoài Cẩm Nam cùng bạn gái đi du lịch tại Mỹ hay chuẩn bị lễ cưới?”

Bên dưới là loạt hình ảnh hai người ở sân bay, Tịnh Kỳ tinh mắt còn thấy được bức ảnh Nghiên Dương cầm áo khoác cho Hoài Cẩm Nam nhưng đã được làm mờ.

Tự nói với lòng phải tin tưởng anh, cô liền cất điện thoại đi.

Lưu Mộng Tuyền thấy cô trầm ngâm liền nói sang chuyện khác.

Bắt đầu than vãn về Tịnh Dương, Tịnh Kỳ nghe câu chuyện của hai người liền phì cười.

Anh hai của cô đúng là có sở trường chọc giận Lưu Mộng Tuyền mà. Ném chuyện không vui ra sau đầu, Tịnh Kỳ cùng Lưu Mộng Tuyền đến quán bar mà hai người thường đến.

Vì Lưu Mộng Tuyền tự mình lái xe nên hai người chỉ gọi hai ly rượu Brandy.

Nhìn ly rượu đầy màu sắc trên tay, Tịnh Kỳ nhấp một ngụm, mùi thơm của nho xộc thẳng lên mũi làm cô nhin không được lại nhấp thêm một ngụm.

“Không tồi” Dứt lời liền ngửa đầu uống hết, sau đó đưa ly về phía pha chế: “Cho tôi một ly nữa.”

Trong quán bar ánh sáng mờ ảo mông lung, Tịnh Kỳ cởi áo khoác ngoài, lộ ra váy dài màu đen bó sát cơ thể, đôi vai trần trắng nõn, đôi

môi đỏ mọng có dính chút rượu làm người đối diện nhìn vào muốn nhắm nháp.

Đôi mắt to nhìn thẳng làm người xao xuyên.

Này cũng quá đẹp.

Người pha chế ngưng ngưng mà nhanh chóng thu hồi tầm mắt, phát giác cách đó không xa đã có người đàn ông nhìn chăm chăm nơi này, anh ta nghĩ nghĩ, liền giảm nồng độ rượu trong ly Cocktail xuống.

Tiểu cô nương đẹp như vậy, nếu uống say sẽ thu hút những con sói đói xung quanh.

Uống một lúc lâu, Lưu Mộng Tuyền muốn đi vệ sinh, Tịnh Kỳ liền ngồi trên ghế một mình.

Vốn dĩ từ lượng của cô không tốt nên đã hơi ngà ngà say.

“Vậy cậu nhớ nhanh lên nha.” Ngoan ngoãn, đáng yêu làm Lưu Mộng Tuyền không kiêu chế được mà véo má cô.

Tôi cũng muốn véo.

Anh pha chế nghĩ thầm trong lòng.

Lưu Mộng Tuyền vừa đi, mấy người đàn ông vốn đã ngắm Tịnh Kỳ từ khi nãy liền tiến lại.

“Tịnh tiểu thư, cô đây là uống rượu giải sầu sao?”

Từ khi Lưu Mộng Tuyền và Tịnh Kỳ tiến vào, họ đã bắt đầu chú ý.

Gương mặt, dáng người này thật sự quá mức chói lóa làm người ta nghệt thở.

Không những thế gia cảnh còn là hạng nhất, nếu có thể cùng hai người có chút mối liên hệ nào đó... có thể coi là một bước lên trời. Tịnh Kỳ hiện tại đã rơi vào trạng thái hơi say, người khác nói chuyện với cô, cô nghe được nhưng lại không thể nhận biết rõ ràng, mơ màng Tịnh Kỳ ngẩng đầu đánh giá một loạt từ đầu đến chân, “ồ” một tiếng “Sao lại xấu như vậy?” Trong giọng nói mang theo chút nức nở, không che dấu mang theo sự ghét bỏ..

Chương 32: 32: Khó Chịu

Mấy người nghe thấy Tịnh Kỳ ghét bỏ, liền muốn tức giận nhưng nghĩ đến lát nữa cô sẽ ở dưới thân họ kêu gào nên không so đo với cô.

Lúc này một tên tự cho là đẹp trai tiếng lên đầy ly rượu về phía cô.

“Tôi mời cô, uống đi.”

Tịnh Kỳ híp mắt, ngơ ngác mà nhìn anh ta.

Giây tiếp theo, đột nhiên giơ tay, đem kia ly rượu hất đến trên người anh ta.

“Anh là ai mà dám ra lệnh cho tôi!”

Đột nhiên bị người hất một cốc rượu, tên đàn ông kia liền thẹn quá hóa giận, chuyện này nhất định sẽ trở thành trò cười làm mọi người chê cười anh ta.

“Cô bị điên à!”

Người pha chế yên lặng quan sát rồi lặng lẽ ấn chuông kêu báo an, trong lòng lại yên lặng vỗ tay.

Tịnh Kỳ nghe anh ta hô to gọi nhỏ, mắt trừng lớn hơn nữa, mặt mày sắc bén đem mấy người đều sợ tới mức sau này lùi một bước.

“Anh còn dám quát tôi?”

Cô vung tay lên, một tiếng vang giòn đã lọt vào tai những người vây quanh.

Tất cả mọi người đều không dám tin tưởng, song nghĩ đến vị đại tiểu thư này là hòn châu báu trong lòng nhà họ Tịnh, phản ứng như vậy cũng là bình thường.

Tịnh Kỳ đánh anh ta nhưng anh ta không dám đánh lại.

Hòn ngọc quý của Dương Kỳ không phải muốn đụng là đụng được.

Nếu anh ta can đảm đánh trả, có thể sáng mai cả nhà họ sẽ không còn chỗ đặt chân ở Nam Kinh này.

“Mẹ nó, đen đui, gặp phải cái bệnh tâm thần.” Không thể làm gì được, anh ta hậm hực muốn giở đi “Đáng đời bị nói là bà chằng, kẻ điên mới dám yêu cô.”

Đang muốn xoay người rời đi, liền bất ngờ bị người kéo lại từ phía sau, một cú đấm như xé gió lao về phía mặt anh ta.

Mới từ toilet trở về Lưu Mộng Tuyền thấy Hoài Cẩm Nam xuất hiện ở đây thì giật mình, anh ta chính che ở trước người Tịnh Kỳ, cùng mấy người kia đánh nhau, cô vội vàng chạy tới, “Làm sao vậy? Làm sao vậy?”

Cô quay người kiểm tra Tịnh Kỳ một lượt: “Nơi nào bị thương? Cánh tay, chân, không có ai chạm vào cậu đi.”

Nhưng mà Tịnh Kỳ đã nghe không thấy.

Cô mới từ câu nói của anh ta tỉnh lại, càng nghĩ càng khổ sở.

“Anh mới là bệnh tâm thần, mới là kẻ điên.” Vừa nói cô vừa đấm vào người anh ta.

Nhưng may mắn đã bị Hoài Cẩm Nam ôm lấy.

Lúc này, Tịnh Kỳ mới nhìn thấy Hoài Cẩm Nam, nhớ lại những gì thấy trên mạng cô càng khổ sở hơn.

Cô chưa kịp nói gì, Hoài Cẩm Nam đã xả cho cô một tràng.

“Hay nhỉ? Có phải đã quên lần trước bị người ta hạ được.

Lá gan ngày càng lớn phải không? Không nghe lời đúng không?”

Giọng điệu nghiêm khắc kết hợp khuôn mặt âm trầm làm Lưu Mộng Tuyền không tự giác được mà xem xét lại bản thân mình.

Hóa ra, chiều nay Hoài Cẩm Nam dành cả buổi chiều để xử lý Vương Bân.

Anh vận dụng mọi mối quan hệ để hẳn ta không có cơ hội ngóc đầu

lên.

Vốn dĩ tâm trạng đã không tốt, bây giờ còn bị anh mắng, Tịnh Kỳ trợn to mắt, cố gắng ngăn không cho nước mắt rơi xuống.

“Anh mắng tôi.”

Cô nhẹ nhàng nói một câu như vậy, lại có thể làm Hoài Cẩm Nam đầu hàng.

Khí thế hung dữ vừa rồi giảm đi một nửa.

“Anh chỉ không muốn em gặp phải nguy hiểm, không phải hai lần đều do rượu tạo nên sao?”

“Em muốn uống cũng được, chúng ta về nhà uống được không? Anh uống cùng em.” Hoài Cẩm Nam nhẹ giọng dụ dỗ.

Anh càng nói năng nhỏ nhẹ, Tịnh Kỳ càng khó chịu: “Cẩm Nam, em khó chịu.”

Hoài Cẩm Nam còn tưởng cô uống nhiều khó chịu, vội vàng kéo cô vào lòng: “Nơi nào khó chịu, dạ dày, bụng, đầu?” Vừa nói anh vừa xoa xoa cho cô.

Những thiếu gia, tiểu thư ở đây nhìn tình huống này mắt chữ A mồm chữ O.

Đây có thực sự là Hoài Cẩm Nam danh tiếng lẫy lừng mà họ biết hay không? Có người không nhìn được mà xoa đôi mắt.

“Khó chịu ở chỗ này.” Tịnh Kỳ chỉ vào ngực mình “ Nó khó chịu á, thấy anh cùng người khác bên nhau liền khó chịu, bị anh quát cũng khó chịu.

Trên mạng người bị nói là thiếu phu nhân nhà họ Hoài không phải bản thân cũng khó chịu.”

“Biết mẹ anh thông đồng cùng người khác lừa dối mà anh không lên tiếng cũng khó chịu.”

Cả ngày hôm nay anh bận việc, không nhắn tin hay gọi điện cho cô.

Làm Tịnh Kỳ lần đầu tiên cảm thấy bản thân cũng có lúc yếu đuối như vậy.

Biết trước đau khổ như vậy thì sẽ không giao trái tim mình ra.

Nhưng có vẻ bây giờ đã muộn rồi.

Hoài Cẩm Nam dùng ngón tay nhẹ nhàng lau đi vệt nước trên mặt cô, dịu dàng hôn lên trái cô: “Là anh xử lý không kịp thời, bản thân anh đã tự mình đấm chính em xem.” Nói xong, liền đưa bài đăng mới nhất trên trang cá nhân của mình cho cô xem.

Tịnh Kỳ thấy anh đấm chính, cũng như phải sạch mọi quan hệ với Nghiên Dương thì hơi vui vẻ.

Thấy anh nói mình đã có vị hôn thê nhưng cô ấy chưa đồng ý công khai liền liếc anh một cái.

Chạm vào ánh mắt của anh cô ngượng ngùng quay đi: “Là... là... ông nội nói chứ không phải em.”

Hoài Cẩm Nam nhìn dáng vẻ này của cô kết hợp đôi mắt to đầy nước, anh thật muốn chẳng phân biệt trường hợp mà hôn cô thật sâu.

Khẽ rời đi ánh mắt.

Thật sự là sinh ra để tra tấn anh mà.

Đúng lúc này, Tịnh Kỳ bỗng nấc lên.

Cô bịt miệng lại, Hoài Cẩm Nam nhìn xem ra lần này bụng thật không thoải mái rồi.

Vừa hay, Tịnh Dương cũng đến đón Lưu Mộng Tuyền anh liền bế cô lên xe đi về trước..

Chương 33: 33: Anh Thương

Hoài Cẩm Nam ấn mật mã để mở khóa, vừa dụ dỗ vừa đe dọa nói, “Về đến nhà, em mau đi xuống dưới ”

“Em không xuống, xuống anh lại mắng em.” Tịnh Kỳ say rượu sau khuôn mặt hồng hồng, ôm chặt lấy cổ anh, hơi thở thơm ngọt từng đợt, từng đợt phả vào cổ Hoài Cẩm Nam.

Hoài Cẩm Nam bật cười, đành bế cô đi vào phòng ngủ, đến mép giường: “Đi xuống.”

Giọng nói nghiêm túc, Tịnh Kỳ mơ hồ nhìn cửa sổ sát đất, lại quay về phía anh, chậm rì rì mà bò xuống, ngoan ngoãn bò lên trên giường, dùng chân đem bản thân bọc lại.

“Anh thật đáng sợ.”

Không thể cùng con ma men giảng đạo lý, Hoài Cẩm Nam thờ dài một hơi, xoay người đi phòng bếp muốn nấu canh giải rượu cho cô lại phát hiện tủ lạnh trống tuếch.

Hoài Cẩm Nam nhìn vào trong phòng ngủ, xác định Tịnh Kỳ giờ phút này đã ngủ, liền lặng lẽ đi xuống lầu mua đồ.

Hoài Cẩm Nam xách đồ về đến nhà, liền nghe thấy trong phòng truyền đến tiếng động.

Anh nhú mày, vừa rồi cô rõ ràng đã ngủ rồi cơ mà.

Vừa mở cửa bước vào liền thấy Tịnh Kỳ bọc chân bò về phía trước, xem ra đã say đến nỗi không biết bỏ chân ra rồi.

“Đang làm gì?”

Tịnh Kỳ dùng ánh mắt mê mang, nhìn anh, suy tư thật lâu, ngơ ngác nói: “Em không thoải mái, muốn thay quần áo.”

Hoài Cẩm Nam nhú mày “Đợi chút, anh đi tìm quần áo.”

Đến khi anh lấy quần áo về phòng ngủ, liền thấy Tịnh Kỳ đã từ trong

chăn chui ra đang chậm rãi mà cởi qu@n áo.
Váy đã cởi ra, chỉ còn áo và qu@n lót.

Nhớ đến hôm qua cô còn ngại ngùng khi anh thay quần áo nay đúng là phong thủy luân chuyển.
Hoài Cẩm Nam thề, định lực của anh đều dùng hết cho cô rồi.

Bắt lấy cánh tay của cô: “Từ từ”
“Em muốn thay quần áo.” Tịnh Kỳ giã giụa.
“Được, thay quần áo,” Hoài Cẩm Nam lấy áo ngủ ra nhanh tay lẹ mắt mặc vào cho cô.

Quần áo cũ so quần áo mới còn mềm mại, mang theo nhàn nhạt hương chanh, Tịnh Kỳ ngửi ngửi, rất cuộc an tĩnh lại.
Hoài Cẩm Nam bế cô lên trên giường, chuẩn bị đi phòng bếp tiếp tục chuẩn bị canh giải rượu, kết quả người còn chưa đi ra khỏi phòng, trên lưng trầm liền xuống, hơi thở ấm nóng lại phả lên cổ anh.
Hắn cau mày, “Manh Manh, đi xuống.”
“Không” Tịnh Kỳ ngây ngô cười “Em vừa xuống, anh liền đi mất.

Anh không yêu em nên muốn đi mất phải không? Muốn về với Nghiên Dương đúng không?” Nói một lát lại thành nức nở, Hoài Cẩm Nam bắt lực tưởng rất cuộc là mấy lần trước cô chưa say hay lần này mới là say thực sự.

“Nếu em không xuống vậy đừng trách anh.” Anh nghiêng răng nghiêng lợi nói, nửa muốn cô xuống nửa không.

“Anh quát em” Đôi tay nhỏ mò xuống eo anh, véo nhé.

Hoài Cẩm Nam giật mình, vút cô lên giường, không đợi cô hoàn hồn liền đè ép lên.

Anh nhanh chóng tìm kiếm đôi môi của cô, tay cũng không nhàn rồi mà luồn vào trong áo xoa nhẹ hai cái bánh bao to.

Rất nhiều lần anh muốn nói cô nên gọi là Bánh bao chứ không phải Manh Manh nhưng anh hơi sợ.

“Ngoan, anh thương.” Dứt lời, Hoài Cẩm Nam liền cách một lớp áo lót cẩn thận l3n đĩnh nh* hoa của cô.

“Ừm” Tịnh Kỳ yêu kiều r3n rĩ, cổ hơi hơi ngửa ra sau, tạo thành một đường cong vô cùng duyên dáng.

Cô nằm ở trên giường, tóc dài buông xuống xõa tung ở hai bên mép giường, hai má ửng đỏ, hàm răng khể cắn môi, thật giống dáng vẻ mỹ nhân xinh đẹp!

Hoài Cẩm Nam càng đ ộng tình, anh ngậm lấy môi hồng hào, cùng cô hôn m*t thật sâu.

Vén lên áo ngủ của Tịnh Kỳ, hai nh* hoa trắng nõn đã bật ra ngoài. Nhìn hai mắt Tịnh Kỳ rung rung, yêu kiều nhìn mình, Hoài Cẩm Nam ra sức nắn bóp bộ ngực của Tịnh Kỳ, ép vào nhau tạo khe ngực thật sâu khắc ở giữa bộ ngực trắng nõn, hai đóa hoa đào yêu mị tươi đẹp nở rộ.

Anh nhìn không chớp mắt, ngón tay thon dài xỏ xuyên qua lại giữa rãnh sâu.

Anh nhanh chóng cởi nốt quần áo của cô, làm cô cả người tr@n trụi.

Sau đó bắt đầu nhấm nháp mỹ vị.

Cúi đầu, anh nhẹ nhàng gặm cắn đầu nh* hoa, vươn đầu lưỡi li3m lên đầu nh* hoa cô, nhìn đóa hồng mai trên bộ ngực trắng nõn nở rộ ngạo nghễ trong miệng anh.

“Ừm... ừm... Cẩm Nam” Tịnh Kỳ vô thức ma sát hai chân mình.

Cô muốn càng nhiều hơn lại không dám nói.

“Nói đi, em muốn gì?” Anh đổi sang đầu nh* hoa bên kia m*t vào.

Thấy cô vẫn cắn môi không mở lời anh nói tiếp.

“Muốn thì tự mình tới.” Hoài Cẩm Nam vừa hôn cô, vừa đưa ngón tay vào trong quần ngủ, cách lớp vải mỏng vuốt ve đóa hoa nhạy cảm của cô.

Tịnh Kỳ đã bị anh k1ch thích đến hơi thất thần, nghe vậy ngoan ngoãn cời qu@n của anh ra.

Sau đó đập vào mắt cô chính là vật trắng kiện màu đỏ tím đã sưng to từ lâu, nhin không được nuốt nuốt nước miếng.

Còn chưa kịp lấy lại tinh thần cô liền thấy anh đỡ vật trắng kiện của mình đặt ở trên ngực cô, Tịnh Kỳ ngơ ngác không biết anh muốn làm gì.

Sau đó anh đã chứng minh cho cô biết l@m tình còn có rất nhiều thứ cô chưa biết.

"Không...!không cần..."

"Không cho phép không cần, Tịnh Kỳ ngoan, nghe lời, không phải nó chưa từng tổn thương em bao giờ sao." Lật người Tịnh Kỳ lại, để cô nằm sấp trên giường, mông tròn trắng nõn nhếch lên, đối diện với vật dưới háng của anh.

Nhiệt độ trong phòng không ngừng tăng cao, Tịnh Kỳ bắt đầu mơ hồ, chỉ có thể ngoan ngoãn tùy ý Hoài Cẩm Nam làm ra các loại động tác với cô.

Đem thô to nhắm ngay khe nhỏ vẫn còn đang khép mở kia, hấn thẳng lưng một cái, mạnh mẽ hữu lực đâm vào.

"Ư... sâu quá..." Tịnh Kỳ muốn bò lên phía trước, ý đồ né tránh vật to lớn làm cho cô c@ng trướng kia.

Hoài Cẩm Nam bóp chặt eo Tịnh Kỳ, bắt đầu hoạt động.

Nắm chặt mông của cô, nhẹ nhàng rút ra, hai cánh hoa của cô nhanh chóng khép lại, thít chặt.

Anh lại mạnh mẽ đâm vào, làm bông hoa nở rộ, nhụy h0a nặng nề chống đỡ.

Tịnh Kỳ nức nở đau đớn và kh0ái cảm xen lẫn nhau.

"Nhẹ... nhẹ một chút." Cô cố hết sức chống đỡ thân mình đón nhận từ đợt sóng ập tới.

Bàn tay to lớn nâng đùi Tịnh Kỳ lên.

Vật t0 lớn lại cắm mạnh vào, tư thế này làm cho “em trai” của anh thâm nhập càng sâu hơn.

"Sâu quá..." Cảm giác hơi khó chịu làm Tịnh Kỳ nhíu mày tròn lên, để cho gậy gộc hơi rút ra một chút. Anh đi vào quá sâu, cô cảm thấy đóa hoa của mình sắp bị anh làm nát rồi.

“Chân mở ra, đừng động đậy, nếu không em sẽ bị thương.” Hoài Cẩm Nam vừa đâm vừa ra lệnh.

Mượn ánh sáng mờ nhạt của đèn ngủ cô cúi đầu nhìn xuống thì rất kinh hãi.

Vật kia còn một nửa lộ ra bên ngoài, Hoài Cẩm Nam hung hăng đâm vào, toàn bộ đi vào bên trong, đụng vào miệng tử cung làm cô có cảm giác c@ng trướng.

Một đêm này, Hoài Cẩm Nam làm rất nhiều lần, ban đầu Tịnh Kỳ còn có thể kháng nghị, thời gian lâu sau, cô cũng không phản kháng nữa, tùy ý anh làm loạn..

Chương 34: 34: Khởi Đầu

Sáng hôm sau, cô gái mất hết hơi sức, ở trên giường mơ mơ màng màng mở mắt, giật giật thân thể.

Cử động nhỏ chứng minh, cô còn sống.

"Tỉnh?" Tịnh Kỳ nhìn về chỗ phát ra tiếng, chỉ thấy Hoài Cẩm Nam mặc áo ngủ ngồi ở trên ghế sofa vắt chân, trên đùi còn có một ít tài liệu.

"Thức dậy thì đi rửa mặt rồi dậy ăn sáng." Hoài Cẩm Nam đặt tài liệu lên bàn đứng dậy tới chỗ cô.

Tịnh Kỳ nhìn thấy anh đi tới vội vàng dùng chân che đầu mình lại ước gì bản thân có thuật tàng hình.

Hoài Cẩm Nam ngồi xuống bên cạnh giường, vươn tay lôi kéo chân của cô.

Tịnh Kỳ cầm chân thật chặt chỉ là không chịu lộ mặt.

Sự nhẫn nại của Hoài Cẩm Nam luôn rất ít liền dùng sức kéo chân rách ra thành hai.

Tịnh Kỳ không nghĩ tới sức của anh lớn như vậy đột nhiên bị bông vải bay ra làm cô sặc một cái, trong mũi và trong miệng đều có. Hoài Cẩm Nam nhìn cô vươn tay gạt bỏ bông vải trước mặt.

Thấy dáng vẻ này của cô hơi ngốc nghếch, còn đâu dáng vẻ nữ cường nhân của phòng kế hoạch.

"Mau dậy ăn cơm." Hoài Cẩm Nam nhàn nhạt nói.

Tịnh Kỳ thấy mặt anh đã nghĩ đến đêm qua vội vàng vươn tay che mặt mình không muốn cho anh thấy.

Nghĩ đến bản thân còn định đem chần chẫn giữa hai người, thế mà cuối cùng còn lẫn lộn cùng anh.

Lúc này, Hoài Cẩm Nam thật sự không vui kéo tay cô ra, nhỏ giọng trách mắng: "Rốt cuộc là em âm ỉ cái gì?" Anh vẫn nghĩ cô còn giận vì chuyện anh và Nghiên Dương.

Khuôn mặt Tịnh Kỳ đỏ bừng hơi ủy khuất nhìn anh.

Hoài Cẩm Nam nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ như cà chua, giận người.

"Em thẹn thùng?"

Tịnh Kỳ bị anh hỏi như vậy mặt càng đỏ hơn, hất mặt đi không nói một câu.

"Ha ha có cái gì mà thẹn thùng chúng ta là vợ chồng thì làm tình là chuyện rất bình thường." Hoài Cẩm Nam cười lên tiếng vươn ngón tay chọc chọc khuôn mặt hồng hồng của cô.

"Ai là vợ anh." Tịnh Kỳ thì thầm.

Nhưng đáng tiếc là lại không lọt qua tai thính của anh được, anh mỉm cười nói: "Là em, Tịnh tiểu thư nhà họ Tịnh hay còn gọi là bánh bao lớn."

"Không được nói!" Tịnh Kỳ thẹn quá hóa giận, vươn tay che cái miệng của anh, lông mày nhăn lại thành một nắm.

Hoài Cẩm Nam dễ dàng kéo tay nhỏ bé của cô ra, tiếp tục đùa: "Sao lại không được nói?"

Tịnh Kỳ nhìn bộ dáng lười nhác của anh, có một loại xúc động muốn cắn anh.

"Về mặt của em như thế chẳng lẽ là muốn hôn anh sao?" Hoài Cẩm Nam cũng không biết làm sao mình có thể nói ra câu này nhưng nhìn bộ dáng xấu hổ và giận dữ của cô, cảm thấy thật đáng yêu.

"Anh nói lung tung!" Tịnh Kỳ sốt ruột nhào tới lấy tay che cái miệng của anh.

Hoài Cẩm Nam bị cô nhào tới như vậy liền ngã xuống chính xác mà nói là bị cô đè dưới thân thể.

Tịnh Kỳ tức giận nhìn anh, cũng chưa phát hiện toàn bộ sau lưng

mình đều lộ ra không khí, đương nhiên cũng lộ ra dưới ánh mắt của Hoài Cẩm Nam.

Hoài Cẩm Nam buồn cười nhìn cô thờ phì phì, không buông tha cơ hội tốt ăn đậu hủ này, vươn tay phủ trên mông cô vừa trắng vừa mềm.

Tịnh Kỳ cứng đờ nhìn lại chỉ nhìn thấy một đôi tay đặt ở trên mông cô, cảm giác không phải là bình thường.

Hoài Cẩm Nam thu ngón tay bấm một cái ở trên mông cô.

"Anh..." Tịnh Kỳ lập tức như bị giật điện lật xuống người anh.

Hoài Cẩm Nam không cho cô cơ hội xoay người trực tiếp đè cô ở dưới thân thể.

Tịnh Kỳ vẻ mặt trêu tức của anh, thất bại há mồm cắn lên vai anh.

"Tức giận?" Hoài Cẩm Nam sừng sốt cúi người hôn một cái ở trên môi cô.

"Anh bắt nạt em." Tịnh Kỳ nói

Hoài Cẩm Nam lật xuống người cô, lấy một nửa chăn bị xé phủ lên người cô.

Tịnh Kỳ hờn dỗi quay lưng lại không để ý anh.

Hoài Cẩm Nam ôm cô từ phía sau lưng ôm, hiếm khi tốt tính dụ dỗ

"Manh Manh, anh sai rồi."

Tịnh Kỳ hung hăng trừng mắt nhìn anh, tiếp tục làm nũng, trong lòng lại âm thầm cười.

Xem ra anh cũng có ngày này.

"Anh thích em mới khi dễ em hiểu không?" Hoài Cẩm Nam nghĩ nghĩ, hơi không tự nhiên nói.

Tịnh Kỳ ngẩn người quay đầu nhìn anh "Anh thích em?"

"Ừ." Hoài Cẩm Nam nhàn nhạt đáp lời, lần đầu tiên đỏ mặt.

"Thật?" Tịnh Kỳ không xác định hỏi.

"Thật." Hoài Cẩm Nam hôn nhẹ lên trên mặt cô.

Tịnh Kỳ ngơ ngác nhìn anh, không biết nên phản ứng như thế nào.

Cảm giác không thể tin được người đàn ông lạnh nhạt, mặt than như anh cũng sẽ nói những lời này.

Cô còn nghĩ sẽ không bao giờ được nghe cơ.

"Còn em? Thích anh không?." Hoài Cẩm Nam nhàn nhạt hỏi nhưng chỉ có anh biết trong lòng mình có bao nhiêu khẩn trương thậm chí là hơi sợ hãi, nghĩ lại cũng thật là châm chọc, chưa từng có ai bất cứ chuyện gì có thể làm anh sinh ra loại cảm giác tên sợ hãi, chỉ riêng cô có thể.

Đợi một lúc lâu, thấy cô không trả lời cảm xúc của anh bắt đầu chìm dần xuống.

Ngay từ đầu cô cũng không thích cuộc hôn nhân này, những lần trước cô nói thích anh đều là ở trên giường bị ép buộc mà thôi. Hoài Cẩm Nam hơi buông cô ra, anh tinh mắt mà nhận thấy cô gái nhỏ mặt đỏ bừng gật gật đầu.

Hoài Cẩm Nam không kìm được mà hôn lên môi cô.

"Ừm" Tịnh Kỳ kêu một tiếng, nhắm mắt lại ngoan ngoãn ôm cổ anh, dây dưa miệng lưỡi với anh.

Hoài Cẩm Nam nhẹ nhàng vỗ về gò má ửng hồng của cô, trong lòng là thỏa mãn không nói nên lời.

"Ngoan, ngồi dậy ăn chút gì đi." Hoài Cẩm Nam hôn hôn mũi cô, ngồi dậy.

Tịnh Kỳ bực chẵn cũng ngồi dậy.

Hoài Cẩm Nam biết cô ngượng ngùng, xuống giường lấy một bộ quần áo từ trong tủ quần áo đưa cho cô.

"Động tác mau một chút, anh đợi em ở nhà ăn."

"Dạ."

Hoài Cẩm Nam xoay người đi ra ngoài.

Tịnh Kỳ nhìn bóng lưng của anh, ôm bộ áo ngủ lộ ra nụ cười ngây ngô.

Rất nhanh hai tháng đã trôi qua, trong hai tháng này, quan hệ của hai

người tiến triển rất tốt, gần gũi và thân thiết hơn.

Tối nay, hai người sẽ cùng nhau đến nhà cũ, Hoài Bình nói muốn cùng những người trong viện tổ chức bữa tiệc trung thu nên Tịnh Kỳ đến trước còn anh sẽ đến sau.

Khi Tịnh Kỳ đến nơi liền thấy Hồ Hiểu Mai cùng Nghiên Dương ở đó.

Có thể do những việc mà bà đã làm nên Tịnh Kỳ không có cách nào thân thiết với bà.

Hai người luôn cố gắng giữ hòa bình khi gặp mặt, làm người khác thấy hai người hòa hợp nhưng Hoài Cẩm Nam biết tất cả chỉ là mặt ngoài.

Lúc đầu cô khá ngạc nhiên nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại, cô gật đầu chào hỏi rồi đi vào trong nhà.

Nghiên Dương nheo mắt nhìn về phía Tịnh Kỳ, đi theo cô vào trong nhà, thấy cô tươi cười chào hỏi mấy người bên trong.

Nghĩ đến thái độ của họ khi cô bước vào, Nghiên Dương âm thầm khó chịu.

“Tịnh Kỳ, mình có thể nói chuyện với cậu một lát sao?” Cô mỉm cười nhã nhặn.

Tịnh Kỳ nghiêng đầu, suy nghĩ một lát rồi cùng cô ta đi lên sân thượng.

Chỉ thấy Nghiên Dương đưa cho cô một sấp ảnh.

Tịnh Kỳ nhận lấy, xem kĩ từng bức ảnh.

Nghiên Dương thầm quan sát sắc mặt của Tịnh Kỳ vui vẻ khi thấy mặt cô trắng dần.

“Mình... mình... hôm đó...” Cô ta giả vờ ấp úng.

Tịnh Kỳ nhìn những bức ảnh chụp Hoài Cẩm Nam và Nghiên Dương cùng nhau nằm trên một chiếc giường.

Cô định mở miệng nói gì đó thì phía sau vang lên tiếng nói.

“Hai người đang làm gì?”.

Chương 35: 35: Đồ Lưu Manh

Hoài Cẩm Nam vừa đến, tìm mãi không thấy Tịnh Kỳ đâu.

Bà nội thấy anh loay hoay mãi liền nói cô cùng Nghiên Dương lên sân thượng.

Nghĩ đến điều gì đó anh nhanh chóng chạy lên tìm người, từ xa nhìn thấy Tịnh Kỳ cùng Nghiên Dương đang nói chuyện, không hiểu sao anh lại thấy cực bất an nên vội vã tiến đến chỗ hai người. Anh thấy Nghiên Dương đưa cho cô một xấp gì đó, từ khi xem nó sắc mặt cô liền rất khó coi.

Tịnh Kỳ quay lại nhìn anh, hơi hơi mỉm cười.

Nhưng nụ cười này lại làm anh sợ hãi.

Tịnh Kỳ dứt ảnh vào túi, đi về phía anh: “Không có gì cả, chúng ta đi thôi.”

Nghiên Dương thấy thái độ của Tịnh Kỳ liền khó hiểu rất cuộc cô có âm mưu gì.

Nhưng hiện tại Hoài Cẩm Nam ở đây nên cô cũng dám hành động lỗ m ăng.

Hoài Cẩm Nam suy tư nhìn Nghiên Dương, tốt nhất cô ta không nên làm điều gì ảnh hưởng đến tình cảm của anh và Tịnh Kỳ.

Nhìn ánh mắt đáng sợ của anh, Nghiên Dương bất giác co rúm người.

Song nghĩ đến những gì mình sẽ được khi anh quay trở về bên

mình, cô ta đành mặc kệ.

“Sao vậy?” Hoài Cẩm Nam dắt tay cô đi về phía trước.
Tịnh Kỳ không nói gì mà chỉ lắc đầu.

Hoài Cẩm Nam thấy cô không muốn nói liền im lặng.

Hai người cùng nhau đi về phía nhà ăn.

Người ông, bà cụ ở đây rất thích Tịnh Kỳ vì cô thường hay đến thăm và chơi cùng bọn họ.

Khác với những đứa cháu của mình, Tịnh Kỳ lại rất vui vẻ, thoải mái.

Cô không phải đến chơi với họ vì muốn lợi ích từ họ, chỉ đơn giản là cô thích thế.

Trong suốt bữa tiệc, tuy Tịnh Kỳ luôn tỏ ra vui vẻ nhưng anh có thể cảm nhận được cô không vui.

Đúng lúc này, một chiếc xe đang lái vào cổng, người bước xuống xe chính là người lần trước cứu Tịnh Kỳ - Bạch Doanh Trần.
Bạch Doanh Trần nhìn thấy Hoài Cẩm Nam ở đây khá bất ngờ.

Song nhìn thấy Tịnh Kỳ, anh bất giác mỉm cười.

Không ngờ sau lần đó, hai người còn có dịp gặp nhau trong công việc.

Anh không nghĩ tới năng lực của cô lại cao như vậy.

Dáng vẻ xinh đẹp, lại giỏi giang thực sự rất có sức hút với người bên cạnh.

“Xin chào!” Lại gần hai người, Bạch Doanh Trần liền giơ tay chào hỏi cô.

“Hân hạnh” Tịnh Kỳ mỉm cười đáp lại.

Hoài Cẩm Nam hơi khó chịu khi thấy cô có thái độ hòa nhã với Bạch Doanh Trần, qua việc hai người trò chuyện anh phát hiện Tịnh Kỳ và

Bạch Doanh Trần đang làm chung một dự án.

Điều khiến anh khó chịu là cô không hề nói với anh, thành ra trong lòng ai cũng có tâm trạng nên không hề nói chuyện.

Đợi sau khi, Bạch Doanh Trần rời đi, anh liền bắt lấy tay cô kéo ra khỏi bữa tiệc, đi lên trên lầu ba, hai tay Tịnh Kỳ trực tiếp kéo cánh tay của anh, khó hiểu trước hành động của anh.

"Anh làm sao vậy, buông em ra." Cô cố gắng tránh thoát anh, song Hoài Cẩm Nam làm sao có thể để cho cô được như ý nguyện.

Hai người giống như đang đấu sức, cô càng giãy giụa, anh càng tăng sức lực, nhưng lại sợ làm cô bị thương.

Vì thế, Hoài Cẩm Nam đành chịu thua mà nói lỏng tay.

Chỉ là không nghĩ tới lúc đó Tịnh Kỳ đang dùng lực kéo mạnh nên trong lúc nhất thời cô mất trọng tâm, hai chân không yên lão đảo mấy cái, rồi ngã ra đằng sau.

Chỉ là, khi anh nhận thấy tình huống muốn kéo lại thì đã muộn.

Cánh tay anh chưa kịp đến sau lưng thì thân thể cô đã chạm vào chiếc cột trang trí bằng sắt ở phía sau.

Ngay sau đó eo Tịnh Kỳ truyền đến một hồi đau nhức kịch liệt, va chạm này khiến sắc mặt của cô trở nên trắng bệch, hai chân không có lực chống đỡ, thân thể chậm rãi trượt xuống từ từ.

Cảm thấy giống như eo sắp đứt, cô cố ấn môi dưới giống như cố gắng nhẫn nại để mình không kêu ra những tiếng đau đớn, Hoài Cẩm Nam vọt tới trước mặt cô, muốn xem cô có bị thương chỗ nào không?.

"Tịnh Kỳ?"

"Tránh ra! Đừng đụng tôi.

"Không muốn để cho anh đụng cô, Tịnh Kỳ đẩy anh ra, đáng tiếc sức lực của cô không bằng anh, nên chẳng có chút cơ hội phản

kháng, anh cứng rắn ôm cô vào trong xe, để cô tựa lưng vào ghế ngồi, vô tình đụng đến vết thương, khiến cô đau đến rên thành tiếng. "Thế nào? Cho anh xem."

Tịnh Kỳ lui về phía sau, đỡ lấy sống lưng đau đến muốn chết, đôi mắt hiện lên tầng nước mắt.

"Nghe lời! Đừng động!" Hoài Cẩm Nam nhìn sắc mặt tái nhợt của Tịnh Kỳ, lại nhìn đến hai tay đang vịn lấy lưng của cô, không để ý đến sự phản kháng của cô, bế thốc cô lên, mở phòng, đặt cô nằm lên giường.

Đau đớn khiến Tịnh Kỳ không có bao nhiêu hơi sức phản kháng nữa, thân thể nhỏ bé liền nằm xuống, bên hông vẫn truyền tới đau đớn, Tịnh Kỳ đau đến toát mồ hôi lạnh.

Hoài Cẩm Nam tháo cà vạt ra, cởi nút hai tay áo xuống.

Nghiêng người sang người cô, anh cầm lấy cổ tay cô, muốn kéo khóa váy của cô xuống: "Cho anh xem một chút."

"Không cần.

.

.

.

.

." Tịnh Kỳ đưa tay ngăn lại.

"Đau đến sắc mặt trắng bệch như thế rồi, còn nói không cần.

Em không được động đây, anh nhìn hông em một cái, anh sợ thương tổn đến xương rồi." Hoài Cẩm Nam nhìn cô cố gắng nhịn đau, thiếu chút nữa đã khóc nghẹn ngào, hình như rất đau, trong lòng anh gấp gáp hơn vài phần.

Vừa rồi là anh quá xúc động.

Giống như là đau thật, Tịnh Kỳ không thể cự tuyệt anh nữa, cả người nằm trên ghế ngồi, Hoài Cẩm Nam cởi giày cao gót ra khỏi chân cô, để cho cô nằm ở tư thế thoải mái nhất, sau đó cẩn thận kéo khóa váy của cô xuống

Không dám dùng sức mạnh, sợ lại làm cô đau, chỉ cố gắng cẩn thận cởi áo cô xuống.

Một tiếng mắng thô bạo trong xe, Hoài Cẩm Nam không thể tin được, chỉ va chạm nhẹ như thế, mà đã sưng đỏ còn có máu bầm ứ đọng, tay của anh nhẹ nhàng vuốt ve, sức lực dịu dàng: "Nơi này đau phải không?"

"Đau" Tịnh Kỳ đem cả khuôn mặt chôn vào trong gối.

Đều do anh, không có việc gì lại kéo cô ra ngoài.

Đang yên đang lành lại làm khổ bản thân mình, giờ phút này Tịnh Kỳ vẫn chưa biết anh là do ghen tuông mới làm như vậy.

"Trước tiên anh sẽ lấy nước đá đắp lên vết thương, chờ một chút chúng ta đến bệnh viện kiểm tra." Một mảnh sưng đỏ như sắp rỉ máu, Hoài Cẩm Nam đau lòng, tự trách.

"Không cần, tôi có thể tự mình đi." Mặc dù cô rất hoài nghi việc mình có đứng lên nổi nữa hay không.

Nhưng Tịnh Kỳ vẫn giận anh, cô chưa tức giận thì thôi anh tức cái gì?

"Tự mình còn chưa đi được thế là dám nói sẽ tự đến bệnh viện."

Trong phòng có tủ lạnh, Hoài Cẩm Nam lấy ra một khối nước đá, lúc này mới chú ý tới một mảnh da thịt trắng như tuyết, đường cong mảnh khảnh rơi vào đáy mắt anh, đôi mắt anh trở nên thâm trầm.

"Anh xong chưa?" Thấy mãi anh không có động tĩnh, Tịnh Kỳ quay đầu nhìn lại, thấy ánh mắt anh ngừng ở trên hông cô.

Tịnh Kỳ then quá hóa giận, ném gối về phía anh, miệng hô to: "Đồ lưu manh."

Chương 36: 36: Anh Thật Sự Lừa Dối Cô Sao

"Em đừng động đậy nữa được không, anh còn chưa thoa đá xong?" Thu hồi ánh mắt của mình, không để ý tới phản kháng của cô, bàn tay trực tiếp đè lên hông của cô, tránh động đến vết thương, đem khăn lông bọc khối nước đá lại, nhẹ nhàng đè chúng lên chỗ vết thương.

Đột nhiên truyền đến một cỗ lạnh lẽo khiến cơ thể Tịnh Kỳ cứng người.

"Lạnh!" Không nhịn được giãy dụa mấy cái.

"Nhấn nài một chút, như vậy mới không sưng." Hoài Cẩm Nam đem khăn đè lên chỗ sưng, dùng một tay kéo chăn đắp lên người của cô che lại thân thể trắng nõn kia.

Cơ thể cô, tính cách cô luôn có sự hấp dẫn khó cưỡng với anh. Xong xuôi, anh mới gọi điện thoại cho bác sĩ, may là ông nội vì sức khỏe của bà nên đã thuê sẵn bác sĩ riêng mà trùng hợp nhà người nhà cũng cùng khu nên đỡ phải đưa cô đi bệnh viện.

Không di chuyển nhiều cô sẽ đỡ đau hơn.
Khoảng 10 phút sau, tiếng gõ cửa vang lên.

Hoài Cẩm Nam ra hiệu cho cô nằm im để anh đi mở cửa.

Một vị bác sĩ trung tuổi bước vào, kiểm tra một lát bà ta liền nói:
"Vết thương không quá nghiêm trọng, chỉ là hơi sưng.

Bởi vì chườm đá lạnh đúng lúc, cho nên chỉ cần uống thuốc dự phòng nhiễm trùng nữa, mấy ngày nay tận lực không khom lưng,

cũng sẽ nhanh chóng lành.”

Nói xong bác sĩ liền kê đơn rồi đi ra ngoài.

Nhận lấy đơn thuốc, anh xem qua một lát rồi đưa cho người hầu đi lấy.

Vì không muốn phá hủy bữa tiệc nên Tịnh Kỳ bảo anh đừng kinh động đến ông bà.

Hoài Cẩm Nam suy nghĩ một lúc rồi đồng ý.

"Em nghỉ một lát, anh đi xuống dưới đi." Tịnh Kỳ nghiêng đầu nói với anh.

Thấy anh gật đầu, cô chậm rãi nhắm mắt lại, xoay đầu hướng ra cửa sổ, trên người đang đắp chăn bông ấm áp, sự thoải mái len lỏi khiến cô ngủ thật, có lẽ đã quá mệt mỏi.

Đến khi cô tỉnh lại trời đã chập tối, đưa mắt quan sát khắp mọi nơi, trong căn phòng quen thuộc, chỉ có một mình cô ở đây.

Kéo chăn trên người ra, muốn ngồi dậy, lại phát hiện khi nằm thì hông không đau, nhưng vừa cử động lại động đến chỗ bị thương vì vậy đành phải nằm lại trên giường.

Đưa tay sờ vào chỗ kia, chình như cũng đỡ đi nhiều, nhưng mà vẫn rất đau, chắc phải mấy ngày nữa mới có thể tốt hơn được.

Đúng lúc này, tiếng mở cửa vang lên, Tịnh Kỳ ngó nhìn ra ngoài là Hồ Hiểu Mai và Nghiên Dương đang đỡ bà nội Hoài đi vào phòng.

Cô cố nhồm người dậy nhưng lại đau đến mặt mày đau đến trắng bệch.

"Mau nằm, mau nằm." Bà nội vội vàng nói, Cẩm Nam cũng thật là lại có thể làm con bé bị thương đến như vậy.

Nghiên Dương nhìn Tịnh Kỳ nằm trên giường, nghĩ đến là hai người vì bức ảnh kia mà cãi nhau, cô ta cười thầm trong lòng.

Tịnh Kỳ vừa nhìn đã biết ý nghĩ trong lòng Nghiên Dương nhưng cô không vạch trần, quá mệt mỏi.

"Bà nội, cháu không sao ạ!" Tịnh Kỳ nằm lại chỗ cũ, nhẹ giọng trả lời.

“Thật là yếu ớt, tham gia một bữa tiệc cũng làm mình bị thương.” Hồ Hiểu Mai cau mày nói nhỏ nhưng cũng để tất cả mọi người trong phòng nghe thấy.

“Câm miệng, nếu không biết nói chuyện thì đi ra ngoài.” Vốn là cô con dâu bà khá ưng ý nhưng từ ngày Nghiên Dương trở về bà ta càng làm ba thất vọng.

Sự thông minh, cơ trí của một vị phu nhân cao quý gần như biến mất. “Mẹ...” Hồ Hiểu Mai không tin được bà sẽ làm bà mất mặt như vậy.

Đúng như Nghiên Dương nói Tịnh Kỳ là kẻ xấu, chắc chắn cô ta đã nói gì làm gì để mẹ chồng bà ghét bà.

“Bà nội, dì Hồ chắc chắn là quan tâm Tịnh Kỳ nên mới nói vậy.”

Nghiên Dương vội vàng giảng hòa.

Bà nội Hoài liếc mắt nhìn cô, không hiểu sao Nghiên Dương lại cảm thấy bà có thể nhìn thấu tâm tư của cô vậy.

“Việc nhà họ Hoài chúng tôi chưa cần người ngoài lên tiếng.” Thái độ nghiêm túc của bà làm mọi người không dám thờ ơ, Tịnh Kỳ thấy vậy liền ôm cánh tay bà làm nũng.

Một lúc sau, không khí cũng vui vẻ trở lại.

Qua một lúc, mọi người cũng cùng nhau đi ra ngoài.

Trước khi bước qua ngưỡng cửa, Hồ Hiểu Mai quay lại nhìn Tịnh Kỳ bằng ánh mắt ác độc.

Bà ta phải ngăn cản cô bước chân vào cái nhà này.

Vừa hay, Tịnh Kỳ bắt gặp ánh mắt bà, cô đột nhiên có chút chán nản.

Cho tới lúc, mọi người đi hết ra ngoài, cô mới lấy điện thoại gọi cho một ai đó.

“Giúp tôi điều tra chuyện này.”

“Được”

Vì là bị thương ở eo nên Hoài Cẩm Nam và Tịnh Kỳ vẫn luôn ở nhà cũ.

Anh nhận thấy từ hôm đó đến giờ, tâm tình của Tịnh Kỳ vẫn thật không tốt, vô cùng không tốt.

Tuy nhiên khi anh hỏi cô lại không trả lời.

Tịnh Kỳ vốn tưởng rằng mình đối với chuyện này có thể bàng quang, nhưng từ tối hôm đó sau khi về đến nhà, trong đầu cô vẫn là những tấm hình kia.

Sau khi cơm nước xong cô không ở lại phòng khách xem ti vi mà là về phòng xem những bức ảnh kia, ngoài bức ảnh lần trước, còn có bức bọn họ cùng nhau tham gia một tiệc rượu.

Hoài Cẩm Nam mặc bộ vest màu xám đậm cắt may tinh xảo phối hợp với áo sơ mi trắng cùng cà vạt màu xám tro trông đẹp trai đến bức người, nhìn qua so với những người đàn ông trong tiệc rượu đều muốn hấp dẫn ánh mắt của mọi người hơn.

Còn Nghiên Dương lại mặc một bộ đồ dạ hội cao cấp khoét chữ V hở ngực, cả người đều rất hấp dẫn gợi cảm, cô ta đang kéo cánh tay của Hoài Cẩm Nam, cười rạng rỡ.

Hai người thật là cùng một chỗ sao? Anh thật sự lừa dối cô sao? Thật sự là khó có thể tưởng tượng được!

Đúng vậy, nhìn thấy anh và người phụ nữ khác thân cận như vậy, cô thấy rất đau lòng! Một lần kia, không nghĩ đến có thể đả thương cô lâu như vậy.

Thì ra là trong thế giới tình cảm cô chính là người nhát gan nhất. Nhát gan đến nỗi vừa đụng đến chỉ biết lui về phía sau co người lại.

Cô lại nghĩ đến việc anh cười với Nghiên Dương, nghĩ tới việc anh ôm eo của cô ta, cùng cô ta làm những việc anh làm với mình.

Tịnh Kỳ liền bực bội.

Đúng lúc này chuông điện thoại của cô reo lên, là Nghiên Dương.

Ánh mắt cô trở nên thâm thúy, cô chơi cùng cô ta vậy.

“Tịnh Kỳ, chúng ta gặp nhau nói chuyện được chứ?” Nghiên Dương

vừa lắc ly rượu đỏ vừa nhìn làn người qua lại bên dưới.

Đã từng cô và Tịnh Kỳ, Nghiên Dương là bộ ba Thanh Hoa nổi tiếng, nhưng Tịnh Kỳ lại được mọi người ưu ái hơn cô ta.

Dù cô ta có làm thế nào cũng không vượt qua được Tịnh Kỳ, dẫn đến cô ta phải làm việc đó.

Lần đó cô ta thua nhưng lần này cô ta sẽ để Tịnh Kỳ nếm thử mùi đau khổ.

“Tôi nghĩ chúng ta không có gì để nói với nhau.” Tịnh Kỳ bình tĩnh đáp lại.

“Cậu không muốn biết về... đêm hôm đó sao?” Nghiên Dương cười nhẹ.

Đúng lúc này bên đầu dây của Nghiên Dương có tiếng mở cửa, lọt vào tai cô là giọng nói ngọt ngào của Nghiên Dương.

“Anh đến rồi!”

“Ừ” Tiếng đáp lại kia vắng vắng trong đầu Tịnh Kỳ, mãi không tiêu tan..

Chương 37: 37: Ảo Tưởng

Tịnh Kỳ như không tin vào tai mình, nhìn điện thoại đã tắt từ lâu, cô thần thờ cho đến khi đèn trong phòng bật sáng.

Tịnh Kỳ như bật mở công tắc, quay lại nhìn vào Hoài Cẩm Nam lúc này vô cùng đẹp trai, gọng kính vàng tri thức.

“Hoàn mỹ” là hai từ để nói về Hoài Cẩm Nam, nhưng đều cô không ngờ là anh hoàn mỹ trong cả việc lừa dối cô.

“Sao muộn vậy còn chưa ngủ?” Anh đi đến bên người cô, nhẹ giọng hỏi.

Dạo gần đây thái độ của cô rất khác, nó làm anh cực kì khó chịu và lo lắng.

Tịnh Kỳ không trả lời, chỉ nhìn thẳng vào anh, quan sát tỉ mỉ.

Bỗng cô mỉm cười, nụ cười nhợt nhạt mang theo sự yếu ớt.

“Em không buồn ngủ lắm.” Nghĩ một lúc cô nói tiếp: “Mai em muốn về nhà.”

Hoài Cẩm Nam nghĩ đến vết thương của cô đã đỡ, cũng như ở đây cô cũng không thoải mái với mẹ anh nên gật đầu đồng ý.

Hóa ra từ khi Tịnh Kỳ ở đây dưỡng bệnh, Hồ Hiểu Mai cũng ở đây.

Có điều không phải là để quan tâm cô mà là canh chừng cô tìm Hoài Cẩm Nam.

Tịnh Kỳ đứng dậy đi đến gần ban công, nhìn màn đêm tối mịt.

Cô không quay người lại mà nói: “Anh ăn cơm chưa?”

“Anh chưa.” Hoài Cẩm Nam trả lời

“VẬY anh đi tắm đi rồi xuống lầu ăn cơm.” Tịnh Kỳ đáp, trong lòng lại có đáp án cho câu hỏi của Nghiên Dương, xem ra cô cần gặp mặt nói chuyện với cô ta một chuyến.

“ĐƯỢC.” Anh vào phòng lấy quần áo rồi đi vào phòng tắm.

Tịnh Kỳ nhìn cửa phòng khép lại, nhỏ giọng thì thầm “Hoài Cẩm Nam mong anh sẽ không làm tôi thất vọng.” Cô đi xuống phòng khách mọi người đều đã ngủ, cô liền nấu cho anh một bát mì cùng với một đũa há cảo hấp.

Song xuôi, cô ngồi trên bàn đợi anh.

ĐƯỢC một lát anh từ trên lầu đi xuống, thấy cô lẳng lặng ngồi trên bàn đợi mình, anh mỉm cười.

Có lẽ đây chính là cảm giác mà anh chờ mong, một mái nhà hạnh phúc.

Nhưng anh không hề biết những câu trả lời sau đây của anh sẽ phá hủy điều anh chờ mong.

“Mau lại đâu không sẽ nguội mất.” Cô gọi anh.

Hoài Cẩm Nam đi đến, thấy cô làm món mình thích liền mỉm cười, cô nấu ăn rất ngon nhưng lại ít khi nấu.

Cô nói nấu nhiều sẽ làm da tay cô bị thương, song chỉ cần anh muốn ăn cô đều thỏa mãn anh.

“Em cũng ăn” Anh dùng bát nhỏ gấp mì cho cô.

Tịnh Kỳ không từ chối.

Hai người vừa nói cười vừa ăn uống không khí thật hài hòa.

Vì vẫn ở nhà cũ nên hai người ngủ chung phòng, nằm trên giường do lưng cô vẫn chưa khỏi hẳn chỉ có thể nằm ngang.

Nhìn lên trần nhà, cô mở miệng hỏi: “Cẩm Nam, anh chưa từng nói dối em đúng không?”

Nghe cô nói vậy, Hoài Cẩm Nam quay đầu lại.

“Chưa từng.” Ngủ điệu chắc chắn, làm người nghe tin là thật.
“Vậy được rồi! Ngủ ngon!” Tịnh Kỳ nhìn về phía anh cười sáng lạn, chúc ngủ ngon song liền nhắm mắt lại.

Hoài Cẩm Nam rướn người hôn lên trán cô.

“Ngủ ngon.”

Nghiên Dương nhìn cô gái đối diện, trên người mặc bộ váy màu kem, hơi rộng mang lại cho người nhìn cảm giác thoải mái.

Gương mặt trang điểm nhẹ nhàng, đôi mắt to sáng người, mái tóc buộc cao để lộ vầng trán rộng.

Trên người toát ra hương vị phụ nữ thật khiến người khác say mê.

Nhưng như vậy thì sao người đàn ông của cô ta vẫn bị cô bắt giữ.

“Tịnh Kỳ, đã lâu hai chúng ta mới được ngồi lại trò chuyện với nhau như vậy?”

“Có gì mau nói đi.”

“Sao lại vội vã như vậy, chúng ta từ từ nói.” Nghiên Dương mỉm cười, làm sao bây giờ nhìn khuôn mặt nhỏ này chuẩn bị phải đau khổ sao cô vui vẻ như vậy cơ chứ.

Tịnh Kỳ nhàn nhạt nhìn cô ta, ánh mắt lại sâu thẳm.

Nghiên Dương chán ghét vẻ mặt này của cô, giống hệt năm đó khi Tịnh Kỳ bị hãm hại.

Tất cả trước mặt cô đều trò đùa, như con khỉ mua vui.

Cô ta nhìn không được ném xấp ảnh lên trên bàn, những bức ảnh rải rác ra đa phần đều là những bức ảnh trần của cô ta và Hoài Cẩm Nam.

Tịnh Kỳ nhẹ nhàng cầm những bức ảnh đó lên, bằng kiến thức mà cô biết đây đều là ảnh thật không cắt ghép.

Hoài Cẩm Nam hai mắt nhắm nghiền ôm lấy Nghiên Dương, xem ra người chụp là Nghiên Dương.

“Cậu biết hôm đó là hôm nào không?” Giọng điệu trêu chọc, vui vẻ cô ta nhìn chăm chăm Tịnh Kỳ.

Không đợi cô trả lời cô ta liền đứng lên, ghé sát tai cô nói: “Chính là ngày kỷ sinh nhật của mẹ cậu.

Đêm đó anh ấy thực sự rất tuyệt.”

Trong lòng Tịnh Kỳ đã biến hóa nghiêng trời lệch đất, song ngoài mặt cô lại không thể hiện.

Dù đã lường trước nhưng sao đau lòng quá! Vừa đem tim ra mà đã bị chém cho tả tơi rồi.

“À! Còn cái này nữa.” Vừa nói cô ta vừa lấy trong túi ra một bút ghi âm, Nghiên Dương ấn mở rồi đặt nó lên bàn.

Rất nhanh bên trong truyền đến tiếng th ở dốc của người đàn ông, tiếng nũng nịu của người phụ nữ.

Đều là người từng trải, cả hai đều biết họ đang làm gì.

Nghe tiếng th ở dốc này, Nghiên Dương âm thầm đồ mặt, hôm đó anh thực sự làm cô mệt muốn chết nhưng lại cũng rất thỏa mãn.

“Anh Cẩm Nam nhẹ chút.” Người con gái khóc than nhẹ.

“Nhẹ thì em sẽ thích sao? Dương Dương, anh chỉ yêu em.” Người đàn ông âm trầm đáp lại.

Tịnh Kỳ nhú mày, không hiểu sao cô lại cảm thấy người đàn ông này không phải là anh.

Nhưng đêm đó anh đúng là cả đêm không về, sáng hôm sau cô hỏi cũng chỉ ậm ừ cho qua chuyện.

Nghiên Dương thấy vẻ mặt của Tịnh Kỳ thì càng vui vẻ, đoạn sau càng đặc sắc, thật chờ mong thái độ của cô ta.

“Anh yêu em hay em Tịnh Kỳ?”

“Tịnh Kỳ? Cô ta là ai? Ở trên giường của anh còn nhắc đến người khác.

Xem ra anh vẫn chưa đủ mạnh.”

“Ừm... đủ... đủ.” Nghiên Dương nhẹ giọng rên ngán đáp lại.

Nghi ngờ trong lòng của Tịnh Kỳ càng dâng lên.

Nghiên Dương tắt máy ghi âm, cười thầm trong lòng.

Tôi nhất định sẽ trở thành Hoài thiếu phu nhân, lúc đó cô nhất định phải trả giá vì những gì mình đã gây ra.

Cô ta ngoan độc nghĩ.

“Nếu cậu không tin có thể đến khách sạn Hải Vương điều tra, mình nghĩ với năng lực của cậu thì việc này không khó chứ?” Giọng điệu đầy thách thức và khinh thường.

“Ha ha ha.” Tịnh Kỳ cười lớn, ý cười ngạo mạn không dấu được trên môi, lắc nhẹ đầu.

Cô giơ tay nâng cằm của Nghiên Dương, thì thầm: “Rốt cuộc là ai cho cô tự tin, cô nghĩ tôi là cô, sẽ vì một người đàn ông mà đau khổ.”

“Quá ảo tưởng rồi.” Vừa nói ngón tay vừa siết chặt làm cằm của Nghiên Dương đỏ lên.

Đau đớn làm Nghiên Dương phải hất văng tay của Tịnh Kỳ ra, ánh mắt căm ghét nhìn chằm chằm mọi sự thay đổi dù là nhỏ nhất trên mặt của Tịnh Kỳ: “Tịnh Kỳ, cô không cần ngạo mạn.

Cô không nghe anh ấy nói gì sao? Người anh ấy yêu là tôi.

Còn cô...” Cô ta nhếch mép, cười khẩy.

Tịnh Kỳ không ngần ngại đối diện với cô ta, cho dù là thật cô cũng không cho phép bản thân yếu đuối.

“Ngạo mạn thì sao? Nghiên Dương trừ phi tôi không cần, nếu không cho dù cô có mang một đứa trẻ đến tôi vẫn có biện pháp làm cô không được gặp con cô, vừa không có cửa làm vợ Hoài Cẩm Nam.”

Đúng vậy, chỉ có chuyện cô không cần, một người đàn ông mà thôi.

“Cô... cô... cô.” Nghiên Dương đỏ bừng mặt.

Một dòng nước từ đầu cô ta chảy xuống, thấm vào chiếc váy trắng cô ta đang mặc trông vô cùng nhem nhốc.

Ngược mắt nhìn, người trước mặt lại làm cô ta hoảng sợ..

Chương 38: 38: Đã Từng Thân Thiết

Bên này, Lưu Mộng Tuyền vừa vào quán liền thấy Tịnh Kỳ nói chuyện với một ai đó.

Lại gần thì lại nhận ra là người quen cũ, người biến thành tro cô cũng nhận ra.

Lưu Mộng Tuyền tức giận, không ngờ cô ta còn dám xuất hiện. Vừa hay người phục vụ bê nước cam đi qua, cầm lấy một cốc lớn đi thẳng tới trước mặt hai người.

Vì mãi nói chuyện nên hai người không phát hiện ra Lưu Mộng Tuyền.

“Nghiên Dương, sao cô lại xuất hiện ở đây?” Lưu Mộng Tuyền không đợi hai người phản ứng, đen mặt hỏi.

Cô ta quên lời hứa năm đó rồi sao, nếu quên cô cũng không ngại nhắc lại hộ.

“Lưu... Mộng... Tuyền... cô... cô làm cái quái gì vậy?” Nghiên Dương bất chấp tất cả hét ầm lên.

Đây là chiếc váy cô ta mua hơn 1 vạn tệ, nó rất khó làm sạch vậy mà cô ta dám.

Tuy rằng bây giờ số tiền này không lớn với cô ta, song kiếm cũng không dễ dàng.

“Không thấy? Cần tôi nhắc lại cho cô một lần nữa sao?” Từ trên cao nhìn xuống, Lưu Mộng Tuyền lờm cô ta một cái.

Vẫn chưa hả dạ, cô nói tiếp: “Xem ra trí nhớ của cô rất kém nên mới dám xuất hiện ở đây đúng không?” Người phụ nữ trơ trẽn. Nhìn gương mặt này, Lưu Mộng Tuyền lại nhớ đến năm đó.

Ba người là bạn thân, đều là bạn học từ tiểu học đến đại học, quan hệ còn vô cùng thân thiết.

Song giữa đường Lưu Mộng Tuyền chuyển sang đóng phim, nên thời gian đó Tịnh Kỳ và Nghiên Dương đi với nhau như hình với bóng.

Vốn đây sẽ là tình bạn đẹp nếu Nghiên Dương không thích một anh khóa trên, còn nhiệt tình theo đuổi.

Nhưng trớ trêu thay người này lại là một người đàn ông tồi, anh ta hẹn hò cùng Nghiên Dương vì muốn tiền và vì Tịnh Kỳ. Không phải Nghiên Dương không đủ xinh đẹp, cũng không phải anh ta không thích mẫu người như cô ta mà là vì Tịnh Kỳ thông minh hơn Nghiên Dương.

Từ những năm còn học đại học Tịnh Kỳ đã tham gia vào Dương Kỳ, không những thế do thành tích học tập vô cùng xuất sắc nên cô còn là học trò yêu thích của các giáo sư qua kinh tế trường Đại học Thanh Hoa.

Nhưng khi còn học ở Thanh Hoa, Tịnh Kỳ lại không dùng thân phận của tiểu thư nhà giàu nên tên kia mới vừa muốn cặp với Nghiên Dương, vừa muốn sở hữu Tịnh Kỳ.

Ngay từ đầu, Tịnh Kỳ và Lưu Mộng Tuyền đã nói cho Nghiên Dương, song vì sự đố kỵ ăn mòn trong tâm trí từ lâu nên cô ta không tin lời hai người.

Cho đến khi, trong một buổi tiệc người này tán tỉnh một cô gái khác, bị cô ta bắt gặp.

Không chỉ thế vì để leo lên cô gái kia, anh ta không ngần ngại bóc mẽ Nghiên Dương.

Tuy nhiên không biết tâm lý có vấn đề hay sao mà Nghiên Dương đổ hết trách nhiệm lên đầu Tịnh Kỳ.

Trong một cuộc thi biện luận cực kỳ quan trọng, cô ta đã tiết lộ cho phía đối thủ của Tịnh Kỳ ý tưởng của cô ấy.

Nhưng may mắn với bản lĩnh và sự thông minh, Tịnh Kỳ dành chiến thắng.

Song điều này cũng gây ảnh hưởng đến khoa Kinh tế, làm các thầy cô tra ra thủ phạm.

Đáng ra, Tịnh Kỳ sẽ tha thứ cho cô ta nhưng cô ta dám ăn cắp luận văn tốt nghiệp của Tịnh Kỳ.

Vì việc này mà bị Lưu Mộng Tuyền tố cáo trước nhà trường, cũng từ việc này mà phát hiện cô ta từng vì tiền mà phản bội hai người.

Dùng danh nghĩa của hai người để lừa gạt người khác.

Càng không ngờ, năm ba người học cấp ba đó chính cô ta đã làm mẹ kế mình bị xảy thai và vì Tịnh Kỳ đến và đứng ở đầu cầu thang nên bị cô ta lấp liếm vu oan.

Làm Tịnh Kỳ bị ông nội của mình phạt cấm túc một năm không thể đi đâu ngoài đi học.

Chính vì vậy nên khi biết mọi chuyện hai người đã hợp lực làm Nghiên Dương không thể tiếp tục ở trong nước, sau đó một thời gian có tin đồn cô ta sau khi đi Mỹ hẹn hò cùng một thiếu gia nhà giàu nhưng Tịnh Kỳ lại không ngờ đó là Hoài Cẩm Nam.

“Lưu Mộng Tuyền đừng quá đáng, tại sao tôi lại không thể ở đây.”

Nghiên Dương gào lên: “Cô lấy quyền gì không cho tôi ở đây.”

Lưu Mộng Tuyền cười khẩy, lý do sao? Vậy thì cô cho cô ta biết.

“Bốp” một vang giòn giã vang lên.

Mặt của Nghiên Dương lệch sang một bên, rồi nhanh chóng sưng đỏ,

khỏe miệng còn rớm máu, xem ra Mộng Tuyền tát rất mạnh. Tịnh Kỳ thấy vậy liếc Lưu Mộng Tuyền một cái, vừa hay cô ấy cũng quay lại nháy mắt với cô.

Thấy vậy, tâm trạng khó chịu của Tịnh Kỳ giảm hơn phân nửa.

Nghiên Dương nhìn thái độ của hai người càng làm cô ta khó chịu.
“Lưu... Mộng... Tuyền, dám đánh tôi.

Tịnh Kỳ, cô vui vẻ? Bản thân luôn ra vẻ làm người bị hại sau đó lại ngờ người khác đến chùi dít.

Hết Tịnh Dương rồi đến Lưu Mộng Tuyền.”

Lưu Mộng Tuyền khó hiểu nhíu mày, ánh mắt cô lướt qua bàn, đụng phải những tấm ảnh.

“Cô...” Cô không tin vào mắt mình, là Nghiên Dương và Hoài Cẩm Nam hai người này có quan hệ gì? Lưu Mộng Tuyền nhìn về phía Tịnh Kỳ.

“Sao nào, cô thấy chưa? Không phải mẹ của Cẩm Nam từng nói với cô rằng cô chỉ là thể thân của tôi sao?” Nghiên Dương thấy thế liền vô cùng đắc ý, hất cằm.

Tịnh Kỳ cười lớn, cô thật muốn biết trong đầu Nghiên Dương nghĩ gì mà từ đầu tới cuối cô ta luôn cho rằng cô sẽ không thể nào rời xa Hoài Cẩm Nam.

Từ lúc hai người quen nhau đến giờ cũng mới chỉ gần một năm mà thôi.

“Dương Dương...” Tịnh Kỳ nhẹ giọng, giọng nói không chút phập phồng, vô cùng bình tĩnh.

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, hóa ra trời đang mưa nhẹ.

Nghĩ đến điều gì cô nói tiếp: “Cô biết gì không? Đối với những người như tôi tình yêu không phải là tất cả, ngoài tình yêu ra còn rất nhiều thứ đáng để tôi trân trọng.

Mà còn cô... yếu ớt như vậy... tôi nhường cô.” Nhắc nhở năm đó cô ta lấy lí do tự sát ép cô rút đơn kiện.

Không biết vì sao, giây phút Tịnh Kỳ gọi hai chữ “Dương Dương” cô ta có chút đau lòng.

Rõ ràng cô ta là người mà Tịnh Kỳ từng yêu quý, từng đứng trong hàng ngũ người đáng được nằm trong vòng bảo hộ của cô.

Nhưng... tất cả không thể quay trở lại, từ năm năm trước đã không thể quay lại.

“Vậy... cô trả anh Cẩm Nam cho tôi đi.”

Lưu Mộng Tuyên nhìn chăm chăm vào Nghiên Dương, vẫn thật chán ghét như năm nào, đồ không biết xấu hổ.

Đương lúc cô, cho rằng Tịnh Kỳ sẽ mạnh mẽ đáp trả liền nghe cô ấy trả lời: “Được.”.

Chương 39: 39: Đã Lâu Không Chạm Vào Cô

Nghiên Dương và Lưu Mộng Tuyền như không tin vào tai mình, song phản ứng của hai người hoàn toàn trái ngược.

Người vui vẻ, người sững sờ.

“Nhưng... tôi cho thì cô cũng phải có khả năng lấy được.” Tịnh Kỳ đứng lên, mặc áo khoác, lấy túi và kéo Lưu Mộng Tuyền rời đi.

Nghiên Dương nhìn bóng lưng cô cảm tức, nghĩ nghĩ cô ta liền gọi điện cho Hồ Hiểu Mai.

“Dì Hồ, là con.” Giọng nói nũng nịu.

“Thế nào rồi?” Hồ Hiểu Mai gấp gấp hỏi, bà ta thực sự sốt ruột cũng như vô cùng lo sợ Hoài Cẩm Nam và nhà họ Hoài phát hiện ra điều này.

“Thành công rồi dì ạ.

Để bây giờ con đến gặp anh Cẩm Nam.” Vừa rồi cô đã ghi lại câu trả lời của Tịnh Kỳ, một âm mưu nữa lại được chuẩn bị, lần này Hoài Cẩm Nam nhất định sẽ thuộc về cô.

Lưu Mộng Tuyền và Tịnh Kỳ đi ra khỏi quán thì trời đã tạnh mưa, song cũng đã muộn nên quyết định cùng nhau ăn bữa tối vừa hay ai cũng có chuyện không vui, cần người trò chuyện.

Hai người mua bia và đồ nhắm đến bên bờ sông ngòi, rất nhiều người ở đây.

Vừa uống hai người vừa cùng nhau nói về chuyện khi còn nhỏ vui có, buồn có cũng có những lúc cãi nhau.

Thời gian đúng là trôi thật nhanh vậy là đã hai tư năm trôi qua.

"Cậu nhớ không, năm lớp 12 tớ bị thất tình là Tịnh Dương đã an ủi và

chăm sóc tứ cả tối.

Tứ nghi ngờ anh ấy từ khi đó đã thích tứ." Lưu Mộng Tuyền ngà ngà say.

Tên đáng ghét kia, anh ta vẫn chưa đến tìm cô, đã thế còn không gọi điện cho cô.

Đau lòng quá mà!

Tịnh Kỳ nghe vậy vui vẻ cười lớn: "Có mà từ khi đó cậu đã ủ mưu nấu chín anh tứ thì có."

"À mà cậu còn nhớ chúng ta từng có ước mơ thành tuyển thủ game không?"

Lưu Mộng Tuyền cười lớn, ngã lên bờ vai của Tịnh Kỳ.

Ai cũng từng có ước mơ hơi không hiện thực.

"Dạo này cậu và anh hai sao rồi?" Cô quan tâm hỏi.

Lưu Mộng Tuyền nở nụ cười có phần chua xót: "Có lẽ tứ vẫn chưa hiểu hết con người của anh ấy."

"Tứ luôn đứng về phía cậu.

Cũng lắm chia tay là được." Tịnh Kỳ ôm cô vào lòng, nói với Lưu Mộng Tuyền nhưng lại như nói với bản thân mình.

Đến lúc Tịnh Dương và Hoài Cẩm Nam tìm được người thì hai người đã say ngã trái ngã phải.

Xung quanh toàn là vỏ lon, Tịnh Dương đếm sơ sơ đã được gần 20 lon.

Anh bắt lực thờ dài: "Mang người về trước đi!"

Sau đó, mạnh ai nấy làm đem vợ mình về.

"Ai vậy?" Lưu Mộng Tuyền ngơ ngác, ánh mắt ngập nước.

Thấy là Tịnh Dương cô vùng tay ra khỏi anh.

"Tôi không về với quái vật, muốn công chúa...! công chúa." Giương hai tay về phía Tịnh Kỳ, hơi nức nở nói.

Còn Tịnh Kỳ thì lại ngoan ngoãn xua tay: "Không được, vệ sĩ đã đến đón.

Công chúa phải về cung, không ba mẹ sẽ phạt công chúa." Ngón tay thon dài chỉ về phía Hoài Cẩm Nam.

Nghe cuộc đối thoại của hai người, Tịnh Dương và Hoài Cẩm Nam đều không tự giác mỉm cười.

Về đến nhà đã hơn 1 giờ sáng, Hoài Cẩm Nam đưa cô lên phòng, đặt cô lên giường.

Nhìn hai má Tịnh Kỳ bị cồn hun đỏ bừng, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, theo hô hấp của cô, mùi rượu nhạt nhạt lượn lờ trong không khí, quả thật uống không ít.

Hoài Cẩm Nam không vui thờ dài, gơ tay nhẹ nhàng xoa trán cô, ngón cái đặt ở huyệt thái dương mềm nhẹ kìm nén, nhờ động tác của hắn, Tịnh Kỳ chậm rãi yên tĩnh lại, biến thành con mèo nhỏ miệng khẽ kêu.

Hoài Cẩm Nam nhìn chăm chú vào Tịnh Kỳ, gương mặt giãn ra, cũng không còn lãnh đạm, khó gần nhưng cũng không khác gì là bao.

Nếu nhìn kỹ, sẽ còn nhìn ra được vẻ oán niệm, đáng về bây giờ của anh mà bị người ngoài nhìn thấy, khẳng định là dọa một đống người. Ngón tay anh đề ở huyệt thái dương của Tịnh Kỳ một hồi, cũng chậm chậm dời đi, ngón tay dọc theo khuôn mặt cô, dần dần đi xuống, cuối cùng dừng lại ở trên đôi môi khẽ nhếch của cô, tinh tế mô tả, nhẹ nhàng vuốt, cảm xúc mềm mại ấm áp đó, liền khiến người đàn ông mê mẩn.

Đã lâu cô không cho anh chạm vào rồi!

Hô hấp Hoài Cẩm Nam dần dần trở nên hỗn loạn, giống như ma quỷ, chậm rãi cúi người, lúc cách môi Tịnh Kỳ chưa đầy một centimet, hơi hơi dừng lại, khoảng cách gần như vậy, hô hấp hai người giằng co nhau, mùi rượu nhạt nhạt hòa với mùi thơm cơ thể đặc trưng của Tịnh Kỳ, chui qua mũi hắn đi vào lồng ngực, lập tức đảo lộn suy nghĩ của anh.

Hoài Cẩm Nam vội vàng hôn lên đôi môi đỏ mọng còn ngọt hơn tường tượng kia, cái gì áp lực, cái gì tự chế, cái gì nhẫn nại, đều ném đi gặp quỷ hết, đôi mắt khát vọng nhìn người phụ nữ này.

Tuy rằng trong tâm muốn thật nhiều, nhưng Hoài Cẩm Nam rất cuộc chỉ nhẹ nhàng hôn, cũng không hôn sâu.

Lúc Hoài Cẩm Nam ngẩng đầu, hô hấp đã trở nên dồn dập không chịu nổi, hít sâu vài lần mới miễn cưỡng bình tĩnh được, yên tĩnh ngồi nhìn nữ nhân không an phận kéo áo ngủ trên giường kia, Hoài Cẩm Nam bất đắc dĩ thở dài, có chút không cam lòng thì thào tự nói: "Khi nào em mới ngoan ngoãn đây?"

Anh bế cô đi vào phòng tắm.

Hơn 1 tiếng sau, Tịnh Kỳ đã mềm mại thơm tho ngủ trên chiếc giường yêu quý, khẽ xoay người, rời khỏi tay anh, đắp miệng ngủ ngon lành.

Đợi một lát thấy cô ngủ sâu, Hoài Cẩm Nam mới tắt đèn rồi đi đến phòng làm việc.

Anh không hề biết khi anh bước ra ngoài, cô gái nhỏ đang nhắm nghiền mắt kia đang yên lặng khóc.

Từng hạt từng hạt không dứt.

Ngày hôm sau khi Tịnh Kỳ tỉnh lại, cảm thấy cả người không thích hợp, đầu vừa đau vừa nặng, thân thể cũng nhẹ nhàng vô lực, khí lực xoay người cũng không có, thật muốn cái gì cũng không quản, nằm ườn mãi mãi ngủ trên cái giường sánh đôi với trời đất, nhưng do đã quen bận rộn, tâm lý tự nhiên lại nghĩ đến chuyện công ty.

Miễn cưỡng khởi động thân mình, trở qua trở lại không tìm thấy máy tính của mình, đành cầm di động gọi cho Linda, bảo cô báo cáo nhật trình hôm nay, không ngờ Linda lại nói không có gì quan trọng.

Tịnh Kỳ suy nghĩ, không đúng, không ngờ Linda cũng có ngày sai lầm nha, rõ ràng hôm nay cô có hẹn gặp mặt Lý tổng, Linda thật bình tĩnh trả lời tối qua cô đã phân phó để chị Vương đi rồi.

Tịnh Kỳ vỗ đầu, nghĩ nghĩ liền nhớ ra.

Cô nói đã biết rồi cúp máy.

Lăn lộn một lúc, thời gian còn khá sớm nên cô quyết định đi ngâm nước nóng một chút rồi mới xuống ăn sáng.

Lúc đi ngang qua phòng làm việc phát hiện Hoài Cẩm Nam còn trong đó, cô muốn vào gọi anh thì đúng lúc anh mở cửa ra ngoài.

Cả hai đều có chút sửng sờ.

"Đã dậy rồi sao?" giọng nói hơi khàn khàn vang lên giúp Tịnh Kỳ lấy lại tinh thần, bỏ tay định gõ cửa xuống, mỉm cười nói: ""Cùng ăn sáng đi!"

Hoài Cẩm Nam không ngờ cô ở bên ngoài, may mắn không va vào cô.

Nắm lấy bàn tay nhỏ bé, xoa nhẹ.

"Đi thôi." Anh đóng lại cửa phòng làm việc, dắt tay cô đi xuống lầu. Đám người hầu nhìn hai người không khỏi cảm thán, tình cảm này thật đáng ngưỡng mộ..

Chương 40: 40: Bắt Gặp

Ăn sáng xong, hai người đều đi đến công ty.

Vứt hết mọi chuyện ra sau đầu, Tịnh Kỳ liền đắm chìm trong công việc, phòng kế hoạch được giao nhiều dự án không nhỏ, tuy rằng dễ dàng xử lý được nhưng yêu cầu của đối phương rất nhiều.

“Chị Tịnh bên phía công ty của Bạch tổng có phải có thù oán với công ty chúng ta không, sao cứ thay đổi ý kiến hoài vậy.” Tiểu Dương Trải qua vài hiệp đàm phán, chịu không nổi hô to.

Tịnh Kỳ lắc đầu không nói gì, cô cũng không hiểu vì sao lại như vậy.

Rõ ràng kế hoạch vô cùng chính chu, khả năng thực thi vô cùng cao mà bên đó mãi không đồng ý.

Mà cô lại không hề đắc tội anh ta, hai người nói chuyện còn khá hợp. “Chỉnh sửa lại tài liệu một lần nữa đi.

Linda em hẹn bên đó trưa nay gặp mặt cho chị.

Nếu lần này không được thì không cần làm nữa.” Tịnh Kỳ đánh dấu lại một số chỗ để sửa, sau đó phân phó Linda gọi điện thoại.

“Vâng” Linda đáp lại.

Hơn mười phút sau, Linda báo bên đó đã đồng ý.

Địa điểm là một nhà hàng theo phong cách Tây Âu, nghĩ muốn làm thành công hợp đồng này, thì phải chiều theo sở thích bên khách, Tịnh Kỳ biết Bạch Doanh Trần thích cơm Tây.

Vị này vài năm trước luôn ở nước ngoài, hẳn là khẩu vị sẽ không dễ

thay đổi.

Tịnh Kỳ dẫn theo Tiểu Dương tới trước.

Lát sau Bạch Doanh Trần cũng mang theo trợ thủ đến.

Hai người vốn không xa lạ nhau, hơn nữa mấy ngày trước, hai người còn gặp mặt.

“Bạch tổng” Tuy trên mặt Tịnh Kỳ lộ ra ý cười, nhưng những ai quen biết cô đều biết, đây tuyệt đối không phải kiểu tươi cười thân mật, Bạch Doanh Trần cũng coi như là người quen, anh ta đương nhiên nhìn ra được.

“Tịnh tiểu thư” Bạch Doanh Trần cười hòa nhã, không phải anh muốn làm khó dễ cô, ai bảo cô là người của Hoài Cẩm Nam cơ chứ.

Hai người lại khách sáo một hồi, sau đó chỉ thấy Tịnh Kỳ đưa phương án cho anh, cười nói: “Bạch tổng, chúng ta vẫn nên giải quyết mấy cái hạng mục chưa thỏa thuận được rồi hẵng ăn cơm, không bữa cơm này ăn không ngon đâu.”

Tiểu Dương nghe xong lời cô nói, ghen cười tới khó chịu.

Chị Tịnh tuyệt quá! Rõ ràng là hẹn người ta tới ăn cơm, lại bày ra thái độ chuyện chưa xong không cho ăn, chị ấy có phải là chuẩn bị nếu đàm phán không được thì không mời cơm.

Bạch Doanh Trần không nói gì, liền biết cô không hề có ý tốt mời anh ta ăn cơm mà.

Vì vậy chuyện ăn cơm đã là chuyện của mấy tiếng sau.

Cuối cùng, nhờ vào tài biện luận và kế hoạch hoàn hảo bên phía Bạch Doanh Trần đành chịu nhượng bộ.

Song xuôi, mọi người bắt đầu dùng cơm, hai bên liền trò chuyện rất vui.

Thương nhân chính là như vậy, chỉ cần có lợi, cho dù năm phút trước có xúc đầu mẻ chân thì vẫn có thể chưng ra vẻ mặt thân thiết tích cực.

“Chuyện hôm đó, tôi vẫn chưa được chính thức cảm ơn anh.

Nay dùng ly rượu này kính Bạch tổng một ly.” Nâng ly rượu, Tịnh Kỳ mỉm cười nhìn về phía anh, giọng nói so với khi nãy thân thiện hơn rất nhiều.

Bạch Doanh Trần nghe vậy liền cười, cả hai đều biết cô nhắc đến chuyện gì.

“Được.” Anh ta cũng nâng ly, hai người uống cạn.

Tiếp đó hai người cùng nhau trò chuyện về công việc.

Bạch Doanh Trần lúc này mới ngạc nhiên hóa ra hai người có nhiều suy nghĩ chung trong việc kinh doanh như vậy.

Anh ta bắt đầu có chút thương thức về cô, có chút tiếc nuối vì gặp cô hơi muộn.

Tiểu Dương ngồi bên cạnh vô cùng cảm thán, đúng là vị thần của phòng kế hoạch nói chuyện luôn linh hoạt như vậy.

Anh ta liền cảm thấy chỉ cần có chị ấy không việc gì không giải quyết được.

Khẽ nhấp một ngụm rượu, đờ đặng quan sát xung quanh, ánh mắt cậu nhìn thấy một người đàn ông đang dùng cơm thoạt nhìn có chút quen quen.

Tiểu Dương híp mắt lại nửa ngày, đột nhiên lại gần Tịnh Kỳ, ghé vào tai cô: “Chị Tịnh, người kia có phải Hoài tổng không?”

Nghe thấy hai chữ Hoài tổng, Tịnh Kỳ liền quay đầu nhìn lại, tầm mắt chuẩn xác rơi về phía góc xa.

Người nọ quả thật là Hoài Cẩm Nam, sau khi xác định được hẳn, phản ứng thứ hai của Tịnh Kỳ là xem hẳn ăn cơm với ai, quả nhiên, lại là Nghiên Dương, không khí giữa hai người không tệ, Nghiên Dương bưng ly rượu, tươi cười ngọt ngào.

Tịnh Kỳ cảm thấy trái tim tựa như ở trên trời, đang mạnh mẽ rơi xuống.

Anh đến đây ăn cơm từ lúc nào? Cô đến đây lâu như vậy, chẳng lẽ anh không nhìn thấy cô sao? Tại sao hai người lại đi ăn với nhau? Sáng nay, anh nói có cuộc hẹn quan trọng là đây sao? Có phải anh...

đã quay lại với Nghiên Dương? Những gì Nghiên Dương nói điều là thật? Vô vàn câu hỏi làm cô thất thần.

“Tiểu Kỳ? Nghĩ gì vậy...” Bạch Doanh Trần thấy cô đột nhiên ngẩn người, liền cười hỏi.

“À, không có gì.”

Đúng lúc này, di động vang lên, cầm lên xem, là Hoài Cẩm Nam gọi đến, Tịnh Kỳ liếc về phía xa, Hoài Cẩm Nam cũng đang nhìn cô, xem ra hẳn đã sớm phát hiện ra cô.

Tiếp điện thoại, liền nghe được người đàn ông nói: “Xong việc thì đi đi.” Anh không thích cô cười nói thân mật với người đàn ông khác đặc biệt là Bạch Doanh Trần.

Ánh mắt anh ta làm anh cảm thấy khó chịu.

Trái tim Tịnh Kỳ lại trầm xuống, có chút không vui.

Đây là chuyện gì đây.

“Đã biết.” Khi cô chuẩn bị cúp điện thoại, đầu dây bên kia vang lên giọng nói: “Anh Cẩm Nam là Tịnh Kỳ sao? Em có thể nói chuyện với cô ấy không?” Nhẹ giọng xin phép, làm người khác không nở từ chối. Hoài Cẩm Nam liếc mắt liền nhìn thấu ý đồ của cô ta.

“Ở nhà đợi anh.” Nói xong liền tắt máy, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Nghiên Dương.

Dù anh không nói gì, chỉ với ánh mắt ấy, Nghiên Dương không tự chủ mà run một chút.

“Em... em chỉ muốn nói chuyện với bạn cũ một chút.”

Hoài Cẩm Nam không trả lời, nếu không phải cô ta nói có chuyện quan trọng liên quan đến Tịnh Kỳ muốn nói với anh.

Anh cũng sẽ không có mặt ở đây.

Tiểu Dương nhìn gương mặt lạnh lùng hơn so với khi nãy của Tịnh Kỳ liền bắt đầu tự trách, đúng là lạnh mồm lạnh miệng, không thấy rõ Hoài tổng ăn cơm với ai, đã bảo chị Tịnh.

Bây giờ thì tốt rồi! Hai người mà cãi nhau là lỗi của anh.

Trong lúc Tiểu Dương đang không ngừng tự trách, Tịnh Kỳ đã cất di động, bữa ăn cũng đã kết thúc, liền nói mấy lời khách khí với Bạch Doanh Trần, hẹn có thời gian thì lại cùng ăn cơm, sau đó đứng dậy tạm biệt.

Thấy Tịnh Kỳ bước nhanh ra ngoài, Tiểu Dương mới phản ứng kịp chạy theo, “Chị ... Chị Tịnh... Đây.”

Tịnh Kỳ bước ra ngoài vài bước, liền mang cặp văn kiện ném cho Tiểu Dương, “Cậu lấy văn kiện về công ty trước, bắt đầu triển khai kế hoạch, tiện thể nói với Linda một tiếng, có chuyện gì gọi cho chị sau.” Nói xong không chờ Tiểu Dương trả lời, liền đi đến bãi đỗ xe.

“Tại sao cô phải ở nhà đợi anh.

Cô không thèm đợi kẻ phản bội, kẻ nói dối.” Nghĩ vậy Tịnh Kỳ càng bực bội hơn, cô lái xe đến tìm Lưu Mộng Tuyền..

Chương 41: 41: Từ Bỏ

Nhưng điều Tịnh Kỳ không ngờ tới là ngày hôm sau khi cô về nhà Hoài Cẩm Nam vẫn chưa về.

Sau đó liên tiếp hai buổi tối, Hoài Cẩm Nam không có về nhà, nhiều nhất cũng chỉ là gọi điện, nhưng không nói nhiều lắm, chỉ vài câu qua loa rồi cúp máy.

Không ngờ hôm nay cùng Lưu Mộng Tuyền và Linda đến Vọng Thư Lâu ăn cơm lại nghe quản lý nói anh ở đây, cô đi qua gặp anh một lát, nhắn lát nữa cùng nhau về nhà.

Tìm được chỗ của Hoài Cẩm Nam, Tịnh Kỳ nâng tay gõ cửa, chờ phục vụ mở cửa, thứ đầu tiên cô nhìn thấy lại là thái độ nhạt nhạt của anh.

Một bàn ăn vài người ngồi rải rác, Tịnh Kỳ quét mắt một vòng.

Bỗng ánh mắt va phải người ngồi bên trái Hoài Cẩm Nam, là Nghiên Dương? Sao cô ta lại ở đây?

Hạt giống nghi ngờ chỉ cần reo xuống, nếu gặp hạn hán khô cằn hay lũ lụt chắc chắn nó sẽ không nảy mầm nhưng chỉ cần người ta cho nó đủ điều kiện nó sẽ sinh sôi nảy nở vô cùng nhanh chóng.

“Sao em lại ở đây?” Hoài Cẩm Nam nhìn thấy Tịnh Kỳ, cũng ngạc nhiên.

“Em và Mộng Tuyền đến đây dùng bữa, nghe nói anh ở đây, nên đến chào hỏi, không quấy rầy mọi người chứ?” Tịnh Kỳ giải thích, cười nhạt.

Hoài Cẩm Nam vẫy tay, mời cô vào, bảo phục vụ thêm ghế bên cạnh, sau đó giới thiệu với cô: “Đây là cục trưởng Phương, kia là bí thư Trần, này là Bạch tổng.” Cuối cùng mới giới thiệu với mọi người: “Đây là vị hôn thê của tôi, Tịnh Kỳ.”

Mấy người ở đây đều có chút ngạc nhiên, không ngờ tiểu trâm châu trong lòng Tịnh gia lại là vị hôn thê của Hoài Cẩm Nam.

Ý cười ban đầu trên mặt họ càng lớn hơn.

Như thế cũng tốt lần hợp tác này sẽ càng thành công.
Riêng chỉ có Bạch Doanh Trần cười nghiền ngẫm, Hoài Cẩm Nam thật thú vị.

Tịnh Kỳ không xuất hiện, thái độ của Nghiên Dương với Hoài tổng, vô cùng thân thiết ái muội, giống như là nữ chủ nhân.

Tuy Hoài Cẩm Nam không biểu hiện hay đối xử gì đặc biệt, nhưng người ngoài nhìn vào lại thấy rõ hai người nhất định có mối quan hệ trên bạn bè.

Đến khi Tịnh Kỳ xuất hiện lại có thái độ như vậy, anh ta lướt qua hai người, ánh mắt như cười như không nhìn về phía Tịnh Kỳ.

“Chúng ta lại gặp nhau.”

“Đúng vậy.” Tịnh Kỳ cười đáp lại.

Ở đây điều là lão hồ ly nhìn bốn người hổ động, liền chuyển từ kính ngạc sang xem diễn kịch.

Hoài Cẩm Nam nắm lấy tay cô, không để ý đến ánh mắt của Bạch Doanh Trần, nghiêng mặt hỏi Tịnh Kỳ, “Ở đây hay về bên kia?”

Tịnh Kỳ cầm lấy cái ly trước mặt cô, cười cười với mấy lão hồ ly:

“Khó có lúc được ngồi cục trưởng và bí thư, em vẫn nên là kính mọi người một ly!” Nói xong liền nâng ly: “Cục trưởng Phương, Bạch Tổng, nghe danh đã lâu, hôm nay có thể gặp mặt, thật sự là vinh hạnh của tôi, tôi đây xin mời các vị một ly.”

Nói xong liền uống cạn.

Hoài Cẩm Nam thấy vậy, nhíu mày không vui, chờ cô ngồi xuống, liền ung dung tịch thu ly rượu của cô.

Mấy người khác thấy hành động của hai người, nhin không được cười: “Xem ra, Hoài tổng rất đau lòng cho Tịnh tiểu thư.”

Nếu để một mình cô uống như vậy thật có lỗi.

Nào tôi cũng kính cô một ly.” Cục trưởng Phương nói.
Nghiên Dương nhìn Tịnh Kỳ chỉ vừa tới đã rất nhanh mà gia nhập bữa cơm, âm thầm bực bội.

Cô nhớ tửu lượng của Tịnh Kỳ không cao.
“Tịnh Kỳ, tôi mời cô một ly.

Không ngờ cô là vị hôn thê của Cẩm Nam ca.” Giọng nói mơ màng khiến người ta suy nghĩ sâu xa.
Tịnh Kỳ nhìn cô ta, nở nụ cười.

Vì ly rượu của cô, Hoài Cẩm Nam đã lấy nên cô đành cầm lấy ly rượu của anh.

“Đúng vậy, tôi là vị hôn thê của anh ấy, chúc cô cũng nhanh chóng tìm được vị hôn thê của mình.” Uống xong liền ngồi xuống bên cạnh Hoài Cẩm Nam.

Anh múc một chén canh cải nhỏ cho Tịnh Kỳ, quay đầu chậm rãi nói với trợ lý của mình: “Nghe nói tửu lượng cục trưởng Phương và Bạch tổng vô cùng cao, cả hai đều chưa có địch thủ.”

Bí thư Trần và trợ lý ngồi cạnh nghe ám hiệu của Hoài Cẩm Nam, lập tức xông vào cùng nhau mời rượu hai người bọn họ.

Vì thế đồ ăn còn chưa dọn lên, họ đã lục đục thay phiên nhau đi ra ngoài.

Tịnh Kỳ buồn cười nhìn Hoài Cẩm Nam, người này nói một câu liền khiến người khác phải đứng dậy, đúng là giỏi giao tiếp.

Cô uống xong chén canh nhỏ, liền đứng dậy tạm biệt.

Trước khi đi cô cũng không hề cùng Hoài Cẩm Nam nói muốn anh về nhà tối nay.

Anh cũng không hề biết đêm hôm đó, Tịnh Kỳ uống say đã cùng Lưu Mộ Dung Tuyên nói những gì, cũng không biết cuộc gặp gỡ bất ngờ hôm nay quyết định mối quan hệ sau này của hai người

Mọi người biết được cô còn có bạn chờ cách vách nên không giữ lại, còn nói lần sau Hoài Cẩm Nam mời khách, nhất định phải dẫn theo cô.

Tịnh Kỳ cười rời khỏi phòng, trước khi đi cũng chưa từng liếc Nghiên Dương một cái.

Nghiên Dương như một người tàng hình, vẻ mặt vẫn bình tĩnh, tối nay nếu không phải Bạch Doanh Trần nhắc tới cô, Hoài Cẩm Nam chắc chắn sẽ không gọi cô ta tới.

Vốn tưởng rằng sẽ là cơ hội tốt nói chuyện với Hoài Cẩm Nam cũng như hoàn thành mục tiêu đêm hôm đó, ai ngờ Tịnh Kỳ xuất hiện, phá hỏng tất cả kế hoạch.

Vừa rời Hoài Cẩm Nam cưng chiều Tịnh Kỳ, chỉ cần có mắt ai cũng thấy được, huống gì Nghiên Dương ngồi bên cạnh bọn họ, cô ta cảm thấy bản thân giống như muốn giết chết Tịnh Kỳ, đặc biệt là khi ánh mắt bí ẩn của cục trưởng Phương nhìn về phía cô ta.

“Hoài tổng, đây là cậu không đúng rồi, lần sau nên mang Tịnh tiểu thư đến giao lưu nhiều hơn, cậu không thể lại giấu một viên bảo thạch quá kĩ như vậy.

Sẽ làm mai một nó.” Cục trưởng Phương uống rượu đầy bụng, liền buông mấy lời.

“Diện mạo tốt, có năng lực, nếu tôi có vợ như vậy tôi cũng giấu, không cho mấy người thấy đâu.” Bạch Doanh Trần cười đáp, ánh mắt cố ý hay vô tình đều nhìn về phía Nghiên Dương và Hoài Cẩm Nam.

Hoài Cẩm Nam biểu tình nhạt nhạt, ánh mắt che đi ý cười, tùy ý bọn họ chế giễu một lúc mới mở miệng: “Nói chuyện chính đi.”

Tịnh Kỳ trở lại ghế, Linda và Lưu Mộng Tuyền đã ăn được một lúc, thấy cô về, đều buông bát đĩa cùng nhìn cô.

Lưu Mộng Tuyền cẩn thận quan sát nàng, phát hiện có gì đó không ổn, mở miệng hỏi: “Sao về nhanh vậy?”

Tịnh Kỳ ngồi vào ghế, cầm lấy đĩa gấp đồ ăn, vừa ăn vừa nói:

“Người ta đang bàn chuyện, mình không muốn quấy rầy.”

Linda chớp ánh mắt nhìn cô, lắc đầu: “Không đúng, hai má đỏ ửng,

mắt lộ hung quang, khăng định có chuyện, chị mau khai đi.”

“Đỏ mặt là vì vừa rồi bụng rỗng mà phải uống ly rượu, mắt lộ hung quang là vì đồ ăn tôi thích đều bị cô ăn hết rồi, hung quang này là nhắm vào cô đó!” Tịnh Kỳ giải thích xong, mắt phóng dao về phía Linda.

Linda rụt cổ, cười làm lành: “Có phải mình em đâu, chị Tuyền cũng ăn mà.”

“Còn nói...” Tịnh Kỳ giả bộ muốn gõ lên đầu Linda, bị Lưu Mộng Tuyền ngăn lại.

“Được rồi, đừng ức hiếp em ấy, nhanh ăn đi.”

Tịnh Kỳ ăn mấy muỗng cơm, bắt đầu giúp Lưu Mộng Tuyền lột tôm,

“Vừa rồi ở bên đó, mình thấy Nghiên Dương.”

“Cái gì, đúng là âm hồn bất tán.” Lưu Mộng Tuyền đứng lên định đi sang bên đó nhưng bị Tịnh Kỳ kéo lại.

Cô khó hiểu.

“Không cần thiết rồi.” Giọng nói nhẹ nhàng như từ bỏ một thứ gì đó.

“Nào, mau ăn đi.”

Chương 42: 42: Giải Quyết Phong Bác Thần

Ăn cơm xong Tịnh Kỳ đưa Lưu Mộng Tuyền và Linda về rồi lái xe về nhà họ Tịnh, cô không muốn về ngôi nhà kia.

"Tiểu thư." Dì Trương vui mừng khi thấy cô.

Tịnh Kỳ gật đầu đáp lại, chào hỏi bà.

Nhìn một vòng không thấy mọi người đâu.

Dì Trương thấy vậy liền nói với cô: "Lão gia, phu nhân và thiếu gia đi dự tiệc đều chưa về."

Tiểu thư có muốn dùng bữa trước không ạ?"

"Không cần, cháu ăn rồi."

Vậy cháu đi lên phòng trước.

Bao giờ họ về thì dì gọi cháu nhé."

"Vâng" Dì Trương đáp.

Nghe được dì ấy đồng ý, cô đi lên lầu, mở cửa, căn phòng vẫn y như khi cô chưa giờ đi.

Cười khẽ một tiếng, Tịnh Kỳ lấy khăn tắm rồi đi vào phòng tắm.

Tịnh Kỳ ngâm mình trong bồn tắm thơm nức mùi sữa bò, nhìn về phía bóng đèn trên trần nhà.

Trong đầu hiện ra khung cảnh anh cùng cô ta tình tứ, cô liền cảm thấy đau nhói trong tim.

Nghĩ nghĩ liền không biết bản thân ngủ lúc nào, đến khi tỉnh lại đã thấy nằm ở trên giường.

Cô mở mắt nhìn vẫn là phòng cô, chắc là mẹ cô bảo người hầu bế cô vào.

Đúng lúc này, cửa phòng được mở ra, Tịnh Kỳ quay đầu nhìn lại, là Hoài Cẩm Nam.

Thấy anh, cô hơi ngạc nhiên, không phải là ở chung với Nghiên Dương sao.

Mà anh đến đây cũng tốt, cô đỡ phải hẹn anh.

Một đêm, Tịnh Kỳ cuối cùng cũng đưa ra quyết định. Hoài Cẩm Nam nhìn dáng vẻ của cô cảm thấy hơi buồn cười.

Mấy ngày này anh bận xử lí việc của Phong Bác Thần.

Chuyện lần trước anh vẫn còn chưa giải quyết xong.

Nhớ đến lời anh ta nói hôm nay, Hoài Cẩm Nam có chút lo lắng về việc mình đã làm, song anh biết nhất định Tịnh Kỳ sẽ tha thứ nên anh vẫn quyết định không nói cho cô.

Phong Bác Thần nhìn người đàn ông trước mặt, ung dung nói:

“Không biết Hoài tổng hẹn tôi có chuyện gì?”

“Tôi nghĩ anh rõ hơn tôi.” Hoài Cẩm Nam ném lên trên bàn xấp ảnh liên quan đến tối hôm đó anh ta hãm hại Tịnh Kỳ.

Anh ta cầm lên những bức ảnh biết rõ đây là chuyện sớm muộn mà thôi.

Ba anh ta hôm nay đã cảnh cáo anh ta rồi.

“Không phải hôm đó tôi đã cảnh cáo anh đừng nên động vào cô ấy sao?” Giọng nói nhàn nhạt nhưng lại khiến người nghe sồn gai ốc.

“Đừng nói nhiều làm gì? Rốt cuộc làm sao các người mới tha cho Phong Diên?” Phong Diên là công ty nhà họ Phong mở đường vào Nam Kinh.

Nghĩ đến mấy ngày gần đây công ty nhà anh luôn bị Bác Dương và Dương Kỳ trong sáng ngoài tối gây khó dễ, đỉnh điểm và trong hạng mục đấu thầu vừa rồi.

Phong Diên đã mất hơn 3 tỷ vào trong cuộc đấu thầu cuối cùng thu về một mảnh đất chết.

Vì việc này mà ba của anh ta đã phải nhập viện, không phải tài chính của Phong Diên không đáp ứng được mà là Phong Diên vừa mới đầu tư vào trong nước còn định cấm rễ ở đây chưa có dấu mốc đã gặp phải hòn đá to như vậy.

Phong Bác Thần biết nhất định bọn họ đã biết chuyện đêm đó và đang trả thù anh.

Chỉ là anh ta không ngờ nhà họ Tịnh lại tuyệt tình như vậy.

Tuy biết, Ninh Cẩm đã bị Tịnh Dương xử trí không thể quay lại giới giải trí.

Ngoài ra anh ta còn không nể nang tình thân còn khiến công ty của Ninh Ân phải đứng trên bờ vực phá sản.

Nhưng anh ta vẫn không ngờ được, Tịnh gia coi trọng Tịnh Kỳ như vậy.

“Ha ha tha cho các người, anh thật biết kể chuyện cười.”

Dáng vẻ khinh thường, ghét bỏ của anh là Phong Bác Thần mất hết lí trí: “Ít nhất đêm đó tôi và cô ấy rất vui vẻ.

Cho dù không thể gây dựng được ở Nam Kinh tôi cũng có thể gây dựng ở nơi khác.” Bỗng Phong Bác Thần có chút hối hận hôm đó đã bỏ qua cho Tịnh Kỳ.

Đáng lẽ anh ta không nên mềm lòng.

Thực ra sâu trong bản chất Phong Bác Thần là một người ích kỉ, khi còn nhỏ đã bộc lộ sẵn chẳng qua là do vẻ bề ngoài của anh ta làm người ta xem nhẹ điều này.

“Anh chắc chắn sao? Xem ra anh thực sự đã quên đêm đó xảy ra những gì.” Hoài Cẩm Nam bình tĩnh đáp lại, trừ khi đối mặt với Tịnh Kỳ còn lại rất ít chuyện có thể làm anh mất khống chế.

“Hoài Cẩm Nam anh đừng nên đặc ý nên nhớ rằng tôi quen Tịnh Kỳ đã hơn 20 năm.

Nếu năm đó tôi không rời đi, anh nghĩ bản thân mình còn có cơ hội xuất hiện trước mặt cô ấy sao?” Phong Bác Thần rống to.

Hoài Cẩm Nam lạnh lẽo nhìn anh ta như xác chết, cảm thấy lời anh ta nói có chút buồn cười.

“Phong thiếu gia, có lẽ anh đã nhầm.

Nếu cô ấy thực sự thích anh thì đã không đợi lâu như vậy.

Mà nói trắng ra tính cách của cô ấy ra sao anh còn hiểu rõ hơn tôi.”

“Hoài Cẩm Nam, nhưng anh cũng đừng quên chuyện anh và Nghiên Dương đã bay đầy trời nếu Tịnh Kỳ biết anh nghĩ cô ấy có tha thứ cho anh không?” Anh ta không biết sao bỗng nhận được một văn kiện về mọi việc giữa Hoài Cẩm Nam và Nghiên Dương.

Khi anh ta định lợi dụng việc này để hàn gắn lại với Tịnh Kỳ thì không may đã bị Hoài Cẩm Nam phát hiện

“Anh nghĩ anh còn có cơ hội sao?” Một nắm đấm thật mạnh rơi xuống khuôn mặt của Hoài Cẩm Nam, anh ta không kịp tránh nên hứng trọn tất cả.

Khuôn mặt điển trai nhanh chóng trở nên xấu xí, đáng sợ Phong Bác Thần tức giận nhìn Hoài Cẩm Nam, anh ta muốn lao đến nhưng bị người giữ chặt.

Hoài Cẩm Nam nhìn vẻ mặt của anh ta liền biết anh ta đang suy nghĩ gì, xem ra cần cho anh ta một bài học nhớ đời hơn.

Anh ra hiệu cho người phía sau rồi đi ra ngoài.

Rất nhanh bên trong truyền ra tiếng kêu thảm thiết của Phong Bác Thần.

Để tránh hậu họa về sau, Hoài Cẩm Nam gọi điện cho cha của Phong Bác Thần.

“Phong tổng nếu ngài muốn Phong Diện phát triển yên ổn được ở

Nam Kinh tốt nhất nên giải quyết cho tốt việc của Phong Bác Thần.

Ngoài ra nhất định phải giữ thật chặt cậu ta.

Nếu không... tôi không chắc có phải kẻ đầu bạc tiền người đầu xanh không.”

Xong xuôi, liền gọi điện cho Tịnh Dương báo anh ta thực hiện bước tiếp theo.

“Anh mới đến sao?” Tịnh Kỳ đi xuống giường, búi tóc lên cao lộ ra càn cổ điểm xuyết vài nốt dâu tây đỏ, song cô hoàn toàn không phát hiện ra.

“Anh tới từ tối qua, mau xuống ăn sáng.

Mọi người đang chờ em.” Anh bước vào phòng muốn xoa đầu cô. Tịnh Kỳ không tự giác được mà tránh né, cánh tay Hoài Cẩm Nam khựng lại giữa không trung.

Anh nhận ra có hình như có điều gì đang giấu anh.

Nghĩ đến tối qua Nghiên Dương đưa cho anh một đoạn ghi âm, nói có liên quan đến cô, anh suy tư mà nhú mày.

Ánh mắt Hoài Cẩm Nam làm cô cảm thấy không được thoải mái.

Cô lùi về phía sau một bước.

“Em biết rồi, anh đi ra ngoài trước đi.” Dứt lời liền đi vào nhà vệ sinh. Hoài Cẩm Nam không đi ra ngoài mà ngồi trên giường đợi cô.

“Chúng ta nói chuyện.” Anh dẫn đầu đi lên sân thượng.

Nơi này được nhà họ Tịnh xây theo kiểu nhà hoa tiện cho việc thư giãn cũng như trò chuyện.

Nghe nói nhà hoa này là do Tịnh Sơn Thành xây dựng để kỉ niệm con gái tròn 10 tuổi cũng như kỉ niệm 20 năm ngày cưới.

Khi đó việc này còn gây chấn động Nam Kinh một thời gian dài.

“Được, vừa hay em cũng nói chuyện với anh.” Tịnh Kỳ đáp..

Chương 43: 43: Tôi Chưa Từng Thích Anh

Tịnh Kỳ nhìn một vòng nhà hoa nhiều màu sắc hương thơm nhưng chủ đạo là hoa hồng đỏ.

Chỉ ở trong một góc sâu bên trong mới có thể thấy được một chậu hoa Tigon nhỏ.

Nhìn thấy chậu hoa cô nhớ lại lời mẹ nói: “Tên loài hoa này bắt nguồn từ câu chuyện nàng Tigon đã phải lòng một chàng trai nhưng bị gia đình ngăn cấm nên họ không thể đến với nhau.

Vì quá đau khổ và tuyệt vọng, Tigon đã tự vẫn để kết thúc cuộc đời mình.

Ở nơi nàng ngã xuống, một loài hoa đỏ như máu với cánh có hình dáng như trái tim mọc lên và người ta gọi nó là hoa Tigon.”
Lúc nghe được câu chuyện cô còn cười, tại sao có người lại có thể vì tình yêu mà kết thúc mạng sống như vậy thật ngu ngốc rồi.

Song hiện tại cô thực sự đã hiểu bản thân mình có lẽ đã chưa hiểu rõ câu chuyện ấy.

Tình cảm thật là thứ có thể ăn mòn lí trí của người khác, dày vò người ta mỗi đêm.

“Cẩm Nam, anh thực sự không muốn nói gì với em sao?” Cô cúi đầu vượt v e cánh hoa trước mặt, làm người khác không nhìn rõ nét mặt của cô.

Đừng làm em thất vọng.

Hoài Cẩm Nam nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt thoáng qua một tia bất an.

Cuối cùng anh vẫn lựa chọn lắc đầu như lần trước: “Không có.”
Nghe vậy Tịnh Kỳ cười khổ, xem ra anh vẫn không muốn nói thật.

Cô không nói gì nữa.

Hoài Cẩm Nam thấy cô im lặng nhẹ nhàng đến bên cạnh ôm cô vào lòng.

“Vậy em nói tại sao mấy hôm nay luôn không vui.

Nói thật.” Ánh mắt dính chặt vào mặt cô, quan sát toàn bộ mọi hành động trên khuôn mặt Tịnh Kỳ.

Cô cự quạ muốn tránh thoát anh nhưng lại bị ôm chặt hơn.

Tịnh Kỳ quay người lại nhìn vào mắt anh: “Em chỉ có chút không thoải mái trong lòng thôi.”

“Nói với anh” Hoài Cẩm Nam hôn lên trán cô, anh thực sự thích người con gái trước mặt mình.

Yêu thích đến nỗi không muốn buông tay cũng không thể buông tay. Siết chặt cô vào trong lòng, nhớ đến cảm giác thỏa mãn khi ôm cô vào lòng, tươi cười trên mặt càng lớn hơn.

“Được.” Cô gật đầu.

Vừa hay lúc này người hầu mang đồ ăn sáng lên, Hoài Cẩm Nam ôm cô đến bàn ăn.

Hôm nay có món cô thích nhưng cô lại không muốn ăn, Hoài Cẩm Nam cau mày tự tay múc cho cô.

Cảm giác hài hòa này làm Tịnh Kỳ suýt quên mất anh là người lừa dối cô.

Ăn được một lát, cô liền lắc đầu.

Hoài Cẩm Nam thấy cô thực sự đã no liền không ép cô, bắt đầu tự mình ăn.

Vừa nhâm nhi ly nước ép cam, Tịnh Kỳ vừa suy nghĩ nên mở miệng như thế nào.

Nhìn người đàn ông vô cùng điển trai đang ngồi đối diện mình, nghĩ đến tình huống hai người gặp mặt làm quen, lí do tại sao lại đính hôn, cô cười khổ.

“Cẩm Nam, em... nghĩ chúng ta... không hợp nhau.

Ngay từ đầu, em và anh gặp nhau đã là một tai nạn, những chuyện sau đó cũng bắt nguồn từ nó.” Dừng một chút cô mỉm cười nhìn vào mắt anh: “Em nghĩ chúng ta nên... dừng lại.”

Vốn tâm trạng đang khá tốt vì cô cũng tâm sự với anh, không ngờ sau khi cô mở miệng tâm trạng đấy biến mất không còn một mảnh.

Không khí xung quanh giảm dần, ánh mắt anh trở nên đen như mực:

“Manh Manh, anh hi vọng mình nghe nhầm.”

“Chúng ta...” Trong mắt Tịnh Kỳ chỉ có một mảnh tĩnh mịch, sâu thẳm làm người khác không biết trong lòng cô nghĩ gì.

“Cái gì?” Hoài Cẩm Nam đợi cô nói tiếp.

“Chúng ta vẫn là dừng lại đi.” Cô cứ tưởng bản thân sẽ không nói được nhưng không ngờ lại đơn giản như vậy.

Ha ha, đúng vậy nó nên dễ dàng như thế, cũng như đoạn tình cảm này đều là cô ảo tưởng.

Bản thân hóa ra chỉ là người thay thế một người khác, như con rối bị chơi đùa trong lòng bàn tay anh.

Tịnh Kỳ không ngờ bản thân lại phạm phải vấn đề buồn cười như vậy, thật mất mặt.

Hoài Cẩm Nam nhìn chăm chăm vào cô, thấy khóe mắt cô đều là màu đỏ, anh cười, nhẹ nhàng nói “Manh Manh có thể lặp lại một lần nữa sao?”

“Manh Manh” Cô chậm chạp không trả lời, Hoài Cẩm Nam lại nhẹ nhàng gọi cô.
Anh đứng dậy, đi đến trước mặt cô, ngồi xổm xuống đối mặt với cô.

Đôi tay đặt ở Tịnh Kỳ trên vai, âm thanh vô cùng nhẹ nhàng, phảng phất như gió mùa xuân: “Em đang nói đùa, đúng hay không?”
“Em.....” Tịnh Kỳ không nói gì, nghiêm túc nhìn Hoài Cẩm Nam, “Em không phải ở nói đùa.

Hoài Cẩm Nam, em hiện tại thực sự nghiêm túc, giữa chúng ta thực sự có tình cảm sao? Anh thực sự có thích em?”

Hoài Cẩm Nam nghe Tịnh Kỳ nói càng khó chịu, cô không tin anh: “Anh thích hay không thích em, em không hề nhận ra?”

Thấy thái độ của Hoài Cẩm Nam liền buồn cười, là anh diễn quá tốt hay là cô quá không có mắt nhìn người.

“Hoài Cẩm Nam không cần phải như thế? Anh và em không cần thiết phải nói dối nhau.”

“Nếu anh đã muốn nói vậy tôi không ngại nói thẳng.

Đêm sinh nhật mẹ tôi, anh thực sự đi gặp khách hàng hay... ở cùng cô tình nhân nhỏ của anh?” Cô nhìn thẳng vào mắt anh.

Hoài Cẩm Nam không ngờ cô lại hỏi vậy, chuyện này cô chắc chắn không thể biết được: “Manh Manh, nếu em không tin anh, có thể hỏi thư ký của anh.”

Thấy anh vẫn không nói thật, Tịnh Kỳ đột nhiên rất mệt mỏi, không còn hứng thú chơi trò mèo vờn chuột với anh, anh thích thế nào kệ anh cô không muốn chơi nữa.

Vừa hay hôm qua chuyện cô nhờ người điều tra đã có kết quả, nếu không ngại cùng nhau xem cũng được.

Tịnh Kỳ mở điện thoại và đưa cho anh.

Hoài Cẩm Nam nghi ngờ nhận lấy, tất cả đều là ảnh của anh và Nghiên Dương, còn có một đoạn ghi âm mà Nghiên Dương đã cho Tịnh Kỳ nghe.

Đợi anh xem xong cô mới lấy lại điện thoại.

Thở dài một hơi cô đứng dậy: “Đều là người trưởng thành, tôi cũng không nói vòng vo.

Lễ đính hôn của chúng ta không cần thực hiện nữa.

Anh thích làm gì cứ làm, yêu ai cứ yêu chỉ cần đừng dính dáng tới tôi là được.” Nói xong cô liền đi xuống lầu, để lại một mình Hoài Cẩm Nam ở trên đấy.

Hoài Cẩm Nam đứng như phỗng, cô nói gì anh đột nhiên không nghe rõ, vẻ mặt phân rõ giới hạn đâm thẳng vào ngực anh.

Anh vội vàng đuổi theo, liền nhìn thấy cô chuẩn bị đi ra ngoài.

Một giọng nói thôi thúc nói nếu anh để cô đi thì anh nhất định sẽ thực sự mất cô.

Bất chấp tất cả Hoài Cẩm Nam vội vàng ôm chặt cô vào lòng.

“Đừng đi, anh... anh... xin lỗi.

Đừng đi.” Anh nhỏ giọng thì thầm vào tai cô.

Nỗi hoảng sợ trong lòng dần dần lớn lên.

Tịnh Kỳ thở dài: “Buông tay”

Hoài Cẩm Nam càng hoảng sợ, mọi khi chỉ cần một chút đau nhẹ, hay giận dỗi cô đều sẽ khóc, sẽ làm nũng với anh.

Nhưng lần này thái độ của cô lại vô cùng bình tĩnh, sự bình tĩnh này thật sự đáng sợ.

Y như thời gian hai người mới quen nhau, lạnh lùng đâm sâu vào trong trái tim anh.

Tịnh Kỳ xoay người nhìn sâu vào trong mắt anh, từng câu từng chữ làm cả hai người tổn thương: “Tôi chưa từng thích anh.”.

Chương 44: 44: Hồi Hận Vì Gặp Anh

“Em chưa từng thích tôi?” Hoài Cẩm Nam nhẩn nhạt hỏi lại.

“Đúng vậy.” Cô cảm thấy Hoài Cẩm Nam thực sự không như lời đồn, rành mạch dứt khoát như thế.

Sao lại làm ra vẻ bị tổn thương như vậy có mệt mỏi không? Hay là diễn nhiều quá thành quen.

“Vì cái gì?” Chính tai nghe được Tịnh Kỳ khẳng định, trái tim Hoài Cẩm Nam bỗng nhiên co rút đau đớn một trận, giọng nói đều đang run rẩy “Không phải em nói thích anh sao? Em đã nói chúng ta đang yêu nhau.

Anh thực sự thích em.”

“Hoài Cẩm Nam, anh nói anh thích tôi vậy khoảnh khắc anh ngủ cùng Nghiên Dương có nghĩ đến tôi hay không?”

“Anh...” Hoài Cẩm Nam nhìn đau đớn trong mắt cô mà ngẩn ngơ.

Đang muốn trả lời liền nghe cô nói tiếp.

“Anh có biết đêm đó cả tối tôi làm gì không? Anh biết ngày sinh nhật mẹ tôi trùng với ngày gì không?”

Tịnh Kỳ cười lớn: “Anh không biết... không hề biết... ha ha ha.”

“Manh Manh, anh cùng Nghiên Dương thực sự không phải như em nghĩ.

Tin anh.” Hoài Cẩm Nam nắm lấy tay cô.

Tịnh Kỳ nghe anh nói như vậy liền ngẩng đầu lên, cười với anh một tiếng: “Tin? Chúng ta có thể tin tưởng nhau trong khi quan hệ giữa chúng ta cũng lập nên từ một tờ hiệp nghị? Vậy yêu thích mà chúng ta nói từ đâu ra?”

Nghe cô hỏi cả người Hoài Cẩm Nam chấn động, lúc trước anh gặp được cô là do tai nạn, bản thân xuất phát từ có ý đồ không tốt mà tiếp cận, vì thấy cô có chút giống Nghiên Dương.

Nhưng sau đó anh thực sự có tình cảm với cô.
Cô trêu chọc, làm nũng với anh, làm anh yêu chiều cô.

Chính là yêu chiều quá mức khiến trái tim anh đổi hướng, anh phát hiện bản thân mình thực sự yêu con người cô, chứ không phải tìm hình bóng của người khác.

Thấy cô vui anh cũng vui, thấy cô buồn anh khó chịu, anh muốn mang hết mọi điều tốt đẹp trên thế gian này cho cô.

Nhưng giờ thì tốt rồi, cô vì một đoạn ghi âm và những bức ảnh mà không tin anh, mà nói không yêu anh.

Hoài Cẩm Nam không có sức lực nhìn Tịnh Kỳ, hỏi: “Manh Manh, em thực sự chưa từng yêu anh?”

Tịnh Kỳ trầm mặc một chút, bỗng nhiên cười nói: “Không có.”

Ngay lập tức, Hoài Cẩm Nam bỗng sinh ra một loại cảm giác bị một con dao nhỏ sắc bén cấn vào từ ngực đâm xuyên đến trái tim, đau nhưng không hề thấy máu.

Nồng đậm bi thương làm đôi mắt anh đỏ lừ, yên lặng nhìn chăm chú vào Tịnh Kỳ, kéo kéo khóe miệng, gian nan mà phát ra âm thanh, “Vậy vì sao đối tốt với anh, vì sao ôn nhu chăm sóc anh? Vì sao cùng anh vượt qua những đêm dài khó quên đó?”

Tịnh Kỳ cảm thấy anh hỏi rất hay, cô buồn cười: “Đây không phải là những điều anh ghi trong hiệp nghị sao? Anh đối tốt với tôi, tôi đáp lễ lại anh.”

Nếu không nhằm anh đính hôn với tôi còn giúp anh lấy được một phần lớn cổ phần từ ông nội anh phải không?” Ánh mắt khinh thường nhìn chăm chăm vào anh, cô biết mọi chuyện nhưng cứ nghĩ anh thật lòng thích cô.

Xem ra anh hai nói đúng cô thực sự còn non nớt rồi.
Nghe được Tịnh Kỳ nói như vậy, Hoài Cẩm Nam đột nhiên không biết nói gì.

Cô biết chuyện ông nội cho anh cổ phần vì điều này cô không tin anh sao?

Anh nhìn cô hỏi: “Nói như vậy, em liền thật sự chưa từng yêu anh? Chẳng sợ một chút?”

Tịnh Kỳ nhấp một chút môi, trong lòng hơi hơi co rút đau đớn một chút, rồi sau đó kiên định nói: “Không có.”

Nàng giọng nói mới vừa vừa rơi xuống đất, Hoài Cẩm Nam bỗng nhiên tựa như một con sư tử bị chọc giận, nâng tay lên lập tức liền đem cô ấn vào cánh cửa hôn ngẫu nghiêng.

“Ừm... ừm” Tịnh Kỳ giãy giụa, đấm mạnh vào anh.

Chịu đựng đau đớn, anh hôn cô sâu hơn, như thế làm như vậy quan hệ của hai người sẽ trở lại như cũ.

Anh và cô vẫn tốt đẹp như thế.

Một lúc lâu sau, nhận thấy cơ thể của cô mềm đi, anh buông ra, gục đầu vào vai cô. Từng hơi thở ấm nóng làm Tịnh Kỳ có chút ngứa.

Cố nén khó chịu, Tịnh Kỳ nhẹ giọng: “Hoài Cẩm Nam không phải tôi từng nói với anh, nếu một ngày anh gặp được người mình yêu thích đừng ngần ngại nói với tôi, tôi sẽ buông tay.”

“Anh chưa từng...”

Hoài Cẩm Nam chưa kịp nói xong đã bị cô cắt ngang: “Chuyện anh và Nghiên Dương, hai ta đều hiểu rõ.

Mục đích ngay từ đầu của bản thân.

Tôi thừa nhận ban đầu tôi thích anh hoặc có thể nói là có chút yêu anh.

Nhưng... tôi cho anh rất nhiều cơ hội, anh đều không cần.”

“Anh có thể cắt đứt toàn bộ liên lạc với cô ta.” Hoài Cẩm Nam gấp

gáp.

“Ha ha, anh còn định coi tôi như con rối chơi đùa đến bao giờ đây? Không phải anh ở cùng nhà với Nghiên Dương sao? Mẹ anh đã nói với tôi rồi.

Hoài Cẩm Nam, anh và mẹ anh hoàn toàn giống nhau.

Đều là người độc ác máu lạnh làm người khác sợ hãi.”
Tịnh Kỳ nhin không được hết to, giờ phút này ba mẹ có ở nhà hay không cô không thể nào quan tâm nữa.

Mọi tui thân trong cô như bột mở.
“Tôi thật sự hối hận vì gặp anh, hối hận thích anh.

Chúng ta từ nay về sau không còn liên quan.”
Hoài Cẩm Nam bị lời nói của cô tổn thương.

Anh bắt lấy hai tay cô nắm chặt, rất nhanh cổ tay trắng nõn đã hằn lên vết đỏ nhưng cả hai đều không hề quan tâm.
“Không còn liên quan? Tịnh Kỳ, cô nên nhớ hợp đồng của chúng ta là ba năm không phải cô nói muốn dừng là dừng được.

Có phải cô đã quên điều kiện của chúng ta.

Cô đừng lấy mẹ tôi ra làm cái cớ.

Hay là cô có con mồi khác nên muốn đá tôi đi.

Là Phong Bác Thần hay Bạch Doanh Trần?”
Chịu đựng đau đớn, Tịnh Kỳ chán ghét nhìn anh: “Anh... anh..”
Cô hối hận vì thích người đàn ông này, hành động của anh càng làm quyết tâm chia tay của cô càng lớn.

Cô bình tĩnh lại, hít sâu một hơi.

Mỉm cười nói: “VẬY anh buông tha để tôi đi tìm người mới.

Theo tôi thấy so với anh ai cũng tốt.”

Dừng một lát, cô nói: “Anh nói xem, cuối cùng anh vẫn tin mẹ anh.

VẬY anh đến với Nghiên Dương như mẹ anh nói đi.

Hai cầu nam nữ các người về với nhau đi.”

Cô đẩy anh nhưng anh không hề nhúc nhích.

Đúng lúc này tiếng gõ cửa vang lên cắt ngang câu trả lời của anh. Hai người đối mặt, cuối cùng Hoài Cẩm Nam nhận thua mà thả cô ra.

“Mẹ” Tịnh Kỳ mở cửa, âm thầm may mắn bản thân không khóc.

Ninh Nguyệt thấy thái độ của con rể và con gái liền biết hai người cãi nhau, bà kéo tay Tịnh Kỳ ra ngoài: “Tối qua về muộn như vậy con nghỉ ngơi thêm một lát đi.” Trước khi đóng cửa bà nói với Hoài Cẩm Nam.

“Hai đứa làm sao?” Ninh Nguyệt quan tâm hỏi.

Tịnh Kỳ ôm lấy bà, hương thơm thoang thoảng bay vào mũi làm cô yên tâm hơn.

“Không có, con muốn đi tìm Mộng Tuyền nhưng anh ấy sợ con làm phiền anh hai và cô ấy, không cho con đi.” Cô phồng má, ầm ức nói.

Ninh Nguyệt liền biết cô không nói thật, thôi thôi đều lớn cả sẽ tự biết giải quyết chuyện của bản thân.

“Mẹ, con đi tìm Mộng Tuyền, mẹ nói với anh ấy một tiếng nhá!” Dứt lời, cô liền đứng dậy đi một mạch ra ngoài cửa..

Chương 45: 45: Sự Ngọt Ngào Của Tịnh Dương Và Lưu Mộng Tuyền

Tịnh Kỳ hít một hơi thật sâu, từ bỏ cũng tốt, dù sao cô vẫn là cô mà thôi.

Vì hôm nay tâm trạng của bản thân không tốt, mà mình lại có những nhân viên tài ba nên Tịnh Kỳ tự cho phép bản thân được nghỉ ngơi. Cô quyết định rủ Lưu Mộng Tuyền đi spa, song gọi mãi cho cô ấy không được nên để lại tin nhắn rồi đi đến đó trước. Mà bên này, Lưu Mộng Tuyền đang mở to đôi mắt không thể nào tin tưởng vào hình ảnh trước mặt.

Cô đang ăn sáng thì nhận được điện thoại của Tịnh Dương nói nhờ mang hộ anh tập tài liệu tối qua anh để quên đến công ty. Vốn là cô định bảo trợ lý mang tới nhưng nghĩ đến chế độ bảo mật của Dương Kỳ nên tự mình tới.

Không ngờ anh lại chào đón lần đầu tiên đến công ty bằng một màn đặc sắc như vậy.

Bỗng nhiên cô nhớ đến lời Tịnh Kỳ: “Cậu nên đề phòng thư kí của anh hai, cô ta là người bà ngoại mình sắp vào bên người anh ấy.

Một mặt để đối phó bà, mặt khác công tác nghiệp vụ của cô ta khá tốt nên anh mình vẫn chưa giải quyết.”

Tịnh Dương nhìn thấy Lưu Mộng Tuyền vội vàng đẩy Hương Mai ra.

Anh đang không hiểu cô ta làm sao mà đột nhiên ngã vào người anh.

Vừa hay anh đang định đứng lên nên hai tay không cẩn thận mà đặt

trước ngực của cô ta.

“Mộng Tuyền, anh... anh...” Tịnh Dương muốn giải thích nhưng lại không biết nói thế nào, anh sợ cô hiểu lầm.

Hướng Mai nhìn về phía Lưu Mộng Tuyền ưu nhã đứng thẳng người, vuốt mái tóc của mình khiêu khích nhìn về phía cô.

Dáng vẻ này Lưu Mộng Tuyền đã thấy rất nhiều ở đoàn phim, cô mỉm cười đưa tập tài liệu cho Tịnh Dương.

Cô vuốt phẳng vạt áo anh, ánh mắt từ trên người Hướng Mai nhìn về phía Tịnh Dương: “Hóa ra Hướng tiểu thư lâu ngày mất tích là đến đầu quân cho Dương ca? Anh thật là vậy mà không nói với bọn em.” Cô nhẹ nhàng véo eo anh.

Tịnh Dương đau muốn chết nhưng vẻ mặt lại phải cố giữ bình tĩnh.

Chỉ cần cô không giận véo mười lần, hai mươi lần cũng được.

Cầm lấy tay trên eo, đưa lên miệng hôn nhẹ: “Anh quên, anh xin lỗi.” Lưu Mộng Tuyền hừ nhẹ nhưng cũng không rút tay ra.

Cô quay lại nhìn Hướng Mai, vẫn chưa đi?

Ánh mắt hai người chạm vào nhau, Hướng Mai mỉm cười chuyên nghiệp che dấu lửa giận: “Tổng giám đốc tôi đi ra ngoài trước.” Sau đó uốn éo đi ra ngoài.

Đợi Hướng Mai đi ra ngoài, cửa đóng lại.

Lưu Mộng Tuyền đẩy anh lên ghế, ngồi lên đùi anh: “Nói cô ta và anh có quan hệ gì? Vừa nãy hai người làm gì?”

Vẻ mặt tức giận, đôi má phồng phồng, môi hơi cong làm Tịnh Dương không ngừng mà yêu thích.

Anh búng nhẹ lên trán cô: “Nghĩ linh tinh là giỏi.

Nếu anh muốn thì em đã không có cơ hội xuất hiện ở đây.”

“Hả, ý anh là gì? Nói cho rõ không em không tha cho anh.

Chia tay, chia tay em muốn chia tay.” Lưu Mộng Tuyền dùng tay xoa

đi xoa lại tai anh, hoàn toàn không biết đây là nơi nhạy cảm của đàn ông, đã thế mông còn vụng vẹo không yên.

Miệng nói chia tay nhưng dáng vẻ yêu thích, si mê trong mắt lại phản bội cô.

Tịnh Dương thở dài: “Hôm nay không đi làm?”

Lưu Mộng Tuyền không để ý tới giọng nói anh đã thay đổi vô tư gật đầu.

Nhận được câu trả lời của cô, anh bế cô đứng dậy đi vào phòng nghỉ.

Bên trong như một phòng ngủ nhỏ đầy đủ tiện nghi, đặt cô nằm lên giường anh nhanh chóng đè lên.

“Anh làm gì? Thả em ra.”

Anh như không nghe thấy mà vươn tay kéo cô vào trong lòng, đôi môi rơi xuống tham lam hút lấy mật ngọt.

Lưu Mộng Tuyền bị hôn ánh mắt mê ly, ngay cả hít thở đều đã quên mất, chờ đến lúc Tịnh Dương buông cô ra, đôi môi cánh hoa đã sưng đỏ, chiếc áo khoác bị lột ra một nửa, lộ ra bờ vai như ngọc, váy áo bên trong cũng rối loạn.

“Xem lần sau còn dám nói chia tay hay không.”

Tịnh Dương nhìn ánh mắt ngập nước, cái miệng nhỏ đỏ bừng, một loại mê người, cố tình gương mặt kia lại cực kỳ vô tội, mắt long lanh, anh thấy thế, nuốt nước miếng một cái, ôm cô cọ cọ.

Lưu Mộng Tuyền cảm giác được phía dưới chân đụng đến vật gì đó cứng nóng sưng phồng, mặt càng đỏ hơn.

“Ai bảo lúc em đến lại thấy cảnh như vậy hơn nữa tay anh... tay anh còn...” Tuy cô luôn treo bên miệng đã thử qua nhiều loại đàn ông nhưng thực tế cô và Tịnh Kỳ đều là tay mơ.

“Đó là lỗi của anh sao?”

“Không phải sao?” Lưu Mộng Tuyền lờm anh, nhưng khoan rõ ràng cô đang là người chiếm ưu thế cơ mà.

“Đứng lên, anh đứng lên.”

Em muốn về nhà không thềm ở lại đây với anh.” Lưu Mộng Tuyền đẩy anh, ngồi dậy.

“Về nhà?” Tịnh Dương chăm chú nhìn, lặp lại lời nói của cô.

Ánh mắt như nhìn con mồi nhìn cô.

Tịnh Dương thuận tay véo véo mặt cô, khuôn mặt cô vừa mịn màng vừa mềm mại, véo ở trong tay anh giống như véo một khối bột vừa mềm vừa mịn, mát lạnh, mềm nhũn.

Anh không sử dụng bao nhiêu sức, đương nhiên sẽ không đau, nhưng Lưu Mộng Tuyền chán ghét có người véo mặt cô.

Song nghĩ đến như vậy anh sẽ buông tha mình cô liền chịu đựng. Tịnh Dương vừa nhìn liền biết suy nghĩ của cô.

Nếu cô cho rằng anh sờ véo là có thể xong việc, đó đương nhiên là chuyện không thể nào.

Tịnh Dương nhẹ nâng khóe miệng, gương mặt tuấn mỹ nhìn Lưu Mộng Tuyền đến mức mặt đỏ tim đập một trận.

Mặc kệ nhìn anh bao lâu, cô đều sẽ không nhịn được then thùng, Tịnh Dương cũng biết điểm này, cho nên cố ý đem mặt mình hướng tới trước mặt cô nhìn say đắm:

“Mộng Tuyền, em sẽ không cho rằng như vậy là xong rồi chứ?”

Còn muốn như thế nào nữa, chẳng lẽ muốn cô đền tiền hay sao?

Lưu Mộng Tuyền ở trong lòng âm thầm kêu to.

“Vậy... vậy anh muốn em làm sao?”

Lưu Mộng Tuyền vẫn còn đang đề phòng xem xét anh, giây tiếp theo đã bị đẩy ngã lại giường.

“Anh, anh muốn làm gì?”

Sẽ không phải giống như cô đang tưởng tượng chứ?

“Làm chuyện trẻ con không làm.”

Tịnh Dương đáp tỉnh bơ, không hề do dự nằm đè lên người cô bắt đầu động tay động chân.

Lưu Mộng Tuyền giãy dụa: “Đừng, đừng mà! Em không muốn làm ở trong này!”

“Thử một chút xem, anh đã sớm muốn thử xem cảm giác yêu em ở trong này, ngoan, đem chân mở ra.”

Anh hôn hôn cái miệng nhỏ của cô: “Mộng Tuyền, ngoan nè... Cho anh, mau đưa chân mở ra... Nếu đến lúc anh đi công tác em lại sẽ nhớ anh muốn khóc.”

Có thể nói “không” sao? Mà ai lại sẽ vì chuyện này mà khóc chứ?

Lưu Mộng Tuyền trong lòng bất đắc dĩ nhưng trước cường quyền của anh lại chỉ có thể ngoan ngoãn mở chân ra.

Váy ngắn bị vén lên, lộ ra đùi trắng nõn, chỉ cần dùng chút lực không đến hai, ba ngày không tan.

Tịnh Dương, than một tiếng:

“Đã gầy đến mức không còn bao nhiêu thịt.

Đừng giảm nữa.”

Anh vẫn thích mập mập, nhiều thịt một chút.

Tịnh Dương dùng tay nắn bốp, may mắn chỗ không cần nhỏ lại chưa từng nhỏ đi.

Sau đó môi Tịnh Dương hôn xuống cổ cô, cánh môi mỏng dùng sức m*t vào liền lưu lại dấu hôn.

Thân thể nhanh nhẹn chen vào giữa hai chân cô, cọ sát đầy ái muội. Gương mặt phấn nộn đỏ lên, hiện tại thân thể của cô thật mềm cảm.

Tất cả đều do công lao của anh mấy tháng qua.

Động một tý là sờ s0ạng, thân mật trên người cô, còn nhân lúc cô không chú ý, cắn lỗ tai, áp đảo cô,...

“Mộng Tuyền... em phía dưới đã ướt rồi sao?”

Chương 46: Âm Mưu Nhen Nướm

Lời nói của anh khiến cho cô chỉ cần nghĩ đến lát nữa anh sẽ làm cái gì thì toàn thân cô liền khô nóng khó chịu.

Cô sẽ không có khuynh hướng phát triển theo hướng ph ồng đ ăng đó chứ?

Thấy khuôn mặt của cô đỏ bừng, không chịu trả lời, Tịnh Dương càng càn rỡ hơn.

Cô không đáp, thì tự anh sờ xuống kiểm tra không phải là được sao! Bàn tay to vừa định đi xuống, đã bị Lưu Mộng Tuyền bắt lấy.

“Còn không định cho anh đụng vào sao?”

Ghét, ghét chết đi được... Anh nhất định phải ăn nói như vậy sao? Lưu Mộng Tuyền đỏ mặt bắt lấy tay anh, cho dù như thế nào vẫn trốn không thoát khỏi vận mệnh bị khi dễ, nhưng cô còn có chút mất tự nhiên.

“Anh....

đừng nói bậy...”

“Anh nói bậy chỗ nào vậy?”

Tịnh Dương vô cùng vui sướng cãi lại cô một cách không đứng đắn.

Bàn tay to ngược lại còn nắm giữ tay nhỏ bé của cô, cách qu ần lót liền chạm vào nú hoa một chút.

Lưu Mộng Tuyền giật mình, theo bản năng kẹp chặt hai chân.

Tay Tịnh Dương chơi đùa nú hoa, kh ẽ cười nói: “Ướt hết rồi!”

Có đôi khi ngôn ngữ so với động tác còn có thể làm cho người ta đ ộng tình hơn, nhất là ở thời điểm như thế này.

Lưu Mộng Tuyền đem mặt đỏ ửng vùi vào gáy Tịnh Dương, mặc kệ anh chơi đùa thế nào cũng không chịu ngẩng đầu.

Hôm nay hiếm khi cô không phải đi làm, anh nhất định phải làm cho đủ, lấy lại vốn mấy ngày qua.

Đúng lúc này điện thoại của Lưu Mộng Tuyền vang lên, Tịnh Dương liếc nhìn là em gái anh.

Bỗng lúc này Tịnh Dương cảm thấy em gái thật có chút không hiểu biết dám quấy rầy chuyện tốt của anh.

Tịnh Dương nhanh tay tắt máy đi, trở lại bên cô gái nhỏ hấn âu yếm. “Điện... điện thoại.” Cô mơ màng nói.

“Nghe nhầm.” Anh lại một lần nữa áp lên.

Đợi đến khi xong xuôi, Lưu Mộng Tuyền đã không thể phân rõ ngày đêm.

Cô lão đảo đứng lên, giống như gặp quỷ né tránh Tịnh Dương, quần áo hỗn loạn, tóc cũng bị anh xõa tung, toàn thân nơi nơi đều là dấu vết anh lưu lại.

Giữa trưa cô chưa có ăn cái gì, trải qua trận vận động kịch liệt làm cô mệt muốn chết rồi, vừa đứng lên một chút lại như mất hết sức lực ngồi phịch ở trên giường không nhúc nhích, chỉ có thể rằm rì cự tuyệt Tịnh Dương tới gần.

Nhìn bộ dáng giận dữ kia của cô, Tịnh Dương có chút buồn cười, không để ý giấy dựa mỏng manh của cô đem người kéo đến trong lòng.

“Tắm rửa.”

Nghe vậy, tay chân của Lưu Mộng Tuyền bắt đầu giấy dựa, cô không muốn tắm với anh đâu, không muốn, không muốn! Tắm xong ai còn biết anh có làm gì không cơ chứ.

Đáng tiếc Tịnh Dương hoàn toàn không đem phản kháng của cô để vào trong mắt, trực tiếp đem người khiêng lên ra khỏi phòng nghỉ mang vào phòng tắm.

Lưu Mộng Tuyền nước mắt rưng rưng lại bị khi dễ một lần nữa, cuối cùng lúc ra khỏi phòng tắm không chỉ có chân như nhũn ra.

Quần áo ban nãy của cô bị anh làm nhăn thành một đống không mặc được nữa.

Lưu Mộng Tuyền lấy chăn bao bọc bản thân chặt chẽ kỹ lưỡng, chỉ lộ ra một đôi mắt to trừng Tịnh Dương.

Nhìn anh gọi điện thoại sai người mua quần áo mới đến, lại đem quần áo trước đó cởi ra ở xung quanh thu dọn xong, sau đó, mới ngồi trở lại bên mép giường lần nữa, trong ánh mắt đề phòng của Lưu Mộng Tuyền sờ sờ đầu cô.

“Có đói bụng không?”

Lưu Mộng Tuyền rất muốn đem tay anh bắt lấy quăng đi, nhưng ngại cho bản thân toàn thân trần trụi, không hề động đậy.

“Anh nói thử xem?”

“Chắc em đói lắm rồi, đi ăn nào?”

Xem dáng vẻ như cô sắp sửa bùng nổ đến nơi, thật sự rất đáng yêu, Tịnh Dương cố ý trêu chọc cô, còn dùng tay xoa bóp khuôn mặt mềm mịn như phấn lộ ra ngoài của cô.

Lưu Mộng Tuyền ngại bởi vì ban nãy mình vừa hứa cho anh tùy ý xoa véo bất cứ lúc nào, nên cố chịu đựng không né tránh, tuy rằng không đau, nhưng dù sao cô cũng cảm thấy anh giống như đem mình trở thành đồ chơi, nhưng lại là loại cảm giác yêu thích không thể buông tay.

Hai người quấn quýt lấy nhau thật lâu, thẳng đến khi có điện thoại nội bộ, Tịnh Dương nhận điện, ấn xuống cái nút mở cửa.

Trợ lý mang quần áo đến, cô ngó đầu ra, là Hướnɡ Mai.

Không biết nghĩ đến gì cô âm thầm cười trộm.

Khi Tịnh Dương cầm quần áo vào thấy dáng vẻ chuột trộm nấp thóc của cô liền biết cô nghĩ gì.

“Mặc quần áo rồi đi ra ngoài ăn trưa.

Manh Manh vừa hẹn em đi spa đó.” Vừa rồi anh bật máy lên, hóa ra cô nhóc kia muốn rủ nhà anh đi xả xì trét.

“Hả?” Lưu Mộng Tuyền ngờ ngác, sau đó nhanh tay bò ra khỏi chăn.

“Mau em nhớ Manh Manh đến chết rồi.”

Anh mắt Tịnh Dương tối thui nhìn cơ thể chi chít vết đỏ.

Xem ra lát nữa anh vẫn cảnh báo cô một chút, tránh cho cô đi về lại
cắt lương thực của anh.

Tịnh Kỳ đợi mãi không thấy Lưu Mộng Tuyền trả lời nên sau khi làm
xong cô liền đến trại trẻ mồ côi.

Nơi này là hồi nhỏ cô hay tới.

Vừa đi vào đám trẻ đã ùa ra, đồng thanh nói: “Chúng em chào chị.”
Tịnh Kỳ mỉm cười xoay đầu bọn nhóc, điều bất ngờ là cô nhìn thấy
Bạch Doanh Trần ở đây.

Bạch Doanh Trần cũng không ngờ là sẽ gặp Tịnh Kỳ ở đây.

Trại trẻ này là anh cùng một người bạn thời đại học góp vốn.

Sau đó anh ra nước ngoài nghe được người này chuyển giao lại cho
hai cô gái.

Xem ra một trong số đó là Tịnh Kỳ còn người còn lại chắc chắn chính
là người luôn như hình với bóng cùng cô, đại tiểu thư Lưu gia - Lưu
Mộng Tuyền.

“Tịnh tiểu thư.”

“Bạch tổng.” Tịnh Kỳ đáp lại.

Tuy rằng cô bày ra vẻ mặt thong dong nhưng ánh mắt vương chút
buồn, có lẽ kế hoạch của anh ta và Nghiên Dương đã thành công
một nửa.

Vậy chỉ cần tiếp hành bước tiếp theo.

Bạch Doanh Trần nhìn cô gái đang chơi đùa cùng bọn nhóc, ánh mắt
không tự chủ theo sát cô.

Anh ta cũng không biết từ lúc nào bản thân đã bị thu hút bởi cô.

Có lẽ là khi cô lạnh lùng mà dùng chai rượu đập lên đầu Vương Bân,

hoặc là lúc cô tự tin đàm phán với anh, cũng có thể là khi cô bình tĩnh đối mặt với hình ảnh vị hôn thê của mình cùng người phụ nữ khác thân mật.

Đối với một người lạnh nhạt như anh hứng thú với phụ nữ thực sự không nhiều.

Nhưng người phụ nữ có thể gây hứng thú cho anh lâu như vậy, nhất định anh phải cô được.

Bằng mọi giá, cô phải là của Bạch Doanh Trần anh.

Cho dù anh có phải dùng thủ đoạn hèn hạ nhất.

Khóe môi Bạch Doanh Trần nhắc lên một độ cong kỳ dị.

Đúng lúc bị Tịnh Kỳ bắt gặp, cô thầm nghĩ nhất định phải tránh xa người đàn ông này.

Xoa xoa cánh tay, dựng đầy gai ốc, đúng lúc điện thoại vang lên làm cô giật mình.

“Alo”

“Cậu đang ở đâu mình đến tìm cậu.” Lưu Mộng Tuyền nói.

“Mình đang ở trại trẻ Hy vọng.”

“Được, mình tới liền.” Báo với Tịnh Dương một tiếng rồi đi ra ngoài, trước khi đi còn không quên trợn mắt với Hướng Mai một cái.

Hướng Mai nhìn dáng vẻ của Lưu Mộng Tuyền, âm thầm cắn răng.

Cô ta nhất định sẽ dành được Tịnh Dương.

Người luôn đồng hành cùng anh là cô chứ không phải bình hoa Lưu Mộng Tuyền kia.

Lúc này cả hai cô gái nhỏ đều không hề biết xung quanh mình xuất hiện rất nhiều bầy dập dờn hai người.

Không những không thể tránh mà còn đem lại nhiều đau đớn, tổn thương cả về mặt tinh thần và vật chất cho hai người..

Chương 47: 47: An Ủi

Khi Lưu Mộng Tuyền đến nơi, Tịnh Kỳ đang cùng Bạch Doanh Trần trò chuyện khá vui vẻ.

Lưu Mộng Tuyền âm thầm trợn mắt, cô đang bỏ qua chuyện gì sao. Khóe mắt Bạch Doanh Trần từ xa liền nhìn thấy Tịnh Kỳ, anh mỉm cười rồi nói lời tạm biệt, hẹn cô khi nào rảnh cùng nhau đi cà phê. “Nói, tiểu bạch kiểm này là từ đâu ra?” Lưu Mộng Tuyền nhìn theo bóng lưng của anh ta, cười trêu chọc Tịnh Kỳ.

Lúc này cô ấy vẫn chưa nhận ra Bạch Doanh Trần là người khi đó cứu Tịnh Kỳ.

Cũng không thể trách Lưu Mộng Tuyền vì khi đó anh ta bị đánh mặt mũi thâm tím sưng phù, còn bây giờ lại điển trai thư sinh.

“Tiểu bạch kiểm vẫn là phú bà như cậu bao nuôi thì hơn.” Sau đó ánh mắt như có như không liếc nhìn bả vai bị lộ ra của Lưu Mộng Tuyền, tươi cười càng rõ hơn.

Lưu Mộng Tuyền nhìn theo tầm mắt cô, hét nhỏ một tiếng vội vàng chỉnh lại cổ áo.

Đợi hai người chơi đùa xong, Lưu Mộng Tuyền cùng Tịnh Kỳ đi tham quan một lượt, xung quanh tràn đầy tiếng cười hồn nhiên vô tư làm hai người cảm thấy thoải mái.

Rời xa, thành phố ồn ào, đầy âm mưu, trộm đến thời gian thư giãn.

“Có chuyện gì sao?” Lưu Mộng Tuyền nhìn cây mơ nở hoa trắng xóa, không quay đầu hỏi.

Trừ khi tâm trạng thực sự không tốt, Tịnh Kỳ mới bỏ công việc để đi chơi.

Rõ ràng hôm nay là đầu tuần, một người cuồng công việc không thể có hành động như vậy được.

Tịnh Kỳ cúi đầu, đã viên sỏi dưới chân, nhẹ giọng cười một tiếng: “Mình chia tay với Hoài Cẩm Nam rồi.”

Giọng nói nhỏ đến mức nếu có cơn gió thổi qua, Lưu Mộng Tuyền chắc sẽ không nghe thấy.

Nhưng mà cô ấy vừa nói gì?...!Chia tay...?

Lưu Mộng Tuyền giật mình nhìn lại, kéo cô ngồi xuống ghế đá, nắm chặt bả vai cô, gấp gáp: “Mình không nghe nhầm chứ? Không phải quan hệ hai người rất tốt sao?”

Tịnh Kỳ lắc đầu, cô như nghĩ đến điều gì đó.

“Nghiên Dương... do cô ta?”

“Không phải.

Chỉ là cảm thấy, tình cảm của mình không có cơ sở làm nền móng, sự tin tưởng lại không vững chắc.

Nhiều quan điểm lại trái ngược nhau nên tốt nhất vẫn là tách ra thì hơn.”

Lưu Mộng Tuyền trầm ngâm, lời này cô tin không được.

Tịnh Kỳ luôn là con người tự tin, chỉ có cô ấy không muốn chứ chưa bao giờ từ bỏ.

Như vậy, dáng vẻ của cô ấy là hoàn toàn không thích hợp.

Bao nhiêu lời khuyên đến bên miệng cuối cùng đều hóa thành tiếng thở dài, cô không tiếng động ôm lấy Tịnh Kỳ.

Từ từ vỗ vào vai cô ấy.

Chỉ có mình Lưu Mộng Tuyền biết đằng sau sự mạnh mẽ, giỏi giang kia là một cô gái cực kì mít ướt.

Chỉ cần bạn cho cô ấy điểm tựa, cô ấy sẽ không ngần ngại mà khóc

thỏa nổi lòng.

“Tớ luôn đứng về phía cậu.”

Từng giọt nước mắt không tiếng động rơi xuống, thấm dần vào vai của Lưu Mộng Tuyền.

Nóng hổi làm đau trái tim của hai người.

Giờ phút này Lưu Mộng Tuyền cực kỳ chán ghét Hoài Cẩm Nam và Nghiêן Dương, rốt cuộc đây là chuyện anh ta hứa với cô đây sao? Làm tốt nhĩ?

Trong đầu cô bỗng hiện ra những bức ảnh đêm đó.

Xem ra Nghiêן Dương không nhớ lời cảnh cáo của cô.

Một người lẫn lộn hơn năm năm ở giới giải trí như Lưu Mộng Tuyền không có thủ đoạn nào chưa thấy qua, chẳng qua là cô có để tâm hay không mà thôi.

Vừa hay Nghiêן Dương đụng vào điểm mấu chốt của cô, cô cũng không ngần ngại đáp trả cô ta một chút.

Không phải muốn tiến vào giới giải trí sao? Cô giúp cô ta một tay. Bên này, Hoài Cẩm Nam sau khi xuống lầu liền không thấy Tịnh Kỳ đâu.

Biết được cô đến gặp Lưu Mộng Tuyền liền không nói gì.

Thôi cho cô thời gian suy nghĩ cũng được.

Trên đường lái xe đến công ty, Hoài Cẩm Nam lấy điện thoại gọi cho bí thư Trần thì nhớ tay ấn nhầm vào đoạn ghi âm mà Nghiêן Dương gửi.

Rất nhanh trong khoang xe vang lên âm thanh nói chuyện, anh nhận ra giọng nói của Tịnh Kỳ.

Từng câu từng chữ không bỏ sót rơi vào tai anh.

Người ta bảo cô trả anh cô nói được sao? Cô nghĩ anh là món đồ vật sao? Hoài Cẩm Nam bị cô làm tức giận mà cười lớn.

Anh lái xe một mạch đến công ty, sự khó chịu trong lòng làm anh sợ không tìm được mà lỗi cô đến trước mặt mình.

“Hoài tổng, bên công ty Hoa Thành của Bạch tổng vừa gửi hợp đồng thay đổi giá trị lợi nhuận của mảnh đất.

Tôi đã để ở trên bàn của anh.” Bí thư Trần vừa thấy Hoài Cẩm Nam liền nhanh chóng báo cáo kết quả.

Ngoài mặt bình tĩnh, trong lòng lại run sợ.

Ai... ai..

là ai chọc giận Hoài mặt than, hu hu một ngày mới của anh ta sẽ tan biết trước cái mặt này.

“Được” Hoài Cẩm Nam đáp lại rồi đi vào phòng làm việc, anh không ngờ bản thân lại vì chuyện tình yêu mà khó giữ bình tĩnh như vậy.

Lưu Mộng Tuyền và Tịnh Kỳ sau khi từ trại trẻ Hy Vọng về liền cùng nhau đến một quán ăn ở sau hẻm Bắc Đại.

Quán này thời sinh viên hai người hay ăn, tuy học Thanh Hoa lại thích ăn đồ Bắc Đại.

Quán nằm sâu trong ngõ chủ yếu bán xiên nướng đủ loại: hải sản, thịt, viên.

Cô và Lưu Mộng Tuyền là khách quen ở đây.

“Sao lâu lắm không thấy hai chị đến vậy? Em cứ tưởng hai chị quên em rồi chứ.” Con trai chủ quán vừa mang đồ ra vừa trêu chọc hai người.

“Ai bảo em lấy vợ làm tổn thương trái tim chị.” Tịnh Kỳ cười đùa, cậu nhóc này là đàn em khóa dưới của họ, học ngành IT.

Năm đó, cậu nhóc còn theo đuổi Tịnh Kỳ một thời gian dài, sau đó lại gặp vợ của cậu ta được cô ấy theo đuổi, cuối cùng hai người sau một hồi yêu hận tình thù thì đến với nhau.

Họ vừa làm đám cưới năm ngoài, Cô và Lưu Mộng Tuyền tuy không đến tham gia được nhưng vẫn gửi quà.

“Trái tim em đang rỉ máu, ai bảo khi đó chị từ chối em.” Anh ta giả vờ ôm ngực đau đớn.

Tịnh Kỳ và Lưu Mộng Tuyền thấy vậy liền cười lớn.

“Vợ em ở đằng sau.” Lưu Mộng Tuyền vừa ăn xiên nướng vừa điềm nhiên nói.

“Vợ..

vợ... anh sai rồi.” Khoảnh khắc quay lưng anh biết mình bị lừa.

“Hừ, hôm nay em sẽ tính gấp đôi cho hai người.” Nói xong, cậu cười bỏ đi.

Người đến rất đông nên cậu không thể nào mà trò chuyện lâu được. Hai người cười vui vẻ, cảm giác quay về thời còn là sinh viên.

Tuy khó khăn khi mới chập chững bước vào đời nhưng lại vô tư, thoải mái và không nhiều âu lo.

Lưu Mộng Tuyền đưa cho Tịnh Kỳ một cây xiên tôm nói: “Cậu suy nghĩ kĩ rồi chứ?”

Tịnh Kỳ gật đầu, ăn xong cô lâu miệng rồi mới từ tốn trả lời: “Cũng không phải cái gì quá khó khăn cả.

Không hợp thì tách ra, không phải cậu nói cóc ba chân khó tìm, đàn ông hai chân lại đầy rẫy sao.”

Cô hất tóc ra phía sau tiếp tục nói: “Vớ cả vớ người xinh đẹp đáng yêu lại nhiều tiền như tớ còn sợ thiếu đàn ông.”

Nghe cô nói, Lưu Mộng Tuyền âm thầm trợn mắt, cô lo lắng thừa cho ma đầu này rồi.

Không hiểu sao hồi xưa dì Ninh lại gọi cô ấy là Mạnh Mạnh nữa, thật muốn hỏi gì ấy có từng hối hận không.

“Ánh mắt cậu là thế nào? Mình không xinh đẹp? Không tài giỏi?” Tịnh Kỳ thấy ánh mắt của cô bạn liền đánh cô một cái.

Lưu Mộg Tuyền cực kỳ thành khẩn mà lắc lắc đầu.
Tịnh Kỳ lờm cô, 1 giây... 2 giây... 10 giây sau, hai người cười thật to..

Chương 48: 48: Thực Sự Muốn Chia Tay Sao

Hoài Cẩm Nam sau khi về nhà liền nghĩ cô sẽ ở nhà đợi anh hoặc đơn giản là ngồi xem ti vi như cô thường làm nhưng không ngờ chỉ có căn nhà lạnh lẽo và người hầu chờ anh.

Nhưng bây giờ không hề thấy bóng dáng cô đâu cả. Sau cả buổi chiều làm việc và suy nghĩ anh biết có thể cô vì những bức ảnh kia mới tức giận, anh có thể tha thứ cho cô.

Nhưng điều anh không chấp nhận là cô không hỏi anh mà lại tin tưởng Nghiên Dương. Cho dù anh không thể nói rõ với cô nhưng nhất định sẽ không để cô hiểu nhầm.

Lúc này Hoài Cẩm Nam hoàn toàn quên Tịnh Kỳ luôn hỏi anh và cho anh cơ hội.

Anh cũng không hề biết sự việc mà anh nghĩ bản thân đã bảo mật cẩn thận lại bị Nghiên Dương và Bạch Doanh Trần phá hủy sắp không còn một mảnh.

Hoài Cẩm Nam ngồi trên ghế sofa một lát, thấy đã gần 11 giờ nhưng cô vẫn chưa về anh liền lên phòng tắm rửa rồi quyết định vừa làm việc vừa đợi cô.

Gần hai giờ, Tịnh Kỳ mới về nhà.

Lúc đầu cô định ngủ lại ở nhà Lưu Mộng Tuyền nhưng thấy ánh mắt của anh hai đành quyết định rút lui.

Quá mệt mỏi, Tịnh Kỳ vừa vào nhà liền đi thẳng một mạch vào phòng.

Định đi ngủ luôn nhưng cảm giác dính nhớp trên người làm cô vẫn đi tắm.

Ngâm nước nóng luôn làm tâm trạng cô tốt hơn.
Tịnh Kỳ lấy quần áo, bước vào nhà tắm, bật nước.

Làn nước nóng thấm qua mái tóc, chạy vào trong làn áo rất nhanh quần áo của cô đã bị thấm ướt đẫm.

Dòng nước thấm vào làn da của cô khiến nó trở nên dần dần đỏ ửng.

Mặt cô đầy nước không phân biệt được đâu là nước mắt, đâu là nước tắm.

Ngoài cửa vang lên tiếng mở nhưng Tịnh Kỳ lại không nhận ra.
Chờ cô lẫn lộn tắm rửa đi ra ngoài, muốn lên giường nằm liền thấy trên giường của cô phòng lên một cục suýt nữa dọa cô kêu to.
Tịnh Kỳ bịt miệng bình tĩnh nhìn kỹ lại, không phải Hoài Cẩm Nam thì là ai!

Anh sao lại xuất hiện ở phòng cô, đã thế còn làm cô sợ hãi.

Tịnh Kỳ bực bội nói thầm.

Cô vòng qua bên kia giường định gọi anh thì phát hiện anh đã ngủ rồi.

Trên người đắp chiếc chăn màu xanh nhạt của cô nhưng không ngờ lại hợp như vậy.

Nhớ đến những lần hai người tỉnh dậy, anh luôn là người thức dậy trước.

Cô rất ít khi nhìn thấy anh ngủ yên tĩnh như vậy, gương mặt bớt vẻ cương nghị, thêm chút nhu hòa, hơi thở đều đều, an tĩnh tựa như mây trời.

Tịnh Kỳ thò lại gần, ghen ghét nhìn lông mi dài và dày của anh, lông mi của cô chỉ dài không có dày nên cô hơn phiền muộn.

Tịnh Kỳ đếm đếm liền gần 100 sợi, thật muốn dứt chụi đi.

Nhưng đợi đã cô là muốn bảo anh rời khỏi giường cô cơ mà. Cô đẩy đẩy cánh tay anh, không động tĩnh, cô tăng thêm sức mạnh lại đẩy một chút, vẫn là không động tĩnh.

Cô không tin anh ngủ sâu đến vậy, cô nhắm không đến hai tiếng cơ mà, lại thử một lần, lần này có anh động rồi.

Tuy nhiên cô chưa kịp vui vẻ liền cảm thấy trời đất đảo lộn, đợi lấy kịp tinh thần thì cô đã nằm trong ngực anh.

“Anh buông tay.” Cô hô to, tay chân bị anh đè chặt nên chẳng thể làm gì.

“Ngủ” Giọng nói Hoài Cẩm Nam mệt mỏi, anh không ngại làm chút chuyện nếu cô không muốn ngủ.

“Ai thèm ngủ với anh, đi về phòng của anh.”

“Ở đây phòng nào cũng là phòng của anh.

Nếu em không ngủ chúng ta làm việc khác.” Đôi tay như con rắn nhỏ trườn vào trong áo bóp chặt bánh bao của cô.

Tịnh Kỳ giận dữ, nắm chặt tay anh.

Thấy trong mắt anh toàn tơ đỏ, cuối cùng vẫn mềm lòng thỏa hiệp.

“Ngủ” Coi như cho bản thân phóng túng một lần, tỉnh lại đường ai nấy đi.

Tịnh Kỳ nghĩ.

Cứ tưởng sẽ mất ngủ nhưng không ngờ trong vòng tay quen thuộc của Hoài Cẩm Nam, Tịnh Kỳ rất nhanh chìm vào giấc ngủ sâu.

Thấy cô đã ngủ, anh hôn lên trán, mắt, mũi, môi cô tham luyến hương thơm của cô.

Tịnh Kỳ lại mơ thấy con bướm đáng ghét kia, giơ tay đập hai cái nó mới chụi bay đi chỗ khác.

Lật người gác chân lên người anh, cô chép miệng lại lâm vào ngủ say.

Con Hoài Cẩm Nam đang ngơ ngác, vuốt má phải hơi đau, cười một tiếng cũng nhanh chóng thiếp đi.

Sáng hôm sau, hai người cùng lúc tỉnh dậy.

Tịnh Kỳ gượng gạo cười: “Chào... buổi sáng.”

“Chào buổi sáng” Anh đáp lại.

Cô cười khan hai tiếng, đứng dậy đi vào phòng tắm.

Hoài Cẩm Nam nhìn bóng lưng cô, thờ dài đi về phòng.

Xuống dưới lầu, anh đã ngồi sẵn ở đó.

Tịnh Kỳ thờ dài.

“Lại đây” Hoài Cẩm Nam nói, khuôn mặt nhàn nhạt làm người ta không nhìn ra được tâm trạng của anh.

Tịnh Kỳ đi xuống ngồi vào đối diện anh, cô nhìn món ăn trước mặt đều là món cô thích.

Vốn mọi chuyện đang rất tốt nhưng lại vì một người khác mà phá hủy tất cả, trong lòng Tịnh Kỳ lại nhói lên.

Hai người im lặng ăn sáng, đám người hầu ở trong góc lo lắng, trong đầu chỉ có duy nhất một ý nghĩ “thiếu gia và thiếu phu nhân cãi nhau.”

Ăn được một lúc, Tịnh Kỳ thấy anh ăn cũng không sai biệt lắm liền mở miệng: “Cẩm Nam... em đã suy nghĩ kĩ, em và anh căn bản không hề hiểu nhau, miễn cưỡng ở chung một chỗ, như vậy thật sự rất mệt mỏi, rất vất vả, không bằng thừa cơ hội này, kết thúc thì tốt hơn.”

“Em thực sự muốn chia tay với anh?” Hoài Cẩm Nam nhìn cô, từng chữ từng chữ hỏi.

Nhưng ánh mắt kiên nghị của Tịnh Kỳ cho anh biết cô đang nói thật Giọng nói của anh nặng nề đè lên tim Tịnh Kỳ, làm cô chấn động,

ngẩng đầu nhìn anh, đột nhiên phát giác trên mặt của anh, mang theo vẻ mặt kinh ngạc.

Cô đột nhiên thấy bản thân như một trò hề trong câu chuyện tình yêu của bản thân.

Vì ngoài sự kinh ngạc cô không nhận thấy anh có chút đau lòng nào. “Nói cho anh biết tại sao?” Anh lạnh lùng hỏi, giọng nói êm ái đến nỗi khiến Tịnh Kỳ toàn thân chấn động.

“Chúng ta đều biết vì sao mà.” Cô cười khổ.

“Anh không đồng ý.

Nếu em nhất quyết chia tay, anh có thể cho em thời gian một tuần để suy nghĩ còn chia tay... em đừng có nằm mơ.” Dứt lời anh liền đứng dậy đi ra ngoài.

Đúng lúc này chuông điện thoại của Hoài Cẩm Nam reo lên, cô nghe được anh nói với đây đây bên kia: “Ông nội tuần này cháu đi công tác nên cháu với Mạnh Mạnh không về được.

Khi nào trở lại cháu sẽ đưa cô ấy đến sau.”

“Được, ông nội cháu cúp máy trước.” Anh quay lưng về phía cô, làm cô không thấy được vẻ mặt anh.

Tịnh Kỳ đi ra ngoài: “Vậy em sẽ về nhà.”

“Không cho phép.

Em có thể giận dữ, có thể không nói chuyện với anh nhưng không được phép dọn ra cái nhà này.” Giọng nói lạnh lùng đến đáng sợ, khuôn mặt trầm xuống làm Tịnh Kỳ có chút sợ hãi.

Cái con người này... thật là.

Tịnh Kỳ có chút mệt mỏi, cô nhìn anh một lát rồi xoay người lên lầu.

Hoài Cẩm Nam cũng không hề nói cho cô biết bản thân thực sự sắp đi công tác.

Anh cho người lên lầu lấy va li xuống.

“Nếu thiếu phu nhân có hỏi thì nói tôi đi công tác ở Thái Lan.” Anh sợ cô không tìm thấy anh sẽ buồn.

“Vâng” Quản gia đáp..

Chương 49: 49: Sao Băng

Tịnh Kỳ biết anh đi công tác, lúc đầu hơi ngờ ngác nhưng sau lại thờ phào nhẹ nhõm.

Như vậy cũng tốt dù sao hai người cũng không biết đối mặt với nhau thế nào.

Mấy ngày nay, cô nên ăn thì ăn, ngủ thì ngủ, nên chơi thì chơi.

Cuộc sống quay lại quỹ đạo bình thường khi anh chưa xuất hiện. Còn bên này Hoài Cẩm Nam luôn lưu ý mọi hành động của cô, từ lúc cô bị Phong Bác Thần hãm hại anh luôn cho người âm thầm đi theo cô.

Việc này trừ anh ra không hề có ai biết được.

Thời gian trôi qua rất nhanh, nhóang lên một cái đã gần một tuần, Hoài Cẩm Nam ở Thái Lan xử lý công việc của công ty con, mỗi ngày đều vội đến hơn nửa đêm, công việc đều chất đống nhưng mỗi ngày luôn dành thời gian để xem những gì liên quan đến Tịnh Kỳ mà bí thư Trần gửi anh.

Ảnh chụp đều là Tịnh Kỳ cũng Lưu Mộng Tuyền đi ăn và mua sắm, chiều đi làm về thì tản bộ hoặc cuối tuần đến nhà ông nội chơi.

Dáng vẻ nhẹ nhàng, thoải mái làm Hoài Cẩm Nam vừa vui vừa tức.

Vui vì cô không bị ảnh hưởng, tức vì không có anh mà cô vẫn vui vẻ như vậy.

Đáng giận hơn là cô còn cùng Bạch Doanh Trần tiếp xúc nhiều hơn, tuy đa phần là xã giao nhưng anh vẫn không nhìn được khó chịu trong lòng.

Thật muốn lôi cô đến xem xem trong đầu cô có nhớ anh không. Tịnh Kỳ lúc này hoàn toàn không biết Hoài Cẩm Nam đang có ý định mổ đầu cô xem bên trong có gì.

Vì cô đang bù đầu trong đồng dự án mới của công ty, kế hoạch đã ra nhưng lại xảy ra trong vấn đề triển khai.

Việc này vốn do chị Vương giải quyết song lại không ngờ là chị ta có ý xấu với đối tác, lợi dụng việc hợp tác để leo lên vị trí phu nhân nhà họ Trương.

Nhưng không ngờ, vợ của giám đốc Trương không phải là quả hồng mềm năm đó không thiếu chiến đấu cùng nhiều phu nhân khi họ chê bai bà không xứng với giám đốc Trương.

Năm xưa, bà là người đã nâng đỡ giám đốc Trương từ khi còn hai bàn tay trắng.

Vừa hay giám đốc Trương cũng là trọng tình trọng nghĩa.

Cặp với chồng này cũng là một đôi đáng ngưỡng mộ của giới thượng lưu.

Ngoài ra bà cùng Ninh Nguyệt từng có giao thoa khăng khít khi trẻ. Nên hôm nay bà đến đây cũng là muốn cho Dương Kỳ một cơ hội.

Nếu họ khai trừ Vương Ngữ Yên thì bà sẽ bỏ qua còn không đừng trách bà.

Tịnh Kỳ mỉm cười đón tiếp, trong lòng đã có quyết định, Vương Ngữ Yên là không thể tiếp tục ở phòng kế hoạch tổng được.

Vừa hay, cô đang có ý định điều cô ta đi.

Người này tâm địa không tốt không những thế còn biết được cô ta có liên hệ với Nghiên Dương.

Nhớ đến Nghiên Dương hiện tại chỉ là một diễn viên mới, tài suất gặp gỡ lại không phải ít.

Nghĩ đến mấy lỗi nhỏ trong công việc gần đây, cô phát hiện lỗi nhỏ nhưng lại quá nhiều sẽ gây nên thiệt hại lớn về uy tín. Tịnh Kỳ cười nhẹ nhàng, thật coi cô là bình hoa sao? Bên này, Hoài Cẩm Nam vẫn luôn vội vàng công tác.

Tối nay hẳn có hẹn với đối tác ăn ở một nhà hàng Việt Nam.

Lúc đi ở dưới lầu nhà ăn, anh nhìn thấy một cặp đôi đến ăn. Người đàn ông gấp cho cô gái của mình một miếng cá hấp, cô gái kia cười tủm tỉm: "Lần này có tiến bộ biết lọc xương cá cho em.

Thường cho anh một nụ hôn." Sau đó liền làm động tác hôn gió.

Người đàn ông không nhịn được cười rộ lên, duỗi tay sờ khuôn mặt mịn màng của người yêu, ánh mắt tràn đầy sự yêu thương. "Đừng nết, sắp thành cái bánh tráng rồi." Cô gái lườm người đàn ông nhưng vẫn để bàn tay đó làm bậy trên mặt mình.

Đợi cánh tay rời đi, ánh mắt cô gái hiện lên tia tính kế, gấp một miếng rau thơm đến bên miệng anh ta, cười ngọt ngào: "Bảo bối, nếm thử có ngon không?"

Không ngờ là người đàn ông lại gần há mồm ăn luôn miếng rau thơm, còn vui vẻ nói: "Ăn ngon, cảm ơn vợ yêu."

Cô gái hừ một tiếng: "Ngon thì ăn hết không được thừa lại."

Thấy một màn như vậy, Hoài Cẩm Nam bỗng nhiên liền trầm mặc, trong lòng chua xót, nhớ tới anh cùng Tịnh Kỳ ở bên nhau, Tịnh Kỳ cũng như vậy không hề sợ hãi mà trêu đùa anh.

Anh còn nhớ rõ cô thích nhất ăn món thịt kho tàu Việt Nam, liền anh muốn ăn một miếng cũng không cho.

Sau đó bản thân lại uy hiếp dụ dỗ mới ăn được, khoảng thời gian đó vô cùng tốt đẹp và vui vẻ.

Ấy vậy mà khi đó càng tốt đẹp bao nhiêu bây giờ lại buồn cười bấy

nhieu.

Hoài Cẩm Nam thầm nghĩ lần này về nước anh sẽ nói rõ ràng với cô, không để cô hiểu nhầm.

Tuy rằng bản thân lo lắng cho an nguy của Mạnh Mạnh nhưng nếu không cho cô biết, anh cảm thấy cô sẽ rời xa anh.

Lúc này Hoài Cẩm Nam không hề biết, Tịnh Kỳ đề nghị chia tay là vì anh không tin tưởng cô, không coi cô là một nửa.

Cũng như việc cô không chấp nhận được người đàn ông của mình có quan hệ với người phụ nữ khác.

Buổi sáng hôm sau, Tịnh Kỳ rửa mặt, đánh răng, trang điểm thật nhẹ nhàng tinh tế.

Hôm nay cô có hẹn với Lưu Mộng Tuyền đi đón sao băng.

Lúc đầu, cô nghĩ sẽ đi một mình nhưng không ngờ anh hai có việc đột xuất nên cô mới có cơ hội đi với cô ấy.

“Đại tiểu thư, thật vinh hạnh tiểu nhân được đi chơi với ngài?” Mở cửa xe, Tịnh Kỳ ngồi vào trong.

“Rốt cuộc ai mới là người nói lời này đây quý cô bận rộn.” Lưu Mộng Tuyền nói.

Tịnh Kỳ dạo gần đây toàn vùi đầu vào công việc, tuy thái độ vô cùng bình thường nếu không muốn nói là tốt.

Nhưng cô biết Tịnh Kỳ đang che giấu.

Vừa hay đồ lưu manh có việc bận cô cùng cô ấy đi chơi cũng tốt.

Hai người chọn ngắm trăng trên đỉnh Quang Minh, nghe nói tối nay sẽ có sao băng.

Vì thế Lưu Mộng Tuyền đã đặt sẵn vị trí thuận lợi nhất để nhìn thấy nói.

Nhưng cô không ngờ là vị trí này còn làm cô nhìn thấy người nói cô việc bận đang ở cùng một người con gái khác, âu yếm hôn môi.

“Đi thôi, mình nghe nói phải đi bộ lên đó tầm 15m nữa mới tới nơi.”

“Cái gì mình không nghe nhầm chứ, trời sắp tối rồi đó.” Tịnh Kỳ hoảng hốt, bây giờ đã hơn 8 giờ, trời dần tối mà con đi bộ xa như vậy cô sẽ không mệt chết sao?

“Đừng lo, ở trên đó có sẵn nhà ngủ.

Mình đã đặt 1 phòng rồi.” Lưu Mộng Tuyền vừa kéo tay cô, vừa nói. Tịnh Kỳ thở dài một tiếng, gần 30 phút chèo kéo cuối cùng hai người cũng có thể lên đến nơi.

Cả hai mệt đến th ở dốc, được nhân viên dẫn đến bàn của mình. Vừa ngồi xuống chưa được bao lâu, phía sau lưng vang lên giọng nói quen thuộc.

“Được, anh chỉ yêu em.” Người đàn ông hôn lên trán cô gái kia, dáng vẻ vô cùng yêu chiều làm nhiều người ở đây vô cùng hâm mộ.

“Vậy thì cô ta?” Cô ta tựa vào ngực anh.

“Là cô ta tự dâng đến miệng anh cũng không thể từ chối được.” Anh ta nắm lấy hai vai cô gái.

“Moa, anh nhớ lời anh nói.” Cô ta định hôn vào môi người đàn ông nhưng anh ta lại tránh thoát.

Trong mắt cô ta hiện lên sự không vui, song nghĩ đến hôm nay cô ta liền bỏ qua.

Lưu Mộng Tuyền gần như không tin vào tai và mắt mình, cô nhìn chăm chăm vào hai người họ.

“Anh...” Chưa kịp nói hết lời nước mắt cô đã rơi xuống, Tịnh Dương giật mình nhìn lại.

Anh vô cùng hoảng hốt, muốn đỡ cô.

“Cút đi.” Cô hét lớn, chạy đi..

Chương 50: 50: Loại Bỏ Cô Ta

Lưu Mộng Tuyền đi vào phòng, lau khô nước mắt.

Một lát sau, Tịnh Kỳ đẩy cửa bước vào, biết ngay mà, cô thầm nghĩ.

Cô ấy không bao giờ để bản thân rơi vào tình huống khó xử, đôi lúc chính cô cũng phải cảm thán Lưu Mộng Tuyền thực sự là một người lí trí.

“Mộng Tuyền, cậu định xử lý chuyện này thế nào?” Cô ngồi xuống bên giường, trong chốc lát không chống đỡ được mà nằm xuống, xuyên qua giếng trời xin bầu trời đầy sao.

“Chẳng thế nào cả.” Lưu Mộng Tuyền cũng nằm xuống, vừa hay lúc này có sao băng bay vụt qua.

“Manh Manh, sao băng, mau... mau ước.” Hai cô gái vốn thông minh, trưởng thành lại ngây thơ như hai đứa trẻ, cùng nhau nhắm mắt và ước nguyện.

Khi cả hai mở mắt chiếc sao băng đầu tiên đã bay qua, sau đó là nhiều chiếc sao băng nữa lướt qua.

Hai người loáng thoáng nghe được tiếng reo hò ngoài kia.

Cả hai quay mặt nhìn vào mắt nhau ý cười không tự chủ tràn ra.

Họ lại thực hiện được điều ước, cùng nhau đón sao băng đầu tiên.

“Cậu thực sự không quan tâm.” Đừng cho là cô không biết con nhóc thối này âm mưu ăn anh cô từ lâu.

“Không phải? Chỉ là tớ đang cho anh ấy cơ hội mà.” Lưu Mộng Tuyền nghiêng người, ôm lấy Tịnh Kỳ, hương thơm mùi táo nhè nhẹ truyền vào trong mũi làm cô cảm thấy an tâm hơn.

Đúng là vừa rồi cô rất hoảng loạn cũng đau lòng, nhưng Lưu Mộng Tuyền cô luôn là người có thứ tự.

Việc chính bây giờ của cô là ngắm sao băng, cô sẽ không để điều này ảnh hưởng tâm trạng.

Tuy nhiên không có nghĩa cô không hề quan tâm Tịnh Dương cùng Hướng Mai, mà là cô muốn dùng buổi tối này để cả cô và anh đều có thời gian nghỉ lại.

Nếu không thể tiếp tục thì dứt khoát chia tay, về khoản này cô và Tịnh Kỳ cực kỳ giống nhau.

Hai người đều không cho phép tình yêu có sự xuất hiện của người thứ ba.

Nếu có người khác xuất hiện bất kể từ phía nào thì tình yêu đó nhất định không bền chặt, hai người chưa chắc là không có đối phương không sống nổi.

Vậy từ sớm buông tha nhau mới là tốt nhất, Lưu Mộng Tuyền nghĩ vậy.

Đang lúc cả hai đang chìm trong suy nghĩ của mình tiếng gõ cửa vang lên, hai mặt nhìn nhau.

Gần như họ đã đoán được ai ở bên ngoài.

Lưu Mộng Tuyền quay người lấy chặn trùm đầu, không để ý.

Tịnh Kỳ thờ dài nhận mệnh đi mở cửa.

“Đợi chút, đang đến rồi.” Cô hô to, muốn làm hỏng cửa người ta sao.

Cái cửa có tội gì đâu, người có tội là anh mà.

Cửa vừa mở Tịnh Dương đã muốn đi vào nhưng bị Tịnh Kỳ chặn lại: “Manh Manh, mau để anh đi vào.” Giọng nói gấp gáp, sốt ruột.

Anh muốn vào nhưng làm cách nào cũng không thể chui vào được nên đành nhỏ giọng quát: “Nhanh lên.”

“Anh là ai mà dám quát cậu ấy.” Lưu Mộng Tuyền nghe anh quát

Tịnh Kỳ không nhin được bật dậy từ giường.

Tên sở khanh đáng chết này!

“Bảo bối.” Tịnh Dương vui sướng nhìn cô, thấy ánh mắt như dao lại không tự giác mà co người lại.

“Ai là bảo bối của anh, bảo bối của anh là thư ký Hường Mai của anh kia kìa.” Giọng nói đầy sự mỉa mai và châm chọc, kết hợp đôi mắt trừng anh, trong đầu Tịnh Dương chỉ có hai chữ “Xong đời”.

“Em nghe anh nói, tất cả chỉ là giả vờ.” Anh vội vàng giải thích.

“Giả vờ, giả vờ hay nhỉ? Giả vờ cùng nhau đi ngắm sao đêm 10 năm mới có một lần.

Giả vờ mà lại ôm ấp hôn hít.” Lưu Mộng Tuyền ngăn không được sự tức giận mà hét vào mặt anh, giờ phút này dáng vẻ đại minh tinh h0àn toàn biến mất.

“Nếu tôi cùng người khác giả vờ như vậy, anh chắc cũng không để ý đúng không?”

“Lưu Mộng Tuyền, em dám” Tịnh Dương hét to hơn.

“Có gì mà không dám, ngày mai tôi sẽ đi luôn.

Dù sao giới giải trí thứ không thiếu là đàn ông đẹp trai.

Tịnh Kỳ nhúc đầu nhìn hai người tai cô sắp bể rồi.

Giờ cô mới phát hiện giọng của anh hai có thể lớn như vậy.

Tịnh Dương cũng nhận ra mình hơi quá đà, nắm lấy tay Lưu Mộng Tuyền, nhẹ giọng: “Em cùng anh về, nghe anh nói được không?” Vừa nói vừa không quên nháy mắt với Tịnh Kỳ hi vọng cô giúp anh.

Thế mà cô nhóc lại nhún vai, bĩu môi tỏ vẻ bất lực.

Lưu Mộng Tuyền thấy hành động của hai người âm thầm trợn mắt.

Ánh mắt lướt về phía đằng sau anh, hất cằm: “Giải quyết cái đuôi cho tốt rồi quay lại.” Nói xong không đợi anh phản ứng đã đóng sập cửa, rồi nhanh chóng ấn cửa cuốn bên ngoài.

Tịnh Dương nhìn hai lớp cửa thềm hối hận, anh ta bị nước vào mới đồng ý ý kiến ngu ngốc của Hoài Cẩm Nam mà.

Giờ thì hay rồi không chỉ cậu ta bị Tịnh Kỳ rồi mà anh cũng bị cô hiểu nhầm.

Nhớ vừa rồi cô khóc, anh càng hận bản thân mình hơn.

Tịnh Dương âm thầm hạ quyết tâm đợi chuyện này xong anh mà không đánh Hoài Cẩm Nam một trận anh không phải là người.

Khi anh âm thầm ảo não thì Hướng Mai chạy tới, chất vấn: “Sao anh lại tới đây không phải đã chia tay với cô ta rồi sao?”

“Im mồm” Tịnh Dương quát to, bàn tay to rộng nắm lấy cằm cô ta bóp chặt: “Tốt nhất cô ấy không nên hiểu lầm, nếu không tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cô.”

Dứt lời liền đẩy mạnh cô ta ngã xuống, rồi rời đi.

Anh lấy điện thoại gọi cho Lưu Mộng Tuyền như phát hiện bản thân bị kéo vào danh sách đen.

Gọi cho Tịnh Kỳ thì cô tắt máy.

“Chết tiệt” Anh nói thầm.

Hướng Mai vội vàng đứng dậy đuổi theo anh, bám lấy tay anh hỏi: ‘Anh nói gì, không phải anh yêu tôi sao?’

“Cô là nằm mơ chưa tỉnh?”

“VẬY... khi nãy?” Hướng Mai run rẩy, cô ta không tin lời anh nói là thật.

“Nếu không phải... mà thôi tóm lại tôi không hề thích cô, cô cũng không cần thích tôi.” Tịnh Dương phiền muộn, anh đúng là ngu ngốc mà.

Hướng Mai bỏ tay anh ra, cô ta không tin, anh nhất định thích cô, yêu cô, nhất định là vậy.

Là Lưu Mộng Tuyền, đúng, là cô ta.

Nếu cô ta không xuất hiện hai người vẫn đang ngọt ngào cơ mà.

Hướng Mai âm thầm nắm chặt tay, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay nhưng cô ta không hề phát hiện.

Từng giọt máu nhỏ xuống nền đất, rất nhanh biến mất trong làn cỏ

non làm người khác không phát hiện.

Giờ phút này ý nghĩ loại bỏ Lưu Mộng Tuyền trong lòng cô ta càng lớn hơn.

“Tôi đồng ý, chỉ cần anh giúp tôi loại bỏ cô ta, chuyện gì tôi cũng đồng ý.” Cô ta gọi điện thoại cho ai đó, giọng nói âm u làm người khác sợ hãi.

Đừng nên trách cô ta, tất cả là do họ ép cô ta làm vậy.

Còn về việc có trả giá hay không khi đó cô đã là vợ của phó tổng Dương Kỳ, không ai có thể làm gì cô cả.

“Cô suy nghĩ kĩ?” Nếu Tịnh Kỳ nghe được giọng nói này cô nhất định sẽ biết anh ta là ai.

“Đúng vậy.” Hường Mai nhìn bóng lưng của Tịnh Dương khẳng định.

Anh chỉ có thể là của cô, của mình cô.

“Được.” Bạch Doanh Trần cúp máy.

Vốn chỉ là nhằm chán đến chơi lại không ngờ có được thu hoạch đáng mong đợi.

Anh ta biết Lưu Mộng Tuyền đặt lịch đến đây ngắm sao băng nên mới bảo Hường Mai đưa Tịnh Dương lên đây.

Nhưng điều anh ta không ngờ đến là Tịnh Kỳ cũng ở đây.

Như thế có phải ông trời cũng đang chiều theo ý anh không? Có phải ông trời cũng muốn hai người ở bên nhau.

Bạch Doanh Trần đứng ở ngoài cửa mình ngôi nhà nhỏ bên cạnh đã tắt đèn, anh ta nở nụ cười tưa như gió xuân nhưng lại làm người khác không tự chủ mà rét lạnh sống lưng..

Chương 51: 51: Thực Sự Rời Đi 1

Mà bên này Hoài Cẩm Nam sau hơn hai tuần làm việc gấp rút cũng đang về nước.

Anh đã cố gắng rút ngắn cô việc lại, mỗi ngày nghe bí thư Trần báo cáo anh càng nhớ cô hơn.

Điều này làm anh biết bản thân yêu Tịnh Kỳ sâu đậm thế nào. Anh đi về nhà nhưng không thấy cô, gọi điện cho bí thư Trần thì nghe nói cô đang cùng Lưu Mộng Tuyền ở Quang Minh, anh liền lái xe một mạch đến đây.

Vì muốn tạo sự bất ngờ cho cô nên Hoài Cẩm Nam không hề gọi trước.

Anh vừa đi bộ lên, trên tay vừa cầm bó hoa.

Sau nhiều ngày suy nghĩ anh vẫn quyết định thành thật thì hơn.

Dù sao kế hoạch đã sắp thành công, không nhất thiết vì nó mà phá hoại tình cảm hai người.

Đi đến đỉnh Quang Minh lại chỉ nhìn thấy Lưu Mộng Tuyền, không thấy cô đâu.

Hoài Cẩm Nam nhíu mày, cô đi đâu?

Đúng lúc này ánh mắt anh đụng phải đôi thanh niên đang cùng nhau nói cười đi bộ ở bên kia.

Tâm trạng vốn vui vẻ của anh trở nên âm u, cô đang cười nói với Bạch Doanh Trần, cô không nghe lời anh.

Tịnh Kỳ sáng sớm nay mới phát hiện hóa ra đêm qua Bạch Doanh Trần cũng đến đây ngắm sao băng.

Vừa hay cô định đi dạo nên hai người cùng nhau dạo bước.
“Không ngờ Bạch tổng cũng có nhã hứng đi ngắm sao băng.” Cô mỉm cười, má lúm đồng tiền như ẩn như hiện, kết hợp trời thu mát mẻ làm say lòng người.

Thật là một người con gái xinh đẹp.
Bạch Doanh Trần có chút thất thần nhìn cô, ánh mắt không tự chủ được dịu dàng hơn, ẩn sâu trong đó còn có tia ái mộ.

Cô luôn không tự giác mà làm trái tim anh trở nên mềm mại hơn.

Do đó, cô mà không ở bên anh thì mọi chuyện không phải rất đáng tiếc sao?

“Tôi là một con người yêu thích khoa học, nếu năm đó ông nội không bắt tôi tiếp quản Bạch gia, chắc giờ này, cô đã thấy trên ti vi xuất hiện một nhà bác học tài ba rồi đó.” Anh hài hước nói, anh thực sự thích khoa học cũng muốn trở thành nhà khoa học nhưng nếu năm đó anh không tiếp quản Bạch gia sao bây giờ có thể gặp cô được.

“Ha ha, lúc đó Nam Kinh sẽ có một vị bác học ra đời, ha ha ha.” Tịnh Kỳ không nhịn được cười lớn, thực ra điều anh nói không buồn cười đến vậy.

Mà là cô nhớ tới cô, anh hai và Mộng Tuyền cũng từng có ước mơ này khi xem phim “Nhà thám hiểm”.
Ba người vì thực hiện một thí nghiệm làm nổ phòng nghiên cứu của ông ngoại.

Khi đó, ông rất tức giận, tuy nhiên không phải vì họ làm hỏng phòng.

Mà do lo cho tính mạng của họ.

Sau đó cả ba bị cấm không được đến đó nữa.

Anh mắt Bạch Doanh Trần tràn ngập nhu tình nhìn cô, bất chợt anh nâng tay muốn xoa đầu cô, vừa hay cô muốn vuốt tóc, tay anh liền nắm lấy tay cô.

Động tác này làm cả hai người đều có chút cứng đờ.
“Manh Manh” Từ phía sau vang lên tiếng gọi làm hai người giật mình, Tịnh Kỳ theo phản xạ đẩy tay anh ra.

Bạch Doanh Trần nhìn cánh tay vừa bị cô chạm vào, cảm giác mềm mại mát lạnh trong chốc lát làm anh tham luyến.

Tịnh Kỳ quay đầu nhìn lại, vừa thấy là ai, nụ cười trên môi cô liền đông cứng lại.

Hoài Cẩm Nam mặt lạnh lùng, tây trang chỉnh tề, nhìn qua thực mỗi mọt, nhưng trong mắt lửa giận đang thiêu đốt chứng tỏ anh hiện tại chỉ không đơn giản tức giận mà là phi thường tức giận.

Trong tay cầm bó hoa gần như sắp bị anh bóp nát.

Tịnh Kỳ tuy rằng không biết anh vì sao lại tức giận như vậy, nhưng cô không tự chủ lui về phía sau vài bước.

Hoài Cẩm Nam thấy cô sợ hãi lùi về sau, tâm tình lại trầm xuống.

Trong lòng khẩn cấp muốn nhanh trở về gặp cô.

Nhưng cô lại cùng một người đàn ông khác thân mật.

Nháy mắt lửa giận ập đến, nhìn thấy cô bởi vì sợ anh lại càng đổ thêm dầu vào lửa! Cô không sợ hãi tên Bạch Doanh Trần kia mà lại sợ anh, cô sợ anh.

Nhận thức được điều này càng làm anh cảm thấy khó chịu và tức giận hơn.

Hình ảnh hai người nắm tay lặp đi lặp lại trong đầu anh, làm ý nghĩ giải thích với cô hoàn toàn tan biến.

Có phải cô nhanh chóng muốn chia tay với anh là do Bạch Doanh Trần hay không?

Nghĩ đến khả năng có thể là vậy, ánh mắt Hoài Cẩm Nam nhìn Bạch

Doanh Trần liền như nhìn người chết.

“Hoài Cẩm Nam... Anh đã trở lại?” Tịnh Kỳ cố gắng không để ý đến tức giận của anh, vẫn có chút hoảng hốt hỏi.

Anh tức giận cái gì?

Thân ảnh cao lớn của Hoài Cẩm Nam có chút cứng ngắc, miệng không nói lời nào.

Cô không muốn anh trở lại?

Tịnh Kỳ có chút xấu hổ, tuy rằng khi nãy chỉ là không cẩn thận nhưng ánh mắt của anh như bắt gian tại trận làm cô có chút sợ hãi, không dám tiến lên cũng không dám lui về phía sau.

Bởi vì vừa rồi cô rõ ràng nhìn thấy khi cô lui về phía sau, trong mắt Hoài Cẩm Nam lại có một tia xúc động muốn giết người.

Cô chắc chắn bản thân không hề hoa mắt.

“Hoài tổng, lặn lội đường xa lên đây chỉ để dọa một cô gái nhỏ?”

Bạch Doanh Trần hài hước mà cười, anh ta biết tên diên này thủ đoạn cực kì cao nhưng như vậy thì sao anh ta vẫn phải thua trong tay anh mà thôi.

Người phụ nữ anh ta yêu nhất, công ty của anh ta gây dựng, mọi thứ xung quanh mà anh ta hiện có, sau này đều là của anh.

“Không phải chuyện của anh!” Hoài Cẩm Nam lạnh giọng trả lời, cho dù tâm tình của anh đang vô cùng không tốt nhưng trên khuôn mặt lại bình tĩnh đáng sợ, phù hợp với biệt danh mà những người làm ở Bác Dương đặt cho anh ta “Quái vật mặt than.”

“Lại đây!” Anh vẫy tay về phía Tịnh Kỳ, bình tĩnh chờ đợi cô.

Tịnh Kỳ thở dài: “Bạch tổng, tôi đi về trước.”

Cảm ơn anh.”

Hoài Cẩm Nam nhìn khuôn mặt đang cười ôn hòa của Bạch Doanh Trần hiện lên vết nứt, tâm trạng có chút thoải mái hơn.

Đi về phía cô, muốn nắm lấy tay cô nhưng lại bị cô tránh thoát.

“Đi thôi” Tịnh Kỳ nói.

Vừa đến cửa phòng, cô định gọi Lưu Mộng Tuyền mở cửa thì thấy tin

nhấn nói quản lý cô ấy gọi nói có việc gấp nên đi về trước, cô ấy cũng đã gọi tài xế đến đón cô.

“Vào đi” Cô mở cửa bước vào, ngồi cạnh bàn, rót cho anh một cốc nước ấm.

Hoài Cẩm Nam quan sát một lượt khắp phòng, cô gái nhỏ ngồi bên cạnh bàn nhỏ, tay bưng cốc nước từng ngụm thổi.

“Anh đã suy nghĩ kĩ rồi sao?” Cuối cùng vẫn là Tịnh Kỳ mở miệng.

“Suy nghĩ gì?” Anh nhú mày.

“Chuyện chia tay.”

“Em...” Hoài Cẩm Nam vốn đã bứt giận lại bị lời cô nói làm cho tức giận.

Đúng lúc này anh phát hiện phòng của Bạch Doanh Trần ở ngay bên cạnh phòng cô.

Nghĩ đến cô khả năng cùng Lưu Mộng Tuyền đến đây chỉ là cái cơ thực chất là cùng Bạch Doanh Trần hẹn hò anh liền có suy nghĩ muốn giết người.

Vừa hay trong đầu lại hiện lên lời Nghiên Dương nói hôm đó.

“Có phải em muốn chia tay với anh để đến với Bạch Doanh Trần?”

Anh tức giận chất vấn.

Tịnh Kỳ khó hiểu, tại sao anh có thể suy nghĩ như vậy.

Hoài Cẩm Nam thấy cô không trả lời liền thấy suy nghĩ của bản thân là đúng.

Anh không kìm chế được mà nắm chặt hai vai cô.

“Hay lắm, giờ thì tôi đã biết mục đích của Tịnh tiểu thư đây.

Cảm thấy tôi hết giá trị lợi dụng liền muốn bỏ tìm con rùa vàng mới sao?”

“Thật mở rộng tầm mắt.” Ánh mắt chạm phải cổ của cô, đầu anh càng đau hơn.

“Thật ghê tởm.”

Chương 52: 52: Thực Sự Rời Đi 2

“Muốn chia tay phải không được? Bây giờ cùng tôi đi chúng ta chấm dứt hiệp nghị.” Nói xong liền nắm tay cô đi ra khỏi phòng. Tịnh Kỳ đập vào tay anh, anh càng nắm chặt.

Đau đớn làm cô cau mày: “Buông tay.”
Vừa hay lúc này bí thư Trần đã đến, ra hiệu cho anh ta giải quyết mọi việc.

Hoài Cẩm Nam mở cửa xe đẩy cô vào rồi vòng qua đằng kia. Tịnh Kỳ muốn mở cửa lại phát hiện đã bị khóa trái, cô không biết anh ta lại phạm vào dây thần kinh nào.

Bản thân mình có quan hệ bất chính với người khác, bây giờ còn làm như cô cấm sừng anh ta.

“Hoài Cẩm Nam, anh làm sao vậy hả? Thả tôi xuống.” Tịnh Kỳ cố đẩy cửa xe muốn ra ngoài, đột nhiên cô như người muốn mở chốt.

Hoài Cẩm Nam bực bội đẩy cô ngồi vào ghế của mình, song vì lực đạo quá mạnh làm đầu cô đập vào cửa xe.

“A” Tịnh Kỳ dùng tay che trán đau đớn làm nước mắt sinh lý của cô theo phản xạ mà chảy xuống.

Rất nhanh trán cô đã đỏ lên một mảng lớn.

Hoài Cẩm Nam cung không ngờ cô lại không đứng vững, muốn xem xét vết thương lại bị cô tránh thoát.

Anh bực bội nói thầm “Chết tiệt”, sau đó phóng xe rời đi. Chiếc xe thể thao rất nhanh đã chạy trên đường lớn.

Tuy nói hiện tại không phải là thời kỳ cao điểm, nhưng đã đến nội thành, cho nên xe lui tới cũng không thiếu, Hoài Cẩm Nam chạy nhanh như vậy làm Tịnh Kỳ cảm thấy rất nguy hiểm sợ hãi, sắc mặt trắng bệch.

Tịnh Kỳ không sợ trời không sợ đất lại vì hồi nhỏ từng bị đâm xe mà sợ hãi tốc độ.

Cho nên mỗi khi tự mình lái xe, cô luôn bị Lưu Mộng Tuyền cười nó rùa bò còn nhanh hơn cô,

Hoài Cẩm Nam vốn thỉnh thoảng liếc nhìn cô, thấy vẻ mặt trắng bệch kia liền biết cô sợ hãi, anh thấp giọng: “Đáng chết”.

Lập tức tốc độ của xe thể thao dần chậm lại.

Tịnh Kỳ cũng nhận ra điều này, cô lén thở dài một hơi.

Tay nắm chặt đai an toàn thả lỏng.

Trở về nhà, Hoài Cẩm Nam không nói hai lời lôi kéo Tịnh Kỳ đi nhanh về phía trước đi, tay bị anh chặt chẽ nắm lấy, chỉ có thể bị động đi phía sau anh.

Đến thư phòng, anh mới thả cô ra.

Tức giận làm anh mất hết lý trí, lôi từ trong ngăn kéo một tập hồ sơ đưa đến trước mặt cô.

“Ngay từ đầu chúng ta đã nói ai hủy bỏ hiệp ước trước ba năm mà người đó không đồng ý thì phải đền mười vạn tệ.

Nếu cô đã muốn vậy mong Tịnh tiểu thư trong vòng một tuần tới chuyển tới tài khoản của tôi.” Giọng nói lạnh nhạt.

Tịnh Kỳ bị giọng điệu của anh làm cho tức cười: “Xem ra trí nhớ của Hoài tổng thật kém trong bản hợp đồng này rõ ràng hai bên không can thiệp đời tư của nhau nhưng ít nhất ăn vụng phải biết chùi mép.

Không được để xảy ra bất kỳ tin đồn nào nếu không bên còn lại có thể đơn phương chấm dứt hợp đồng.”

“Do đó căn cứ vào đâu, mà Hoài Cẩm Nam anh muốn tôi đền mười vạn.

Muốn đền cũng là anh đền cho tôi.

Hừ.” Tịnh Kỳ khó chịu.

Anh thật sự quá đáng mà.

“Ha ha xem ra Tịnh tiểu thư chưa đọc hết hợp đồng mời cô đọc dòng cuối cùng.” Ánh mắt chế giễu nhìn cô.

Xem ra anh đoán đúng.

“Cho dù vì lí do gì nếu muốn đơn phương chấm dứt hợp đồng, bên A phải để một đứa con cho bên B.”

“Hoài Cẩm Nam anh thật vô sỉ, anh muốn đẻ thì bảo Nghiên Dương đi mà đẻ cho anh.” Không ngờ Hoài Cẩm Nam lại lật lọng như vậy. Cô chạy về phòng lôi hết những gì cô điều tra được, ném vào mặt anh: “Đồ chết tiệt, không phải muốn mười vạn tệ.

Tôi đền cho anh.

Đồ tra nam vô sỉ nhà anh.”

“Đi mà tìm Nghiên Dương của anh ấy, bày ra vẻ mặt tình thâm làm gì? Không phải hai người cùng đi Thái Lan sao đừng cho là tôi không biết.”

“Anh tưởng tôi mù không nhìn thấy sao?”

Nói dứt lời cô liền đóng sập cửa đi về phòng, cô phải rời khỏi căn nhà này, rời xa tên điên kia.

Cô lôi va ly ra, mở tủ lấy quần áo.

Hoài Cẩm Nam nghe thấy tiếng động liền cất bước vào đi không kịp nhìn những thứ mà cô ném vào người anh.

Thấy anh đứng trước cửa, Tịnh Kỳ theo bản năng mà ngừng một chút, sau lại phát hiện tại sao mình phải làm như vậy, cô không sai

cơ mà.

Tịnh Kỳ liền tiếp tục xếp quần áo.

Không hề quan tâm đến người đàn ông kia, chỉ cần coi anh ta là không khí trái tim cô sẽ không đau lòng.

“Em làm gì? Anh đã nói em không được rời khỏi đây.” Hoài Cẩm Nam đến gần Tịnh Kỳ, gắt gao nhìn chăm chăm hành động của cô.

Cô tưởng nói này cô thích vào thì vào ở, thích dọn đi thì dọn đi? Tịnh Kỳ nhấp một chút môi, không có trả lời câu hỏi của anh, mà là nói: “Không phải tôi đã đồng ý đến anh mười vạn rồi sao.

Như vậy tôi hoàn toàn có quyền rời đi.

Ngày mai anh có thể cho người mang bản hủy hiệp ước đến cho tôi.

Tôi sẽ ký ngay lập tức.”

Hoài Cẩm Nam hít một hơi, hai tay rũ tại bên người nắm chặt thành quyền, bởi vì dùng sức quá mức mà mỗi đốt ngón tay đều căng cứng.

Anh cười một tiếng châm chọc: “Gấp gáp đến bên anh ta như vậy?”

“Hoài Cẩm Nam, anh lại phát điên cái gì?” Tịnh Kỳ khó hiểu, sau đó nghĩ đến anh hiểu lầm cô và Bạch Doanh Trần nhưng giờ phút này cô không có ý định giải thích với anh.

“Tôi phát điên, đúng tôi điên.

Phát điên vì em.” Anh rống to.

Tịnh Kỳ thấy giờ phút này, anh như đứa trẻ vì mất đi món đồ chơi mà tức giận: “Nực cười.”

Dáng vẻ của Tịnh Kỳ làm anh buồn bã, cuối cùng anh nói: “Tịnh Kỳ nếu hôm nay cô bước ra khỏi căn nhà này.

Tôi và cô hoàn toàn chấm dứt.

Cho dù sau này cô có cầu xin tôi đi chăng nữa chúng ta cũng sẽ không quay trở lại.

Vi vậy hãy suy nghĩ thật kỹ.”
Tịnh Kỳ ngẩng đầu nhìn anh.

Sắp xếp xong cô liền kéo vali đi ra ngoài: “Tạm biệt.” Tịnh Kỳ không tính toán cùng Hoài Cẩm Nam so đo, giải thích hoặc cãi nhau, dù sao muốn nói đều đã nói xong.

Cô cúi đầu, lúi kéo rương hành lý, vòng qua Hoài Cẩm Nam bên người, hướng cửa đi đến.

Đến phòng khách cô nhìn lại một vòng, bản thân ở đây nửa năm khắp nơi đều có dấu vết của hai người.

Bỗng nhiên Tịnh Kỳ rơi nước mắt, cô thua.

Hoài Cẩm Nam, anh nhất định phải cùng Nghiên Dương bên nhau, đừng đi tai hại người khác, một mình cô là quá đủ rồi.

Hoài Cẩm Nam sau khi Tịnh Kỳ rời đi liền ngăn người, anh thấy cô kéo va li đi ra ngoài lên xe, còn thấy cô ngoảnh lại nhưng lại dứt khoát.

Trái tim anh lúc này trầm xuống, đè ép khiến anh không thờ nổi, đôi tay rũ tại bên người nắm chặt thành quyền.

Anh sẽ không hối hận, là cô muốn đi.

Anh không cần giải thích, dù sao cô cũng không quan tâm.

Đầu càng ngày càng đau đớn, vốn sẽ là cuộc gặp mặt vui vẻ cuối cùng lại tan rã trong đau đớn.

Ngã lên giường của cô, hít một hơi thật sâu.

Trong không khí tràn đầy hương thơm của Tịnh Kỳ làm anh cảm thấy an tâm.

Chỉ cần ngủ một giấc nhất định sáng mai cô sẽ trở lại bên cạnh anh, tự thôi miên bản thân như vậy, dần dần Hoài Cẩm Nam liền chìm vào trong giấc ngủ.

Tịnh Kỳ sau khi rời đi liền cảm thấy bồn chồn, bất an.

Cô luôn cảm thấy mình bỏ quên điều gì đó cực kỳ quan trọng. Ngồi trong xe, nhìn bên ngoài bầu trời bỗng tối đen lại, những giọt mưa lớn ngày càng chút xuống làm cô càng bất an hơn..

Chương 53: 53: Tai Nạn

Lưu Mộng Tuyền xử lý xong công việc đã hơn 12 giờ đêm.

Cả ngày hôm nay không thấy Tịnh Dương gọi, cô có chút lo lắng, gọi cho anh thì không bắt máy nên cô đành để lại tin nhắn thấy cuộc gọi nhớ liền gọi cho cô.

Ngày hôm sau, Lưu Mộng Tuyền tỉnh lại vẫn không thấy Tịnh Dương gọi lại liền có chút tức giận.

Vừa hay được nghỉ nên cô đi đến công ty anh.

“Manh Manh, cậu đang ở công ty à?”

Tịnh Kỳ nhìn kế hoạch mới, gật gật đầu với Linda rồi mới trả lời: “Ừ”

“Được.” Lưu Mộng Tuyền đáp lại.

Lái xe đi ra ngoài.

Hôm nay, Hường Mai xin nghỉ một ngày.

Cô ta chán nản đi hết khắp các con phố.

Tối qua, cô cùng Tịnh Dương đi tham dự một bữa tiệc.

Tất cả những người ở đó đều mang theo bạn gái và phu nhân nên cô ta vui mừng cho rằng Tịnh Dương nghĩ lại.

Nhưng không ngờ là vì Lưu Mộng Tuyền bận việc, anh mới có thể để cô đi cùng.

Hường Mai càng nghĩ càng cảm thấy tức giận.

Ánh mắt ác độc làm người xung quanh không tự giác tránh xa cô.

Đúng lúc này, Hường Mai nhìn thấy một chiếc ô tô khá quen mắt, nhìn kỹ là Lưu Mộng Tuyền.

Sự ghen ghét trong lòng cô ta càng lớn hơn.

Theo hướng Lưu Mộng Tuyền đi, cô biết cô ta muốn đến Bác Dương, nghĩ đến thỏa thuận giữa cô và người đàn ông kia cô liền quyết định hành động.

“Lưu Hạo, tôi muốn nhờ anh làm một việc.” Đừng trách cô ta ác độc, là do Lưu Mộng Tuyền xuất hiện cướp Tịnh Dương nên cô ta mới phải làm vậy.

“Được thôi nhưng lần trước tôi đã nói rồi, ngủ với tôi một đêm.” giọng điệu ngả ngớn, trêu đùa vang lên ở đầu dây bên kia.

“Chỉ cần anh làm được chuyện này tôi nhất định đáp ứng anh.”

Hường Mai bất chấp nói.

“Nhớ giữ lời hứa.” Lưu Hạo cười lớn rồi cúp máy.

Hắn ta không biết đây là lần cuối cùng hắn cười sung sướng như vậy.

Vì Hường Mai tự mình nhờ nên hắn quyết định tự ra tay, việc này đối với người lăn lộn hơn chục năm ở thế giới ngầm như hắn chỉ là việc cỏn con.

Lái chiếc xe yêu thích đến ngay dưới Bác Dương âm thầm đợi người phụ nữ kia xuất hiện.

Trước khi lên gặp Tịnh Dương, Lưu Mộng Tuyền đến gặp Tịnh Kỳ, thấy cô đang rảnh cô mới đi vào.

“Manh Manh”

“Công việc kết thúc rồi sao? Có gặp khó khăn gì không?” Tịnh Kỳ ra hiệu cho Linda mang đồ uống vào.

Lưu Mộng Tuyền cười, nháy mắt: “Chút ruồi bọ muốn lung tung nhảy nhót mà thôi.” Là Nghiên Dương dùng chút thủ đoạn muốn cướp đại ngôn lâu năm của cô, đại ngôn này Lưu Mộng Tuyền cô làm từ khi mới vào nghề nên cho dù trả lương thấp nhưng cô vẫn tiếp tục làm.

Không ngờ lần này, vì có sự xuất hiện của Nghiên Dương mà muốn chèn ép cô.

Vừa hay quản lý cũng muốn cô đổi đại ngôn vốn có chút lưu luyến nhưng cô liền cho Nghiên Dương vậy.

“Chị Mộng Tuyền” Linda đẩy cửa bước vào, trên tay bê hai cốc nước cao.

“Em đi ra ngoài làm việc trước ạ.”

Lưu Mộng Tuyền gật gật đầu: “Hôm nào chị mời em đi ăn, chị vừa tìm được một quán khá ngon.

Linda tươi cười trả lời: “Dạ”

Tịnh Kỳ thấy tâm trạng của Lưu Mộng Tuyền rất tốt liền không nói với cô ấy việc cô đã dọn ra khỏi nhà của Hoài Cẩm Nam.

Cô nghĩ đợi mọi việc xong xuôi liền nói cũng không quá muộn.

“Hôm qua mấy giờ cậu về?” Cô ấy vẫn chưa biết hôm qua Hoài Cẩm Nam đến tìm Tịnh Kỳ.

Tịnh Kỳ cứng người một chút, sau đó bình tĩnh trả lời: “Cậu về một lát rồi mình về.”

Lưu Mộng Tuyền gật đầu: “Mà Tịnh Dương đi đâu vậy, mình gọi cho anh ấy từ hôm qua nhưng không được?”

Tịnh Kỳ trợn mắt: “Ai mới là người yêu anh ta?”

Lưu Mộng Tuyền nghe vậy, bổ nhào đến ôm lấy eo cô cào ngứa.

Tịnh Kỳ cố tránh thoát nhưng hoàn toàn tránh không được ma chảo của Lưu Mộng Tuyền, nước mắt sinh lý của cô tràn ra tới.

“Tha...hahaha tha..

cho... hahaha... mình” Tịnh Kỳ cầm chặt tay cô ấy, chỉ kém nước quỳ xuống.

Lưu Mộng Tuyền liếc cô, hất tóc, ưu nhã nói: “Bổn cô nương không chơi với người nữa.”

Nói xong, định rời đi thì chuông điện thoại của cô liền reo lên.

Tịnh Dương gọi.

Âm thanh gấp gấp, truyền vào tai Lưu Mộng Tuyền: “Bảo bối, anh đi

công tác đột xuất bên Mỹ giờ mới có thời gian.

Em đừng giận anh được không? Về nhà muốn đánh muốn mắng tùy anh.” Điện thoại anh hết pin từ hôm qua, lại không tìm thấy dây sạc nên vừa bay sang đến nơi phải đi sạc ngay lập tức.

Anh để điện thoại trong phòng ngủ, luôn làm việc ở thư phòng đến khi nhớ ra đã là ngày hôm sau.

Nhìn thấy cuộc gọi nhớ và tin nhắn anh nhanh chóng gọi cho cô liền. “Hừ, không phải là đi cùng tình nhân nhỏ của anh đó chứ?” Lưu Mộng Tuyền nhìn về phía Tịnh Kỳ, đợi cô gật đầu xác nhận anh thực sự đi công tác còn đi một mình mới nói.

“Không có, anh không dám.” Trên thương trường là người chém đầu trúng đó, không hợp đồng nào không dành được, không đối thủ nào có thể chiếm lợi từ anh.

Vậy mà bây giờ lại ăn nói khép nép với cô.
Thôi, bảo bối của mình, mình chiều.

Cô chạy mất anh cũng không biết đi đâu khóc.

“Tạm thời tin anh.” Lưu Mộng Tuyền hung dữ uy hiếp.

“Được, bảo bối tạm biệt.

Moa moa”

Nghe được đầu dây có tiếng hôn gió truyền lại, Tịnh Kỳ như không tin vào tai mình.

Đó là anh trai của cô, ngày ngày đánh rắm không có tiếng đó sao?
Má ơi, rốt cuộc Lưu Mộng Tuyền đã thay đổi anh cô đến như thế nào đây?

Thật muốn Tịnh phu nhân có mặt ở đây để nghe đứa con trai yêu quý của bà vừa làm gì.

Lưu Mộng Tuyền quay đầu thấy Tịnh Kỳ đang xoa đôi tay nổi ra gà, vẻ mặt buồn nôn nhìn cô làm cô có chút xấu hổ.

Cô quên mất Tịnh Kỳ cũng ở đây, giờ ma chào uy hiếp về phía Tịnh Kỳ.

“Được, được mình không cười.” Tịnh Kỳ xin tha.

Lưu Mộng Tuyền thấy vậy mới dừng lại.

Vốn muốn ở lại để lát nữa cùng đi ăn trưa với Tịnh Kỳ thì nhận được tin nhắn của quản lý nói hợp đồng đã xong, cần cô đến công ty để xem lại.

Nên Lưu Mộng Tuyền đành hẹn Tịnh Kỳ buổi tối.

Bên này Lưu Hạo gần như sắp ngủ gật mới thấy Lưu Mộng Tuyền xuất hiện.

Hắn ta chép miệng cười, đẹp như vậy mà phải chết sớm, thật đáng tiếc.

Đợi cô ta đi được một đoạn ngắn hắn ta mới lái xe đuổi theo.

Lưu Mộng Tuyền luôn cảm thấy chiếc xe màu đen phía sau luôn cố ý, vô tình mà đi theo cô.

Một nỗi bất an dâng lên trong lòng, cô với tay ấn màn hình trên xe cố gắng gọi cho Tịnh Kỳ.

Vừa làm cô vừa cố gắng tăng tốc hơn, chiếc xe đằng sau cũng tăng tốc.

Đến một ngã rẽ, Lưu Mộng Tuyền bất chấp quay đầu xe.

Cứ ngỡ hắn sẽ ngừng lại nhưng hắn còn khiêu khích mà tăng tốc.

Lưu Mộng Tuyền thấy phía trước là công trường, nơi này vừa hay là chỗ thi công của Bác Dương, cô thầm may mắn.

Đúng lúc này, Tịnh Kỳ bắt máy.

“Manh Manh mau đến đón tớ, nhớ mang theo người.” Cô gấp gáp vì tên điên kia đang lao nhanh về phía cô.

Lưu Hạo chửi thầm một tiếng, vậy mà lại có công trường.

Hắn ta đạp mạnh ga lao về phía Lưu Mộng Tuyền, tiếng xe gầm rú gây chú ý với những người đang làm việc.

“Cậu ở đâu?” Tình Kỳ cầm lấy chìa khóa xe vội vàng chạy ra ngoài, sự bất an tối qua trong cô càng lớn.

Cô biết bản thân đang bỏ qua chuyện gì? Đó là Hướng Mai.

“Tớ ở...” Lưu Mộng Tuyền chưa kịp nói hết cô, một tiếng nổ lớn đình tai nhưc óc truyền tới.

“Mộng Tuyền...” Tình Kỳ hét lớn, bản thân càng chạy nhanh hơn, nước mắt cũng tràn ra..

Chương 54: 54: Hôn Mê

Lưu Mộng Tuyền muốn trả lời Tịnh Kỳ nhưng chiếc xe kia đột ngột bật đèn, ánh sáng chói mắt rọi tới, cô chỉ kịp thấy bóng người chớp nhoáng và gương mặt người đàn ông có vết sẹo lớn khiến cô phát rởm. Chiếc xe lao đến, cô chỉ kịp mở cửa nhảy xuống bụi cỏ bên cạnh nhưng không ngờ va chạm lớn làm cô đập mình vào mép cửa rồi mới ngã lăn xuống.

Vừa ngã xuống bụng cô liền truyền đến cơn đau co rút khiến cô ý thức được một chút gì đó đang mất đi, cô chỉ chớp mắt một cái, máu tươi trên trán chảy đầm đìa, chảy dọc vào mắt cô...!cả thế giới rơi vào một mảnh tối đen...

Những người ở công trường mới quay đầu lại liền thấy hai chiếc ô tô va chạm vào nhau, một chiếc bị đánh văng xuống triền sông, chiếc còn lại nhanh chóng rời đi.

“Mau có tai nạn, đâm người rồi.

Một chiếc xe bị đâm xuống triền sông.” Một người ở trên tầng cao hô to.

Đám người thấy thế nhao nhao hoảng hốt, chạy tới chiếc xe ở bên dưới hoàn toàn bốc cháy.

Một số người nhanh chóng báo cảnh sát, một số người thì gọi cấp cứu.

Khói bụi mịt mù khiến nhiều người tụ họp.

“Mộng Tuyền... Mộng Tuyền... trả lời mình.” Tịnh Kỳ cố nén sợ hãi lái xe thật nhanh.

Trong điện thoại cô nghe có người hô hoán, từng chữ lọt vào tai cô

làm cô càng run rẩy hơn.

“Alo cô là bạn của người lái xe sao? Cô mau đến đây, xe của bạn cô bốc cháy rồi.” Hóa ra một người công nhân thấy tiếng nói thấp thoáng trong điện thoại nên cầm lên xem thử, may là đầu dây kia có người.

“Bốc cháy.” Đầu của Tịnh Kỳ vang lên từng hồi ong ong, cô cảm thấy trái đất quay cuồng mạnh hơn, hít một hơi thật sâu, run rẩy nói: “Ở đâu, cô ấy ở đâu?”

“Công trường đang thi công của Bác Dương.” Người công nhân đáp lại.

“Cảm ơn” Tịnh Kỳ trả lời rồi đi nhanh đến đó.

Cô đến nơi đã hơn năm phút sau, cảnh sát đã có mặt ở hiện trường.

Chiếc xe đang bốc khói ở triền sông, nhưng may mắn trong xe không có người.

Tịnh Kỳ nghe vậy thờ phào, sau đó lại lo lắng Lưu Mộng Tuyền đi đâu.

Đúng lúc này, ánh mắt cô đụng phải bụi cỏ ở bên trái xe, chỗ đó có dấu vết thứ gì lăn xuống.

Trái tim cô đập nhanh, chầm chậm tiến lại gần.

Cô nhìn thấy Lưu Mộng Tuyền đang nằm ở đó.

Không nghĩ ngợi cô nhảy xuống, ngồi bên cạnh cô ấy, miệng hô to:

“Bác sĩ, người ở đây, ở đây.”

Máu từ trán cô ấy chảy ra ngoài, làm cô không dám lập người lại.

Tịnh Kỳ cởi áo khoác, bịt lại chỗ đang chảy máu.

Chiếc áo len mỏng bị thấm ướt, cô còn phát hiện dưới thân cô ấy chảy nhiều máu.

Bản năng của phụ nữ làm cô biết chuyện gì đã xảy ra.

“Bác sĩ, trên trán cậu ấy có mỗi lỗ thủng lớn dẫn đến mất máu quá nhiều.

Bây giờ cậu ấy đã lâm vào tình trạng hôn mê.”

Bác sĩ nghe cô nói vậy liền hai mặt nhìn nhau, sau đó nhanh chóng mà đưa ra quyết định ba người đi xuống đưa cô lên cang rồi nhanh chóng di chuyển đến bệnh viện.

Trên đường di chuyển, Tịnh Kỳ liền gọi điện cho bố mẹ Lưu Mộng Tuyền và bố mẹ cô.

Còn anh hai suy nghĩ một lát cô vẫn gọi, cô sợ anh hối hận.

“Anh hai, Mộng Tuyền bị tai...”

“Cái gì? Em nói Mộng Tuyền bị tai nạn?” Tịnh Kỳ nói chưa xong, Tịnh Dương liền gấp gáp hỏi.

Anh đứng bật dậy làm chiếc ghế ngã ra phía sau, phát ra một tiếng vang lớn.

Mọi người trong cuộc họp đều nhìn anh.

Tịnh Kỳ bị giọng nói sốt ruột của anh làm cho hoảng sợ, vội vàng nói: “Hiện tại em đã đưa cô ấy vào cấp cứu, anh liền bình tĩnh mà trở về nhớ bảo người đèo ra sân bay, đừng hoảng loạn mà tự lái xe.”

“Được giúp anh ở bên cô ấy, anh về ngay.” Tịnh Dương đáp lại, nhanh chóng cúp điện thoại, trái tim anh đập thình thịch, trên lưng thấm ra mồ hôi lạnh, làm ướt hết áo sơ mi của anh.

Chỉ cần tưởng tượng đến Lưu Mộng Tuyền sẽ bỏ anh mà đi, anh gần như không thở nổi.

Nghĩ đến đây, Tịnh Dương liền càng đứng ngồi không yên, anh phải trở về ngay lập tức, không thể dừng lại một giây nào cả.

Không quan tâm bản thân còn đang trong cuộc họp anh nhanh chóng gọi điện cho trợ lý trong thời gian nhanh nhất đặt vé máy bay cho anh.

Trợ lý biết tình huống, rất nhanh liền đã đặt xong vé máy bay.

Rất nhanh, Tịnh Dương liền ngồi trên máy bay đi về nước.

Ở trên máy bay, vì quá mệt mỏi mà anh đã ngủ mất.

Anh mơ thấy Lưu Mộng Tuyền cả người đầy máu giơ tay gọi anh, từng tiếng từng tiếng đâm vào lòng anh.

“Mộng Tuyền...” Tịnh Dương lớn tiếng gọi.

Bên này, Hoài Cẩm Nam thấy tin Lưu Mộng Tuyền bị tai nạn, bên cạnh còn có Tịnh Kỳ cả người cô đầy máu liền rất lo lắng.

Anh vội vàng lái xe đến bệnh viện.

“Manh Manh, Mộng Tuyền thế nào rồi?” Mẹ của Lưu Mộng Tuyền thấy Tịnh Kỳ vội vàng chạy đến hỏi, gương mặt như già đi chục tuổi.

“Cô ấy đã được đưa vào phòng, mong là sẽ không sao ạ.” Tịnh Kỳ an ủi, trả lời bà.

Đúng lúc này viện trưởng cũng tới mời mọi người sang phòng bên cạnh nghe kết quả kiểm tra.

Nghe được bác sĩ nói tình hình của cô ấy không được khả quan cho lắm, sắc mặt những người trong phòng đều biến đổi.

“Bệnh nhân bị mất máu quá nhiều, đã thế còn sảy thai nên rất có thể sẽ lâm vào tình trạng hôn mê sâu.

Tuy nhiên việc này hoàn toàn không ảnh hưởng đến tính mạng của bệnh nhân.

Mà còn giúp bệnh nhân điều chỉnh lại cơ chế hồi phục của cơ thể.”

Nghe được viện trưởng giải thích, năm người mới thở ra một hơi.

Hình như ba mẹ còn muốn nói chuyện với viện trưởng, Tịnh Kỳ liền đi ra ngoài trước.

Đến cửa phòng cấp cứu liền thấy Hoài Cẩm Nam đứng đó.

Thấy anh cô rất muốn khóc nhưng tự dặn lòng hai người đã không còn quan hệ gì, cô cố gắng bình tĩnh.

Hoài Cẩm Nam tận mắt gặp được cô, trái tim đang treo lơ lửng mới có thể bình ổn lại.

Anh đi nhanh về phía Tịnh Kỳ, kéo người con gái không biết điều này vào lòng.

“Làm anh sợ muốn chết.” Một ngày không gặp cô làm anh tham lam hít lấy hương thơm nhớ nhung bấy lâu.

Tịnh Kỳ hơi sửng sò, đẩy nhẹ anh: “Anh đến đây làm gì?”

Biết cô lại chuẩn bị chọc giận mình, anh trả lời: “Là Tịnh Dương nhờ anh đến, cùng là cậu ấy nhờ anh an ủi em.”

Vô si, Tịnh Kỳ trợn mắt.

Tâm trạng căng thẳng lại vì câu nói của anh mà dịu xuống.

“Nếu anh đã nói vậy thì em cũng không ngại nhờ anh.” Cô suy nghĩ một lát mở miệng: “Điều tra xem là ai muốn đâm Mộng Tuyền, trước khi xảy ra tai nạn cô ấy có gọi cho em nói có người đuổi theo mình.”

Ánh mắt Hoài Cẩm Nam trở nên âm trầm, mong rằng không dính dáng đến hắn ta.

Không thì đừng trách anh rút ngắn thời gian đưa hắn vào nhà lao.

“Cháu nói thật?” Ba Lưu xuất hiện sau lưng hai người.

May mắn chỉ có ba Lưu, Tịnh Kỳ thở phào.

Bắt đầu kể cho hai người nghe chuyện lúc đó.

Đồng thời nhắc đến việc mà những người công nhân ở đó nói với cô. Lưu Hạo sau khi đâm Lưu Mộng Tuyền liền nhanh chóng rời đi.

Khoảnh khắc hai xe va chạm hắn mới thấy rõ người này là ai.

Cô ta chính là con gái cưng của Lưu Ái Quốc, nếu biết từ sớm hắn ta nhất định không đụng vào cô.

Nhưng rốt cuộc khi đó không thể quay đầu hắn ta chỉ có thể đâm mạnh hơn nữa.

Mong rằng cô ta không còn sống nếu không....

Chương 55: 55: Tịnh Dương Trở Về

Sau khi nghe Tịnh Kỳ nói xong, cả hai người đều lâm vào trầm tư.

Ba Lưu mặt đen lại, dám có gan hại con gái ông người này nhất định phải trả giá đắt.

Hoài Cẩm Nam nhíu mày thật sâu, anh xin phép đi ra ngoài.

“Bí thư Trần, điều tra giúp tôi một việc.”

“Vâng” Bí thư Trần đáp lại.

Lưu Ái Quốc vỗ vai Tịnh Kỳ tỏ vẻ chuyện này ông sẽ xử lý và bảo cô đừng nói cho Tôn Lệ Nguyệt.

Tịnh Kỳ gật đầu đồng ý.

Gần năm tiếng sau, bác sĩ đi ra ngoài, mọi người sốt ruột đứng dậy.

“Bác sĩ, con gái tôi thế nào?” Tất cả chăm chú nhìn vào biểu cảm của bác sĩ, thấp thỏm chờ đợi.

“Ca phẫu thuật rất thành công, còn về bệnh nhân chắc viện trưởng đã nói qua tình huống với gia đình, khả năng bệnh nhân tỉnh lại luôn gần như bằng không nhưng gia đình cũng không cần quá lo lắng.”

Bác sĩ phẫu thuật chính nói.

Ba mẹ Lưu gật đầu đáp lại, ba mẹ Tịnh cũng nhẹ nhàng thở ra.

Một lúc sau, Lưu Mộng Tuyền được đưa ra ngoài và đưa đến phòng bệnh cao cấp.

Khi này, tất cả mọi người mới đồng loạt thở ra.

Lúc này mọi người mới chú ý tới cả người Tịnh Kỳ đầy máu, cô vẫn chưa thay quần áo.

Ba mẹ Lưu vội vàng thúc giục: “Mau về nhà tắm rửa thay quần áo nghỉ ngơi, Mộng Tuyền không sao rồi.”

Đừng lo lắng nhiều.”

“Đúng rồi, Cẩm Nam con lái xe đưa Mạnh Mạnh về.

Con bé tự đi mẹ không yên tâm.” Ninh Nguyệt đẩy Tịnh Kỳ về phía trước.

Tịnh Kỳ không đứng vững ngã vào người anh, Hoài Cẩm Nam đỡ lấy cô.

Đôi tay như có như không ôm cô vào lòng.

Vì có ba mẹ ở đây nên Tịnh Kỳ không tránh thoát.

“Vậy con đi về trước, tỳ con quay lại.”

Tôn Lệ Nguyệt nghe cô nói vậy liền vội vàng ngăn lại: “Đừng, đừng.

Nghỉ ngơi thật tốt vào, ngủ một giấc.

Nếu Mộng Tuyền tỉnh lại biết con không chăm sóc bản thân thật tốt nhất định sẽ trách chúng ta.”

“Vậy được rồi ạ.” Tịnh Kỳ gật đầu, cô muốn bản thân thật khỏe mạnh đợi Lưu Mộng Tuyền tỉnh lại.

Hoài Cẩm Nam dắt tay Tịnh Kỳ đi ra ngoài.

Đi đến cổng bệnh viện, Tịnh Kỳ tránh thoát khỏi tay anh, song vì quá lo lắng rồi lại thả lỏng là cô vấp đầu, lão đảo suýt ngã.

Hoài Cẩm Nam vội vươn tay đỡ lấy cô, cau mày.

Tịnh Kỳ ngẩng đầu đụng trúng ánh mắt đen như mực của anh làm cô có chút sợ hãi.

Song nghĩ đến cô và anh không là gì của nhau, liền trừng lại.

Thấy dáng vẻ này của cô, anh càng cảm thấy cô đáng yêu hơn.

“Ngoan ngoãn, bây giờ không phải lúc cãi nhau.” Cô muốn nói tiếp nhưng anh đã bế cô đi vào trong xe lái một mạch về nhà.

Đi được nửa đường, do quá mệt mỏi mà Tịnh Kỳ ngủ thiếp đi.

Hoài Cẩm Nam lái xe chậm lại, đỗ xe vào ven đường, chầm chậm cởi áo khoác phủ lên người cô.

Hôm sau, Tịnh Dương từ sân bay đi ra liền thấy trợ lý ở bên ngoài chờ anh.

“Tịnh tổng.” Trợ lý nhìn thấy Tịnh Dương đi ra, liền vội vàng chạy tới đón lấy va li, nhanh chóng mở cửa xe.

Tịnh Dương khom lưng ngồi vào đi, Lâm Hải lại chạy đến phía trước ghế phụ vị trí ngồi hảo, sau đó làm tài xế lái xe.

“Đi bệnh viện” Tịnh Dương phân phó.

Trợ lý đáp lại rồi trực tiếp lái xe đến bệnh viện nơi Lưu Mộng Tuyền đang điều trị.

Một đường dài đi xe, lại ngồi máy bay cả một ngày dài Tịnh Dương có chút đau đầu, cả người đều mệt mỏi nhưng chưa gặp được Lưu Mộng Tuyền anh vẫn chưa yên tâm.

Nghĩ đến giấc mơ, bản thân anh dần dâng lên một trận sợ hãi, sợ mất đi cô.

“Tịnh tổng, tới rồi.” Tịnh Dương nghe vậy, liền gấp gáp mở cửa xe, chạy vào bên trong.

Vừa hay lúc này, Tôn Lệ Nguyệt đang ở bên ngoài nói chuyện với bác sĩ, thấy anh liền rất bất ngờ, bà biết anh đang công tác ở Mỹ.

Tịnh Dương chạy lại gần, Tôn Lệ Nguyệt nhìn bộ dáng anh lúc này đầu giống như phó tổng công ty lớn, chỉ tay năm ngón đầu.

Vẻ lo lắng, hốt hải của của anh thoáng chốc làm bà mềm lòng nhưng nghĩ đến con gái ở bên trong, bà lại không thể nào mà kìm nén cơn giận giữ.

“Bác, Mộng Tuyền thế nào rồi ạ? Cháu muốn vào gặp cô ấy.” Tịnh Dương nhìn cánh cửa đóng chặt, trái tim như bị bóp nát.

Cánh tay vừa định đẩy cửa bước vào liền nghe giọng nói giận dữ

của Lưu Ái Quốc vang lên phía sau.

“Không được bước vào.” Lưu Ái Quốc thấy anh trong lòng càng bức tức hơn, nghĩ đến vì tên thối tha này mà con gái yêu quý của ông phải nằm trong đó, đến cháu ngoại cũng không còn.

Xúc động muốn giết người của ông không hề giảm mà vì sự xuất hiện của anh còn tăng.

“Bác Lưu...” Tịnh Dương ngơ ngác, anh đã làm sai cái gì? Có phải có chuyện gì mà anh không biết không?

“Đi theo tôi.” Lưu Ái Quốc quay mặt bỏ đi, Tịnh Dương nhìn Tôn Lệ Nguyệt thấy bà lắc đầu.

Anh cố nén việc muốn gặp Lưu Mộng Tuyền mà đi theo ba vợ, cặp mày sắc như kiếm nhú chặt đến nỗi có thể kẹp chết một con ruồi. Vừa đến vườn hoa, Lưu Ái Quốc không đợi Tịnh Dương phản ứng liền đâm vào mặt anh.

Cú đâm mạnh làm Tịnh Dương lui về sau, lau vết máu, chưa kịp gượng dậy liền nhận tiếp một đâm.

Lần này Tịnh Dương liền nằm ngay trên mặt đất.

Lưu Ái Quốc xoa tay, cảm thấy đủ mới mở miệng: “Cậu tránh xa con gái tôi một chút.” Giọng nói tràn đầy ý cảnh cáo.

Tịnh Dương cứng đờ, anh nghe nhầm sao: “Bác Lưu cháu làm sai chuyện gì, bác có thể nói để cháu sửa.

Còn chuyện rời khỏi Mộng Tuyền, cháu sẽ không bao giờ làm vậy.”

“Vậy cậu muốn con gái của tôi chết đi mới vừa lòng sao? Hả? Chỉ vì đào hoa của cậu mà tôi đã mất cháu ngoại, còn suýt mất con gái.

Như thế cậu mới hài lòng sao?” Lưu Ái Quốc rống giận, giờ phút này ông chỉ đứng trên vai trò là một người cha, người ông bảo vệ con gái và cháu của mình.

“Cậu có biết hay không vì cô thư ký tuyệt đỉnh của cậu mà con gái tôi nằm đó.

Nếu không phải cậu là con trai của Tịnh Sơn Thành, cậu còn có thể đứng đây?”

Đầu anh đau đớn, kêu ong ong.

Anh vừa nghe thấy gì? Cô thực sự suýt chết, thực sự suýt nữa bỏ lại anh? Còn có hai người có con? Tịnh Dương lao về phía trước, anh muốn gặp cô, chỉ có nhìn thấy cô anh mới có thể an tâm được. Tôn Lệ Nguyệt nhìn thấy Tịnh Dương mặt mũi bầm dập xuất hiện liền biết chồng bà đánh người, thở dài một hơi. Tịnh Dương sợ bà ngăn cản liền nhanh chóng đẩy cửa bước vào.

Anh mở lớn mắt, khắp đầu cô đều là dây truyền dịch, vải dày cuốn ở tay, chân cũng không thiếu.

Vốn sinh động hoạt bát giờ đây lại yên tĩnh không chút sức sống nằm ở đó.

Bảo bối mà anh cưng chiều, lại vì anh mà trở nên như vậy.

Anh sai rồi.

“Xin lỗi, xin lỗi, là lỗi của anh.

Em mau tỉnh dậy, muốn như thế nào anh cũng đồng ý.

Chỉ cần em tỉnh lại.” Nhẹ nhàng nắm lấy tay Lưu Mộng Tuyền, sợ bản thân làm cô đau.

Vừa chạm vào bàn tay nhỏ nhắn, mềm mại lại yếu ớt kia chút lý trí của Tịnh Dương bỗng trở lại.

Quanh thân như tản ra khí lạnh, đứng dậy, cúi người hôn lên trán cô, anh nói: “Đợi anh một lát, anh sẽ trở lại ngay.”

Người có gan làm tổn thương cô, phải có gan hứng chịu lửa giận của anh..

Chương 56: 56: Năm Chặt

Hoài Cẩm Nam bế cô lên nhà, tắm rửa, đặt cô lên giường rồi mới đi ra thư phòng.

Đợi tiếng đóng cửa vang lên, Tịnh Kỳ mới mở mắt.

Thực ra vừa rồi khi dòng nước ấm xối vào người, cô đã tỉnh lại nhưng không biết đối mặt với anh thế nào nên đành giả vờ ngủ. Thở dài một hơi, Tịnh Kỳ quyết định nghỉ ngơi thật tốt để ngày mai còn đến thăm Lưu Mộng Tuyền.

Nửa đêm, Tịnh Kỳ có chút khát, cô đi ra ngoài muốn rót nước liền thấy ở chân cầu thanh có một người đang đứng đó. Tịnh Kỳ có chút giật mình định gọi liền nghe thấy anh nói: “Được, em ngủ sớm đi.

Ngày mai anh sẽ qua đó.” Tuy cô không nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt anh nhưng lại cảm nhận được sự yêu thương, cưng chiều trong giọng nói ấy.

Hình như đầu dây bên kia nói gì đó, làm anh lắc đầu, thở dài: “Dương Dương, không có, anh và cô ấy thực sự đã kết thúc rồi.” Hai chữ Dương Dương đập vào tai, làm cô có chút muốn khóc.

Là Nghiên Dương, họ vừa chia tay hai người liền đến với nhau? À cô quên mất hai người họ đã quay lại từ khi cô còn ngồi trên chiếc ghế mang tên “vị hôn thê của Hoài Cẩm Nam” rồi.

Cười nhạt một cái, Tịnh Kỳ đi xuống dưới.

Không có gì phải ngượng ngùng hay giấu diếm, dù sao cũng không

thế nào quay lại bên nhau.

Hoài Cẩm Nam nghe thấy tiếng bước chân liền quay đầu nhìn lại, thấy cô, anh không nói gì mà chỉ nghiêng người áp sát cô vào tường. Tịnh Kỳ không nhìn anh, đương lúc anh lại nói chuyện với Nghiên Dương liền chui qua cánh tay anh.

Đi về phía tủ lạnh, Hoài Cẩm Nam thấy trên tay cô cầm cốc nước, biết cô khát liền để cô đi.

“Vậy em ngủ đi, ngày mai anh đến thăm em.”

Đầu dây bên này Nghiên Dương nhận được lời hứa của Hoài Cẩm Nam liền mỉm cười đắc ý.

Tịnh Kỳ cô xem, tôi đã nói Cẩm Nam sẽ nhất định quay lại bên tôi cơ mà.

Cô ta thật chờ mong lần gặp mặt tiếp theo với Tịnh Kỳ, nhớ lại tin tức Lưu Mộng Tuyền bị tai nạn, Nghiên Dương lần nữa cảm thấy tâm tình đêm này càng tốt hơn.

“Thế nào, cậu ta nói sao?” Hàn Hội hỏi, chị ta không ngờ là người mới vào nghề như Nghiên Dương lại có cả Bác Dương phía sau chống lưng, nghĩ đến khi phó tổng bảo cô ta tiếp quản Nghiên Dương cô còn có chút bất mãn.

May mắn khi đó cô ta không từ chối.

Nghiên Dương làm sao không biết tâm tư của chị ta nhưng cô không muốn so đo.

“Ngày mai anh ấy sẽ đến đây.”

Nụ cười trên mặt Hàn Hội càng rõ hơn, chị ta vui mừng mà ôm lấy cánh tay Nghiên Dương: “Lần này phải nắm chắc cơ hội, như vậy vai nữ chính mới là của em được.”

Bây giờ Lưu Mộng Tuyền còn chưa biết thế nào đây là lúc em thay thế cô ta.”

Ngay từ ngày làm quản lý chị ta liền chán ghét Lưu Mộng Tuyền và quản lý của cô ta.

Không ngờ lần này đến ông trời còn giúp cô.

“Đã biết.” Nghiên Dương đáp, sau đó xoay người đi vào phòng tắm.

Đêm nay cô ta còn một bữa tiệc nữa.

Bên này, Hoài Cẩm Nam cúp máy liền đi về Tịnh Kỳ, anh muốn nói cho biết tại sao mình lại nói chuyện với Nghiên Dương.

“Manh Manh, anh...”

“Hoài tổng, xin tự trọng.

Tôi và anh không thân thiết đến như vậy.” Tịnh Kỳ lạnh mặt, vừa nói chuyện tình tứ với người phụ nữ khác, xoay người đã gọi tên thân mật của cô.

Đúng là tra nam.

Hoài Cẩm Nam nghe cô nói vậy, lại có xu hướng muốn tức giận.

Anh biết cô giận anh vì anh không nói thật với cô, song khi anh muốn nói, lại bị làm cho tức đến không nói ra lời.

“Anh xin em 10 phút được chứ?” Hít một hơi thật sâu, anh khẩn cầu. Cô suy nghĩ một lát, dù sao bây giờ cũng không ngủ được nghe anh nói một chút cũng được.

Tịnh Kỳ gật gật đầu, đồng ý.

Nhận được sự chấp thuận của cô, anh định nắm tay cô đi về phía ghế sofa nhưng lại bị cô tránh thoát.

Nhìn bàn tay cứng đờ giữa không trung, Hoài Cẩm Nam có cảm giác bê đá đập chân mình.

Thờ dài, tự mình đi về phía sofa.

“Thứ nhất, anh không cùng Nghiên Dương xảy ra bất kỳ chuyện gì.

Nếu em không tin anh có thể đưa ra bằng chứng.” Nói xong, anh liền chờ đợi phản ứng của cô.

Tuy nhiên cô chỉ lẳng lẳng mà nghe biểu cảm trên khuôn mặt không có chút thay đổi nào cả.

Hoài Cẩm Nam liền nói tiếp.

“Thứ hai, chuyện đang hẹn hò với NghiêN Dương hiện tại là giả vờ.

Anh biết em không tin nhưng nghe anh nói hết đã.”

Cho dù đang nói về chuyện cực kì quan trọng nhưng mặt Hoài Cẩm Nam lại bình tĩnh đến đáng sợ.

Khi hai người cãi nhau cũng vậy, khi cô đề nghị chia tay hay kể cả lúc cô rời khỏi nhà biểu cảm của anh gần như chỉ có một chút thay đổi nhỏ.

Điều này làm cô luôn nghi ngờ rốt cuộc anh có yêu mình hay không? Tịnh Kỳ nghĩ ngợi.

Hoài Cẩm Nam thấy cô cười chua xót liền muốn an ủi cô nhưng bản tính lạnh nhạt khiến anh khó mà có thể nói ra lời quan tâm.

“Là vì ông ngoại của cô ấy có ơn với mẹ anh.

Năm xưa từng vì cứu bà mà bị mất một chân.

Nay bệnh tình của ông ấy vô cùng nguy kịch nói muốn thấy anh với NghiêN Dương quay lại với nhau mới có thể yên lòng.”

“Lúc đầu anh không đồng ý nhưng mẹ anh lấy cái chết ra uy hiếp nên anh mới phải làm vậy.”

Nghe xong, Tịnh Kỳ liền cười thành tiếng.

Làm khó cho người kiếm lời như anh có thể nói được nhiều như vậy.

Đây là vẫn coi cô là con ngọc mà xoay quanh sao?

“Từ khi nào mà Hoài Cẩm Nam anh lại nghe lời mẹ như vậy? Anh không muốn mẹ anh có thể ép được anh?”

Hoài Cẩm Nam nhận được câu trả lời của cô liền nhíu mày.

Y cô là gì?

“Được rồi, tôi nói thật cho anh biết.

Tôi, Tịnh Kỳ hiện tại đã không còn quan tâm anh cùng với người phụ nữ nào phát sinh quan hệ cả.

Chuyện của anh không hề liên quan đến tôi.

Tiện thể đây, tôi cũng nhắc nhở anh nhanh chóng hoàn thiện hiệp nghị gửi lên cho tôi.” Ánh mắt bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt anh, không có một tia đau lòng hay nhớ nhung làm Hoài Cẩm Nam có chút khó thở.

Anh bỗng nhiên duỗi tay, bắt lấy Tịnh Kỳ, dùng sức kéo đem cô kéo đến trong lòng, thân thể to lớn liền đè ép đi qua.

Đem cả người Tịnh Kỳ đè ở trên sô pha.

“Anh làm gì?” Tịnh Kỳ có chút hoảng hốt kêu lên.

“Làm em!”

Khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng nói, bàn tay to lật qua cả người Tịnh Kỳ lại.

Làm cô xoay lưng về phía anh, anh sợ nhìn vẻ mặt lạnh nhạt kia bản thân không kiềm chế được mà điên lên.

Mặc cho cô giãy giụa một tay giữ chặt thân thể cô không cho động đậy, một cái tay khác bắt đầu kéo vạt váy ngủ bắt đầu men theo đùi trắng nõn hướng về phía eo thon...

“Buông tôi ra...”

Mới đầu Tịnh Kỳ còn giãy giụa mạnh mẽ nhưng đáng tiếc sức lực của hai người chênh lệch thật lớn, tay anh lại như kim sắt kẹp chặt cô.

Một lúc lâu sau, Tịnh Kỳ th ở dốc mà từ bỏ.

Hoài Cẩm Nam thấy vậy, lật người cô lại.

Đâm vào mắt anh chính là khuôn mặt toàn nước mắt của cô.

Mà nước mắt của cô lại chính là đòn chí mạng đối với Hoài Cẩm Nam, anh hoảng hốt ôm lấy cô.

“Lỗi tại anh, đừng khóc.” Vừa nói vừa hôn lên những giọt nước mắt của cô.

Tịnh Kỳ ngồi trong lòng anh nghiêng đầu tránh né.

Cô càng động đậy, anh càng khó chịu, vồ nhẹ lên mông cô.

Hoài Cẩm Nam thở dài: “Ngồi yên, nếu không tự chịu trách nhiệm.”.

Chương 57: 57: Liên Quan Đến Tịnh Dương Và Anh

Tịnh Kỳ nghe vậy liền im lặng, cố gắng điều chỉnh cảm xúc của mình rồi đẩy tay anh ra.

Cô đi về phía chiếc ghế đối diện, nhẹ nhàng ngồi xuống, sửa lại váy ngủ đã bị vén lên một nửa, lau hết nước mắt.

Có phải anh nghĩ, chỉ cần ngủ với cô mọi chuyện có thể giải quyết hay là cho rằng cô chỉ đang lạt mềm buộc chặt với anh. Nắm chặt vạt váy, Tịnh Kỳ co mình trong góc ghế, lâu lâu lại liếc khuôn mặt tối đen của anh.

Trong lòng có chút sợ hãi anh sẽ bất chợt làm gì mình, toàn thân tỏa ra nồng đậm hơi thở đề phòng. Hoài Cẩm Nam nhìn thái độ của cô liền thở dài, cô nhóc cứng đầu hơn anh nghĩ.

Nhớ lại nhận xét ban đầu của những người trong giới thượng lưu dành cho đại tiểu thư nhà họ Tịnh, nào là ngực to không nỡ, nào là bình hoa làm đẹp.

Anh liền muốn xem trong não họ có gì mà có thể nói như vậy.

Nếu cô như lời họ nói, giờ phút này anh còn cần đau đầu thế sao. “Hoài Cẩm Nam, rốt cuộc anh muốn thế nào đây?” Tịnh Kỳ lấy hết dũng khí mệt mỏi mà hỏi anh, rõ ràng đã đồng ý buông tha cho nhau nhưng lại xuất hiện luẩn quẩn xung quanh đối phương.

Mọi hành động của anh đều càng ngày càng khó đoán, có thể tất cả đều là cô nghĩ nhiều nhưng cô sắp không chịu được mà muốn phát điên rồi.

Giờ phút này Tịnh Kỳ cực kì hối hận đêm đó dây dưa cùng anh.

Giá có thể làm lại, cô ước người đêm đó là một người bình thường, phổ thông mà không phải Hoài Cẩm Nam.

Hoặc đơn giản khi đó cô liền để anh cùng Ninh Cẩm ở bên nhau. “Anh không muốn gì cả.” Dựng ly nước bị làm đổ lên bàn, hai chân anh vắt chéo ung dung nhìn cô.

Cô càng như vậy, anh càng không muốn buông tha cô.

Sợ cô chỉ cần rời xa anh một chút liền biến mất dạng, đồng thời cũng sợ Bạch Doanh Trần phát hiện anh vẫn còn quan tâm cô mà làm hại cô.

Cũng sợ anh ta nhân cơ hội này mà có thể trở thành người đồng hành cùng cô trong suốt quãng đường còn lại.

Hai người mặt đối mặt, hai mắt nhìn nhau không nói lời nào, không khí vô cùng căng thẳng.

May mắn người hầu đã đi ngủ hết, nếu không lại bị dọa run bần bật. Đúng lúc này, giọng nói của Tịnh Kỳ vang lên phá vỡ không gian yên tĩnh, chấm dứt cuộc chiến “mắt”, đồng thời hé lộ sự thật khốc liệt.

Có thể khiến quan hệ của ba người Tịnh Kỳ, Hoài Cẩm Nam và Tịnh Dương gần như không thể hàn gắn lại.

“Chuyện Mộng Tuyền bị thương...” Cô dừng lại một chút, nhìn ra ngoài cửa sổ tối đen như mực “...!có liên quan đến Tịnh Dương và anh.” Giọng nói khẳng định mà không còn là đưa ra nghi vấn nữa. “Đừng nói vội.

Hãy nghe tôi nói hết.

Có thể suy đoán của tôi là sai hoặc có phần đúng nhưng tôi muốn nói với hai người.

Bất kể hai người làm cái gì, suy tính gì, trả thù hay hãm hại ai, việc hai người gây ra hôm nay, tôi nhất định sẽ không tha thứ.” Nét mặt nhàn nhạt, bình tĩnh như thể việc cô đang nói là “hôm nay ăn gì?” vậy.

Trong suốt quá trình ở bệnh viện, cô liền nghĩ là ai có thể hại Lưu Mộng Tuyền.

Nhưng tất cả đều không có khả năng gây án, kể cả Nghiên Dương bởi cô biết người cô ta ghét là cô chứ không phải cô ấy.

Khi đó cô đột nhiên nhớ tới đêm hai người cùng ngắm sao băng, bắt gặp Tịnh Dương và Hướng Mai, ánh mắt độc ác của Hướng Mai lúc nhìn Lưu Mộng Tuyền khi đó, làm cô mỗi lần nhớ lại cả người đều là gai ốc.

“Tôi từng nghĩ nếu anh và Tịnh Dương đã giấu tôi thì chắc chắn hai người sẽ xử lý được tốt song không ngờ hai người... làm tôi thất vọng như vậy.”

Hoài Cẩm Nam nghe lời cô nói cả cơ thể như rơi vào hầm băng, lạnh ngắt.

Anh muốn giải thích nhưng ánh mắt cô phản ánh rõ việc cô không còn quan tâm.

Nhớ tới việc khi nãy nụ cười của cô đầy chua xót, khinh bỉ anh hiểu mọi lời nói dối của anh đã bị vạch trần.

“Anh... chuyện này anh nhất định xử lý tốt.”

Hoài Cẩm Nam im lặng có lẽ Tịnh Kỳ sẽ bình tĩnh hơn, nhưng anh vừa nói sẽ xử lý tốt là như vậy sao?

“Xử lý thật tốt quá!” Tịnh Kỳ cảm thấy nực cười.

Lời nói của anh chỉ làm cô khó chịu hơn.

Thực ra cô biết chuyện này không thể trách anh, muốn trách phải trách Tịnh Dương, đào hoa của anh hai mới là người gây chuyện. Nhưng một người chỉ biết ăn chơi, bám víu cha mẹ mới có thể làm một chức nhỏ ở phòng thư ký như Hường Mai làm sao có thể nghĩ tới việc thuê người đâm chết Lưu Mộng Tuyền.

Nếu nói không có ai ở sau lưng dẫn dắt cô ta, cô hoàn toàn không tin.

Nói không có chút dính dáng đến anh, cô hoàn toàn không tin.
Tịnh Kỳ thờ dài đứng dậy.

Hoài Cẩm Nam thấy hành động của cô rất hoảng hốt, có chút mất không chế nắm lấy bàn tay cô.

Lúc này, anh mới phát hiện cô gầy đi thật nhiều.

“Sao lại gầy như vậy.”

Tịnh Kỳ nghe anh hỏi liền khó hiểu, có gầy sao dạo này cô càng tăng cân nhẹ mà.

Nghĩ rằng anh lại muốn kiếm chuyện để lấp liếm việc vừa rồi, cô dứt khoát rút tay ra, đi lên lầu.

Đã muộn như vậy, cô sẽ không bạc đãi bản thân làm mình trong trời tối đen như mực thế này mà rời đi.

Tịnh Kỳ ngáp nhẹ, có chút buồn ngủ, khước mắt dâng lên chút hơi nước.

“Đêm nay, đừng ở đây đi.

Ngày mai nói chuyện tiếp.”

Hoài Cẩm Nam nghe vậy lặng lẽ thờ ra, thấy cô mệt mỏi liền không nói gì nữa, để cô lên phòng..

Chương 58: 58: Không Tha Thứ

Tịnh Kỳ hơi hé mắt thấy trời đã sáng nhưng bản thân còn buồn ngủ, cô liền nghĩ chợp mắt thêm chút nữa cũng được dù sao mọi việc Linda đều nắm rõ.

Tám giờ sáng, Hoài Cẩm Nam đến gõ cửa phòng Tịnh Kỳ nhưng bên trong không có động tĩnh gì, suy nghĩ một lát anh mở cửa bước vào liền thấy trên giường rộng có một chỗ hơi phồng lên.

Tiến lại gần, thấy được Tịnh Kỳ đang ngủ vô cùng ngon.

Toàn thân cuộn trong chăn chỉ lộ ra nửa khuôn mặt, mái tóc dài mềm mại tản ra trên gối, cái mũi hơi hơi hồng nhẹ giống một chú mèo nhỏ, ngủ thì ngọt ngào, tỉnh dậy lại giơ móng vuốt.

Đôi môi đỏ mỏng thờ dài từng đọt nhẹ nhàng.

“Mau dậy ăn sáng, rồi ngủ tiếp.” Anh hơi hơi bẹo chút má của cô, như cảm nhận được người quấy phá cô liền phủ tay rồi lật người lại.

Dáng vẻ cấm làm phiền làm anh hỏi mỉm cười, yêu thích mà nhìn cô. Đợi một hồi lâu thấy cô ngủ sâu hơn, biết đâu là không muốn ăn, anh cười khế, rồi cúi người hôn nhẹ lên trán cô, lặng lẽ đi ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Đến khi Tịnh Kỳ hoàn toàn tỉnh lại đã là 11 giờ trưa, cô có chút đói bụng.

Đứng dậy đi vào nhà tắm cô mới nhớ tới mình đang ở nhà Hoài Cẩm Nam.

Định gọi người lấy dụng cụ lại nhìn thấy trong phòng vệ sinh trong suốt, mọi vật dụng vẫn y như lúc cô chưa giờ đi.

Tất cả đều không hề thay đổi, cô có chút trầm tư.
Lắc đầu vứt mọi suy nghĩ ra, cô bắt đầu đánh răng rửa mặt.

Bộ váy hôm qua không thể mặc ra ngoài, ôm tâm lý có chút chờ mong mở tủ quần áo, đúng như cô dự đoán đồ anh mua cho cô toàn bộ đều ở đây.

Còn tại sao chỉ có đồ anh mua thì khi cô dọn đi, cô mang đồ của cô đi rồi.

Đi vào phòng, vì trời có chút nóng nên cô chọn một chiếc váy voan mỏng màu xanh nhạt, ngắn tay tôn lên làn da trắng và đôi chân thon dài của cô.

Mái tóc dài buộc cao, để lộ vàng trán rộng, sáng ngời.

Trang điểm nhẹ nhàng nhưng vẫn vô cùng xinh đẹp.
Ngắm lại bản thân một lần nữa rồi mới thông thả xuống dưới.

Cô cứ nghĩ giờ này chắc Hoài Cẩm Nam đã đi gặp Nghiên Dương nhưng không ngờ anh vẫn đang ngồi xem báo ở trong phòng khách.

Khóe mắt anh lướt thấy cô, lại bị vẻ đẹp ấy làm cho chút thất thần.
“Ăn sáng.” Lấy lại tinh thần, Hoài Cẩm Nam liền dẫn đầu đi xuống phòng ăn.

Tịnh Kỳ bĩu môi, chậm chạp đi theo chân anh.

Hai người ngồi xuống đối diện nhau, ăn được một lát Tịnh Kỳ có chút tò mò hỏi: “Sao anh chưa đi vậy, không sợ bảo bối nhỏ của anh giận sao?”

Cô thực sự chỉ là tò mò không có ý gì cả.

Thật đấy, hãy tin cô.

Nếu bạn trai cô để cho cô đợi cả ngày, cô nhất định sẽ tức giận.

Cô chỉ đang lấy tâm thái một người con gái hỏi anh mà thôi.

Tin cô.

Tịnh Kỳ dùng ánh mắt chân thành nhất nhìn anh, hi vọng anh không hiểu lầm.

Hoài Cẩm Nam nghe cô nói có chút khó chịu, đây là muốn anh đi cho khuất mắt hả? Song nhìn vào đôi mắt đang mở to kia, lại buồn cười, trêu cô: “Ghen?”

Mặt Tịnh Kỳ không biết cố gắng mà đỏ lên, ấp úng: “Tại... tại sao tôi phải ghen? Tôi với anh chả có quan hệ gì.

Tôi mới kệ anh.

Hừ.” Dứt lời không để ý đến anh mà bắt đầu ăn bữa sáng của mình. “Mẹ, Mộng Tuyền thế nào rồi? Có tiến triển gì không ạ?” Ăn xong, cô gọi điện cho Ninh Nguyệt hỏi thăm tình hình của Mộng Tuyền.

Không hiểu sao lại ngáp một chút, cảm thấy dạo này cô hơi mệt mỏi, chắc do làm việc quá nhiều.

“Tình hình đã ổn định hơn, bác sĩ nói cứ như này là tốt nhất.

Tĩnh lại sớm cũng không tốt cho Mộng Tuyền.” Đầu dây bên này, Ninh Nguyệt đang ngồi cùng Tôn Lệ Nguyệt.

Ba Lưu và ba Tịnh đã đi công ty từ sáng.

“Vâng.

Mà lát nữa con đến, mẹ và bác Lưu ăn gì chưa? Con mua cháo hải sản và đồ ăn rồi nhé.

Người ta mang đến mẹ nhớ lấy.” Cô nhớ hai bà thích ăn cháo hải sản ở Vọng Thư Lâu nên vừa nãy đã tranh thủ đặt cho hai người.

Chăm người bệnh cũng cần sức khỏe, không thể để người ốm chưa

khỏi mình đã ngã gục được.

Đúng lúc này, người của nhà hàng cũng mang đồ ăn tới: “Đồ ăn đã đến, mẹ và bác Lưu ăn trước, con cứ làm việc đi, tối đến cũng được.”
Tịnh Kỳ gật đầu.

Chiều nay, cô sẽ qua công ty xử lý nốt những việc còn sót, rồi lấy vài bộ quần áo, buổi tối cô muốn ngủ ở bệnh viện.

Sắp xếp mọi việc xong xuôi, cô liền gọi tài xế đến đón mình.
Hoài Cẩm Nam nhìn cô làm mọi việc, coi anh như không khí, có chút khó chịu trong lòng.

Nhưng nghĩ đến, là anh làm tổn thương cô nên đành kìm nén ước muốn ôm cô vào ngực hôn một trận kia lại.
Trong lúc đợi tài xế, Tịnh Kỳ lại ăn chút quả dâu tây.

Vị chua chua ngọt ngọt làm cô thích thú híp mắt lại.

Rất nhanh một đũa nhỏ đã gần thấy đáy.

Hoài Cẩm Nam thấy cô thích ăn liền muốn cho người hầu đem lên nữa thì thấy cô chuyển sang đũa quýt bên cạnh.
Anh đang định nói với cô, quýt hôm nay hơi chua, lại thấy cô ăn ngon lành.

Hoài Cẩm Nam liền híp mắt, nghi ngờ.
Giải quyết xong toàn bộ hoa quả trên bàn, vừa hay tài xế cũng đến.

Trước khi rời đi, Tịnh Kỳ dừng lại.

Quay người nhìn thẳng vào mắt anh nói: “Giúp tôi nhắn với Tịnh Dương, ngày hôm qua tôi thông báo cho anh ấy việc Mộng Tuyền bị thương là lo lắng cô ấy tỉnh lại sẽ trách tôi.

Chứ hoàn toàn không phải tôi đã tha thứ cho anh ấy.

Đời nay tôi sẽ không quên khung cảnh Mộng Tuyền cả người đầy máu yếu ớt nằm trong ngực tôi là do ai gây ra.”

“Việc này Tịnh Dương thực sự không biết, em đừng trách cậu ấy.”

Hoài Cẩm Nam biết nếu giải quyết không tốt, tình cảm gắn bó keo sơn của anh em nhà họ Tịnh có nguy cơ đổ vỡ.

Giờ phút này, không chỉ Tịnh Dương hối hận mà cả anh cũng có chút nghi hoặc, có phải kế hoạch của họ ngay từ đầu đã sai.

Anh định nói thêm gì đó, bỗng chuông điện thoại reo lên.

Tịnh Kỳ nhìn, là Nghiên Dương gọi đến, chớp chớp mắt: “Nghe đi, tôi đi về đây.”

Nói xong, liền ngay lập tức đi ra ngoài..

Chương 59: 59: Lưu Hạo Hướng Mai

Từ hôm đó đến nay, Lưu Hạo luôn sống trong trạng thái thấp thỏm, lo sợ.

Hắn ta luôn cố gắng tìm kiếm tin tức về Lưu Mộng Tuyền trên mạng nhưng tất cả thông tin đều được giữ kín, làm hắn càng bất an.

Về đến nhà hắn đột nhiên nhớ lại khi chiếc xe bị rơi xuống triền sông, cánh cửa bên trái mở toang ra.

Vì khi đó hắn nghe đám công nhân hô hoán quá lớn nên đành lái xe rời đi.

Giờ nghĩ lại hắn càng hối hận hơn.

Lại một lần nữa gọi điện cho Hướng Mai thúc giục cô ta nhanh chóng chuyển tiền, Lưu Hạo muốn trước khi bọn người của Lưu Ái Quốc tìm được liền trốn đi.

Hắn biết hai nhà Tịnh - Lưu có mối quan hệ tốt với nhau, còn biết Tịnh Dương cùng với Hắc Lâm có quan hệ thân thiết trên mức làm ăn.

Lưu Hạo sợ nếu mình không đi thì không kịp.

Nhưng cả ngày hôm nay, hắn đều không gọi được cho cô ta.

Lưu Hạo nhếch mép, chửi thề một tiếng.

Muốn để hắn một mình đi vào chỗ chết không dễ dàng như vậy đâu.

Ánh mắt như rấn độc hiện lên tia tàn nhẫn, muốn chết vẫn là cùng chết.

Vừa hay tính hấn cẩn thận mọi cuộc giao dịch đều ghi âm lại, do đó chưa từng có ai dám qua mặt hấn.

Gọi đến lần thứ năm Hường Mai vẫn không bắt máy, Lưu Hạo ngoan độc để lại lời nhắn nếu trong ngày mai cô ta không chuẩn bị đủ tiền, hấn không ngại đến Hường gia nghỉ ngơi, dù sao người như hấn vốn không có thân nhân không có gì phải sợ hãi.

Điện thoại vừa vang lên, Hường Mai liền ngay lập tức biết ai đang gọi đến, cô ta nhanh chóng tắt điện máy, mày nhíu chặt.

Cô ta đang sợ, sợ Tịnh Dương biết được chuyện mình gây ra cũng sợ Lưu Hạo uy hiếp.

Thực ra hôm Lưu Mộng Tuyền tai nạn, cô cũng có mặt ở đó.

Cô ta lái xe đi theo sau hai người, đến gần công trường cô ta liền để xe ở ngoài, không đi bộ vào nên công nhân ở đó không phát hiện cô ta.

Khoảnh khắc Lưu Hạo đâm vào xe Lưu Mộng Tuyền, Hường Mai liền hối hận, nhưng biết là không thể quay đầu lại nên chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Sau khi, xe bị đẩy xuống triền sông, Lưu Hạo rời đi cô ta mới dám đi ra ngoài.

Men theo bụi cỏ, cô ta thấy Lưu Mộng Tuyền nằm im ở đó.

Vào lúc, cô cho rằng Lưu Mộng Tuyền đã chết, cô ta liền mở to mắt nhìn về phía cô thều thào: “Cứu... cứu tôi.

Làm ơn!”

Khi đó do quá hoảng sợ mà cô ta ngay lập tức bỏ chạy, đến bây giờ mỗi khi nhắm mắt lại hình ảnh đó lại hiện lên.

Nó kinh khủng đến mức hai hôm nay cô ta chưa từng chớp mắt.

Cô ta định sẽ đến xem Lưu Mộng Tuyền, phải biết tình trạng của cô, cô ta mới yên lòng được.

Cô sợ Lưu Mộng Tuyền tỉnh lại nói đã nhìn thấy mình, cũng sợ Tịnh Dương biết.

Nhưng việc trước mắt cô ta cần giải quyết Lưu Hạo trước, nhìn số tiền còn sót lại trong tài khoản.

Cô ta đứng dậy lên đi vào phòng ngủ của mẹ mình. Vốn dĩ sau khi xong việc, Tịnh Kỳ sẽ đến thăm Lưu Mộng Tuyền nhưng bất ngờ chị Vương chó cùng rút giậu bán kế hoạch của bọn cô cho công ty đối thủ.

Tịnh Kỳ vô cùng bất ngờ vì điều này, thế là cả đêm cô phải cùng mọi người trong văn phòng phải gấp rút đưa ra một phương án mới. “Linda, em phụ trách mảng đưa ra quyền và các lợi ích mà hai bên được hưởng nếu thực hiện kế hoạch này cho chị.

Còn Tiểu Dương liên hệ với bên giám đốc Trương xem xem họ có đồng ý với bản kế hoạch này không.

Nhớ là phải thêm cho chị về việc giải quyết vấn đề kế hoạch bị lộ trong đây luôn.” Tịnh Kỳ vừa phân công công việc vừa nghiên cứu làm sao cho bản thiết kế đạt kết quả tốt nhất.

Cô nhất định sẽ không để hợp đồng này lọt vào tay kẻ khác, người có gan ăn trên đầu cô phải có gan chịu trận.

“Vâng.” Linda cùng Tiểu Dương mau chóng đi làm việc.

Cứ thế mọi người cùng nhau cố gắng đến hơn năm giờ sáng mọi việc cũng hoàn thành song xuôi.

Tịnh Kỳ đi ra ngoài thấy mọi người nằm gục trên bàn, nghĩ một lúc cô quyết định gọi đồ ăn sáng ở Vọng Thư Lâu, coi như thưởng cho họ vì sự vất vả tối qua.

30 phút sau, đồ ăn đã được mang qua phòng họp.

“Dậy đi, nếu ai không dậy kịp thì không có phần đâu nha.” Gõ gõ lên cánh cửa, Tịnh Kỳ hài hước nói.

Những lúc giải lao, cô chưa bao giờ khất khe với mọi người.

“Oa, vừa nãy em ngủ thấy mùi thơm sủi cỏ, còn tự nghĩ bản thân vì quá đói mà nằm mơ haha.

Chị Tịnh, em cảm ơn chị.

Em yêu chị nhất!” Tiểu Chu vui vẻ nói, trên đời này ngoài tiền cô thích nhất là chị Tịnh.

Vì chị ấy thật sự vừa tài giỏi vừa đối tốt với mọi người trong phòng.

“Chị đừng để cô ấy lừa, cô ấy thích nhất đồ ăn thì có.” Linda không ngần ngại vạch trần cô.

Hai người được một hồi chí chóa.

Nhờ có hai người mà không khí căng thẳng trong phòng được xoa dịu đi rất nhiều.

Mọi người mỉm cười vui vẻ.

Ăn sáng xong, Tịnh Kỳ để mọi người về nhà nghỉ ngơi đến ba giờ chiều mới đến để bàn kế hoạch với bên giám đốc Trương.

Phân phó mọi người mọi việc cần chú ý, Tịnh Kỳ cũng đi về, cô muốn tranh thủ đi thăm Lưu Mộng Tuyền..

Chương 60: 60: Điều Tra

Tịnh Kỳ đi xuống cầu thang máy, nhìn chữ số đang nhảy ở trên màn hình hiển thị lâm vào trầm tư.

Hôm nay là 8 tháng 10, còn ba ngày nữa là đến sinh nhật cô. Nhớ tới lời hứa vào ngày sinh nhật năm nay sẽ cùng nhau đến Okayama ngắm hoa Chi cúc chuồn rục rỡ, loài hoa được ví như anh đào mùa thu của Nhật Bản, Tịnh Kỳ thở dài.

Vốn dĩ sẽ là một chuyến đi vui vẻ hạnh phúc nhưng không ngờ trong vòng không đến hai tháng, mọi thứ lại thay đổi nhiều như vậy. Vừa hay đã đến tầng hầm, Tịnh Kỳ liền lắc đầu vứt bỏ mọi suy nghĩ.

Cô vẫn là tiến về trước thì hơn, tất cả đều đã qua.

Tịnh Kỳ vỗ vỗ khuôn mặt cho tỉnh táo, mở cửa xe rồi đến bệnh viện. Trên đường đi, cô không quên gọi điện cho cảnh sát để hỏi về tình hình vụ án, tuy nhiên lại nhận được câu trả lời địa điểm xảy ra tai nạn là góc khuất lại, xa đường quốc lộ nên quá trình điều tra án gặp nhiều khó khăn.

Tuy có lời khai của các công nhân nhưng họ lại không nhớ rõ biển số xe.

Vì vậy cảnh sát chỉ có thể tìm kiếm thêm thông tin mà thôi. Khi cô đến thì Ninh Nguyệt vừa hay cũng mới tới, bà về thay quần áo liền nhận được tin con trai đã trở lại.

Vốn là vui mừng nhưng từ khi bà biết anh là nguyên nhân gây ra tai nạn cho Lưu Mộng Tuyền, liền muốn đánh anh một trận.

Đồng thời cũng lo lắng hai anh em gặp nhau sẽ cãi nhau.

“Ăn sáng chưa, sao không nghỉ ngơi một lát rồi hẵng tới.” Ninh Nguyệt vuốt má Tịnh Kỳ cảm thấy mới hơn một ngày mà cô gần như gầy đi rất nhiều, tinh thần cũng không tốt mấy.

“Con không sao! Con ăn sáng rồi mới đến đây.

Chúng ta đi nhanh đi mẹ, con nhớ cô ấy.” Tịnh Kỳ nhẹ nhàng cầm tay bà, có chút mệt mỏi.

Cho dù mạnh mẽ thế nào, mỗi lần nhìn thấy mẹ, cô đều không tự chủ được mà bày ra một mặt yếu ớt của bản thân.

“Được đi thôi.” Ninh Nguyệt gật gật đầu, hai mẹ con cùng đi lên phòng của Lưu Mộng Tuyền.

Cuối cùng bà vẫn không nói việc Tịnh Dương đã về cho cô biết.

Lên đến nơi, hai người nhìn thấy Tôn Lệ Nguyệt ngồi ở bên ngoài gương mặt hơi lo âu, nhìn quanh lại không thấy Lưu Ái Quốc đâu cả.

Sợ rằng Lưu Mộng Tuyền xảy ra chuyện gì, hai người vội vàng chạy tới.

“Lệ Nguyệt, có chuyện gì xảy ra?” Ninh Nguyệt cầm tay bà hỏi.

Âm thanh không che dấu được lo lắng.

Từ xưa hai nhà đã gần nhau, ba đứa lại thân thiết với nhau từ nhỏ, bà luôn coi Mộng Tuyền như con gái ruột nên cực kỳ sợ hãi cô lại gặp chuyện gì.

Tôn Lệ Nguyệt lắc đầu, ánh mắt lên nhìn Tịnh Kỳ.

Vừa hay bị cô bắt gặp, thông minh như vậy, làm sao Tịnh Kỳ không biết là đã có chuyện.

Nhưng nếu liên quan đến Mộng Tuyền chắc chắn bác ấy sẽ không

ngồi im như thế.

Ánh mắt cô trở nên tối đen như mực, gương mặt hơi trầm xuống.

“Tịnh Dương đến đây?”

Tôn Lệ Nguyệt và Ninh Nguyệt liếc nhìn nhau, sau đó mẹ Lưu gật đầu.

Tịnh Kỳ có chút tức quá hóa cười.

Quan sát khắp phòng lại không thấy anh ta đâu, cô cau mày.

Thấy thế Tôn Lệ Nguyệt vội nói: “Thằng bé vừa vội vàng chạy ra ngoài làm gì đó.

Bác không kịp giữ lại.” Dừng một lúc, bà nói tiếp: “Đừng trách thằng bé.” Tuy rằng bà không vui khi vì Tịnh Dương mà Mộng Tuyền phải nằm viện, cũng sẽ không đồng ý cho cậu và Mộng Tuyền tiếp tục bên nhau.

Nhưng bà không muốn vì con gái bà mà hai anh em lại xa cách nhau, bà chắc chắn Mộng Tuyền cũng không nghĩ vậy.

Tịnh Kỳ nghe Tôn Lệ Nguyệt nói liền im lặng, Ninh Nguyệt thấy vậy thở dài một hơi.

Một lúc sau, Tịnh Kỳ mở miệng phá vỡ không gian yên tĩnh: “Bác sĩ có nói bao giờ cô ấy tỉnh không ạ?”

Nói đến chuyện con gái, Tôn Lệ Nguyệt liền sốc lại tinh thần, dịch góc chăn cho cô, bà mới đáp: “Viện trưởng vừa qua khám lại, nói ít nhất là một tháng sau Mộng Tuyền mới có thể tỉnh.”

Tịnh Kỳ nghe vậy gật đầu.

Thế cũng tốt, lúc cô ấy tỉnh nhất định mọi chuyện đã được xử lý ổn thỏa, mong là khi đó cô ấy không nhớ ra chuyện đứa bé.

Hôm qua, tất cả đã thống nhất giấu chuyện này.

Bên này, Tịnh Dương sau khi ra khỏi bệnh viện liền không đi tìm Hoài Cẩm Nam ngay mà lấy điện thoại gọi cho Hắc Lâm, người cầm đầu bọn xã hội đen ở Nam Kinh.

Làm nghề này nếu thực sự trong sạch sẽ không thể nào đứng vững được, do đó dù muốn hay không, người ta vẫn sẽ chuẩn bị thể lực phía sau cho mình, như anh, như Bạch Doanh Trần hay người đứng đầu bạch hắc đạo như Hoài Cẩm Nam cũng vậy.

“Hôm nay rảnh rồi đến nỗi rờng lại gọi cho tôm.” Chuông điện thoại vừa reo, bên khi đã bắt máy, một giọng nói hài hước truyền đến từ đầu dây bên kia.

“Mình không có tâm trạng, giúp mình điều tra một chuyện.” Tịnh Dương khó chịu nói.

Hắc Lâm nghe thấy giọng nói có vẻ nghiêm trọng của anh liền nghiêm túc lại.

“Nói đi.”

“Giúp mình điều tra vụ tai nạn xảy ra bên bờ sông Hải Dương ngày hôm kia.

Trong ba tiếng nữa mình muốn biết mọi chuyện.” Anh sợ nếu còn không sớm biết mọi chuyện xảy ra lúc đó, bản thân liền sẽ phát điên. Chỉ cần nghĩ đến khi đó cô có bao nhiêu sợ hãi, khổ sở, anh liền muốn giết chết bản thân mình.

Đã hứa sẽ bảo vệ cô thật tốt nhưng lại là người gây cho cô nhiều đau đớn nhất.

Đấm mạnh vào gốc cây, không hề để ý máu tươi đang chảy ra ngoài, Tịnh Dương càng đấm mạnh hơn, cho đến khi mất hết sức lực.

Anh ngã gục bên vệ đường khóc lớn, bảo bối của anh, con của anh. Một lúc lâu sau, điện thoại Tịnh Dương lại một lần nữa reo lên, anh nhanh chóng bắt máy.

“Bắt hẩn ta lại cho mình, mình đến ngay đây.

Còn có bắt Hướng Mai của Hướng ra cho mình.” Nói xong, Tịnh Dương lên xe lao vút ra ngoài..

Chương 61: 61: Bắt Được Lưu Hạo

Hương Mai cảm thấy vô cùng sợ hãi, khi nãy cô ta lên đến bệnh viện xem Lưu Mộng Tuyền còn chưa kịp thăm dò thì đã bị tiếng nói của Tịnh Dương dọa sợ.

Cô ta vội vàng núp vào trong góc chỉ thấy Tịnh Dương đẩy mạnh cửa ra ngoài, gương mặt lạnh lùng đến đáng sợ, ánh mắt như sắp ăn thịt người.

Không hiểu sao khi thấy bộ dạng này của anh cô ta liền cảm thấy bản thân sắp xong đời.

Đợi anh đi ra ngoài một lúc, Hương Mai mới dám thò đầu ra, vừa mới đi đến khuôn viên đã thấy Tịnh Dương điên cuồng đâm vào thân cây một cách không hề đau đớn.

Quá sợ hãi, trong đầu cô ta chỉ có duy nhất một ý nghĩ là chạy thật nhanh, vừa chạy Hương Mai vừa vội vàng nhờ người mua vé máy bay qua Mỹ.

Giờ cô ta không còn nghĩ được gì, bất chấp lời uy hiếp của Lưu Hạo, Hương Mai về đến nhà liền nhanh chóng thu dọn đồ đạc muốn rời đi. Người hầu trong Hương gia thấy đại tiểu thư vội vàng như vậy muốn giúp liền bị cô ta quát: “Cút hết ra ngoài cho tôi!” Hương Mai gào lên, tìm hết đồ trang sức, quần áo vứt vào va li.

Người hầu nghe thế đành im lặng đi ra ngoài, một người trong số đó âm thầm gọi cho ba của Hương Mai.

Hương Mai mở cửa chuẩn bị đi ra ngoài liền thấy vài tên áo đen đứng chờ ở ngoài cửa.

Cô ta hoảng sợ che miệng lại, linh tính mách bảo đó là người của

Tịnh Dương đến tìm cô ta.

Đúng lúc đang hoảng loạn, Hướng Mai nhìn thấy ở phía sân sau có một người đàn ông khá quen mắt, là Bạch Doanh Trần.

Trong lòng cô ta dấy lên tia hi vọng, vút lại va li vội vàng chạy về phía đó.

Bạch Doanh Trần thấy một người lao về phía mình, không đợi anh ta phản ứng người này đã lên xe.

“Mau nhanh đi, có người muốn bắt tôi.” Hướng Mai gấp gáp nói, còn không đi cô ta sợ bọn họ phát hiện.

Dường như Bạch Doanh Trần thấy có người đuổi theo, nhanh chóng lái xe rời đi.

Anh ta chắc chắn người phụ nữ ngu xuẩn này đã làm cái gì đó. Bên này, Tịnh Dương vội vàng đi đến chỗ Hắc Lâm.

Vừa mở cửa, anh thấy một người đàn ông xăm chỗ bị đánh đến nổi mặt mũi bầm dập trối ở đó.

Anh ta biết đây chính là kẻ gây tai nạn cho Lưu Mộng Tuyền.

Ánh mắt Tịnh Dương tràn ngập tức giận, tơ máu bao quanh làm người sợ hãi.

Hắc Lâm cũng rất ngạc nhiên là ai mà có thể khiến Tịnh Dương trở nên như vậy? Chẳng lẽ là cô bé kia, trong đầu anh ta không tự giác mà hiện ra một cô gái với mái tóc dài, luôn nhẹ nhàng mỉm cười, má lúm đồng tiền như ẩn như hiện, lúc nào cũng gọi hắn là Lâm ca ca. Tịnh Dương cố gắng hít một hơi thật sâu, anh muốn bản thân phải thật bình tĩnh.

Nhất định anh sẽ báo thù cho cô nhưng vẫn là đợi người đến đông đủ sẽ vui hơn.

Lúc này từ bên ngoài đi vào một người đàn ông nhỏ con, anh ta đến

ghé sát tai Hắc Lâm nói gì đó, chỉ thấy Hắc Lâm khẽ nhú mào rồi nhanh chóng giã ra.

“Người phụ nữ kia biến mất, sau khi cậu rời khỏi bệnh viện cô ta cũng rời khỏi đó.

Nhưng người của tôi không tìm thấy cô ta.” Hắc Lâm nói với Tịnh Dương, là ai có thể ở ngay mí mắt của hắn ta mang người đi? Tịnh Dương nghe vậy nhú mào, cô ta đến bệnh viện là muốn gây hại cho Mộng Tuyền sao? Nhưng do nhìn thấy anh nên sợ hãi bỏ chạy? “Không tìm thấy Hướng Mai?” Tịnh Dương hỏi lại, đàn em của Hắc Lâm gật đầu.

Tịnh Dương suy nghĩ một lát, anh biết ai có khả năng mang cô ta đi.

Thù mới hận cũ vậy đừng trách anh ta.

Biết Hướng Mai sẽ không được đưa đến Tịnh Dương liền hướng về phía Lưu Hạo.

Anh bình tĩnh ra hiệu cho người mở trời sau đó không đợi hắn ta lấy lại tinh thần liền xông tới đá vào đầu Lưu Hạo, đem người đập ngã xuống đất, tiếp theo cưỡi lên người, bắt đầu đánh tới tấp vào mặt rồi di chuyển xuống bụng.

Hắc Lâm nhìn Tịnh Dương có xu hướng muốn đánh chết Lưu Hạo vội vàng để đàn em cản lại.

Anh ta đánh chết người ở địa bàn của mình, ớt cay nhỏ biết được liền không tha cho anh.

“Tha... tha cho tôi.” Miệng phun ra đầy máu, Lưu Hạo thoi thóp cầu xin.

Hắn ta sợ chết.

“Là... là Hướng Mai cô ta bảo tôi làm vậy.

Làm ơn tha cho tôi.” Lưu Hạo biết nếu hắn ta không nói Tịnh Dương thực sự sẽ giết chết hắn.

Dù sao hấn cũng phải vào tù như vậy có người đồng hành cũng tốt.

Nghĩ vậy, hấn càng hận Hướng Mai hơn.

Lưu Hạo run rẩy đưa đoạn ghi âm cho Tịnh Dương, anh cầm lấy nó, lau tay rồi quay lại ngồi xuống đối diện Hắc Lâm.

“Tiếp tục đánh, chỉ cần đừng chết là được.” Cởi bỏ bao tay, Tịnh Dương nói với người của Hắc Lâm.

Sau đó ngồi xuống bắt đầu xem quá trình gây án của Lưu Hạo mà Hắc Lâm tìm được.

Tịnh Dương nắm chặt hai tay, đôi mắt đỏ ngầu đáng sợ, xung quanh thân tản ra khí lạnh, đông cứng người xung quanh.

Bảo bối của anh chắc rất sợ hãi, bảo bối sẽ đau lắm.

Cố gắng kìm nén lại, rút lấy thẻ nhớ, đứng dậy đi ra ngoài.

“Cảm ơn.”

Hắc Lâm nghe vậy liền cười cười.

Tịnh Dương đi ra liền lái xe về nhà tắm rửa, thay quần áo.

Anh sợ bảo bối tỉnh lại, nhìn thấy bộ dạng xấu xí của anh sẽ ghét bỏ. Hoài Cẩm Nam đi đến gặp Nghiê Dương theo hứa hẹn.

Nghĩ đến cô ta cùng mẹ mình, anh liền cảm thấy đau đầu.

“Anh Cẩm Nam.” Vừa thấy Hoài Cẩm Nam đi vào phim trường, Nghiê Dương liền gọi mà không hề quan tâm rằng cô ta vẫn đang quay.

Đạo diễn thấy vậy muốn nổi đoán nhưng nhìn thấy kim chủ của cô ta liền phải trưng ra bộ mặt tươi cười.

“Hoài tổng, anh đến thăm Dương Dương sao? Cô ấy thực sự tích cực làm việc, rất có năng khiếu trong nghề này.” Công phu nói dối

không chớp mắt của đạo diễn lại tăng một bậc rồi, đám nhân viên trong phim trường âm thầm trợn mắt.

Nghiên Dương cậy bản thân là tiểu tình nhân bên cạnh Hoài Cẩm Nam liền không coi ai ra gì.

Kể cả diễn viên gạo cội cũng bị cô ta làm cho tức giận mà bỏ diễn.

Mọi người liền âm thầm mà nhớ thương Lưu Mộng Tuyền cô ấy tốt đẹp biết bao.

“Vậy là tốt rồi mong mọi người chiếu cố, cô ấy nhiều hơn.” Hoài Cẩm Nam nhàn nhạt nói như thể chuyện bọn họ nói không liên quan đến anh.

Nghiên Dương nghe anh nói vậy ngọt ngào trong tim, cô ta liền Hoài Cẩm Nam vẫn thích cô ta.

Cô ta ôm lấy cánh tay Hoài Cẩm Nam vào phòng nghỉ ngơi.

Đạo diễn thấy vậy âm thầm chửi trong lòng.

“Nào bắt đầu cảnh khác đi, nhanh chân lên cho tôi.

Các người chưa ăn cơm sao?”

Biên đạo bên cạnh ông liền thầm trợn mắt, đây là trắng trợn giận cá chém thớt..

Chương 62: 62: Phát Hiện Bí Mật

Vừa đi vào phòng, Nghiên Dương vội vàng muốn hôn Hoài Cẩm Nam nhưng lại bị anh nghiêng người tránh thoát.

“Cẩm Nam...” Nghiên Dương hờn dỗi nhìn về phía anh.

“Còn có người ở đây.” Anh nhìn về phía quản lý và thư ký, hai người họ vội vàng đi ra ngoài.

Nghiên Dương thấy vậy lại cười tươi trở lại.

Hoài Cẩm Nam đi về phía cái ghế duy nhất trong phòng ngồi xuống.

Gương mặt anh trầm tư nhìn về phía Nghiên Dương, chăm chú nhìn từng thay đổi nhỏ trên mặt cô ta.

Khuôn mặt trang điểm thật dày khác với Tịnh Kỳ dù không trang điểm nhưng vẫn xinh đẹp, đôi môi không đủ no tròn, son tô quá đậm, cơ thể còn phát ra mùi nước hoa nồng nặc.

Còn Tịnh Kỳ đôi môi luôn hồng hào, cơ thể tự phát ra mùi thơm luôn làm anh lưu luyến.

Đôi lông mày sắc bén hơi hơi nhíu lại, Nghiên Dương nhìn biểu cảm anh trong lòng hơi sợ hãi.

Nhưng nghĩ đến Bạch Doanh Trần đã hứa với mình, cô ta liền tự tin hơn nhiều.

“Cẩm Nam, tối nay anh ở lại đây được không?” Cô lại gần anh, bộ ngực như có như không tựa lên cánh tay anh.

Nghiên Dương muốn thực sự phát sinh quan hệ với anh.

Đêm hôm đó, anh quá say cô ta làm thế nào anh cũng không lên nên chỉ có thể cời qu@n áo hai người chụp vài bức ảnh, rồi cùng người khác làm chuyện đó để ghi âm lại cho Tịnh Kỳ nghe.

Sau đó lại trở về nằm bên cạnh Hoài Cẩm Nam.
Hoài Cẩm Nam làm sao mà không biết ý đồ của cô ta nhưng anh không có muốn chơi nữa.

Nhớ lại ánh mắt bình thản của Tịnh Kỳ, anh lo lắng cô thực sự không còn yêu anh nữa.
Đang lúc Nghiên Dương định nói gì thì bí thư Trần đẩy cửa bước vào đến bên tai anh thì thầm.

Nghe xong, Hoài Cẩm Nam lập tức đứng dậy, đi ra ngoài: “Anh có việc gấp, bao giờ xong việc anh đến đón em.”
Sau đó không đợi cô ta nói liền rời đi.

Nhìn bóng lưng anh Nghiên Dương tức giận đến dậm chân.
“Hoài... Cẩm... Nam” Cô ta nghiến răng.
Hoài Cẩm Nam sau khi rời đi liền đến thẳng bệnh viện.

Anh vừa đến nơi liền thấy nhà họ Tịnh và nhà họ Lưu đang ngồi phòng khách, không thấy Tịnh Kỳ và Tịnh Dương đâu.
“Tịnh Dương nói con đến thì lên sân thượng tìm nó.

Nó đang ở đó.” Ninh Nguyệt mở miệng.
“Vâng, con cảm ơn mẹ.

Con đi gặp cậu ấy trước, lát nữa con quay lại.” Hoài Cẩm Nam đáp lại.

Ba mẹ Tịnh nghe vậy liền gật đầu.
Tịnh Kỳ vừa rửa tay về liền thấy Hoài Cẩm Nam đi về phía sân thượng, suy nghĩ một lát cô liền đi theo anh.

Lên đến nơi cô liền thấy anh hai lao về phía Hoài Cẩm Nam dấm mạnh vào mặt anh.

Nhịn xuống xúc động muốn tiến lên ngăn cản, cô đứng sau hộp sắt nghe hai người nói chuyện.

“Hoài Cẩm Nam, có phải ngay từ đầu mình sai rồi không?” Tịnh Dương gục đầu xuống.

Hoài Cẩm Nam không biết trả lời ra sao, bởi vì giờ phút này anh cũng hối hận.

Rõ ràng ngay từ đầu bọn họ có thể chọn cách khác nhưng hai người lại chọn cách ngu xuẩn nhất, gây tổn hại lớn cho bản thân nhất.

“Cẩm Nam, con của mình... mình còn chưa được gặp mặt, nó đã vì lỗi lầm của mình mà rời đi.

Mình sợ Mộng Tuyền biết được cô ấy mất đi sẽ hận mình.” Một người kiên cường như anh hai lại nói ra những lời đau lòng như vậy, Tịnh Kỳ không tự chủ được rơi nước mắt.

Cô cũng hận bản thân thật nhiều, nếu hôm đó cô đi cùng Mộng Tuyền hay đơn giản là giữ cô ấy lại, cô ấy sẽ không xảy ra chuyện gì. “Đừng tự trách mình.” Hoài Cẩm Nam vỗ vai anh.

Một lát sau, người ta nhìn thấy một cô gái xinh đẹp gương mặt đầm nước mắt thất thần đi ra ngoài cổng bệnh viện.

Vừa đi được vài bước đã ngã xuống, nhiều người liền đến đỡ cô dậy.

“Tôi... không sao... không sao.” Tịnh Kỳ thều thào, đầu cô đang kêu lên ong ong từng hồi, trái đất như đang quay cuồng.

Đẩy mọi người ra, Tịnh Kỳ chạy nhanh về phía trước.

Không biết chạy được bao xa, cô mệt mỏi mà ngồi xuống.

Cúi đầu khóc rống, cô mong ước giờ này tai mình bị điếc hay đơn giản là bị mất trí nhớ.

Tịnh Kỳ đập mạnh vào đầu mình, sợ bản thân nhớ lại chuyện lúc này. 20 phút trước, sân thượng bệnh viện.

Tịnh Dương trầm tư một lúc lâu mới đáp: “Là Hướng Mai sai Lưu Hạo đâm Mộng Tuyền.”

Mình nghi ngờ phía sau màn có sự nhúng tay của Bạch Doanh Trần.” Chỉ có thể là Bạch Doanh Trần phối hợp cùng Hướng Mai, như vậy mới có thể giải thích được vì sao cô ta lại có thể bốc khỏi ở Nam Kinh này.

Tịnh Dương nghiêng rặng, hai tay nắm chặt thành quyền, đốt ngón tay vang lên từng tiếng kéo kẹt.

“Cô ta ghi hận chuyện tối hôm ngắm sao băng, mình bỏ lại cô ta một mình đi tìm Mộng Tuyền.”

Hoài Cẩm Nam đợi Tịnh Dương bình tĩnh lại, hỏi: “Chuyện này cậu muốn làm thế nào?” Nếu Tịnh Dương muốn dừng lại, anh cũng đồng ý.

“Không được! Nếu đã làm đến bước này, mình không thể để cô ấy hy sinh vô ích.”

Bạch gia nhất định phải đổ.” Tịnh Dương phản đối, nếu dừng lại cơ hội lật đổ Bạch gia của họ sẽ gần như trở thành công cốc.

“Đưa bé thì sao?”

Ngăn chặn dòng máu đang trào lên, Tịnh Dương bình tĩnh nói: “Dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ chưa chào đời.”

Sau này mình nhất định sẽ cùng có ấy có nhiều con hơn.” Không phải vậy, trong lòng anh không hề nghĩ như thế, anh thực sự đã mong chờ nó rất lâu, mong chờ được gặp nó như vậy.

Trái tim anh đau quá.

Nghĩ một lát anh nói tiếp: “Việc này cậu đừng nói với Mạnh Mạnh, mình sợ con bé sẽ phản đối.”

“Nếu biết được mọi chuyện đều có sự nhúng tay của chúng ta, liệu cô ấy còn sẽ quay trở lại bên mình không?” Hoài Cẩm Nam nhìn về

phía mặt trời đỏ rực, thì thầm.

Tịnh Dương nghe vậy liền im lặng, cả hai người đều do dự..

Chương 63: 63: Nên Giữ Hay Bỏ

Ninh Nguyệt thấy con gái đi lâu như vậy chưa trở về liền gọi điện nhưng lại không thấy cô bắt máy, bà có chút sốt ruột, vừa hay lúc này Hoài Cẩm Nam và Tịnh Dương đi đến.

“Hai đứa có nhìn thấy Mạnh Mạnh không?”

Hoài Cẩm Nam và Tịnh Dương hai mặt nhìn nhau sau đó đều lắc đầu.

Hai người đều không nhìn thấy cô.

Đúng lúc này điện thoại Tịnh Sơn Thành vang lên, Tịnh Kỳ gọi đến.

“Ba ạ, con vừa gọi cho mẹ nhưng máy bận.

Ba bảo mẹ con có chút việc gấp nên về nhà rồi nha.” Tịnh Kỳ nhìn đèn đường vàng ấm áp giữa phố xá nhộn nhịp, trong lòng lại như rơi vào hầm băng.

Cố giữ cho giọng nói bớt run, cô chống người đứng dậy đi về phía trước.

“Được, vậy ăn cơm đi.

Tý nữa ba mẹ về.” Hôm nay, Tịnh Dương đã trở lại nên ông cần nói chuyện rõ ràng với cậu.

“Vâng.” Tịnh Kỳ đáp lại rồi cúp máy.

“Sao rồi, con bé về nhà?” Ninh Nguyệt hỏi, Tịnh Sơn Thành gật đầu.

Song ông có cảm giác Mạnh Mạnh có chuyện gì đó không vui, giọng nói hơi nghẹn như đã khóc.

Nhưng chuyện này vẫn là không cần nói ra, không Ninh Nguyệt lại lo lắng.

Mọi người thấy ông gật đầu liền thờ phào, nhưng Hoài Cẩm Nam luôn cảm thấy có gì không đúng lắm.

Nghĩ mãi không ra nên anh đành vứt nó ra sau đầu.

Sáng hôm sau, Tịnh Kỳ thức dậy từ sớm thay một chiếc váy hai dây làm lộ ra xương quai xanh mượt mà và tinh xảo, vạt váy tản ra, mỗi bước chân bước đi sẽ có cảm giác bay lên.

Màu váy càng làm nổi bật lên nước da trắng nõn, làm người đối diện cảm thấy như người mặt phủ thêm một lớp phấn hồng trên da.

Thực sự vô cùng xinh đẹp.

Sau khi suy nghĩ cả đêm, Tịnh Kỳ quyết định sẽ rời khỏi nơi này một thời gian, bao giờ Lưu Mộng Tuyền tỉnh cô sẽ trở về.

Cô sợ bản thân không cách nào đối diện với anh hai, cũng như không tha thứ cho bản thân mình.

Nếu ngay từ đầu cô suy nghĩ cẩn kẽ hơn thì chuyện này không thể nào xảy ra.

Là cô bị tình yêu mù mắt mới khiến Mộng Tuyền phải gánh chịu đau đớn.

“Tiểu Hà lên trên tầng mang va li xuống cho chị.” Vừa đi xuống cầu thang cô vừa nói với Tiểu Hà.

Cô đã từng nói với ba Tịnh khi dự án với giám đốc Trương hoàn thành thì sẽ nghỉ ngơi một thời gian.

Vừa vặn lúc này là cơ hội tốt.

“Tiểu thư người đi du lịch ạ?” Tiểu Hà tò mò hỏi, bởi vì chỉ có đi du lịch tiểu thư mới mang va li to như vậy.

Lúc tiểu thư dọn về nhà chồng cũng không mang nhiều quần áo như thế.

Tịnh Kỳ cười cười: “Đúng thế, lúc về sẽ mua quà cho em.”

“Em cảm ơn tiểu thư.” Tiểu Hà vui vẻ, nhưng mà khi nãy tiểu thư cười xinh quá.

Trong những người phụ nữ cô gặp chưa có ai xinh hơn cô ấy cả.

“Chị đi đây”

“Vâng ạ”

Hơn hai tiếng sau, Tịnh Kỳ liền có mặt ở An Huy vốn là định đi Nhật Bản nhưng do dạo này cô cảm thấy có chút không khỏe nên muốn đi một nơi gần để nghỉ ngơi trước đã.

Đến khách sạn đã đặt trước, ngủ một giấc thật ngon.

Khi tỉnh dậy vừa lúc là giờ ăn trưa.

Nơi ở là Hoàng Thôn, một ngôi làng đẹp tựa trong tranh nằm dưới chân núi Hoàng Sơn.

Hoàng Thôn đã có từ năm 1100, dưới thời Càn Long, tên của nó đã được thay đổi.

Ở đây đa phần là những con đường nhỏ dẫn vào từng ngõ, xóm cho đến từng ngôi nhà, hồ nước, cây cầu đều được bảo tồn tốt.

Điều đặc biệt là mặc dù người ở đây rất đông, nhưng không vì thế mà nó mất đi vẻ yên ả, tĩnh lặng vốn có từ hàng trăm năm qua.

Do đó mỗi lần nghỉ ngơi cô đều thích đến nơi đây để cảm nhận được vẻ tĩnh lặng, yên bình trên từng con đường, hàng quán và dạo chơi ngắm cảnh bên bờ hồ.

Nhớ lần gần nhất cô đến đây là đầu năm, cô đi cùng Mộng Tuyền.

Nghĩ đến đây cảm xúc của Tịnh Kỳ có chút trầm xuống, thờ dài một hơi cố gắng vứt bỏ mọi suy nghĩ ra khỏi đầu.

Đi đến nhà hàng đã đặt, hôm nay cô ăn cá quế hàm muối chua và gà

đá hấp cùng canh củ cải.

Không hiểu sao mọi khi liền có chút không thích ăn đồ chua hôm nay có thể ăn cả đũa cá hấp muối chua.

Sau khi ăn sáng xong cô lại đi dạo phố, chụp ảnh cũng như đạp xe đi dạo.

Tâm trạng của cô luôn trong trạng thái rất vui vẻ, cho đến buổi tối khi đánh răng cô lại có chút buồn nôn, ghê tởm.

Cứ nghĩ là do nuốt phải kem đánh răng nên Tịnh Kỳ không nghĩ nhiều chỉ súc miệng thật kỹ rồi đi ngủ.

Liên tục hai ngày, buổi sáng Tịnh Kỳ rửa mặt, đều sẽ ghê tởm nôn khan.

Không những thế cô còn bị váng đầu, tình trạng này giằng co suốt mấy ngày, vốn chỉ nghĩ là làm việc quá mệt mỏi, mà tự dừng lại nghỉ ngơi nên cơ thể mới có chút không quen, nhưng vài ngày trôi qua, tình trạng không thoải mái cũng không chuyển biến tốt đẹp, còn bắt đầu có cảm giác ghê tởm mãnh liệt.

Cho đến buổi sáng hôm nay, Tịnh Kỳ rời giường đến toilet đi rửa mặt, mới vừa đánh răng thời điểm đột nhiên rất thèm quả quýt, đặc biệt là quả quýt từng ăn ở nhà Hoài Cẩm Nam.

Nghĩ đến hiện tại không thể ăn nó mà cô cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Cầm lấy áo khoác vội vàng đi ra ngoài để tìm mua, mua được nhưng vị nó không như vậy.

Nhìn đồng quýt trên bàn, Tịnh Kỳ bỗng dưng khóc lớn.

Cô nghĩ tới một việc, kỳ kinh nguyệt của cô đã gần hai tháng chưa tới, kết hợp với việc nôn khan, choáng đầu hay ngủ dạo gần đây cô nghi ngờ bản thân có thai.

Việc này làm cho cô có chút sợ hãi, tuy rằng cô không ngại việc làm

mẹ nhưng có thai thời gian này lại là con của Hoài Cẩm Nam nó thực sự không thích hợp.

Trong đầu nhỏ bỗng hiện lên một suy nghĩ “Nếu là có nên bỏ hay giữ?” Suy nghĩ này vây kín trong đầu Tịnh Kỳ..

Chương 64: Hai Bé Yêu

Cuối cùng vì để chắc chắn hơn Tịnh Kỳ quyết định đi đến bệnh viện, trực tiếp đi vào khoa phụ sản.

Ngồi ở ghế chờ đến lượt, cô quan sát những người ở đây.

Có người gương mặt có chút ủ dột, có người lại vui vẻ, người đi một mình, người đi với chồng, người nhà hoặc bạn trai, lớn bé già trẻ gì đều có cả.

Đang lúc cô thần thờ suy nghĩ thì một sản phụ được người ta đẩy ra ngoài, trên tay ôm một đứa trẻ.

Đứa bé đáng yêu, da đỏ hồng, môi nhỏ xíu trông vô cùng đáng yêu.

Chắc có lẽ vì mới ra ngoài, lại nhiều người nên em bé chỉ có thể bú bình, miệng nhỏ hút chặt, hay tay bé tí cố gắng giữ bình, hình ảnh này làm tim cô không tự giác mềm nhũn.

Tịnh Kỳ bất giác xoa bụng, có phải bé yêu nhà cô khi sinh ra cũng sẽ như vậy không? Không biết bé yêu là nam hay nữ, nhưng dù là giới tính gì cô đều yêu cả.

“Xin mời bệnh nhân 343 vào khám.” Tiếng y tá vang lên làm Tịnh Kỳ giật mình, hít một hơi thật sâu, cô liền đi vào bên trong.

Vị bác sĩ khá trẻ tuổi, thấy cô bước vào liền mỉm cười nhã nhặn:

“Mời ngồi, theo kết quả xét nghiệm máu và nước tiểu của cô, thì chúng tôi có thể đưa ra kết quả là cô đã mang thai.

Đứa bé hơn 8 tuần, phát triển rất khỏe mạnh.

Bây giờ chúng ta siêu âm nhé, đứa bé ở tuần thứ 8 đã bắt đầu phát

triển hình dáng rồi đó.”

Tịnh Kỳ chăm chú nghe bác sĩ nói.

Nghĩ đến việc em bé đã bắt đầu phát triển hình dáng cô hơi nhú mày, nhanh như vậy sao?
Bác sĩ tưởng rằng cô không muốn giữ đứa bé liền âm thầm lắc đầu.

Nhưng nghề nghiệp không cho phép cô làm thế.

Ra hiệu cho Tịnh Kỳ nằm lên trên bàn, bôi keo rồi bắt đầu siêu âm. Tịnh Kỳ chờ mong nhìn lên máy hiển thị, im lặng lắng nghe, đến thờ cũng không dám thở mạnh.

Bác sĩ nhìn thái độ này lại cảm thấy có phải bản thân hiểu lầm không?

“Cô nhìn này, đây là mặt em bé, tay và chân nhỏ.

Bé bắt đầu trông giống người lớn hơn, các bộ phận của cơ thể đã bắt đầu phân chia rõ ràng nhưng sẽ còn phải hoàn thiện rất nhiều trong những tháng tới.” Vừa nói bác sĩ vừa chỉ từng bộ phận cho cô thấy. “Trên gương mặt, mắt bé đã được hình thành, tuy nhiên mí mắt lúc này vẫn đóng chặt, ngoài ra có thể thấy đôi vành tai nhỏ xíu, cùng với đó là miệng, mũi và lỗ mũi, tuy rất nhỏ nhưng cũng đã có thể phân biệt được.

Cánh tay và đôi chân dài, và các ngón tay có màng và ngón chân đã bắt đầu phát triển.” Thực ra chỉ có bác sĩ phân biệt được thôi, còn cô chỉ thấy chỗ này một nhúm thịt, chỗ kia một nhúm.

Nhưng không sao cả, cô thấy cực kỳ đáng yêu.

Bỗng nhiên tay bác sĩ khựng lại, giờ lại kết quả xét nghiệm, lại di chuyển máy trên bụng cô.

Tịnh Kỳ lo bé yêu xảy ra chuyện gì vội vàng hỏi: “Bác sĩ bé yêu có chuyện gì ạ? Bác sĩ chữa cho bé yêu được không?” Ngay giây phút

biết mình thật sự có thai, cô đã quyết định giữ lại đứa bé.

Nó là một sinh mệnh, nếu đã nằm trong cơ thể cô vậy là cô và nó có duyên.

Do đó cô muốn đối xử với đứa bé thật tốt.

“Không phải, tôi muốn thông báo với cô một tin mừng.

Cô mang thai đôi, chúc mừng cô.” Nữ bác sĩ tươi cười nói, suýt nữa cô còn tưởng đứa bé này có hai tay hai chân.

Hóa ra hai đứa trẻ nghịch ngợm quay lưng vào nhau.

“Thật... thật sao?” Tịnh Kỳ bất ngờ, mở to hai mắt.

Thấy bác sĩ gật đầu, cô liền vui vẻ, mở miệng cảm ơn bác sĩ.

“Cô muốn nghe tim thai không?”

“Có” Nghĩ một chút cô hỏi “Có thể cho tôi ghi âm được không ạ?”

Nhìn dáng vẻ trân trọng này của cô, bác sĩ liền biết vừa rồi mình hiểu lầm.

“Được.”

Sau đó bác sĩ liền điều chỉnh nút gì đó trên máy, cả hai người liền nghe được tiếng tim em bé đập, không quá mạnh nhưng từng tiếng, từng tiếng vang lên tiến sâu vào trong trái tim của Tịnh Kỳ.

Cô cảm nhận được sự gắn kết giữa mình và bé yêu, gương mặt xinh đẹp nở nụ cười hạnh phúc.

Cô nhất định sẽ bảo vệ bé yêu thật tốt, sẽ không để người khác làm hại nó.

Đi ra khỏi bệnh viện nhớ đến lời bác sĩ dặn cô quyết định mua một ít thực phẩm bổ sung vitamin và dưỡng chất cần thiết cho bé yêu.

Bác sĩ cũng nói qua việc ốm nghén hay những dấu hiệu sinh lí khác như mệt mỏi, uể oải đều là phản ứng bình thường không cần là lắng.

Việc cần làm là thực hiện chế độ ăn uống lành mạnh, sử dụng nhiều

thức ăn bổ dưỡng cho bản thân mình và em bé.

Về đến nhà nhìn bức ảnh chụp hai bé, cô kim lòng không được mà hôn lên nó, nhẹ giọng thì thầm “Mẹ yêu các con.”

Bên này, Hoài Cẩm Nam liền nghĩ mấy ngày nay mình bỏ quên điều gì, và chợt nhớ tới đó là Tịnh Kỳ đi đâu.

Anh vội vàng muốn gọi điện cho bí thư Trần thì điện thoại lại reo lên, là Nghiên Dương gọi tới.

Hoài Cẩm Nam nhíu mày, tắt đi, cô ta lại gọi, anh liền dứt khoát nghe điện thoại.

“Dương Dương, có chuyện gì sao?” Giọng nói bình tĩnh, làm Nghiên Dương không đoán được cảm xúc của anh lúc này nhưng hiện tại cô cũng không rảnh để quan tâm việc đó, cô có việc gấp muốn nói cho anh.

“Anh biết em vừa nhìn thấy gì không?” Nghiên Dương thần bí.

Hôm nay cô ta bị đau bụng không thể chịu đựng được đành phải đến bệnh viện.

Tuy rằng ban đầu khó chịu nhưng bây giờ cô cảm thấy thực sự may mắn vì đã đến đây.

Nếu không đến đây cô không thể nào gặp được cảnh Tịnh Kỳ cùng một người đàn ông đi vào khoa sản, nét mặt Tịnh Kỳ vô cùng khó coi.

Do đó cô ta liền nghĩ đến một nguyên nhân duy nhất.

“Em nói Mạnh... Tịnh Kỳ cùng một người đàn ông đi phá thai.” Không hiểu sao cô ta nghe giọng Hoài Cẩm Nam lúc này liền cảm thấy cực kỳ sợ hãi, nhưng nghĩ đến điều cô ta nói là thật cô ta liền tự tin hẳn lên.

“Đúng vậy, sắc mặt Tịnh Kỳ tái nhợt, em còn thấy hai người...” Cô ta chưa kịp nói xong bên kia đã cúp máy.

Biết anh đã vô cùng khó chịu, cô liền không tức giận với anh, Tịnh Kỳ đừng trách tôi.

Nghiên Dương mỉm cười.

Sau khi tắt máy, Hoài Cẩm Nam nắm chặt hai tay.

Tịnh Kỳ tốt nhất em đừng làm điều dại dột nếu không đừng trách anh..

Chương 65: Bé Cường Vẫn Còn

Hơn hai tuần sau lần khám đầu tiên, hôm nay Tịnh Kỳ đi khám lại theo lịch đã hẹn.

Có lẽ là vì mang thai đôi nên em bé lớn rất nhanh, bụng của Tịnh Kỳ bây giờ hơi hiện ra.

Do đó, Tịnh Kỳ quyết định chọn một chiếc váy bầu hơi rộng một chút, như vậy vừa thoải mái vừa không làm người khác nhận ra cô mang thai.

Từ khi biết bản thân mang thai Tịnh Kỳ liền không trang điểm, ngắm nghía bản thân trong gương thấy đã ổn liền đi ra ngoài.

Hôm qua bác sĩ có gọi điện nói rằng hôm nay cần siêu âm lại nên bảo cô đừng ăn sáng, uống nhiều nước một chút.

Tịnh Kỳ nghe lời mà làm theo.

Bác sĩ khám cho cô hôm này vẫn là vị bác sĩ lần trước: “Tim thai lần này đã rõ ràng và ổn định hơn nhiều.

Cơ thể cả hai bé đều phát triển rất tốt, không có bé nào có hiện tượng lại.”

Tịnh Kỳ lúc này vẫn chăm chú lắng nghe như mọi khi, cô thích nghe mọi điều về bé yêu.

“Tôi đã chụp cho các bé hai bức ảnh, lần sau tôi đề nghị khi hai bé được 12 tuần cô có thể siêu âm màu để thấy bé rõ hơn.” Bác sĩ mỉm cười đề nghị.

Đưa hai tấm ảnh cho cô.

“Được, cảm ơn bác sĩ.” Tịnh Kỳ nhận lấy, cẩn thận cất vào trong túi rồi dịu dàng mỉm cười đáp lại.

Nữ bác sĩ cảm nhận được tình yêu của mẹ tràn lan trong người cô.

Hai bé cưng kia chắc chắn sẽ rất vui vì có một người mẹ như cô.

Say khi siêu âm xong Tịnh Kỳ có chút váng đầu, cô biết đây là do bản thân chưa ăn sáng tạo thành, đang định ngồi xuống ghế nghỉ ngơi một chút thì một bàn tay đỡ lấy cô.

“Không sao chứ?”

Giọng nói khá quen thuộc vang lên trên đỉnh đầu Tịnh Kỳ, nghe được âm thanh này cô có chút cứng đờ, hít một hơi, ngẩng đầu: “Tôi không sao.

Cảm ơn” Không dấu vết tránh thoát anh ta.

Bạch Doanh Trần thấy vậy chỉ cho là cô không được tự nhiên.

Anh vừa thấy cô đi ra từ khoa sản kết hợp với sắc mặt tái nhợt.

Đôi mắt trở nên thâm đen hơn.

Cô đến đây là...

“Anh đưa đến đây...?” Thực sự cô không biết nên nói gì? Tại sao anh ta xuất hiện ở đây? Muôn vàn suy nghĩ vây quanh đầu, cô muốn đỡ bảo bảo nhưng sợ anh ta biết sẽ gây hại cho cô cũng sợ anh ta biết được mà gây khó dễ cho anh hai.

Bạch Doanh Trần mỉm cười, đi bên cạnh cô: “Là em gái tôi bị đau bụng nên tôi đưa nó đến đây.”

“Vậy sao?” Tịnh Kỳ cười khan.

“Đúng vậy.”

Anh ta vừa dứt lời, hai người đều im lặng không nói gì.

Không khí có chút trầm xuống.

Có lẽ vì đói bụng nên gương mặt Tịnh Kỳ càng trở nên tái nhợt hơn.

Làm một số người trong đó có Nghiên Dương đang quan sát cô từ xa và Bạch Doanh Trần người đang đứng trước mặt cô nghĩ rằng cô vừa phá thai.

Nếu biết được suy nghĩ của họ, Tịnh Kỳ sẽ không tức giận mà thờ phào nhẹ nhõm.

Như vậy hai bé yêu sẽ không gặp nguy hiểm.

“Tôi có chút việc, xin phép đi trước.

Khi nào có thời gian rảnh tôi mời anh uống cà phê.” Nghĩ đến những việc anh ta đã làm, còn có Hướng Mai vẫn đang ở chỗ anh ta, cơn đói bụng của cô liền thành sự ghê tởm, có chút buồn nôn.

Cô sợ cô còn nhìn anh ta thì sẽ nôn ra đây mất.

Bạch Doanh Trần quan tâm hỏi: “Có cần tôi đưa về không?”

“Không cần tài xế của tôi đến rồi.” Nói xong không đợi anh ta đáp lại liền ngay lập tức rời đi.

Bạch Doanh Trần nhìn theo bóng lưng cô, khóe miệng hơi giương, xem ra kế hoạch của hắn sắp thành công, rất nhanh cô sẽ là người của hắn.

Lưng Tịnh Kỳ như bị kim chích, ánh mắt của anh ta làm Tịnh Kỳ cực kì không thoải mái.

Cô cố gắng bước đi thật nhanh rời khỏi bệnh viện.

Ăn sáng xong, Tịnh Kỳ mới thở dài một hơi.

Suy nghĩ có chút bay xa, nếu Bạch Doanh Trần biết cô phá thai thì Hoài Cẩm Nam biết cũng là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Dù sao cô cũng không muốn để anh biết, anh hiểu lầm càng tốt.

Như thế hai bé yêu sẽ là của cô, việc cần thiết bây giờ là khiến cho Hoài Cẩm Nam giải quyết hiệp ước trước khi bụng cô càng rõ hơn. May mắn bây giờ trời gần vào thu nên chỉ cần cô mặc hơi dày một chút là được.

Nghĩ nghĩ cơn buồn ngủ lại ập tới, cô quyết định vứt mọi suy nghĩ ra sau đầu.

Việc quan trọng nhất hiện tại là đi ngủ, hai bé yêu và cô cần nghỉ ngơi.

Vừa nằm lên giường, Tịnh Kỳ rất nhanh liền chìm vào giấc ngủ.

Hoàn toàn không biết ở Nam Kinh, người đàn ông kia vì cô không nghe máy mà sắp phát điên.

“Em rốt cuộc đang làm gì?” Hoài Cẩm Nam đấm mạnh lên mặt bàn, cảm giác khó chịu đang bao trùm anh.

Gần ba mươi năm, lần đầu tiên anh trải qua cảm giác không thể kiểm soát mọi chuyện trong tay như vậy.

Một lần nữa không gọi được cho cô, anh phần nộ gọi cho bí thư Trần: “Tịnh Kỳ đang ở đâu?”

Giọng nói như băng tuyết ở Nam cực làm bí thư Trần không tự giác được mà run run, anh ta làm sao mà biết hiện tại Tịnh Kỳ ở đâu.

Đó là người yêu ông chủ cơ mà có phải người yêu anh ta đâu.

“Xin anh đợi tôi một chút.” Không tới một phút sau, bí thư Trần đã biết được vị trí của bà chủ tương lai “Tịnh Kỳ tiểu thư hiện tại đang ở tại khách sạn của chúng ta trong Hoàn Thôn.”

Dứt lời bí thư Trần liền im lặng chờ đợi sự phân phó của ông chủ, Hoài Cẩm Nam nghe vậy trả lời đã biết rồi cúp máy.

Anh muốn trực tiếp gặp mặt, như vậy anh mới có thể yên tâm được.

Cầm lấy chìa khóa trên bàn, nhanh chóng xuống tầng hầm.

Vốn từ Nam Kinh đến An Huy sẽ mất hơn hai tiếng nhưng vì quá vội vàng gần hai tiếng sau anh đã có mặt ở trước khách sạn mà cô thuê.

Trùng hợp khách sạn này lại là của Bác Dương nên rất nhanh anh tìm được phòng của cô.

Đẩy cửa bước vào, không nhìn thấy bóng dáng cô.

Liếc nhìn kệ giày, biết cô còn ở đây, Hoài Cẩm Nam thở phào một hơi.

Nhẹ nhàng bước đến cạnh phòng ngủ, từ từ đẩy ra.

Một người đang ngủ ở trên giường, hơi thở nhẹ nhàng làm người an tâm song cũng luôn biết cách mà dằn vò trái tim người khác. Hoài Cẩm Nam đến gần quan sát, cô vẫn vậy gương mặt vì ngủ say mà hồng hồng, cái mũi hơi đỏ, cả người tràn đầy tinh lực không có chút dấu hiệu nào của người vừa phá thai.

Anh nhíu mày, hơi hơi vén chăn cô lên.

Đôi mắt không thể tin được mà trừng lớn, dáng vẻ vô cùng ngây ngốc, khác xa hoàn toàn với dáng vẻ nói một không hai nức tiếng trên thương trường của anh.

Nếu hiện tại Tịnh Kỳ tình nhìn thấy vẻ mặt này của anh nhất định sẽ cười lớn ba ngày ba đêm.

Vì bác sĩ đã dặn khi ngủ cần mặc đồ thoải mái để em bé phát triển khỏe mạnh nên Tịnh Kỳ thay một cái váy lụa duy nhất cô mang đến, cô định ngủ dậy mới đi mua thêm.

Tuy chiếc váy rộng rãi nhưng do cô nằm nghiêng, vạt áo mềm mại dán sát vào cơ thể nhỏ xinh, cũng vì thế mà anh có thể nhìn rõ bụng cô hơi gồ lên.

Là cô chưa bỏ hay là...

Bạn tay run run sắp sờ lên bụng cô thì trên mặt truyền đến cơn đau bất ngờ.

Cô... ấm... anh.

Đã thế ra tay còn rất nhanh và mạnh thực không hổ là đai đen taekwondo, nhiều khi anh cũng quên mất cô vợ nhỏ của mình còn có món này..

Chương 66: 66: Vẫn Là Không Tin Cô

Từ khi mang thai, mỗi lần đi ngủ cô đều ngủ rất ngon nhưng không hiểu sao hôm nay cô tự dưng lại nằm mơ.

Cô mơ thấy 1 con gấu lớn, đen xì muốn đến sờ hũ mật của mình.

Mà điều là hũ mật này cô không ôm trên tay mà lại đặt ở bụng... ở bụng... bé yêu... Tịnh Kỳ giật mình mở mắt liền thấy thực sự có con gấu lớn đang sờ bé yêu.

Theo phản xạ có điều kiện cô liền giơ tay đấm.

“Anh định giết anh sao?” Ai... giết ai... cô giết gấu đen mà.

Do còn mơ màng ngủ nên Tịnh Kỳ chưa nhận ra được gấu đen là Hoài Cẩm Nam, Hoài Cẩm Nam chính là gấu đen.

Anh thấy thái độ của cô liền biết cô chưa tỉnh ngủ, vừa rồi đánh anh xong cô liền ôm bụng.

Dựa theo hành động này anh biết con gái yêu của anh vẫn ở trong này.

Được rồi! Người đàn ông này vừa nghe cô có thai chưa kịp vui mừng đã bị báo cho cô bỏ đứa bé.

Đến lúc xác định đứa bé vẫn còn thì cũng xác định luôn giới tính.

Nghĩ đến sau này một đứa trẻ mềm mại, trắng trẻo dễ thương gọi bản thân là ba ba, khoe môi Hoài Cẩm Nam lại giương lên với một độ cong mới.

Thuận thế nắm lấy tay cô, muốn nắm xuống giường lại bị Tịnh Kỳ

trừng mắt: “Bẩn như vậy! Nếu dám nằm xuống tôi sẽ cùng anh đại chiến một trận.”

Người này từ đâu đi tới, mồ hôi ướt hết đầu còn định nằm xuống giường của cô.

Đúng là nằm mơ giữa ban... à giữa buổi chiều mà.

Hoài Cẩm Nam nghĩ nghĩ cuối cùng vẫn đứng lên: “Anh đi tắm ngoan ngoãn mà chờ anh.” Trước khi đứng lên vẫn quên dặn dò thai phụ nhỏ này.

Tịnh Kỳ không nghĩ phản ứng anh, bây giờ trong đầu cô là cô hỏi lớn “Anh vào phòng cô bằng cách nào?”.

Người ta nói mang thai ngực ba năm hoàn toàn chính xác, đến giờ Tịnh Kỳ vẫn chưa nhận ra nơi mình ở thuộc Bắc Dương.

Đợi Hoài Cẩm Nam đi ra ngoài, Tịnh Kỳ vừa vặn nhìn lên liền chỉ thấy anh quấn mỗi khăn tắm.

Cô liền nhíu mày, người này... thật là... lưu manh.

Hai lỗ tai nhỏ xinh không tự giác được hơi ửng đỏ.

“Ừng ục” Bỗng một tiếng vang phá hỏng không khí ám muội này, mang thai làm cô đói rất nhanh, có thể vì có hai bé yêu nên cô đói nhanh hơn người khác.

Tịnh Kỳ vuốt ve bụng mình, nếu đói cô cũng sẽ không làm bản thân chịu thiệt.

“Đi ăn cơm trước, có gì nói sau.” Hai người đồng thanh nói, không khí lại một lần nữa rơi vào sự trầm mặc.

Đúng lúc này, chuông cửa vang lên, Hoài Cẩm Nam ra mở.

Hóa ra là mang quần áo cho anh, Tịnh Kỳ cũng nhân cơ hội này mà đứng dậy đi vào phòng rửa mặt.

Hai mươi phút sau, hai người liền cùng nhau ngồi dưới phòng ăn.

Hoài Cẩm Nam định gọi món cô thích nhưng Tịnh Kỳ vừa nghe liền

có chút buồn nôn.

Cô vội vàng bảo: “Dừng... dừng... để tôi.”
“Làm sao vậy?” Thấy cô muốn nôn, anh lo lắng.
“Không có gì, chỉ là khẩu vị thay đổi rồi.

Đồ trước kia không hợp khẩu vị nữa.”
Thông minh như Hoài Cẩm Nam lúc này lại chẳng hiểu gì, đối với người đàn ông lần đầu có con như anh muốn chăm sóc thai phụ cần phải tìm hiểu thêm.

Nghĩ thế anh liền lắng nghe Tịnh Kỳ gọi món gì.

Sau đó nghe được cô gọi một loạt món cay và chua, Hoài Cẩm Nam hơi nhú mày.

“Đừng ăn quá cay không tốt cho sức khỏe.” Nói đoạn liền quay về phía người phục vụ “Giảm hết độ cay xuống hộ tôi.”
“Không được!” Tịnh Kỳ nghe anh nói liền gấp gáp ngăn lại.

Độ chua cay của các món ăn ở đây rất vừa phải, cô và hai bé đều thích.

Anh dám làm họ thay đổi, cô cùng anh trở mặt.
“Ngoan, đồ quá cay không tốt.” Nói xong ra hiệu cho người phục vụ rời đi.
Thấy người đi mất, Tịnh Kỳ liền khó chịu: “Anh... anh... tôi không ăn mới anh.

Tôi muốn ăn một mình.

Đồ đáng ghét.” Vì không ăn được món mình thích hoặc cũng có thể là vì cảm xúc sợ hãi anh cướp bé yêu, nước mắt Tịnh Kỳ liền rơi xuống.

Hoài Cẩm Nam thấy cô khóc lại bắt đầu luống cuống, đi đến bên người cô, nhẹ nhàng cẩn thận bế cô đặt lên đùi mình, bàn tay nóng hổi lau nước mắt cho cô.

“Được... được anh sai.

Anh lập tức bảo người đổi cho em được không?” Bàn tay còn lại nhân lúc cô không chú ý đặt lên bụng cô nhẹ nhàng vuốt ve.

Tịnh Kỳ nấc cụt, đôi mắt hồng hồng nhìn anh, giọng nói mềm mại vang lên: “Thật không?” Nhận được cái gật đầu của anh cô lại vui vẻ, vẫy tay ra hiệu cho người phục vụ đổi lại món. Xong việc, cô mới chú ý tay người đàn ông này đang đặt trên bụng cô.

Thực ra vừa rồi, anh xuất hiện cô liền biết anh đã biết đến sự tồn tại của bé yêu, chỉ là vẫn không biết có hai bé yêu mà thôi.

Thái độ của anh cũng làm cô nhận ra, anh thích đứa bé này. Hoài Cẩm Nam cảm nhận được cô hơi cứng đờ, biết cô nghĩ đến điều gì anh cũng không vòng vo nữa: “Bé yêu bao nhiêu tháng rồi?” “Hơn 10 tuần một chút.” Dù sao không thể giấu vậy cô sẽ không giấu nhưng muốn cướp bé yêu thì đừng nghĩ. “Tại sao không nói?” Anh nhìn thẳng vào mắt cô. “Không muốn.” Cô cũng nhìn anh mà trả lời. Hoài Cẩm Nam nghe vậy liền trầm mặc.

Đúng lúc này đồ ăn mang lên, hai người liền quyết định ăn trước rồi nói sau.

Trong bữa ăn Hoài Cẩm Nam luôn quan sát cô, thấy cô ăn ngon lành liền an tâm không ít. Tranh thủ lúc cô ăn cơm, anh liền lên mạng tìm một ít tư liệu.

Biết được phụ nữ sau khi mang thai liền thay đổi khẩu vị cũng như tâm trạng thay đổi thất thường, cần phải quan tâm và bao dung hơn.

Hoài Cẩm Nam liếc mắt về phía Tịnh Kỳ, anh còn chưa đủ chiều cô? Tịnh Kỳ thấy ánh mắt của anh liền nhướn mày: “Có chuyện mau nói.” Dù sao cũng ăn no, có thể cùng anh nói chuyện được rồi.

“Hôm nay em đi khám sao?” Hoài Cẩm Nam cố gắng làm cho giọng nói của mình trở nên nhẹ nhàng.

Tịnh Kỳ kì quái mà nhìn, anh ta bị đau họng?

“Đúng vậy.” Có ảnh của bé yêu nhưng không muốn cho anh xem, xinh đẹp đáng yêu như vậy cô phải để lại lập thành một album.

Hoài Cẩm Nam châm chước một chút, cuối cùng vẫn hỏi: “Em đi một mình hay...”

Tịnh Kỳ nhíu mày: “Có ý gì?” Anh ta đây là làm sao cô không đi một mình vậy thì có thể đi cùng... Đợi đã buổi sáng cô đi khám có gặp Bạch Doanh Trần, việc này không ai biết ngoài hai người.

Mà Bạch Doanh Trần không thể về nhanh như vậy, anh ta cũng không lẩm miệng như thế.

Nghĩ đến đây, Tịnh Kỳ có chút tức giận, chất vấn: “Anh theo dõi tôi.”

Hoài Cẩm Nam nhận ra cô không vui liền vội vàng trả lời: “Manh Manh, anh không có.” Cho dù có cũng không thể thừa nhận được.

“Vậy?”

“Là Nghiên Dương...”

“Anh đi ra ngoài, đi ra ngoài.”

Không đợi anh nói hết câu, Tịnh Kỳ liền tức giận đuổi người.

Vốn ngỡ rằng người đàn ông này quan tâm cô, hóa ra vẫn là bản thân hoang tưởng.

Anh nghe lời người phụ nữ kia, nên đến để nghi ngờ cô.

Thật là nực cười.

Vì sợ bị thương đến cô và bé yêu nên Hoài Cẩm Nam không dám phản kháng vì vậy mà bị cô đẩy ra ngoài.

“Hoài Cẩm Nam... anh là vẫn tin Nghiên Dương.

Anh có bao giờ nghĩ đến khi cô ta nói với anh như vậy, anh sẽ hỏi tôi trước không? Anh không hề hoặc là chưa từng nghĩ tới.

Buông tha tôi, cùng cô ta sống hạnh phúc đi được không?” Tâm tình

vốn có chút vui sướng lại tan thành mây khói, cô thực sự muốn cho mình vài cái tát để tỉnh lại.

Âm mưu thì sao, kế hoạch thì sao chẳng qua cô cũng chỉ là một con tốt thí trong bàn cờ của anh mà thôi.

“Hoài Cẩm Nam... anh đi về đi.

Đứa bé này cùng anh không có liên quan gì.

Nếu anh ép tôi... tôi... tôi sẽ bỏ nó đi.” Tịnh Kỳ cắn răng.

“Hoài Cẩm Nam... anh vẫn là không tin tôi.” Nói xong dứt khoát mà đóng cửa lại mặc kệ anh ở bên ngoài..

Chương 67: 67: Chuột Rút

“Manh Manh, nghe anh nói.” Hoài Cẩm Nam ở bên ngoài gõ cửa một lúc lâu, cho đến khi anh hết hy vọng muốn đi lấy chìa khóa phòng thì cánh cửa một lần nữa được mở ra.

“Nếu anh dám tự mở cửa vào đừng trách tôi dám nói dám làm.” Tịnh Kỳ vừa nói một tay vừa đỡ bụng.

Rất có khí thế nếu anh dám thừa lúc cô ngủ mà manh động thì nhất định sẽ không bỏ qua cho anh.

“Anh biết anh sai rồi, em đừng tức giận được không? Như vậy sẽ không tốt cho bé cưng.” Hoài Cẩm Nam dịu giọng dỗ cô.

Vốn cô đã là bảo bối mà anh không dám chọc, hiện tại cô đã nâng cấp thành bảo bối cấp siêu siêu cao nên anh không có quyền làm cho cô giận.

Mọi lỗi lầm đều là do anh gây ra.

Tịnh Kỳ nhìn anh nhận sai liền nghĩ có phải vì bé cưng nên anh đến đây không? Có phải vì cho rằng cô bỏ bé cưng nên anh mới đến đây? Hừ! Như vậy cô liền không nói cho anh bản thân có hai bé yêu.

Cũng không cho anh biết cô đã quyết định giữ hai bé.

“Không cần anh quan tâm!” Nói xong, cô quay người muốn đi vào trong nhà, ai ngờ đâu từ khi hai bé yêu gần ba tháng, cô chỉ cần đứng hoặc ngồi quá lâu một chút, chân liền sẽ có cảm giác tê dại như điện giật.

Giống như bây giờ cảm giác ấy liền bắt đầu lan từ lòng bàn chân lan đến cẳng chân làm cô đau đớn.

Ngay lập tức, cả người cô chỉ có thể đứng im ở tại chỗ, khuôn mặt nhỏ nhắn đều nhú lại.

“Làm sao vậy?” Hoài Cẩm Nam phát hiện cô có chút không bình thường.

Tịnh Kỳ thử di chuyển chân một lần nữa, nhưng vừa nhấc lên liền cảm thấy trừ bỏ chân đang tê rần ra, cô đã hoàn toàn không cảm nhận được gì cả.

Tịnh Kỳ run rẩy nhẹ giọng nói: “Chân bị chuột rút...”

Hoài Cẩm Nam nghe vậy liền vội vàng muốn ôm cô nhưng vừa mới chạm nhẹ, Tịnh Kỳ đã kêu lên: “Đừng... đừng động vào...” Đau đớn bất ngờ làm mắt cô dâng lên hơi nước, hồng hồng như con thỏ, sự tê rần này làm cô không thể nào di chuyển.

“Nơi này?” Hoài Cẩm Nam từ bỏ việc bế cô, ngồi xổm xuống gỡ bỏ dép lê, bàn tay to nắm lấy bàn chân nhỏ của cô, một cái tay khác nắm cẳng chân nhẹ nhàng nhéo, thử thăm dò hỏi.

Tịnh Kỳ hô nhỏ một tiếng, lại sợ bị người khác nghe được vội vàng bịt miệng lại.

Bởi vì không thể phát ra âm thanh, tiếng kêu to liền biến thành tiếng rên nhỏ, ban ngày ban mặt không tự giác làm người đỏ mặt.

Hoài Cẩm Nam nghe xong liền nhớ tới những buổi tối hai người vận động.

Hoài Cẩm Nam đột nhiên bóp chặt làm cô không kịp chuẩn bị, nước mắt sinh lí liền tràn ra, thấp giọng mà gọi anh.

Vốn đang cúi đầu quan sát cũng bị buộc ngừng đầu nhìn người đàn ông bạo lực này.

"Nhẹ... nhẹ một chút! Rất đau!"

Hoài Cẩm Nam ho nhẹ, che giấu vẻ lúng túng.

Dưới bàn tay lại là đôi chân nhỏ mềm mại, anh nhìn thẳng vào mắt cô, lại đụng trúng ánh mắt trách cứ của Tịnh Kỳ.

Hoài Cẩm Nam thờ dài, người phụ nữ này vì con anh mà chịu khổ.

Vậy mà anh còn có ý nghĩ xấu xa.

Tịnh Kỳ thấy anh nhìn chăm chăm mình liền có chút bực bội, muốn đạp anh một phát nhưng vừa mới co chân lên, cơn đau lại truyền tới.

Cố gắng bám chặt lấy tủ để giày, cô muốn ngồi xuống.

Tịnh Kỳ cắn môi ngăn chặn tiếng kêu đau muốn tràn ra khỏi cổ họng. Tựa vào tủ, Tịnh Kỳ nhịn không được mà duỗi duỗi chân.

Nhưng bởi vì hiện tại Hoài Cẩm Nam đang nắm chân cô nên bàn chân trắng nõn không tránh khỏi ở lòng bàn tay anh cọ xát một chút. "Đừng nhúc nhích." Người đàn ông tăng thêm một chút sức lực nắm lấy bàn chân không an phận kia, giọng nói khàn khàn mà ra lệnh Tịnh Kỳ lại đau lại tê, còn bị Hoài Cẩm Nam nắm lấy chân không thể nhúc nhích cũng không thể ngồi xuống.

Cô càng khó chịu hơn, nén đau đớn muốn rút chân ra nhưng không được.

"Hoài Cẩm Nam, tôi muốn ngồi xuống." Cô nhìn về phía anh quát lớn.

Hoài Cẩm Nam nghe vậy hoàn hồn liền buông lỏng chân, đỡ cô ngồi xuống.

Tịnh Kỳ muốn xoa bóp chân mình lại vì vướng bụng mà không xoa được, có chút khổ sở.

Đôi mắt lại lần đỏ lên, nước mắt nóng hổi rơi xuống tay anh.

"Làm sao... làm sao? Đau chỗ nào nói cho anh biết.

Manh Manh đừng khóc!" Ôm cô vào lòng, hôn nhẹ lên những giọt nước mắt của cô.

"Xoa chân" Giọng nói nức nở vang lên, Tịnh Kỳ nhớ tới mẹ mình khi mang thai lại càng khổ sở.

Cô nhớ mẹ.

"Được, xoa xoa Mạnh Mạnh liền hết đau." Hoài Cẩm Nam nhẹ nhàng xoa bóp chân cho cô, động tác vừa phải nắm vững độ mạnh yếu không đến một lát sau chân của Tịnh Kỳ đã đỡ hơn nhiều.

Tuy đã đỡ nhưng Tịnh Kỳ biết mình chưa thể tự di chuyển nên đành nhờ Hoài Cẩm Nam đưa ra ghế ngồi.

Nghe được cô phân phó, anh liền cẩn thận bế cô đặt lên ghế sau đó đặt tấm nệm sau lưng, để hai chân cô lên ghế duỗi thẳng.

Hai tay vẫn xoa bóp cho cô.

"Đỡ hơn chút nào chưa? Anh đưa em đi bệnh viện kiểm tra nhé!"

Anh nhẹ giọng.

Tịnh Kỳ nhớ lại thái độ lúc nãy của bản thân có chút ngại ngùng mà gật đầu, suy nghĩ một lát lại nói: "Không cần đi bệnh viện, vừa nãy cảm ơn anh." Nếu không có anh có khi cô phải chịu đau đớn lâu hơn một chút.

Hoài Cẩm Nam thấy thái độ của cô liền mỉm cười, xoa đầu cô.

Bỗng anh nghĩ đến chuyện gì đó, nhíu mày hỏi cô: "Em thường xuyên bị vậy sao?" Nhớ lại cảnh cô muốn xoa bóp nhưng không thể với tới Hoài Cẩm Nam lo lắng, khi không có anh, cô vượt qua như thế nào.

Điều này càng làm anh quyết tâm đưa cô về nhà nhưng lại không biết là mẹ của anh sắp khiến mọi chuyện tồi tệ hơn.

Tịnh Kỳ lắc đầu: "Không có chỉ có dạo gần đây hai bé yêu lớn hơn mới bị."

Bác sĩ bảo hiện tượng này bình thường chỉ cần bổ sung đầy đủ canxi là được." Tịnh Kỳ cầm quả quýt trên bàn chăm chú lột vỏ.

Hoài Cẩm Nam nghe vậy gật đầu, bổ sung canxi? Anh nghe nói có một hãng khá nổi tiếng về chất lượng sữa có hàm lượng canxi cao muốn hợp tác với Bác Dương, xem ra có thể xem xét.

Nhưng đợi chút... hài... hai bé yêu là sao? Anh ngạc nhiên dừng việc bóc quýt hộ cô lại, từ từ ngẩng đầu nhìn cô gái đang thong thả ăn uống kia.

"Mà này quýt lần trước ở nhà anh mua ở đâu vậy? Có thể cho tôi xin địa chỉ không?" Đợi mãi không thấy anh trả lời, Tịnh Kỳ nhìn qua liền thấy anh đang thất thần nhìn cô.

"Làm sao vậy?" Cô khó hiểu hỏi.

"Hai bé yêu?" Hoài Cẩm Nam gương mặt tối đen làm người khác không rõ biểu cảm của anh, gằn giọng hỏi.

Nghe câu hỏi này, Tịnh Kỳ liền biết bản thân vừa nói nhỡ miệng rồi, cô nhìn anh cười khan hai tiếng.

Thấy thái độ này của cô, anh còn không biết cô muốn giấu anh sao.

Đúng lúc Hoài Cẩm Nam muốn hỏi sao cô không nói cho anh việc này thì trên ti vi liền truyền tới âm thanh của người dẫn chương trình "Tối qua Hồ Hiểu Mai - vợ chủ tịch tập đoàn Bác Dương cùng với nữ minh tinh mới nổi Nghiên Dương tham dự buổi lễ từ thiện do chính bà tổ chức, ở đây bà cũng tiết lộ Nghiên tiểu thư chính là thiếu phu nhân tương lai của Bác Dương."

Hai người đồng loạt quay mặt nhìn nhau, Hoài Cẩm Nam nhú mày muốn nói gì đó nhưng đúng lúc này điện thoại của Tịnh Kỳ vang lên, là mẹ cô gọi.

Vừa nhắc máy, bên kia liền truyền tới âm thanh nghiêm khắc: "Ngay lập tức về nhà cho mẹ."

Chương 68: 68: Một Bản Hiệp Ước

Ninh Nguyệt nhìn tin tức trên màn hình liền đặc biệt tức giận, đây là có chuyện gì? Nhà họ Hoài đang cùng nhà bà đùa giỡn sao? Vừa hay lúc này cha mẹ chồng cũng đang đây.

Ninh Nguyệt liền gọi điện thoại cho chồng về nhà sau đó cùng cha mẹ chồng thương lượng chuyện này.

Con gái của nà không phải ai muốn đùa giỡn cũng được. Ngay từ đầu bà biết Hồ Hiểu Mai có ý kiến với Tịnh Kỳ nhưng do thái độ của Hoài Cẩm Nam và cha mẹ chồng vun đắp nên bà cũng đồng ý.

Chỉ là không ngờ hiện tại Hồ Hiểu Mai dám làm như vậy trong khi con gái bà và con trai bà ta vẫn trong quan hệ vị hôn thê và vị hôn phu.

"Nếu nhà họ Hoài không có câu trả lời thỏa đáng việc hôn nhân này con sẽ không đồng ý để nó tiếp tục diễn ra." Ninh Nguyệt khẳng định thái độ của mình.

Ông nội Tịnh nghe vậy lâm vào trầm tư, nếu đây là do con dâu cả của Hoài Bình tự làm ông liền không so đo.

Nhưng nếu là ý kiến của cả nhà họ, cho dù phải trả cả Dương Kỳ ông cũng phải kéo họ xuống.

Mà bên này, Hoài Cẩm Nam sau khi nghe Ninh Nguyệt nói, kết hợp với tin tức trên ti vi, trong lòng anh dần dâng lên báo hiệu không ổn.

Nguy cơ việc hôn nhân của anh bị mẹ anh phá hủy cực cao. Nhớ tới chuyện Tịnh Kỳ từng nói về mẹ mình, anh cảm thấy nếu anh

không xử lý ổn thỏa rất có khả năng hai bé cưng của anh liền sẽ không được nhận anh làm bố.

"Anh cùng em trở về!" Nghĩ kỹ, Hoài Cẩm Nam dứt khoát nói.

Tịnh Kỳ nghĩ dù sao bản thân cũng không thể tự lái xe không bằng cùng anh về như vậy sẽ an toàn hơn.

Mà nếu có mặt của anh ở đó cô cũng sẽ dễ dàng giải thích mọi chuyện, giải thích không được thì ném cho anh dù sao cũng là mẹ anh gây ra chứ không phải cô.

"Được."

Nghe cô đồng ý, anh liền đứng dậy thu dọn đồ đạc.

May mắn ban đầu Tịnh Kỳ chỉ định nghỉ dưỡng một thời gian ngắn nên đồ đạc cũng không quá nhiều.

Thu thập Hoài Cẩm Nam liền đỡ Tịnh Kỳ đi xuống.

Nhìn số tầng trên màn hiển thị của thang máy giảm dần, Tịnh Kỳ có chút bồn chồn, quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh: "Nếu không phải tình huống xấu nhất xin đừng đem chuyện tôi có bé yêu nói ra."

Cô sợ khi đó vì bé yêu mà hai nhà đều lâm vào tình huống khó xử.

Làm sao anh không biết suy nghĩ của cô, nắm chặt bàn tay nhỏ bé Hoài Cẩm Nam gật đầu: "Đừng lo lắng anh sẽ xử lý tốt."

Tịnh Kỳ cúi đầu nhìn bàn tay ấm nóng đang nắm lấy bàn tay của cô, cười khổ một cái: "Dù thế nào đi nữa, hai bé yêu đều là của tôi."

Chuyện của anh và Nghiên Dương tôi sẽ không nhúng tay."

"Được"

Nhà chính Hoài gia, Hoài Bình nhìn con trai và con dâu cả đang ngồi trước mặt mình tức giận đến nổi mặt đỏ bừng.

Đặc biệt nhìn đến con trai, ông thật muốn khâm phục khả năng chọn vợ của nó rồi.

"Xem chuyện tốt mà vợ con làm đi."

"Đây còn không phải đánh vào mặt mũi hai nhà sao?" Hoài Bình cắn

rằng, ông biết nhà họ Tịnh chưa gọi điện là để lại cho ông thời gian giải thích rõ chuyện này.

Nếu giải quyết không tốt ông nghi ngờ, họ nhất định có cách phải đi an toàn rời khỏi cục diện rối rắm mà con dâu cả của ông gây ra. Hoài Cận Ngôn nghe ba mình nói có chút khó hiểu, cầm lấy tờ báo trên bàn, lướt nhanh tin tức trên đó.

Đập vào mắt chính là tiêu đề “Nghiên Dương - thực hư câu chuyện con dâu hào môn.”, bên dưới là hình ảnh vợ ông và cô gái này nắm tay thân thiết.

Hoài Cận Ngôn nhíu mày: “Hiểu Mai, đây là có chuyện gì?”

Hồ Hiểu Mai nhìn thái độ của ba chồng và chồng liền có chút sợ hãi, mẹ chồng tuy không biểu hiện gì ra ngoài nhưng bà biết bà ấy cũng đang không vui.

Nhưng nghĩ đến Hoài Cẩm Nam hiện tại đang qua lại với Nghiên Dương, Hồ Hiểu Mai lại vực dậy tinh thần, bà không hề làm gì sai cả. “Ba mẹ hai người trước tiên xem cái này.” Nói rồi liền đưa những bức ảnh của Hoài Cẩm Nam và Nghiên Dương đi chơi cùng nhau, cùng vào khách sạn cho Hoài Bình, Hoài Cận ngôn và bà nội Hoài xem.

Hoài Bình cau chặt mày lật từng tấm ảnh, càng xem đến gần cuối, ông càng tức đến run người.

Vứt mạnh nó lên trên bàn, Hoài Bình gõ mạnh lên sàn nhà.

“Bảo Hoài Cẩm Nam có mặt ở đây cho tôi ngay lập tức.” Uy nghiêm của một quân nhân bùng phát trong người ông.

Hồ Hiểu Mai nhìn ba chồng phát giận với con trai liền có chút không vừa lòng.

Rõ ràng hai người kia đã chia tay, ông còn không định cho con trai bà tìm về tình yêu đích thực của nó sao?

Hoài Cận Ngôn vừa nhìn làm sao không biết suy nghĩ của vợ.

Nói bà ngu ngốc cũng không phải vì bà xử lý các mối quan hệ xung quanh rất tốt nhưng nếu nói tài giỏi ông lại không dám thừa nhận. “Ba, người bót giặt con gọi cho Cẩm Nam ngay đây.” Ông gọi điện cho anh nhưng anh lại không bắt máy. Đúng lúc này chuông cửa vang lên, người hầu chạy ra mở cửa.

Một lát sau liền thấy ông cụ Tịnh dẫn đầu Tịnh gia đi vào, khuôn mặt ông bình tĩnh đến nỗi Hoài Bình cũng không biết được rốt cuộc ông có tức giận hay không.

Vội vàng đứng lên, tiếp đón: “Lão Tịnh, mau mau vào nhà! Vừa hay chúng tôi chuẩn bị ăn cơm, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.”

“Không cần khách sáo như vậy.

Dù sao chúng tôi đến là muốn nói chuyện với con dâu của ông.

Nếu các người chưa ăn cơm chúng tôi xin phép ra ngoài đợi.” Ông nội Tịnh nhàn nhạt đáp lại, rất có khí thế của trưởng bối đến lấy lại công đạo cho cháu nội mình.

Hoài Cận Ngôn thấy tình hình không ổn, nhanh chóng đỡ ông nội Tịnh: “Bác Tịnh đừng vậy mà.

Cháu đây thành khẩn mời bác vào nhà được không?” Nếu người thấy được Thị trưởng Nam Kinh có thái độ này nhất định sẽ cho rằng mắt bản thân đang bị mù.

Ông nội Tịnh hừ một tiếng, liếc nhìn con trai, con dâu và cháu trai rồi đi vào trong.

Tịnh Sơn Thành, Ninh Nguyệt cùng Tịnh Dương cũng đi vào trong, chào hỏi với bà nội Hoài, mặc kệ Hồ Hiểu Mai ngồi một bên.

Đúng lúc này cửa một lần nữa được mở ra, trùng hợp chính là Tịnh Kỳ, Hoài Cẩm Nam và Nghiên Dương cùng bước vào.

“Ông bà, bố mẹ, hai bác.” Thấy mọi người đều nhìn về phía này Tịnh Kỳ trước tiên mở miệng chào hỏi, Hoài Cẩm Nam ở một bên cẩn thận đỡ cô còn Nghiên Dương cố gắng ổn định cảm xúc đi đến bên người Hồ Hiểu Mai.

Tịnh Kỳ thấy mẹ mình liền đẩy Hoài Cẩm Nam ra chầm chậm đi về phía bà, ngồi xuống bên cạnh.

Hoài Cẩm Nam thấy cô đã ổn định vị trí mới đi về phía tủ lạnh lấy quýt cho cô, anh vẫn nhớ cô nói thích ăn quýt nhà anh. Xong xuôi, mới ngồi vào vị trí của mình.

Nhà họ Hoài nhìn hành động của anh có chút bản tín bán nghi, đầu đầy dấu hỏi chấm.

“Vừa hay cả nhân vật chính phụ đều có mặt đầy đủ, Tịnh Bắc tôi liền vào thẳng chủ đề.

Tin tức trên báo là thái độ của nhà họ Hoài các người?” Tịnh Bắc nhấp một ngụm trà Long Tỉnh từ tốn hỏi.

Hoài Bình nhíu mày: “Nhà họ Hoài chúng tôi chỉ chấp nhận Tịnh Kỳ làm cháu dâu.”

Hồ Hiểu Mai nghe ông nói, khẽ gọi một tiếng: “Ba”

Ninh Nguyệt trào phúng nhìn về phía Hồ Hiểu Mai: “Hoài phu nhân yên tâm, Ninh Nguyệt tôi tuyệt đối sẽ không cho phép trong hôn nhân của có gái mình xuất hiện nguy cơ.

Vì thế... việc bà đang lo lắng nhất định sẽ không bao giờ xảy ra.”

“Ninh phu nhân, có lẽ bà đã hiểu nhầm dì Mai rồi.

Anh Cẩm Nam và Tịnh Kỳ quan hệ của hai người vốn dĩ chỉ là...”

“...Một bản hiệp ước.” Nghiên Dương ra vẻ dửng dưng nói thay Hồ Hiểu Mai..

Chương 69: 69: Nghiên Dương Đặc Ý

Tất cả mọi người đều có chút khó hiểu, nghi ngờ còn riêng Tịnh Kỳ thì lại không có chút nào bất ngờ cả.

Ngay từ khi nhìn thấy tin tức cô liền biết Hồ Hiểu Mai và Nghiên Dương chắc chắn đã chuẩn bị kỹ lưỡng mới dám làm như vậy. Chỉ là cô hơi tò mò, cô ta tại sao lại biết giữa bản thân và Hoài Cẩm Nam có hiệp ước với nhau.

Là cô tay lấy cắp được hay Hoài Cẩm Nam để cô ta lấy?
Hoài Cẩm Nam tiếp nhận ánh mắt mang theo sự chế nhạo như có như không của Tịnh Kỳ, mày nhíu chặt nhưng sau đó lại giãn ra.

Dễ dàng đoán được người kia muốn làm Tịnh Kỳ hết hi vọng với anh cũng như là làm anh phân tâm mà chậm trễ Bác Dương.
Hai nhà Tịnh Hoài nhìn hai nhân vật chính vẻ mặt bình thản liền có chút không tin, ánh mắt Ninh Nguyệt nghiến ngấm mà quan sát Nghiên Dương.

Bà bất ngờ phát hiện đây không phải con gái cả của Nghiên gia, người từng là bạn thân của con gái bà sao?
"Cháu biết mọi người không tin nhưng cháu có bằng chứng." Nói rồi cô ta thông thả mà lấy ra bản phôi tờ của hiệp ước.

Sau đó thông thả mà chờ đợi màn cầu xé của Tịnh Kỳ và sự bề mặt của nhà họ Tịnh.

Tịnh Dương nhíu mày, anh biết nhóc con và cậu ta có hiệp ước nhưng không ngờ là loại hiệp ước này.

Xem ra anh ta cần có một buổi nói chuyện tử tế hơn nữa với Hoài Cẩm Nam.

"Chuyện này là thế nào? Cái này là thật" Hoài Bình sau khi xem xét liền quát lớn về phía Hoài Cẩm Nam, ông biết bản hợp đồng này chắc chắn xuất phát từ cháu trai yêu quý của ông. Tuy Tịnh Bắc không nói gì nhưng ánh mắt của ông liền thay cho tất cả.

Cháu gái bảo bối của ông lại phải làm loại hợp đồng này? Nếu khi đó không phải nhà họ Hoài năn nỉ thì hiện tại của nhà ông đã được xây mới rồi. Ninh Nguyệt tuy sốt ruột nhưng thấy chồng và con trai điềm nhiên, bà cũng không tỏ thái độ gì.

Hồ Hiểu Mai còn không biết con trai mình và cô ta còn có bản hiệp ước này, bà ta nhíu mày song vẫn im lặng.
"Là thật nhưng chuyện này, cháu sẽ giải thích sau.

Tuy nhiên, xin hãy tin tưởng cháu." Hoài Cẩm Nam nhìn thẳng vào mắt mọi người khẳng định.
Nghiên Dương không nghĩ anh sẽ nói vậy, ánh mắt thay đổi cảm xúc nhìn về phía Tịnh Kỳ, có phải vì chuyện kia nên anh mới thay đổi quyết định không? Đúng lúc này, cô nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của Tịnh Kỳ, khóe miệng hơi nhếch.

Suýt nữa cô ta quên mất việc này, là ông trời giúp cô.
Tịnh Kỳ nhàn nhạt nhìn mọi việc, tất cả đều như trò cười vậy mà người đang diễn là có vai nhỏ của cô.
"Nghiên tiểu thư, tôi không biết từ khi nào mà chuyện của tôi và Hoài Cẩm Nam cô lại có thể nhúng tay vào như vậy? Rốt cuộc là ai cho cô tự tin đó, là Hoài Cẩm Nam... hay là bác Hồ đây?"
Dáng vẻ thong dong của cô làm người biết mọi chuyện như Nghiên Dương cũng muốn tin tưởng nhưng làm sao bây giờ, bộ mặt giả tạo này sắp bị vạch trần rồi.
"Tôi nghĩ việc này cô phải rõ ràng nhất chứ? Mạnh Mạnh?" Nghiên

Dương đáp lại.

“Tôi thực sự là không rõ, vẫn là mời Nghiên tiểu thư nói ra thì hơn.”
Cô muốn xem cô ta còn chiêu gì phía sau mà đặc ý như vậy.

Hồ Hiểu Mai chán ghét thái độ của Tịnh Kỳ đã đến nước này, cô ta còn đứng đưng như thế, là bởi vì cho rằng con trai bà không bỏ được cô ta.

“Tịnh Kỳ, bác biết cháu không chấp nhận được chuyện Cẩm Nam còn yêu Dương Dương mà đã đến với cháu, coi cháu như thể thân của con bé.

Nhưng hiện tại Dương Dương đã trở lại, cháu với Cẩm Nam lại chỉ là hợp đồng, bác nghĩ cháu nên buông tha cho Cẩm Nam.”

“Mà nếu bác không làm cháu và Dương Dương từng là bạn thân, cháu không thể vì bạn trai mình từng thích con bé mà ngăn trở nó và Cẩm Nam được.” Hồ Hiểu Mai tự cho là đúng mà nói một mạch. Hoài Cẩm Nam liếc mắt về phía Nghiên Dương mang theo ý cảnh cáo.

Anh chính là không ngờ được, mẹ mình lại sẽ làm đến nước này.

Với sự hiểu biết của anh đối với Tịnh Kỳ thì chuyện này cho dù được giải quyết thế nào đi chăng nữa, việc mẹ anh có được bằng cháu xem ra là không thể nào xảy ra.

Lúc này, anh cũng không biết là Tịnh Kỳ đã hoàn toàn quyết định anh và hai bé yêu sẽ không còn cơ hội gặp mặt.

Cô biết chuyện này chắc cũng nằm trong kế hoạch của anh và Tịnh Dương, nhưng khi đó anh không dự đoán được sẽ có bé yêu mà thôi.

Khi cô muốn nói gì đó đột nhiên mẹ cô mở miệng: “Hoài phu nhân xem ra bà có chút hiểu lầm gì đó ở đây.” Ninh Nguyệt cười cười nhưng ý cười không đạt đến đáy mắt.

“Ngay từ đầu là nhà họ Hoài năn nỉ cuộc hôn nhân này, chứ không phải nhà chúng tôi lì lợm la li3m.

Ngoài ra nói về thể thân, con gái của Ninh Nguyệt tôi chưa đến mức thấp kém như vậy.

Cuộc hôn nhân này không diễn ra vừa hay hợp ý tôi.”
Tịnh Bắc và Tịnh Sơn Thành không nói gì nhưng hiển nhiên và đồng ý với Ninh Nguyệt.

Hoài Bình nghe vậy cũng không tức giận chuyện này vốn dĩ là nhà ông sai trước.

Ông chỉ là không ngờ con dâu bất mãn về chuyện ông sắp xếp việc hôn nhân này như vậy.
Hoài Cẩm Nam nhìn nét mặt của ông nội liền biết ông muốn đồng ý với nhà họ Tịnh hủy bỏ cuộc hôn nhân này.

Kế hoạch của anh vốn dĩ cũng thế nhưng anh cảm giác được nếu mình thật sự làm như vậy, anh sẽ mất cô mãi mãi.

“Mẹ, chuyện này xem ra mẹ hiểu lầm từ đầu đến cuối người con thích chỉ có một mình Mạnh Mạnh.” Trong lòng Hoài Cẩm Nam có chút khó hiểu mẹ anh làm sao vậy? Mẹ anh thực sự không thích Mạnh Mạnh đến vậy sao?

“Con...” Hồ Hiểu Mai không nghĩ anh lại phủ nhận.

Nghiên Dương nhìn chiều hướng thay đổi theo hướng khác liền khó chịu: “Anh Cẩm Nam em biết anh thương tiếc Mạnh Mạnh nhưng thực sự không cần phải làm như vậy.

Nếu cô ấy đã từ bỏ thì chúng ta chiều theo ý cô ấy, không làm Mạnh Mạnh khổ sở được không?” Nghiên Dương chăm chú quan sát Hoài Cẩm Nam, giọng nói nức nở như sắp khóc như thể cô ta cũng rất bất lực vì chuyện này.

Tịnh Dương vừa nghe liền có chút không đúng, Mạnh Mạnh từ bỏ... từ bỏ cái gì? Anh liếc mắt về phía em gái từ nãy vẫn thông thả ăn quýt như thể mọi chuyện không hề liên quan đến bản thân mình.
“Ý của cô là gì?” Tịnh Dương hỏi.

“Anh Tịnh Dương, em không có ý gì cả, chỉ là nếu Mạnh Mạnh và

anh Cẩm Nam không có tình cảm thì không nên dùng một số thủ để ép buộc anh ấy." Cô mỉm cười, từ tốn đáp lại câu hỏi của Tịnh Dương.

Cô từng thích người này, khi còn chơi với Tịnh Kỳ, cô rất hay đến Tịnh gia chơi.

Khi đó Tịnh Dương rất ấm áp luôn quan tâm, chăm sóc cô.

Cuối cùng đến khi cô bày tỏ với anh, anh lại nói cho cô anh đã thích người khác.

Đến tận khi bị đuổi ra nước ngoài cô ta mới biết được người anh thích là Lưu Mộng Tuyền.

Nhớ tới ánh mắt khinh thường, cười cợt, kiêu ngạo của Lưu Mộng Tuyền, Nghiên Dương cảm thấy Lưu Mộng Tuyền và Tịnh Kỳ đang coi bản thân như một con hề.

Nhưng không sao bây giờ ông trời đã cho cô cơ hội trả lại những gì họ đối xử với cô.

Lưu Mộng Tuyền thì tai nạn không rõ sống chết, còn Tịnh Kỳ sắp phải đau khổ ngay bây giờ.

"Mời cô Nghiên đây nói rõ cho."

Ánh mắt tối đen như mực của Tịnh Dương nhìn chăm chăm vào cô ta, như thể muốn xem xem sâu trong con người này ẩn chứa cái gì, làm cô ta có chút sợ hãi nhưng...

"Nếu anh đã muốn biết, vậy em đành nói."

Manh Manh, hôm qua...cậu không phải vừa... phá..."

"Nghiên Dương" Hoài Cẩm Nam quát lớn, chặn lại câu nói của cô ta.

Chương 70: 70: Xin Lỗi

Nghiên Dương giật mình, sau đó vô cùng tức giận.

Đến bây giờ, anh còn muốn bảo vệ cô ta.

Cắn răng, bất chấp ánh mắt đáng sợ của Hoài Cẩm Nam, cô ta nói tiếp: "Không phải hôm qua cô ta cùng một người đàn ông lạ mặt đến bệnh viện ở An Huy phá thai sao."

Cháu nghi ngờ đứa bé không phải của anh Cẩm Nam nên Tịnh Kỳ mới vội vàng bỏ đứa bé như vậy."

"Cái gì?" Tịnh Dương giật mình, cơ thể run lên không biết là do tức giận hay không tin.

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Hoài Cẩm Nam và Tịnh Kỳ lại thấy một người thì thông thả lau tay, một người thì đưa giấy như chuyện không liên quan đến mình.

Trong đầu tất cả đều có suy nghĩ đây là chuyện có gì? Nghiên Dương nói dối?

Vứt khăn lau tay vào thùng rác, Tịnh Kỳ mỉm cười, nhìn về phía Nghiên Dương: "Xem ra Nghiên tiểu thư rất quan tâm tới chuyện của tôi? Tôi đi đâu, gặp ai cô đều biết được."

"Không có, chỉ là tôi tình cờ bắt gặp mà thôi! Tôi không nhất thiết phải theo dõi cậu." Ánh mắt Nghiên Dương như có như không nhìn Hoài Cẩm Nam, cô biết hôm nay sau khi cô gọi điện anh đã đến tìm Tịnh Kỳ.

"Manh Manh, cô ta nói thật?" Tịnh Dương cau mày hỏi, anh không tin em gái mình sẽ là người như thế.

Tuy nhiên nghĩ đến cô là một người rất dứt khoát cùng với những hiểu lầm gần đây của Mạnh Mạnh và Hoài Cẩm Nam, anh sợ cô làm thật.

Ninh Nguyệt cầm lấy tay con gái, nóng lòng muốn nghe câu trả lời từ cô.

Tịnh Kỳ vỗ nhẹ vào tay mẹ mình trấn an, bình tĩnh nhìn ba và ông nội.

Tịnh Sơn Thành không dấu vết gật nhẹ đầu.

"Nếu thật thì sao mà không thật thì sao?" Tịnh Kỳ trả lời thái độ có chút không quan tâm.

Nghe được câu trả lời của Tịnh Kỳ, anh có chút bực bội, không khống chế được mà có chút to tiếng: "Em... Đó là con của em."

"Không phải anh từng nói dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ thôi sao." Nhún vai, Tịnh Kỳ dừng dừng đáp lại nhưng câu nói của cô lại như hòn đá lớn ném vào mặt hồ yên tĩnh.

Tuy sức không mạnh song lại khiến của mặt hồ rung chuyển.

Ánh mắt Hoài Cẩm Nam và Tịnh Dương chạm vào nhau trong giây lát rồi nhanh chóng tách ra.

Cô đã biết, có vẻ như còn biết rất nhiều.

Hoài Cẩm Nam ngoài mặt vẫn rất bình tĩnh nhưng bàn tay đang đặt bên hông dần nắm chặt.

Một cảm giác kh ụng bố xâm chiếm anh, bóp nghẹt hơi thở của anh bởi vì Tịnh Kỳ từng nói với anh rằng chỉ cần biết anh không tin tưởng cô thì cho dù có yêu sâu đậm nhường nào cô cũng sẽ không quay lại bên anh.

Anh bắt đầu sợ hãi, rõ ràng cô ngồi ngay bên cạnh lại như cách nhau rất xa.

"Sao em lại có thể như vậy, dù sao nó cũng là một đứa trẻ.

Em... em..." Tịnh Dương tức giận không nói nên lời.
"Tịnh Dương! Câm miệng" Tịnh Sơn Thành quát anh, Tịnh Dương biết bây giờ ông cực kỳ không vui nhưng cách làm của cô nhóc làm anh cực kì khó chịu và đau đớn.

Nó làm anh nhớ tới bé cưng chưa chào đời của mình.
Hoài Cận Ngôn nhìn về phía con trai của mình, việc anh tại sao lại qua lại cùng Nghiên Dương, anh đã giải thích với ông.

Nhưng vì việc này mà đem con mình quấn vào thực sự không phải là cách làm của một kẻ thông minh.
Mỗi người ở đây sau khi nghe xong tin này trong đầu đều có riêng một suy nghĩ khác nhau.

Người sốt ruột, người vui sướng.
Tịnh Kỳ quan sát hết thái độ của họ rồi mới thông thả mở miệng:
"Nghiên Dương, cậu thực sự là quan tâm tôi quá mức rồi.

Tôi có cần cảm ơn cậu không nhỉ?"
Tuy không tại sao Tịnh Kỳ lại bình tĩnh như vậy nhưng Nghiên Dương vẫn cố gắng mỉm cười đáp lại: "Vậy thì không cần.

Tôi quan tâm cậu vì cậu có liên quan đến anh Cẩm Nam mà thôi."
"Ha... ha... ha... Hoài Cẩm Nam, tình yêu của hai người làm tôi thật sự cảm động quá đi mất." Cô buồn cười đến nỗi ngã vào lòng Ninh Nguyệt, vì vậy bà cũng phát hiện bụng cô không bình thường.

Nghĩ đến điều Nghiên Dương nói bà rất kinh ngạc, nhưng tình huống lại không cho phép bà quan tâm cô.
Hoài Cẩm Nam cau mày, liếc cô.

Đừng tưởng nói như vậy anh sẽ tức giận mà cùng cô cãi nhau.

Hồ Hiểu Mai ở bên cạnh đã sốt ruột tới mức run run.

Cháu nội của bà ta không còn nữa, len lén liếc nhìn Hoài Cẩm Nam,

sợ hãi anh tức giận.

Song nghĩ đến Nghiên Dương nói hình như cô ta có thai, tâm lý Hồ Hiểu Mai dần cân bằng trở lại.

"Tịnh Kỳ, nếu quan hệ của cô và con trai tôi chỉ là trên giấy tờ mà con cũng đã bỏ.

Vậy chi bằng chọn ngày không bằng đúng ngày, chúng ta liền hủy bỏ hôn ước của hai người bọn họ đi được không?" Câu trước là nói với Tịnh Kỳ, câu sau là nói với cả nhà họ Tịnh.

Tịnh Bắc vốn dĩ chỉ muốn đòi là công bằng cho cháu gái là được, hôn lễ vẫn có thể diễn ra.

Dù sao Hoài Cẩm Nam rất hợp ý ông nhưng thái độ của Hồ Hiểu Mai đã làm ông căn nhắc lại.

Hạnh phúc của cháu gái không thể đánh đổi bằng tình hữu nghị của hai nhà được.

Âm thầm thờ dài trong lòng, nhìn về phía con trai, ông gật đầu.

Tịnh Sơn Thành vừa nhìn liền biết ý ba mình.

Được rồi, ngay từ đầu ông cũng không vừa ý lắm.

Một tên tiểu tử khắp người toàn tiếng xấu lại muốn cưới con gái ông làm vợ.

Ông biết chuyện này không đơn giản Hoài Cẩm Nam thay lòng đổi dạ mà chắc chắn còn lý do phía sau.

Nhưng ông không muốn con gái mình mạo hiểm.

"Được." Tịnh Sơn Thành gật đầu.

"Bác Tịnh, cháu tuyệt đối không đồng ý.

Dù thế nào cháu cũng sẽ không để cô ấy gặp nguy hiểm." Hoài Cẩm

Nam tiếp lời ngay sau đó, anh hai tay nắm chặt, đôi mắt nhìn thẳng vào Tịnh Sơn Thanh.

“Cấm Nam!” Hồ Hiểu Mai hô to, đứng bật lên, căm phẫn nhìn về phía Tịnh Kỳ.

Lúc này Hoài Cận Ngôn có chút không hiểu vợ mình, tại sao bà lại thích cô gái kia như vậy? Ánh mắt ông nhìn về phía Nghiên Dương làm cô ta sợ hãi hơi rúm người lại.

Ninh Nguyệt chán ghét nhíu mày, kéo Tịnh Kỳ ngồi sát lại bên cạnh mình.

“Bác Hồ, cháu là người có lễ phép nếu bác đã nói như vậy cháu vẫn là nên đồng ý phải không?” Tịnh Kỳ vui vẻ đáp lại lời Hồ Hiểu Mai. Hoài Cẩm Nam nghe được lời này, quay lại nhìn cô, ánh mắt mang theo tia khẩn cầu.

Nhưng Tịnh Kỳ lại như không nhìn thấy, cô nghiêm túc mà cúi nhẹ người xin lỗi Hoài Bình và Tịnh Bắc.

“Cháu xin lỗi, về việc lừa dối mọi người.

Về bản hiệp ước cháu thực sự không có gì muốn nói vì khi đó cháu và anh ấy thực sự không hiểu gì về nhau.

Quan trọng hơn là khi đó cháu không hề thích anh Cẩm Nam.” Tịnh Kỳ nhẹ nhàng nói, từng câu từng chữ đều thể hiện thái độ nghiêm túc của cô.

“Vậy bây giờ, hai đứa...” Nói thật Hoài Bình rất thích Tịnh Kỳ, không phải vì cô xinh đẹp hay cô sẽ là cháu dâu của ông.

Đơn giản chỉ vì cô lương thiện, đối đãi với người khác rất thành tâm.

Hoài Bình thở dài một hơi, thôi con cháu tự có phúc của con cháu vậy.

“Hiện tại sao...” Tịnh Kỳ nhìn Hoài Cẩm Nam, ánh mắt có chút ý cười nhợt nhạt.

Chương 71: 71: Thả Lông

“Cháu và anh ấy không còn quan hệ gì cả.” Bỏ qua ánh mắt của anh, cô mỉm cười nói tiếp.

Nghe được lời nói của Tịnh Kỳ, Hồ Hiểu Mai và Nghiên Dương vô cùng vui vẻ, xem ra kế hoạch thành công.

Còn Tịnh Dương sau khi bình tĩnh lại liền âm thầm thờ dài, xem ra anh thực sự hấp tấp và xúc động quá rồi.

Cho dù chán ghét Hoài Cẩm Nam nhưng con bé lại vô cùng coi trọng tình thân, nhất định sẽ không làm như vậy.

Lén liếc mắt nhìn cô, lại nhận được sự hờ hững.

Đây là giận anh ta rồi.

“Cháu đã cùng anh Cẩm Nam tách ra được một thời gian.

Vốn dĩ định nhanh chóng nói cho mọi người nhưng vẫn chưa tìm được cơ hội thích hợp.

Thì nhân ngày hôm nay đây, cháu cùng muốn nói với mọi người.

Mong mọi người tha lỗi cho sự bông bột của cháu và anh ấy.”

Cô luôn gọi anh là “anh Cẩm Nam” nhưng anh lại không cảm nhận được sự ngọt ngào và tình yêu của cô ở trong đó.

Hiện tại anh thực sự không xác định được lời cô nói là thật hay là giả nữa.

Đến nước này vẫn là để anh nói thì hơn.

“Ba, ông nội, tất cả là lỗi do con.

Do con không tốt nên Mạnh Mạnh mới cùng em ấy chia tay.”

“Nếu hai đứa đã chia tay trong hòa bình, vậy hôn ước coi như hủy bỏ.

Từ nay trở đi ai đi đường nấy, không ai can thiệp ai.

Tôi nói như vậy có được không?” Hoài Cận Ngôn nhìn Tịnh Sơn Thành nói.

“Được.” Tịnh Sơn Thành gật đầu đáp lại.

“Nếu mọi chuyện đã giải quyết xong vậy chúng tôi xin phép về trước.”

Tịnh Bắc đứng dậy từ biệt, động tác nhanh gọn dứt khoát như thể không muốn ở đây thêm chút nào nữa.

“Ba cũng là nên về nhà thôi.” Hoài Bình thở dài, đứng dậy đi theo nhà họ Tịnh ra ngoài.

Dáng vẻ có chút mệt mỏi, làm Hoài Cận Ngôn đau lòng.

“Cẩn thận một chút.” Hoài Cẩm Nam vội vàng đỡ Tịnh Kỳ, anh nhớ cô đứng hay ngồi nhiều một chút sẽ bị chuột rút, sẽ rất đau.

Đột nhiên nghĩ đến đây anh có chút không thích hai bé yêu rồi, hành hạ mẹ chúng khổ sở như vậy.

Có lẽ hai bé yêu tâm linh tương thông với ba, biết ba ghét bỏ mình nên khi sinh ra không thiếu áp bức Hoài Cẩm Nam.

Luôn luôn cùng anh tranh giành mẹ xinh đẹp.

Hoài Cận Ngôn nhìn theo bóng xe cha mình rời đi, quay đầu nhìn người vợ đã bên cạnh mình hơn ba mươi năm, thở dài: “Bà hài lòng rồi chứ.” Dứt lời liền đi lên thư phòng,

Hồ Hiếu Mai nhìn mặt chồng lạnh nhạt, có chút không biết làm sao.

Bà chỉ muốn tốt cho gia đình này mà thôi.

Nghiên Dương thấy cảm xúc của bà trầm xuống liền vội vàng an ủi:

“Dì Hồ, dì đừng buồn.

Sau này chú ấy nhất định sẽ hiểu nỗi khổ của dì mà.”

Vừa nói anh mắt vừa liếc ra phía ngoài cửa, thấy Hoài Cẩm Nam đi vào liền vội vã quay đầu lại.

“Cẩm Nam...” Hồ Hiểu Mai gọi anh lại.

“Con đi lên lầu trước, có gì lát nữa chúng ta nói sau.” Hoài Cẩm Nam dừng một chút sau đi đi thẳng lên lầu hai, mở cửa vào phòng làm việc, ba anh đang đợi anh ở đây.

Mà nhà họ Tịnh sau khi về nhà, Ninh Nguyệt chờ không kịp mà hỏi han tình hình của Tịnh Kỳ.

Bà lo lắng hơn một tháng nay, cô không để ý mà làm tổn thương bản thân và đứa bé.

“Con cảm thấy thế nào có khỏe không? Đứa bé có nháo con không?”

Bà hỏi liền mạch, làm cả nhà không biết phản ứng ra sao.

Tịnh Bắc và Tịnh Sơn Thành liếc nhìn nhau, đây là...

May là Tịnh Kỳ kịp thời lấy lại tinh thần, mỉm cười từ trong túi lấy ra ảnh bé yêu: “Mẹ, con không sao.

Hai bé yêu cũng khỏe mạnh.

Mẹ xem này.” Đưa ba bức ảnh mà cô chụp khi đi khám cho Ninh Nguyệt.

Tịnh Dương biết cô sẽ không phá thai nhưng lại không nghĩ tới cô sẽ nói với cả nhà.

Anh cho rằng cô sẽ giấu.

Xem ra, công cuộc xin lỗi cô nhóc của anh sẽ càng thêm gian nan.

Ninh Nguyệt nhìn hai bé yêu dễ thương trong ảnh hồi lâu rồi mới đưa cho cha chồng và chồng xem, còn con trai sao? Hừ, bà không quên anh vừa chất vấn con gái yêu của bà.

Tịnh Dương thấy hành động của mẹ, cười khổ sau đó lại không nhin được mà vẫn ghé lại xem cùng ba mình.

Một lát sau, ông nội nhẹ nhàng hỏi cô: “Hôm nay, có mệt lắm không? Hay là vẫn đi khám thử nhé!” Trước khi, nghỉ hưu Tịnh Bắc là bác sĩ quân y nên biết mang thai đôi rất vất vả.

"Cháu không mệt ạ! Không cần đâu ạ, hôm qua trước khi về cháu vừa đi khám." Tịnh Kỳ bất đắc dĩ trả lời, cảm giác được mọi người quan tâm thật tốt.

“Mà đợi đã...” Tịnh Dương vội vàng gọi cô lại “Tại xem cháu gái nhà anh lại có hai mặt, bốn tay thế này?”

Nghe được câu hỏi ngu ngốc của Tịnh Dương, ba mẹ Tịnh trợn mắt, đây thực sự là con trai của hai người sao? Còn Tịnh Bắc lúc này đã không muốn thừa nhận đây là cháu trai thông minh, tài trí của ông nữa rồi.

Thấy thái độ của mọi người, anh có chút khó hiểu, sao họ không chút nào lo lắng vậy? Bé cứng như vậy mới là bình thường?

“Mẹ...”

“Là mang thai đôi, thưa Tịnh đầu đất ạ!” Tịnh Kỳ có chút không chịu được mà nói, thật lo lắng Mộng Tuyền khi tỉnh lại phải đối mặt với người này, cô ấy sẽ không tức giận mà một lần nữa ngắt đi chứ.

“Ha... hả... vậy sao?” Tịnh Dương gãi đầu, cười khan hai tiếng.

“Mẹ, mẹ sờ ít thôi không cháu nó sợ.” Anh đành lái sang chuyện khác để chữa cháy cho sự ngu ngốc của bản thân.

"Mẹ sờ cháu mẹ không thể được sao?" Ninh Nguyệt tức giận, nghiêng người lờm con trai, đây là cháu bà, bà thích sờ bao lâu là quyền của bà.

Vốn tưởng rằng còn rất lâu mới sẽ có cháu bồng nhưng không ngờ lại nhanh đến vậy, không những thế còn tận hai đứa.

Đúng là áo bông nhỏ luôn có thể làm bà vui vẻ mà.

Ông nội cùng ba Tịnh chỉ có thể ngồi ở một bên, tuy rằng rằng cũng muốn sờ một chút nhưng vẫn phải tế nhị.

"Manh Manh, em bé đã biết động đậy chưa?"

Lúc đầu Tịnh Kỳ còn lo lắng mọi người sẽ phản đối việc cô giữ đứa bé nhưng hiện tại thái độ của mọi người làm cô rất cảm động: "Chưa, em nghĩ phải hơn một tháng nữa.

À con có ghi âm lại nhịp tim của em bé, bao giờ Mộng Tuyền..." Nói đến đây cô bỗng dừng lại, không khí có chút trầm xuống. Mọi người cảm nhận được cô không vui, Tịnh Dương thấy vậy càng tự trách.

Nghĩ đến bé cưng của anh, nếu nó được ra đời vẫn nhất định sẽ là người anh, chị tốt chăm sóc các em. Một lát sau, mọi người đều bình tĩnh trở lại "Manh Manh, chuyện này con muốn giấu bên khi hay là..." Ninh Nguyệt cẩn thận dò hỏi.

Nghĩ đến thái độ của Hồ Hiểu Mai, bà không muốn để nhà họ biết nhưng nếu con gái muốn bà vẫn sẽ đồng ý. Tịnh Kỳ lắc lắc đầu "Ba, con muốn xin nghỉ ở Bác Dương.

Dù sao dự án của con cũng đã kết thúc.

Linda và Tiểu Dương đều có năng lực, con tin họ sẽ hoàn thành tốt những công việc còn lại."

Nghe cô nói, mọi người đều biết được câu trả lời của cô.

"Vậy cũng tốt, đây là cháu của nhà họ Tịnh chúng ta, không ai có quyền cướp lấy.

Lương hưu của ông vẫn dư sức nuôi hai nhóc." Tịnh Bắc hùng hồn tuyên bố, giọng nói còn mang theo chút hài hước.

"Cháu đây thay hai bé yêu cảm ơn ông." Tịnh Kỳ vui vẻ, ôm lấy ông. Mọi người cũng cười, không khí âm u cả ngày như được gội rửa mang theo ánh nắng ấm áp tràn vào.

Chương 72: 72: Tin Đồn

Hoài Cẩm Nam ngồi đối diện với ba mình, ánh mắt nghiêm túc mà nhìn ông.

Hai cha con im lặng đối mặt nhau, cho đến khi tiếng điện thoại của Hoài Cận Ngôn vang lên, là tin nhắn đến.

Vừa liếc nhìn, ông đã cau mày lại, xem ra nhà họ Bạch thực sự muốn lật đổ con trai ông nên mới có thể phí nhiều tâm huyết như vậy. “Chuyện này con định giải quyết thế nào?” Ông nhìn về phía Hoài Cẩm Nam, đứa con trai này của ông rất ưu tú, nhưng đôi lúc lại quá lạnh lùng, cứng nhắc.

Cứ nghĩ rằng nó sẽ không bao giờ hiểu được trân trọng tình cảm của người khác, nhưng xem ra hiện tại đã va phải lưới tình. Vậy cũng tốt, như thế sẽ làm nó có thể vui vẻ nhiều hơn một chút. Anh trầm ngâm một lát sau đó mới trả lời: “Con và cô ấy tách ra cũng tốt, như vậy cô ấy và bé cưng đều sẽ không gặp nguy hiểm.” Anh vẫn quyết định nói cho ba mình biết chuyện đứa bé, nếu có ông che chở cô sẽ an toàn hơn.

Tuy rằng anh tin mình sẽ bảo vệ tốt cho cô, nhưng không sợ vạ nhất chỉ sợ nhất vạ.

Hoài Cận Ngôn không dấu vết mà nhíu mày, bé cưng? Không phải Tịnh Kỳ đã bỏ đứa bé rồi sao? Đây là..., ông đưa mắt nhìn về phía anh.

Như biết được ý nghĩ trong ánh mắt của ba mình, gật đầu, anh nói tiếp: “Tất cả chỉ là hiểu lầm, đứa bé vẫn còn nhưng con mong ba sẽ không nói chuyện này cho mẹ.

Bởi vì con sợ...”

Hoài Cẩm Nam không nói hết lời nhưng ông hiểu ý của anh, nặng nề gật đầu đồng ý.

Xem ra ông vẫn nên tìm hiểu xem dạo này vợ mình tiếp xúc với những ai.

Vốn cứ nghĩ rằng bà đã thay đổi, song có thể là ông nhìn nhầm.

Dù sao cũng làm vợ chồng hơn 30 năm ông vẫn muốn cùng bà sống nốt quãng đời còn lại.

“Con đi ra ngoài trước.” Anh nói.

Đóng lại cửa phòng, Hoài Cẩm Nam vội vã về nhà mình, mặc kệ ánh mắt như muốn nói gì của Hồ Hiểu Mai.

Hồ Hiểu Mai bồn chồn, không biết quyết định hôm nay của mình có đúng hay không bởi vốn dĩ anh đã cùng bà xa cách rất nhiều, sau chuyện hồi nhỏ anh bị người giúp việc bạo hành.

“Dì Hồ, dì đừng quá lo lắng.

Cháu nghĩ là anh ấy còn hơi hoang mang nên cần thời gian suy nghĩ.” Nghiên Dương nhìn theo bóng lưng của Hoài Cẩm Nam, âm thầm nghĩ rằng.

Anh lừa dối cô? Tất cả mọi chuyện anh làm từ trước đến giờ đều là lừa cô? Không phải người anh yêu là cô?

“Mong là vậy.” Bà ta vỗ vào tay cô ta, rồi quay người đi lên lầu, bỏ mặc Nghiên Dương một mình bơ vơ giữa phòng khách.

Nghiên Dương đợi cho bà ta đi khuất rồi dậm mạnh chân, coi cô ta là người ở sao? Cần thì gọi đến không cần thì đuổi đi? Cô ta chán ghét nhìn Hồ Hiểu Mai ánh mắt cực kì độc ác.

Cùng với đó, cô ta không thể nào tin được, Hoài Cẩm Nam độc ác như vậy? Anh rõ ràng còn yêu nhưng lại vì một người phụ nữ, anh ta

từng coi là thay thế mà bỏ mặc cô ta.

Nghĩ đến kết quả kiểm tra mấy ngày trước Nghiên Dương quyết định liều một phen.

Tất cả đều là do bọn họ mà thôi.

Sau khi về đến nhà, Hoài Cẩm Nam vội vàng gọi điện thoại cho Tịnh Kỳ, đợi mãi không thấy người bắt máy, anh có chút sốt ruột.

Có phải cô giận anh rồi không hay là ba mẹ cô bắt cô bỏ đứa bé đi. Đúng lúc anh đang định lái xe đến nhà cô thì đầu dây bên kia cũng nhận điện thoại.

“Alo...” Giọng nói mang theo chút mơ ngủ truyền qua lỗ tai anh, Tịnh Kỳ nửa tỉnh nửa mơ mà bắt máy.

Ăn cơm tối xong cô liền đi ngủ, từ khi có em bé sở thích lớn nhất của cô chính là ngủ và được ngủ.

Bình thường cô đều tắt máy nhưng không hiểu sao hôm nay cô không làm vậy, cô biết sẽ có người gọi đến.

Đợi một lúc lâu không thấy bên kia trả lời, cô định cúp máy thì đầu dây bên kia cũng vang lên tiếng nói.

“Em đang ngủ sao?” Giọng nói trầm thấp, nhẹ đến nỗi như thể sợ làm cô giật mình.

Liếc nhìn đồng hồ mới hơn 8 giờ tối, nhớ lại những thứ chiều nay anh đọc, thai phụ thường dễ ngủ liền thở dài.

“Đúng vậy, có chuyện gì vậy?” Ngáp một cái, hai mắt Tịnh Kỳ như sắp dính vào nhau mà Hoài Cẩm Nam còn dài dòng lẽ mề.

“Mau nói, tôi muốn đi ngủ, bé yêu cũng muốn ngủ.” Âm thanh không tự giác mang theo chút nũng nịu, Hoài Cẩm Nam nghe vậy có chút muốn cười, khóe miệng anh cũng hơi giương lên thật.

“Vậy mau ngủ, ngày mai anh đến gặp em.

Ngủ ngon.”

Cúp máy, Tịnh Kỳ khó hiểu, người đàn ông này rảnh rỗi như vậy sao không đi đối phó với Bạch Doanh Trần đi.

Tại sao lại đến phá giấc ngủ của cô.

Ôm chần lẩn một vòng trên giường, không đến một lát cô lại chìm vào giấc ngủ.

Bạch gia, Bạch Doanh Trần biết chiều nay Tịnh Kỳ cùng Hoài Cẩm Nam rời khỏi Hoàn Thôn, cũng biết việc Nghiên Dương đến nhà họ Hoài.

Nhấp một ngụm rượu vang đỏ, anh ta cười tà khí.

Náo nhiệt như vậy không bằng anh liền giúp cô ta một tay, coi như thưởng cho sự thông minh đó.

Tối nay, ở trên mạng, dưới trạng thái Tịnh Kỳ và Hoài Cẩm Nam không biết gì bắt đầu xuất hiện tin tức làm tắc nghẽn mạng của dân ăn dưa.

“Mối tình đầu của tổng giám đốc Bác Dương đã trở lại.

Phu nhân hào môn thừa nhận con dâu?”

Cùng với tiêu đề bắt mắt đó là những tấm ảnh chụp Hoài Cẩm Nam cùng Nghiên Dương, có tấm là đi công viên, có tấm hình như cùng nhau đi siêu thị, xem ra những bức ảnh này được chụp khi hai người ở bên nhau.

Nhìn quần áo, cảnh vật xung quanh bức ảnh xem ra hai người từng yêu nhau từ ba, bốn năm trước đây.

Còn có cả tài khoản tự nhận là đã gặp cả hai đi ăn tối cùng nhau vào tuần trước, sau đó liên tiếp tung ra những bức ảnh chụp được cho là lén.

“Đây là sao? Đây là sao?” Người qua đường giáp.

“Ừa, đây không phải nữ diễn viên mới của Hoa Tinh sao? Tôi thắc mắc tại sao cô ta phất nhanh như vậy.

Hóa ra là bảo bối của Bác Dương?”

“Đẹp đôi quá! Cuối cùng tôi cũng thấy có một người phụ nữ xứng đối với ông chồng kim cương của mình.”

“Nếu có người dám ngăn cản cặp đôi này, xin đừng trách tôi.” Kèm theo biểu cảm giận dữ.

Hướng đi của những người trên mạng khi xem tin tức đều đa phần chúc phúc hai người.

Bí thư Trần khi thấy tin tức này liền gọi ngay cho ông chủ nhưng mãi không thấy anh bắt máy.

Nên anh ta đành im lặng, đợi sự chỉ đạo từ ông chủ.

Chưa đợi anh ta bình tĩnh lại một tin tức khác nổ ra càng làm anh ra hoảng sợ, bất chấp tất cả mà liên tục gọi cho Hoài Cẩm Nam.

“Bác Dương liên quan đến trốn thuế?” Chỉ là một câu hỏi nhưng liên tục được mọi người quan tâm.

Bởi vì Bác Dương chính là huyết mạch của nền kinh tế khu vực phía Bắc và phía Đông.

Nếu Bác Dương tương đương với hơn một phần ba dân số ở Nam Kinh này thật nghiệp.

Bạch Doanh Trần nhìn tin tức trên mạng, cười to, thật mong chờ phản ứng của Hoài Cẩm Nam khi nhìn thấy tin tức này.

Xem ra anh ta cần phải đẩy nhanh tiến độ hơn nữa, nghĩ đến việc Tịnh Kỳ sẽ không còn liên quan đến Hoài Cẩm Nam, ánh mắt anh ta sáng rực lên.

Thật mong chờ lần gặp mặt tiếp theo của cô và anh.

Chương 73: 73: Hướng Mai Bị Bắt

Sáng hôm sau, tin đồn trên mạng đã bay ngập trời mà cả Bác Dương và Hoài Cẩm Nam đều không có động tĩnh gì cả.

Người dân Nam Kinh đều có suy đoán riêng của mình, trong một đêm giá cổ phiếu của Bác Dương bắt đầu có dấu hiệu tuột dốc. Đứng trên tầng tám của tòa nhà, nhìn dòng người qua lại phía dưới, Hoài Cẩm Nam thần bí mỉm cười.

Bí thư Trần đứng bên cạnh, trong lòng âm thầm mặc niệm cho Nghiên Dương và Bạch Doanh Trần.

“Vẫn theo kế hoạch cũ, nhân cơ hội này tìm ra đồng sâu mọt kia.

Tôi thực sự muốn biết kẻ nào dám ăn cơm của tôi lại thích vì người khác làm việc.” Hoài Cẩm Nam mở miệng, giọng nói tràn đầy quyết đoán, lạnh lùng làm người khác không tự giác lạnh sống lưng. Những người có mặt ở đây âm thầm thở dài một hơi, xem ra quyết định trung thành với anh là quyết định đúng đắn nhất của họ.

Đồng thời cũng vì những người phá hoại công ty mà tức giận, đúng là ăn cây táo rào cây sung.

“Vâng.” Bí thư Trần đáp lại.

“Ra ngoài đi.” Nghe được lời anh nói mọi người lục đục nối đuôi nhau ra ngoài, bây giờ đã đến lúc họ thể hiện bản lĩnh của mình.

Tiếng đóng cửa vang lên, Hoài Cẩm Nam cũng quay người lại, trên khuôn mặt tuấn tú lạnh nhạt đến cực điểm.

Xem ra anh vẫn nên cảnh cáo Nghiên Dương một chút, không ngờ ra nước ngoài nhiều năm như vậy cô ta vẫn không biết điều như thế.

“Lập tức ngưng rót vốn đầu tư vào Hoa Tinh, hủy hợp đồng nữ chính của Nghiên Dương trong bộ phim cô ta đang đóng đi.”

“Vâng”

Cúp máy, anh lại gọi điện cho Tịnh Kỳ.

Hôm qua sợ ảnh hưởng đến giấc ngủ của cô, hai người vẫn chưa nói được gì.

Bên này, Nghiên Dương biết bộ phim mà mình đóng nữ chính bị hủy quay liền cực kỳ bức bối.

Bộ phim này sau khi giành được, cô ta và đoàn đội của mình đã tuyên truyền rất lâu, gần như tất cả mọi người đều biết.

Vậy mà bây giờ nói đổi nữ chính là đổi, như thế cô ta không phải sẽ thành trò cười trong giới giải trí này hay sao?

“Chuyện này là sao đây?” Quản lý Kiều nhìn chăm chăm vào Nghiên Dương, có chút khó chịu nhíu mày.

Vốn tưởng là con cá lớn nhưng lại là sinh vật phù du trong biển lớn, điều này làm một người kiêu ngạo như cô ta không chấp nhận được.

“Mau chóng gọi điện cho Hoài tổng, cầu xin anh ta.”

Nghiên Dương nghe vậy liền gọi điện cho Hoài Cẩm Nam, cô ta biết anh là nhà đầu tư của bộ phim này nhưng lại phát hiện bản thân bị kéo vào danh sách đen.

“Là các người ép tôi làm vậy!” Ánh mắt như rắn độc nhìn chăm chăm vào điện thoại, đến lúc này cô ta vẫn nghĩ là nhà họ Tịnh vì trả thù cho Tịnh Kỳ mới làm vậy.

Hoàn toàn không biết tất cả là Hoài Cẩm Nam tạo nên.

Không đến một lát sau, trên mạng tràn ngập tin “Nghiên Dương - nữ minh tinh mới nổi mang thai? Cha đứa trẻ là ai?” Rất nhanh cư dân mạng đã chuyển hướng đến Hoài Cẩm Nam kết hợp với tin đồn ngày hôm qua trong lòng mọi người đều có suy đoán.

Các nhãn hàng cuồn cuộn tìm đến Nghiên Dương, mấy ngày sau tin tức cô ta liền phát lên rất nhanh.

Tuy Bác Dương đang vướng phải tin đồn phá sản nhưng dù sao cũng là cây đại thụ, nhiều người muốn leo lên tầng quan hệ này cũng là bình thường.

Sau khi tin tức lên báo, thực ra Nghiên Dương cũng rất lo lắng nhưng đợi một thời gian dài không thấy bên Hoài Cẩm Nam không phản hồi, cô ta liền âm thầm vui vẻ.

Nghĩ rằng nhà họ Hoài vẫn là đã chấp nhận cô ta. Nhưng Nghiên Dương vẫn chưa phát hiện một điều là đến cả Hồ Hiểu Mai sau khi thấy tin tức này vẫn chưa gọi điện cho cô ta.

Tịnh Kỳ nhìn tin tức trên mạng, nhìn cô ta nháy nhót liền có chút buồn cười.

Nhẹ nhàng xoa bụng hơi phồng lên, ba tháng mà như bốn tháng vậy.

Quyết định rời đi Nam Kinh của cô, cần phải đẩy nhanh tiến độ hơn rồi.

Cô sợ nếu bản thân chậm một bước, vũng bùn này liền lây đến người các bé yêu của cô.

“Củ Cải, Đậu Đậu mẹ mang hai đứa đi chơi được không?” Tịnh Kỳ mềm giọng thì thầm.

Tịnh Kỳ nằm trên ghế, nghe bản nhạc giao hưởng mơ màng nhắm mắt ngủ.

Chuyện của ai vẫn nên để người đó giải quyết thì hơn.

Nụ cười trên gương mặt vô cùng đẹp mắt làm Tịnh Dương có chút lóa mắt.

Có phải nếu đứa bé vẫn còn cô ấy liền sẽ hạnh phúc như vậy không? Suy nghĩ trong lòng làm anh đau đớn nắm chặt hai tay.

Thầm quyết tâm nhanh chóng tìm ra Hướng Mai, báo thù cho mẹ con

cô.

Hướng gia.

Hướng Mai thấp thỏm về nhà, cô ta rời đi hơn một tháng.

Thấy tình hình đã lắng xuống, vừa hay mọi tin tức của Lưu Hạo đều không có nên cô ta muốn về lấy visa để ra nước ngoài.

Lúc này Hướng Mai nghĩ rằng Lưu Hạo đã an toàn nên mới không gọi điện cho cô ta.

Hoàn toàn không biết hẳn ta đã bị Tịnh Dương nhốt lại từ lâu.

Về đến nhà liền thấy mẹ mình ngồi ở phòng khách, cô ta hơi nhíu mày, giờ này mẹ cô ta không phải nên ở công ty sao?

“Hướng Mai, con đi đâu giờ mới trở về?” Mẹ Hướng gấp gáp hỏi, ánh mắt như có như không liếc ra ngoài cửa.

Vì quá gấp gáp nên Hướng Mai không hề phát hiện thái độ của mẹ mình có chút khác thường.

Cô ta chạy nhanh đi lên lầu, lục tủ tìm thẻ visa của mình.

Mẹ Hướng nhẹ nhàng đóng cửa phòng, âm thầm thì thầm vào tai con gái.

“Mau rời đi, bên ngoài có người muốn bắt con.

Đừng trở lại sống cho thật tốt.” Bà thực sự không biết con gái mình đã phạm vào tội ác gì.

Mà gần một tháng nay, những người áo đen vây quanh nhà bà rất nhiều.

Công ty nhà bà cũng bị chèn ép rất nhiều, làm cho lão Hướng gần như muốn giết Hướng Mai.

“Cái gì? Sao vừa rồi mẹ không nói với con?” Hướng Mai hét to, chất vấn bà.

“Không còn nhiều thời gian, con mau đi đi.

Mấy người đó rất nhanh sẽ trở lại.” Bà vội vàng bịt miệng cô lại, chỉ ra ngoài.

“Đừng nói chuyện ở đây có máy ghi âm.” Nói xong liền lặng lẽ bảo cô theo đường hầm chạy ra từ cửa sau, nơi đó có bụi cỏ được cắt thành mê cung, họ sẽ không tìm được Hường Mai.

Cô ta hoảng sợ, sau đó cố gắng bình tĩnh ôm chặt mẹ mình lần cuối, nghẹn ngào nói: “Con xin lỗi”, rồi cầm lấy tiền mặt mẹ cô ta đưa, vội vàng mở cửa chạy ra ngoài.

Bà Hường nhìn theo con gái, mong rằng mấy người kia bị bà đánh lạc hướng rồi sẽ không tìm được nó.

Nhưng bà không biết là Hường Mai sau khi chạy liền không rời đi ngay mà quay lại phòng khách muốn lấy chiếc hộp nhỏ của cô ta. Vừa đến cửa, cô ta liền thấy một chiếc xe quen mắt, là xe của Tịnh Dương.

Hai mắt Hường Mai mở to, cánh cửa mở ra.

Cô nhìn thấy một đôi giày da xuất hiện, một người đàn ông ưu nhã bước ra nhưng những lời mà anh ta nói, lại làm trái tim của cô gần như đóng băng.

“Hường Mai, tôi tìm cô thật lâu.” Tịnh Dương mỉm cười nhìn về Hường Mai, song cô ta lại sợ hãi mà co rúm người lại.

Anh quay người nói với mấy người phía sau “Đưa cô ta đi.”

Chương 74: 74: Vui Vẻ

Tịnh Kỳ mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Thức ăn đều đã làm xong, không bằng ở lại đây ăn cơm đi.”

“Được”

Trưa nay khi cô tỉnh dậy liền nghe được người hầu nói anh tới.

Nghĩ rằng anh đến gặp Tịnh Dương nên cô vẫn ở mãi trên phòng.

Cho đến giờ ăn trưa, cô đi xuống dưới lầu liền thấy anh vẫn ở đó.

“Anh hai đâu rồi?” Cô quay đầu hỏi dì Trương, thấy được gương mặt co quắp của dì.

Lúc này cô mới nhớ ra ba mẹ đã đi về quê thăm bà ngoại, anh hai đi thăm Mộng Tuyền.

Vậy anh... ngồi ở đây cả sáng sao?

Hoài Cẩm Nam nghe được lời cô nói, hiểu được người này đã quên ban sáng anh gọi điện cho cô.

Vươn tay tưởng sờ sờ sờ đầu cô nhưng lại sợ cô sẽ không vui, suy đi tính lại cuối cùng vẫn vươn tay.

“Ngủ nhiều đến nỗi quên mất rồi!”

Giọng nói từ tính tràn vào tai cô, ngựa ngựa.

Cô thầm trợn mắt người này lại phạm quy.

Tịnh Kỳ đẩy tay anh ra, đáp: “Không muốn ăn liền về nhà.” Cô và hai bé yêu đã rất đói bụng, tiện tay cầm lấy miếng bánh trên bàn, vừa ăn vừa đi về phía nhà ăn.

Hoài Cẩm Nam dừng một chút, tiếp theo đứng dậy cùng cô đi vào

trong.

Nghe được tiếng bước chân, Tịnh Kỳ cười cười.

May mắn người hầu đón được anh sẽ ở lại ăn cơm nên đã chuẩn bị khá nhiều đồ ăn.

Vì dạo gần đây, khẩu vị của Tịnh Kỳ trở nên nặng hơn, do đó phần lớn những món trên bàn đều là chua, cay.

Hoài Cẩm Nam không nhịu được nhịu mà nhưng thấy bộ dạng ăn ngon lành của cô, cuối cùng cũng không nói gì mà động đũa dùng cơm.

Lâu lâu còn gắp chút đồ ăn thanh đạm để tăng vị giác giúp cô ăn ngon hơn.

Người hầu nhìn hai người tương tác qua lại, hai mặt nhìn nhau.

Đây là tình huống gì, không phải hai người họ chia tay rồi sao.

“Em ăn no rồi.” Tịnh Kỳ dừng đũa, Hoài Cẩm Nam nghe vậy cũng dừng lại, múc cho cô một bát canh nhỏ.

“Uống đi.” Tịnh Kỳ biết nghe lời phải mà uống sách, muốn cầm khăn lau miệng nhưng lại bị Hoài Cẩm Nam nhanh trước một bước.

Thói quen trong vô thức, cả hai liền có chút lúng túng.

Vẫn là Tịnh Kỳ mím cười hóa giải mọi chuyện.

“Cảm ơn.”

“Không có gì”

Ăn xong, hai người đi ra phòng khách, Hoài Cẩm Nam không chớp mắt mà nhìn Tịnh Kỳ nói: “Manh Manh, anh có thể ôm em không?”

Không hiểu sao lời nói này lọt vào tai Tịnh Kỳ liền có chút đáng thương, nghĩ nghĩ, cô gật đầu, vươn tay đi chủ động ôm lấy anh.

Rất lâu rồi Hoài Cẩm Nam mới có thể cảm nhận lại cảm giác được cô ôm.

Anh liền không chế được ôm chặt lấy cô, tham lam mà hít lấy mùi hương trên cơ thể mà anh mong nhớ.

Dùng cảm tựa lên đỉnh đầu cô, anh thềm thờ dài, nếu thời gian mã ngưng đọng như vậy thì thật tốt.

Một lát sau, Hoài Cẩm Nam bỗng nhiên nói: “Anh... có thể chạm vào bé yêu sao?” Cẩn thận đến mức, nếu hai người không dựa vào nhau Tịnh Kỳ liền sẽ không nghe thấy.

Tính tình nghịch ngợm của cô nổi lên, giả vờ như không nghe thấy, nằm im trong lòng anh.

Cô cũng muốn cảm nhận cái ôm này lần cuối trước khi rời đi.
“Được không? Anh chỉ cùng các bé yêu chào hỏi một cái.

Dù sao anh cũng là ba của chúng mà.

Em không thể đến điều này cũng bãi bỏ chứ?” Hình tượng bá tống của người nào đó trong phút chốc sụp đổ, đám người hầu bên cạnh như không thể tin được tai mình.

Thôi, thôi họ vẫn là rời đi không muốn nghe nữa rồi.
Tịnh Kỳ nghe vậy dừng một chút, yêu cầu của anh cũng hợp lý.

Như anh nói, dù sao anh cũng là ba của các bé yêu, muốn chào hỏi một chút cũng là lẽ đương nhiên.

Với lại nếu cô rời đi, cơ hội giao lưu của anh với các bé cũng sẽ ít lại.

Chắc phải đợi anh có vợ khác mới có thể giao lưu lần nữa.

Nghĩ nghĩ cô quyết định thỏa mãn anh, sờ một chút cô và hai bé yêu cũng không mất gì.

Ngồi thẳng người, cô nói: “Vậy anh sờ đi.”

May mắn hôm nay Tịnh Kỳ mặc áo babydoll và chân váy nên Hoài Cẩm Nam lần này có thể chạm hẳn vào bụng cô.

Có thể là do mang thai đôi nên bụng của Tịnh Kỳ như đã gần bốn tháng, em bé phát triển rất nhanh nhưng may mắn là cô không bị rạn. Bụng hơi gồ lên, tròn tròn trơn mịn hồng hào, đáng yêu.

Hoài Cẩm Nam không thể nào tin được trong này có tận hai đứa con của anh.

Hoài Cẩm Nam duỗi tay đi sờ sọang, đầu ngón tay đều có chút run rẩy, như là sợ hãi bản thân sờ quá mạnh sẽ làm các con bị thương, động tác thực nhẹ nhàng và cẩn thận, mang theo sự yêu mến quý trọng, sau đó nhẹ giọng cúi người đối diện với bụng cô nói: “Là ba” Trong giọng nói tràn đầy tình thương của ba, ấm áp và ngập tràn yêu thương.

Đột nhiên cô nghĩ tới hình ảnh này nếu bị người khác nhìn thấy sẽ thế nào đây.

Tịnh Kỳ không nhịn xuống được, một tiếng cười ra tiếng tới, “Tuy rằng hiện tại bé con đã bắt đầu phát triển tay chân và não nhưng muốn phản ứng anh cũng hơi khó.

Nên anh làm vậy không phải rất hài hước sao?”

Ai ngờ Hoài Cẩm Nam lại cực kỳ nghiêm túc nói: “Cho dù bé yêu không nghe thấy thì sao, chúng nhất định sẽ cảm nhận được anh là ba chúng nó.”

Lời này nghe có vẻ không sai nhưng cẩn thận tưởng tượng lại cảm thấy có chút không đúng.

Tự dưng trong đầu cô hiện lên tin tức mấy ngày nay lan truyền trên mạng, có chút bức bối không nghĩ để ý đến anh.

“Củ Cải, Đậu Đậu chúng ta đi dạo.” Tịnh Kỳ không nghĩ cùng Hoài Cẩm Nam tiếp tục nói chuyện, duỗi tay đem quần áo kéo xuống che khuất bụng, đứng lên muốn đi.

Hoài Cẩm Nam vội vàng kéo tay cô lại, nói: “Chờ một chút, anh còn chưa sờ song Củ Cải và Đậu Đậu.”

Tịnh Kỳ nghe vậy trợn mắt bỏ mặc anh mà đi ra lên tầng thượng, người này thích ứng thật nhanh.

Mỗi lần ăn cơm xong cô đều lên đây tiêu thực.

Hít hương thơm cũng những đóa hoa, chút khó chịu trong lòng cô cũng tiêu tan.

Dù sao, anh cũng sắp có gia đình của riêng mình.

Cô và các bé yêu vẫn nên lùi xa một bước, hưởng thụ cuộc sống tươi đẹp này.

Nghe thấy tiếng bước chân vang lên ở phía sau, Tịnh Kỳ biết người đó là anh.

Cô vẫn luôn suy nghĩ có nên nói cho anh biết mình sắp rời đi hay không.

Nhưng cuối cùng cô vẫn lựa chọn im lặng.

“Hoài Cẩm Nam, mấy ngày tới anh đừng tới đây nữa.”

“Tại sao?” Hoài Cẩm Nam nghe được lời cô nói, lòng bàn tay đều nắm chặt, nhìn thẳng vào Tịnh Kỳ.

Cô cười nhẹ, ánh mắt không nhìn anh mà quan sát một con ong nhỏ đang chăm chỉ hút mật.

“Giải quyết việc anh cần giải quyết đã.” Nghe được lời cô nói, Hoài Cẩm Nam cứ ngỡ cô đồng ý đợi anh, trong mắt liền có sự vui vẻ, nắm chặt lấy hai tay.

“Được”

Tịnh Kỳ mím môi, cô biết anh đang hiểu lầm nhưng cô không muốn giải thích.

Muốn nói cô không còn chút tình cảm nào với anh, đó là không có khả năng.

Thời gian rời khỏi anh tuy rằng nhìn cô như không có chuyện gì nhưng thực ra cô rất nhớ anh.

Lâu lâu lại nghĩ đến những lúc hai người ở chung.

Ban ngày đi làm vội vàng còn tốt, buổi tối nằm trên giường có chút nhớ anh.

Vì vậy, cô luôn luôn tăng ca.

Cho đến thời gian gần đây, cô có hai bé yêu làm bạn cũng không còn quá nhớ anh nữa.

Chương 75: 75: Kết Cục Của Hướng Mai 1

Hoài Cẩm Nam ở nhà cùng Tịnh Kỳ cho đến gần 5 giờ chiều mới rời đi.

Tịnh Kỳ tiễn anh ra đến cửa, gương mặt tươi cười nhưng không hiểu sao anh luôn cảm thấy Tịnh Kỳ giấu anh chuyện gì.

Nhưng cô không muốn nói anh cũng sẽ không ép buộc cô.

“Tạm biệt!” Cô đứng ở cổng, vẫy tay chào anh.

“Mau vào nhà.” Hoài Cẩm Nam xoa đầu cô, rồi mở cửa xe bước vào.

Nhìn về phía cô gái nhỏ một tay đỡ bụng, một tay tạm biệt, trái tim anh như tan ra, quyết tâm nhanh chóng kết thúc chuyện này của anh càng lớn hơn.

Thấy bóng xe anh xa dần, Tịnh Kỳ thở dài một hơn.

Dù sao cũng sẽ có lúc anh phát hiện ra thôi!

Bên này, Tịnh Dương biết tin Hướng Mai xuất hiện liền lái xe đến cửa sau nhà họ Hướng đợi cô ta.

Đúng như anh dự đoán không đến 20 phút sau, Hướng Mai đã vô cùng hoảng loạn mà chạy ra ngoài.

Tịnh Dương mỉm cười lạnh lùng, ra hiệu cho đám người phía sau bắt lấy cô ta.

Người này làm anh tìm rất lâu, cũng sắp làm anh mất hết kiên nhẫn rồi.

Hướng Mai nhìn thấy anh, hai chân bắt giác run rẩy.

Muốn chạy, lại bị hai người áo đen lôi kéo bước lên xe Tịnh Dương.

Cô ta sợ hãi đến nỗi không thể nói lời nào cả, đầu đau đớn kêu ong ong.

Bóp chặt hai tay mình, cố gắng trấn tĩnh bản thân, cô ta nở nụ cười còn khó coi hơn khóc hỏi: “Tịnh Dương, anh định đưa em đi đâu, mau thả em xuống em đang có việc gấp.”

“Thả cô?” Tịnh Dương như là nghe được chuyện buồn cười nhất thế giới mà cười thật to.

Anh bóp chặt lấy cằm cô, tay từ từ siết chặt, ánh mắt lạnh lẽo quan sát cô từng tí một.

“Cô đang nằm mơ?” Ném văng Hướng Mai, cô ta ngã về phía bên trái, cả người đập mạnh vào cửa xe.

Tịnh Dương dùng khăn ướt cẩn thận lau từng ngón tay của mình.

Người phụ nữ độc ác này đã hại chết con anh, khiến người phụ nữ anh quý trọng đến giờ còn chưa tỉnh lại, muốn anh thả cô ta trừ phi cô ta cũng chịu đau đớn như Mộng Tuyền phải chịu.

Hướng Mai chịu đựng đau đớn quay đầu, liền nhìn thấy động tác của anh, ngơ ngác, anh... ghê tởm cô ta đến như vậy sao? Nếu đã như thế, tại sao khi đó còn làm như vậy? Là anh từng bước đến gần làm cô sa vào vũng lầy tình ái của anh, bây giờ muốn phủi tay như thể cô ta là người lạ.

Đôi tay Hướng Mai nắm chặt, móng tay cắm vào lòng bàn tay chảy cả máu nhưng cô ta hoàn toàn không cảm giác được.

Đúng lúc này chiếc hộp trên đùi cô ta rơi xuống, nắp khóa được mở ra.

Bên trong rơi ra ngoài là một con lợn được làm bằng bột đất nặn, có vẻ đã được làm từ lâu, một chân con lợn vì bị rơi mà gãy lìa.

Hướng Mai thấy vậy vội vàng cúi người nhặt nó lên, máu ở lòng bàn tay nhiễm bẩn thân mình con lợn.

Cô ta hoảng loạn, cố gắng lau nhưng mãi không sạch.

Nước mắt lạch cạch, lạch cạch rơi xuống thấm ướt con vật nhỏ.
Tịnh Dương nhìn thoáng qua, ánh mắt anh bỗng tối sầm.

Anh nhớ đây là con lợn mình tặng Lưu Mộng Tuyền trong đợt tham gia tô tượng hồi năm nhất đại học.

Khi đó vì cô làm mất nó mà anh giận cô suốt ba ngày liền.

"Tại sao cô lại có con lợn này?" Tịnh Dương nắm chặt cổ tay Hường Mai đến phát đau, hai mắt như phát ra lửa giận.

"Không... không phải anh tặng em sao?" Hường Mai nắm chặt con lợn đất, ấp úng nói.

"Tặng cô?" Tịnh Dương nghi ngờ hỏi lại.

Nếu anh tặng sao anh không nhớ cơ chứ? Rõ ràng anh nhờ người mang đến hay là...

Hường Mai gật đầu.

Hôm đó là một ngày mùa đông, một người đàn ông chạy đến mang chiếc hộp này cho cô.

Bảo có người nhờ mang tặng.

Bên trong có con lợn này kèm một tấm thiệp viết dòng chữ "Tặng em, tiểu đồ béo của anh!".

Khi đó cô cũng rất hoang mang nhưng nhớ lại mấy ngày trước thấy Tịnh Dương đăng ảnh đi tô tượng liền nghĩ ngay tới.

"Cô có nhầm lẫn gì hay không đây là đồ tôi tặng cho Mộng Tuyền."
Anh nói.

"Anh tặng Lưu Mộng Tuyền?" Hường Mai như không tin vào tai mình.

Không thể nào, nhất định anh đang nói dối.

Tối đó cô còn chạy tới hỏi anh, anh đã chính miệng thừa nhận.
Nhất định anh không dám thừa nhận.

Cô lắc đầu, mở miệng hỏi: "Rõ ràng tối đó, anh đã thừa nhận bản thân tặng em mà?" Giọng nói run rẩy như sắp khóc, thực sự rất đáng thương.

Cô ta không dám tưởng tượng thứ vốn cho mình hi vọng hơn ba năm qua hóa ra tất cả chỉ là hiểu lầm.

Như vậy không phải rất đáng buồn sao?

Tay Tịnh Dương bị cô nắm đau, hất tay cô ra, anh cau mày: "Khi đó tôi hoàn toàn không quen biết cô tại sao có thể tặng cô được?" Cho đến bữa tiệc mừng thọ của ông nội, anh mới quen cô ta thì làm sao có thể tặng quà được cơ chứ.

Cô ta là bị điên sao?

"Không... không quen biết?" Sao có thể? Sao có thể như vậy được.

Rõ ràng là... rõ ràng là...

"Đúng vậy!" Anh khẳng định.

Hương Mai thất thần, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa xe.

Những giọt mưa nặng nề đánh vào thùng xe vang lên tiếng động lớn.

Nhưng không cách nào át đi được sóng to gió lớn trong lòng cô ta.

Bỗng cô ta nhớ tới, một sự kiện...

"Vậy buổi tối trời mưa hôm đó, tại sao anh lại xuất hiện?" Tất cả sức lực của Hương Mai bỗng dồn nén hết trong câu hỏi này.

Cô ta cầu xin nhìn Tịnh Dương, như thể câu trả lời của anh sẽ đem lại toàn bộ sức sống cho mình.

"Tối đó?" Tịnh Dương nghĩ ngợi liền nghĩ tới một buổi tối trời mưa bỗng một số điện thoại lạ nhắn tin cho anh nói rằng bản thân là Lưu

Mộng Tuyền, điện thoại của cô bị hết pin mà cô còn bị người chuốc rượu bảo anh tới đón.

Nghe đến đây anh không kịp suy nghĩ mà chạy đi ngay lập tức.

Khi đến nơi liền thấy Hướng Mai nằm ở đó mà không thấy Mộng Tuyền đâu.

Gọi điện cho Tịnh Kỳ biết được cô ở đó nên anh ta hoàn toàn xuất phát từ lòng thương hại mới cứu cô ta.

Không ngờ tạo nên một hồi hiếu lằm lớn như vậy.

Tịnh Dương từ từ giải thích cho Hướng Mai nghe.

Từ biểu cảm của anh, cô biết được anh không nói dối.

Vậy rốt cuộc là ai làm như vậy? Trong đầu Hướng Mai hiện lên tên một người.

Bỗng cô ta cười thật to, cười to đến nỗi nước mắt chảy dài trên gương mặt tiều tụy kia.

Hahaha hóa ra tất cả chỉ đều là lừa dối, cuối cùng cô ta lại chỉ là một quân cờ trên bàn cờ của cha mình.

Vốn dĩ cuộc sống hạnh phúc của cô lại vì sự sắp xếp của ông ấy mà trở nên hỗn loạn.

Gương mặt Hướng Mai bỗng trở nên dữ tợn.

Là do bọn họ tất cả là do bọn họ.

Tất cả đều đáng chết Hướng Quân, Lưu Mộng Tuyền, Tịnh Dương,...! Cô ta tuyệt vọng nhắm nghiền hai mắt, cả người như không còn chút sức lực nào cả.

Không khí trong xe trầm xuống, chỉ còn tiếng khóc xen lẫn tiếng cười của Hướng Mai.

Tịnh Dương thấy vậy liền thờ dài nhưng anh hoàn toàn không có ý định tha cho cô ta.

Người đáng thương tất có chỗ đáng hận nên cho dù vì bất cứ lý do gì người dám tổn hại cô đều phải chịu trách nhiệm về hành động của bản thân mình.

Chương 76: 76: Kết Cục Của Hường Mai 2

Rất nhanh đoàn người của Tịnh Dương đã đến chỗ nhất Lưu Hạo.

Anh ta vừa nhìn thấy Hường Mai liền lao tới muốn đánh mà cô ta lại như một con rối mặc Lưu Hạo tùy sức đánh đập.

Tịnh Dương nhíu mày, ra hiệu cho người kéo hai người ra.

Ánh mắt Hường Mai mê man nhìn về phía Tịnh Dương, bắt gặp gương mặt hằng mong nhớ cô ta dùng hết sức bò về phía anh.

“Tịnh Dương, anh nói cho em biết, anh... đã từng yêu em... hay... hay từng có chút nào rung động với em không?” Đôi tay nắm chặt lấy ống quần anh, một người từng cao ngạo như cô giờ phút này lại hèn mọn thảm thương như vậy.

Tịnh Dương rút mạnh ống quần về, nhìn thẳng vào mắt Hường Mai “Tôi chưa từng có bất kì tình cảm nào với cô.” Giọng nói khẳng định, đâm sâu vào lòng Hường Mai.

“Cho dù Lưu Mộng Tuyền không xuất hiện, em... cũng không có cơ hội sao?” Hường Mai cố gắng níu kéo tia hi vọng cuối cùng.

“Cho dù không có cô ấy, tôi cũng không thích cô.” Đúng vậy cho dù Lưu Mộng Tuyền không xuất hiện anh cũng sẽ không thích người như Hường Mai.

Cô quá yếu ớt, không có chú ý, đôi lúc sẽ ngu ngốc mà bị người khác dắt mũi.

“Ha... ha... ha... Vậy thì tôi thật sự mong lần đó Lưu Mộng Tuyền chết đi.” Hường Mai điên cuồng mà cười thật to.

Cô ta vừa khóc vừa cười làm Lưu Hạo ở bên cạnh trở mắt.

“Anh muốn hỏi gì thì hỏi đi?” Một lúc lâu sau, Hường Mai bình thản nhìn về phía Tịnh Dương như thể đã thông suốt chuyện gì.

Tịnh Dương chỉ nhìn cô mà không nói.

Cuối cùng anh thở dài: “Đưa đến đồn cảnh sát đi!”
Anh gọi điện báo cho Lưu Ái Quốc, rồi đi đến bệnh viện.

Không lâu sau đó Hường Mai liền bị kết án mười năm tù vì tội chủ mưu trong vụ mưu sát người, tuy rằng không thành công nhưng lại gây ra hậu quả nghiêm trọng.

Còn Lưu Hạo dưới áp lực của nhà họ Lưu cùng chứng cứ mà Tịnh Dương cung cấp anh ta bị kết án chung thân.
Sau khi biết được tin này, nhà họ Hường cũng đến cầu xin Lưu Ái Quốc mong ông làm đơn giảm án nhưng ông không hề quan tâm.

Cuối cùng sau hơn hai tháng vào tù, Hường Mai bị những người trong đó bắt nạt dẫn đến bị điên.

Khi Lưu Mộng Tuyền và Tịnh Kỳ nghe được cũng không nhận được thở dài.

Tuy nhiên đó là chuyện của sau này.
Gần đến nơi liền thấy tiệm bánh ngọt Lưu Mộng Tuyền và Tịnh Kỳ thường ăn, anh suy nghĩ một lát rồi rẽ vào mua.

Cầm bánh ngọt trên tay, Tịnh Dương cười cười, mở cửa phòng bệnh, thấy được Tịnh Kỳ đang ngồi nói gì đó với Lưu Mộng Tuyền. Bỗng nhiên anh có chút lúng túng bởi từ lúc Lưu Mộng Tuyền bị tai nạn, cô nhóc này liền cùng anh giận dỗi.

Đã thế, hôm đó anh không suy nghĩ đã nặng lời với cô nên quan hệ hiện tại của hai người thực sự có chút không ra làm sao.
“Anh... anh đi tắm trước.” Tịnh Dương gãi gãi đầu đi vào phòng tắm.

Phòng bệnh của Lưu Mộng Tuyền được thiết kế như một căn phòng nhỏ đầy đủ tiện nghi.

Tịnh Kỳ gật đầu, trên tay vẫn đang bóc táo, rất nhanh một quả táo xinh đẹp ra đời.

Vừa hay lúc này, Tịnh Dương cũng từ phòng tắm ra ngoài.

Cô đưa một nửa quả táo cho anh, một nửa cắt thành miếng nhỏ cho bản thân.

Tịnh Dương thấy vậy liền mỉm cười, xoa đầu cô.

“Tay ướt, đừng sờ đầu em.” Tịnh Kỳ nghiêng người về mặt ghét bỏ. Anh nhìn hành động của cô, càng dùng sức xoa mạnh, rất nhanh mái tóc xinh đẹp liền như tổ quạ.

Tịnh Kỳ bất lực, đấm vào bụng anh.

Tịnh Dương đau đớn, ngã ngồi trên đất, anh hoàn toàn quên mất người anh trêu là đai đen taekwondo.

Thấy dáng vẻ ngờ nghệch của anh, cô bỗng khựng lại.

Hai anh em nhìn nhau, bật cười vui vẻ.

Đây có lẽ là nụ cười sáng khoái nhất từ khi biết tin Lưu Mộng Tuyền tai nạn đến nay, đồng thời cũng hóa giải mọi hiểu lầm của hai anh em.

“Manh Manh, đau quá!” Anh xoa bụng.

Tịnh Kỳ trợn mắt, cô là người đánh chửi nhẽ cô không biết lực tay của mình.

Thong thả ăn táo mặc kệ anh lăn lộn trên mặt đất.

Tịnh Dương thấy em gái không để ý đến mình, tự xấu hổ mà đứng dậy.

“Anh có mua bánh ngọt, em ăn đi.” Định đưa bánh ngọt cho cô thì lúc này mới phát hiện từ khi nào nó bị ăn mất một nửa.

“Em thật là...” Anh cốc nhẹ vào đầu cô, nở nụ cười cứng chiều.

Trẻ con như vậy, làm anh suýt nữa quên mất cô sắp làm mẹ của hai đứa trẻ mà anh rất nhanh thôi sẽ lên chức bác.

“Anh còn động vào đầu em một lần nữa, đừng trách em không khách khí.” Tịnh Kỳ hất tay anh.

Cô đỡ bụng nhẹ nhàng đứng dậy, đi lại trong phòng. Không hiểu sao lúc này Tịnh Dương lại có thể cảm nhận được tình cảm mẫu tử thiêng liêng trong người cô.

Liếc mắt về phía cô gái nằm trên giường, nếu anh bảo vệ cô thật tốt thì có lẽ lúc này anh cũng sẽ thấy thứ tình cảm này trên người cô. Thôi, hai người còn trẻ nhất định có nhiều cơ hội.

Bây giờ chỉ cần cô bình an, khỏe mạnh tình lại anh đã rất vui mừng rồi.

Cô biết anh đang nghĩ gì nhưng có thể trách ai bây giờ đây.

Hai anh em đều trầm mặc, cuối cùng vẫn là Tịnh Dương mở miệng: “Mau đi ngủ, đừng để cháu anh mệt.” Mang theo chút hài hước lại nồng đậm quan tâm.

Tịnh Kỳ gật gật đầu, chúc Lưu Mộng Tuyền ngủ ngon rồi đi về phòng mình.

Dạo gần đây chỉ cần cô ngủ không đúng giờ thì sẽ khó vào giấc ngủ, thi thoảng còn sẽ chuột rút.

“Chúc anh ngủ ngon.” Tịnh Kỳ đáp lại.

Khi cô chuẩn bị đóng cửa, giọng nói của anh lại vang lên “Em thực sự không định nói cho cậu ấy?” Cả hai đều biết người họ đang nhắc tới là ai.

Bàn tay nắm cửa của Tịnh Kỳ nắm chặt, dáng người có chút cứng đờ.

“Không cần thiết, anh ấy cũng sắp có gia đình của mình.” Tin tức về Nghiên Dương mang thai đã truyền khắp giới thượng lưu, ai cũng ngầm cho rằng cô ta là con dâu được nhà họ Hoài định sẵn.

“Manh Manh, rõ ràng em biết chuyện đó không phải sự thật.” Anh nhìn không được vì Hoài Cẩm Nam tranh thủ.

Tịnh Kỳ không trả lời, cô quay người, nhìn vào mắt anh hai: “Em có chút mệt, muốn đi ngủ.”

Chuyện này rốt cuộc là một phần kế hoạch của hai người hay là sự thật cô không muốn quan tâm nữa.

Cô chỉ muốn cùng các bé yêu sống thật khỏe mạnh hạnh phúc, quên đi quãng thời gian buồn bã ở đây mà thôi.

Nghe vậy, Tịnh Dương cũng không ép cô nữa.

“Dù em quyết định thế nào, anh vẫn ủng hộ em.”

“Em cảm ơn.” Tịnh Kỳ mỉm cười, mở cửa đi vào phòng.

Đúng lúc này, điện thoại của cô vang lên, là Hoài Cẩm Nam gọi điện đến.

Tịnh Kỳ thờ dài, bắt máy.

“Hôm nay có mệt không? Củ Cải và Đậu Đậu có làm phiền em không?” Gương mặt tràn đầy nhu tình, giọng nói không giấu được sự quan tâm xuất hiện trên màn hình điện thoại.

“Không có các con rất ngoan.” Tịnh Kỳ không tự chủ được vuốt bụng, cũng nhân cơ hội này mà né tránh ánh mắt của anh.

Hoài Cẩm Nam nhìn bảo bối nằm trên giường, khuôn mặt không trang điểm, có lẽ vì mang thai mà hơi bầu bĩnh nhưng lại vô cùng xinh đẹp.

Thật muốn đến bệnh viện ôm cô ngủ nhưng nếu anh làm như vậy, cô sẽ tức giận.

“Gần mười giờ rồi, em ngủ đi.

Mấy hôm nữa anh đến tìm em.” Anh cười, chỉ cần mỗi đêm được nhìn cô một chút anh đã thỏa mãn rồi.

“Được, anh cũng ngủ ngon.” Cúp máy, Tịnh Kỳ trầm mặc nhìn lên trần nhà.

Một lát sau, cô liền từ từ chìm vào giấc ngủ.

Chương 77: 77: Rời Đi

Sáng hôm sau, Tịnh Kỳ thức dậy từ rất sớm.

Cô đi ra ngoài mua đồ ăn sáng về cho anh hai, vệ sinh cá nhân cho Lưu Mộng Tuyền rồi mới về nhà.

Vừa vào nhà liền thấy ba mẹ ngồi đó đợi cô, Tịnh Kỳ mỉm cười: “Hôm nay đẹp trời nên được hai vị đại nhân đón sao?” Giọng nói hài hước, khuôn mặt rạng rỡ làm Ninh Nguyệt không biết được cô có buồn hay không?

Ninh Nguyệt dịu dàng xoa đầu cô, ánh mắt hơi đượm buồn: “Nhất định phải đi sao? Mẹ đi cùng con nhé!”

Tuy Tịnh Sơn Thành không nói gì nhưng hiển nhiên là đồng ý với ý kiến của vợ mình.

Tịnh Kỳ thấy vậy liền cười vui vẻ, cảm giác được mọi người quan tâm thật tốt: “Con chỉ đi mấy năm chứ có phải cả đời đâu? Đợi con ổn định bên đó, ba mẹ nhất định phải giúp con sang đấy trông cháu đó.” Cô ôm chầm lấy Ninh Nguyệt, tựa đầu vào ngực bà.

Điều này làm cho Ninh Nguyệt cảm thấy con gái của bà chỉ như mới mười tám tuổi nhưng chớp mắt một cái lại sắp thành mẹ của hai đứa trẻ.

Bà vỗ nhẹ nhẹ lên lưng cô, khung cảnh gia đình vô cùng ấm áp.

Tịnh Kỳ ở trong lòng thở dài, nếu không rời đi cô sợ cô không còn cơ hội nữa.

Cuộc tranh đấu của anh và Bạch Doanh Trần đang vào hồi kết, tuy rằng cô không trực tiếp nhúng tay nhưng không trở ngại việc cô thả tiếng gió về việc điều tra thuế và thu nhập cá nhân của anh ta.

“Mấy giờ con xuất phát?” Tịnh Sơn Thành hỏi, luyến tiếc nhưng ông

vẫn sẽ làm theo ý kiến của con gái.

“Mười một giờ trưa, bố ạ!”

Ông gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Cảm nhận được tâm trạng bố mẹ trùng xuống, Tịnh Kỳ xoa nhẹ bụng, nét mặt lộ ra vẻ dịu dàng: “Ba mẹ không phải lo lắng, con ở bên đó còn có bác Phong mà.”

Thực ra, thời gian trước Phong Bác Thần đã chủ động liên lạc với cô.

Nghe nói anh đã có người yêu, vừa hay muốn cô giúp đỡ nhìn xem.

Tuy chỉ là lời nói đùa nhưng phần nào cũng giảm bớt sự hiềm khích lúc trước của anh và cô.

“Nhưng Củ Cải và Đậu Đậu...”

“Hai bé khỏe mà mẹ!” Cứ một tháng cô đều đi khám thai một lần, may mắn của hai bé phát triển cực kỳ khỏe mạnh, nhịp tim cũng rõ ràng hơn, xen lẫn nhau làm cô mỗi lần nghe đều xúc động đến nỗi đôi mắt đỏ hồng.

“Được rồi! Có chuyện gì nhất định phải gọi mẹ!” Ninh Nguyệt thở dài, dặn dò.

Sau đó hai mẹ con cùng nhau lên phòng sắp xếp quần áo và đồ vật muốn mang đi.

Ninh Nguyệt nhìn con gái lại không nhịn được mà thở dài.

Đáng lí ngay từ đầu bà không nên đồng ý mối hôn ước này, để giờ đây con gái bà vốn dĩ công thành danh toại ở quê hương mà phải đi nơi xứ lạ.

“Manh Manh, hay đừng đi nữa.

Chúng ta cũng không phải sợ nhà họ Hoài, cùng lắm hai nhà không nhìn mặt nhau là được.”

Tịnh Kỳ nắm lấy tay bà, mỉm cười nhẹ giọng nói: “Đây là đưa cháu mẹ đi thăm thú muôn nơi mà.

Mẹ cứ như vậy con đi cũng không yên lòng.”

Ninh Nguyệt thờ dài, thôi, thôi con cháu tự có phúc của con cháu. Rất nhanh đã đến gần mười một giờ, Tịnh Sơn Thành lái xe đưa hai mẹ con ra sân bay, Tịnh Dương sẽ đến sau.

“Nhớ chăm sóc bản thân thật tốt, ăn uống thật ngon đừng để cháu mẹ đói.

Đợi một thời gian nữa mẹ sẽ sang bên đây, nếu gầy xuống đừng trách mẹ.” Ninh Nguyệt đe dọa trong mắt lại có hơi nước.

Không phải là Tịnh Kỳ chưa từng ra nước ngoài nhưng lần này khác, lần này cô có thai mà tận hai đứa, bà sợ cô không chăm sóc tốt bản thân.

“Con biết mà.

Mẹ đừng lo lắng, đến bên đó rồi con sẽ gọi cho mẹ.” Tịnh Kỳ ôm mẹ, rồi tạm biệt anh hai và ba.

Cô nhìn một vòng sân bay, cố gắng lưu giữ ký ức.

Cô sợ bản thân rất lâu mới có thể quay trở lại.

“Chăm sóc bản thân thật tốt!”

“Em biết, anh cũng chăm sóc Mộng Tuyền thật tốt.

Bao giờ cô ấy khỏe lại mang cô ấy đi gặp em.”

Đúng lúc này, sân bay thông báo chuyến bay Nam Kinh đến Pháp sắp khởi hành, yêu cầu hành khách đến làm thủ tục.

Nghe vậy, Tịnh Kỳ nhận lấy hành lý, vẫy tay tạm biệt.

“Con đi đây.

Mọi người cũng về đi.”

Tịnh Dương nhìn bóng lưng của cô, thờ dài.

Cuối cùng anh vẫn tôn trọng quyết định của Tịnh Kỳ mà không nói

cho Hoài Cẩm Nam biết.

Chuyện của hai người anh không dám nhúng tay, anh sợ mọi chuyện sẽ tồi tệ hơn.

Dù sao chuyện với Bạch gia cũng sắp giải quyết xong, cậu ấy cũng sẽ có nhiều thời gian để bên ba mẹ con hơn.

Hoài Cẩm Nam không hiểu sao cả sáng nay luôn cảm thấy bồn chồn lo lắng không yên như sắp mất đi thứ gì đó.

Anh liếc nhìn đồng hồ đã hơn 11 giờ, chắc giờ này cô đã ngủ trưa nên anh không gọi điện cho cô nữa.

Hoàn toàn không biết vì điều này mà mình bỏ lỡ người mình yêu nhất.

“Bí thư Trần, lát nữa anh đến Vọng Thụ Lâu mua canh gà tần đến nhà họ Tịnh cho tôi.

Âm thầm lặng lẽ đừng để người khác biết.”

“Vâng, thưa anh.” Trong đầu bí thư Trần toàn dấu chấm hỏi, không phải nên đưa đến Nghiên gia sao? Có chuyện gì anh ta bỏ lỡ? Nhưng dù sao nhà họ Tịnh cũng tốt, anh ta vẫn thích Tịnh Kỳ làm bà chủ của mình hơn.

Vừa đẩy cửa ra ngoài, anh ta vừa nghĩ.

Song vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Nghiên Dương từ xa tiến đến, thầm mắng một tiếng xui xẻo.

“Nghiên tiểu thư, Hoài tổng đang có cuộc họp trực tuyến với đối tác nước ngoài nên mời cô đến phòng khách đợi đã.” Anh ta bày ra vẻ mặt tươi cười, tiếp đón Nghiên Dương.

Nghiên Dương nghe vậy nghiêng đầu nhìn về phía phòng của Hoài Cẩm Nam nhưng không thấy gì nên đành đi đến phòng khách.

Không biết tại sao cô ta luôn cảm giác anh cố ý vô tình mà không cho cô vào phòng đó.

“Tịnh Kỳ từng bước vào phòng làm việc của anh ấy chưa?”

Nghe được câu hỏi này, bí thư Trần ngó người, cô ta bị làm sao vậy? Cho dù Tịnh tiểu thư không phải vị hôn thê của Hoài tổng nhưng cũng là đối tác làm ăn của Bác Dương, bước vào đó cũng là bình thường.

Còn chưa đứng vững vị trí hôn thê mà đã muốn quản rồi sao? Cười gượng một tiếng, anh ta đáp: “Dù sao Tịnh Kỳ tiểu thư cũng là đối tác của Bác Dương nên...”
Nghe đến đây Nghiên Dương liền hiểu anh ta muốn nói gì, hừ một tiếng rồi đi về phía phòng khách.

Hiện tại cô ta đang đau đầu vì cái thai trong bụng còn chưa xuất hiện, cùng với thái độ dạo gần đây của Hồ Hiểu Mai.
Càng lạ hơn chính là Hoài Cẩm Nam chặn số cô ta nhưng vẫn cho phép cô ta đến Bác Dương.

Một lát nữa, nhất định cô ta phải thăm dò điều này.
Gần một tiếng đồng hồ trôi qua, đang lúc Nghiên Dương bực mình muốn xông vào văn phòng của Hoài Cẩm Nam thì anh cũng xuất hiện.
“Anh Cẩm Nam...”
Ngồi trên máy bay, nhìn khung cảnh bên ngoài, Tịnh Kỳ cười nhạt một tiếng.

Ánh mắt như có như không nhìn về phía trung tâm thành phố, cô thì thầm “Tạm biệt”.

Chương 78: Kế Hoạch Của Nghiên Dương

Bạch Doanh Trần trầm ngâm nhìn màn hình máy tính, Hướng Mai hình như đã bị người của Tịnh Dương bắt.

Nhưng như vậy cũng không sao, bởi vì người của anh ta đã sắp xếp mọi chứng cứ liên quan đến vụ án đều hướng về Hoài Cẩm Nam. Cho dù Tịnh Dương và Lưu Ái Quốc liên hợp điều tra cũng sẽ không tra được đến đầu anh ta.

Bạch Doanh Trần kéo kéo khóe miệng, những lúc dầu sôi lửa bỏng như thế, anh ta có nên cho thêm chút củi không?

“Vào đây gặp tôi!” Anh ta ấn nút trên điện thoại bàn, rất nhanh một người đàn ông đẩy cửa bước vào.

Nếu bí thư Trần ở đây nhất định sẽ nhận ra đây không phải trưởng phòng Triệu, người trước đây từng làm ở bộ kế hoạch Bác Dương, sau đó vì có khúc mắc với Hoài Cẩm Nam mà làm sơ suất hợp đồng với Dương Kỳ mà bị đuổi việc.

“Bạch tổng” Triệu Bằng cười lấy lòng, hẳn ta còn phải nhờ vào người này để lật đổ tên khốn Hoài Cẩm Nam.

Chỉ cần nghĩ đến vì anh ta mà gia đình hắn tan nát, vợ con bỏ rơi mình.

Hắn đều không nhịn được muốn lao đến giết chết Hoài Cẩm Nam.

“Anh lập tức cho người bám sát hạng mục đầu tư đất ở phía đông Nam Kinh mà Bác Dương muốn nhắm tới cho tôi.

Bằng mọi giá nhất định phải giành được nó.” Bạch Doanh Trần phân phó, hạng mục này về tay, số tiền mà hắn cần bổ sung lại cho công ty

nhất định sẽ đủ.

Không những thế sau này Bạch gia nhất định sẽ đứng đầu ở Nam Kinh các khoản thuế cần nộp nhất định sẽ được châm trước.

“Vâng”

“Đi làm ngay đi.” Đợi Triệu Bằng đi ra ngoài, Bạch Doanh Trần liền mở một tệp ảnh lên.

Toàn bộ ảnh trong đó đều là ảnh của Tịnh Kỳ, có lúc cô đi dạo, đi chơi với Lưu Mộng Tuyền, mua sắm với Ninh Nguyệt hoặc cũng có ảnh cô đang ăn cơm tại phòng khách nhà họ Tịnh.

Bạch Doanh Trần sờ lên tấm ảnh thì thầm “Tôi không cho phép cô rời khỏi tôi.” Ánh mắt hắc tối đen như mực lại ẩn chứa một tia ý lại với Tịnh Kỳ.

Bỗng Bạch Doanh Trần cười to một tiếng nụ cười chói tai đến đáng sợ, chỉ cần lật đổ Hoài Cẩm Nam hẳn sẽ trả được thù cho mẹ, cũng sẽ có được người con gái hắn yêu.

Thật chờ mong bộ mặt đau khổ của anh ta!

Bên này, Hoài Cẩm Nam nhìn dáng vẻ lấy lòng của Nghiên Dương có chút buồn cười.

Đây là cho rằng Hoài gia chấp nhận cô ta? Hoài Cẩm Nam, anh lần đầu đổ vỏ là do muốn tiếp cận Tịnh Kỳ mà thôi.

Anh cũng không có hứng thú bán ốc.

Ánh mắt Hoài Cẩm Nam nhìn mình làm Nghiên Dương có chút sợ hãi.

Anh đã biết? Không... không thể nào? Cố gắng trấn tĩnh lại, nở nụ cười: “Anh Cẩm Nam, em có mang canh cho anh mau lại đây uống.”

“Đợi lát nữa anh uống, em có mang sao không ở nhà nghỉ ngơi?”

Hoài Cẩm Nam bình thản đặt bình đựng canh xuống dưới bàn, quan tâm nói.

Nghiên Dương nghe vậy trái tim lay động một chút, tuy nhiên nghĩ đến chuyện hôm trước, cô ta lại thẳng lưng.

“Em không có mệt lắm, con cũng không nháo em.”

“Vậy là tốt rồi! Anh còn bận chút việc, để anh bảo bí thư Trần cho người đưa em về.”

“Anh Cẩm Nam... tối... tối anh đến nhà em được không?” Giọng nói mềm nhẹ, mang theo chút ngại ngùng.

“Xin lỗi tối nay anh có một cuộc họp quan trọng, em cũng biết tình hình Bác Dương lúc này...” Tuy Tịnh Kỳ không để anh đến thăm cô nhưng cũng không có nghĩa là anh có thời gian bởi người phụ nữ đối trá này.

Nghiên Dương nghe vậy, âm thầm lo lắng trong lòng, anh không đến vậy kế hoạch của cô ta phải ngâm nước nóng sao?

Cô ta không mang thai nên cần thiết xử lý thật nhanh vấn đề này, nếu không... hậu quả cô ta không dám tưởng tượng.

Nhưng ở đây... ai mới có thể giúp cô ta?

Trong đầu cô ta hiện ra hình ảnh Linda, thư kí của Hoài Cẩm Nam.

Nhớ tới dáng vẻ kهن kiệu mỗi khi nhìn mình của Linda, cô đều hận không thể làm cô ta quỳ xuống dưới chân mình.

Vậy Linda cô đừng trách tôi, là cô tự chuốc lấy.

“Vậy em có thể ở đây với anh đến chiều được không?”

Hoài Cẩm Nam nhìn dáng vẻ giả tạo của Nghiên Dương, có chút khó hiểu.

Tại sao khi đó, anh lại có thể tin cô thực sự là người con gái kia.

Trong lòng Hoài Cẩm Nam âm thầm phỉ nhổ bản thân mình.

“Được, anh đi làm trước.” Anh gật đầu, rồi đi ra ngoài.

Đúng lúc này, Linda thấy Hoài Cẩm Nam từ trong phòng đi ra liền đem theo một cốc cà phê bước vào.

Nghe thấy tiếng mở cửa Nghiên Dương ngẩng đầu nhìn thấy là người mình đang mong chờ, cô liền cười thầm trong lòng.

Nhưng chỉ chốc lát sau, sắc mặt Nghiên Dương lập tức thay đổi.

Một tiếng thét chói tang vang lên, cùng với đó là âm thanh rơi vỡ.
"Nghiên tiểu thư!" Bí thư Trần nghe được tiếng động bên trong thì tông cửa xông vào.

Sắc mặt anh ta không còn chút máu khi nhìn thấy Nghiên Dương đang nằm dưới đất, ôm bụng lặn lội mà dưới thân còn chảy máu. Vừa rồi anh ta nhìn thấy Linda đi vào trong nhưng không hề cản lại, anh ta không ngờ cô ta lại dám làm như vậy.

Bí thư Trần lo lắng, vội vàng quay trở lại tìm Hoài Cẩm Nam.

Anh biết vị tổ tông này đang mang thai con của Hoài tổng.
Còn Linda...! cô ta không ngờ được người đàn bà này hôm nay lại hiền lành như vậy.

Để dằng vướng phải chân mình, nhìn thấy máu cô ta cũng rất hoảng loạn, sợ Hoài Cẩm Nam tức giận.
Nghiên Dương không thể tin nổi ôm chặt bụng mình, cô ta nhìn chăm chăm vào vết máu trên đất: "Linda... cô... cô... tại sao..." May mắn cô ta đã cầm theo lọ máu để đề phòng có cơ hội, về nhà cô nhất định sẽ cảm ơn quản lý vì đã nhắc nhở cô.
"Đây là làm sao?" Hoài Cẩm Nam mở cửa bước vào, nhìn cảnh vật hỗn loạn, anh đã đoán được một hai.

Dáng vẻ gấp gáp như vậy, là lo lắng mọi chuyện bại lộ...
Thấy Hoài Cẩm Nam không vui, thân thể Nghiên Dương hơi cứng lại một chút nhưng mà cũng rất nhanh chóng hóa thành bộ dạng trái tim bị tổn thương đau đớn: "Anh... cứu em.

Linda... tôi biết cô thích anh Cẩm Nam nhưng tại sao...! tại sao..."
"Hoài tổng, tôi... tôi... không có.

Là cô ta, đúng là cô ta đột nhiên nhào về phía tôi nên tôi mới đẩy cô ta.

Xin anh hãy tin tôi.” Linda vội vàng bám lấy tay anh giải thích.

Mong muốn anh hãy tin cô.

Nghiên Dương căm ghét nhìn Linda nhưng lúc này thực sự không thích hợp, vì thế...

Hoài Cẩm Nam nhìn Nghiên Dương đã lâm vào hôn mê, liền liếc mắt nhìn bí thư Trần.

"Nghiên tiểu thư! Nghiên tiểu thư!" Bí thư Trần nhận được hiệu lệnh vội vàng lên tiếng.

Người không biết còn tưởng rằng đây là vợ con anh.

Nghiên Dương nghe bí thư Trần gào mà muốn bật dậy, khoe miệng không kiềm chế được giật giật.

Kỹ thuật diễn kém như vậy sao có thể làm diễn viên được, bí thư Trần bắt đầu nghi ngờ giới giải trí.

"Hoài tổng phải làm sao bây giờ?" Bí thư Trần ngẩng đầu nhìn Hoài Cẩm Nam.

"Còn làm gì nữa mau bế cô ấy đi bệnh viện, tôi có hội nghị quan trọng, bao giờ giải quyết xong sẽ đi."

Bí thư Trần bế Nghiên Dương xuyên qua khu nhân viên cùng đại sảnh, không ngoài suy đoán lại khiến dấy lên một trận nghị luận...

Nhưng điều anh không ngờ là vừa đi ra ngoài liền thấy một loạt phóng viên đang đợi ở ngoài.

Liếc nhìn người phụ nữ trong ngực, anh nhanh chóng bày ra vẻ hoảng loạn.

Đám phóng viên nhìn thấy bí thư Trần, đầu liền đầy dấu chấm hỏi, không phải nói là Hoài Cẩm Nam và Nghiên Dương sao? Nhưng thôi kệ có tin là được, họ nhanh chóng lao tới, ánh đèn chớp nháy lia lịa về phía hai người.

"Bí thư Trần, xin hỏi đây là có chuyện gì?"

"Anh có thể cho chúng tôi biết chuyện gì xảy ra với Nghiên tiểu thư được không?"

"Xin hỏi Hoài tổng đâu mà anh đưa Nghiên tiểu thư đi?"

Chương 79: 79: Nhất Định Phải Bước Chân Vào Nhà Họ Hoài

Những câu hỏi dồn dập làm bí thư Trần nhú mày, lúc này bảo vệ cũng tới nói đẩy lùi những người kia.

Song phóng viên tới rất đông, anh vẫn không cách nào di chuyển. “Nếu các người không tránh ra, Nghiên tiểu thư có mệnh hệ gì, xin mời các người đợi văn kiện của Bác Dương.” Bí thư Trần giận dữ hét lớn, đám người sững sờ nhanh chóng dẹp đường.

Cuối cùng anh cũng thuận lợi mang Nghiên Dương đến bệnh viện. Xong xuôi, bí thư Trần mới lau mồ hôi, thật sự không biết là vì cái gì mà anh ta lại khổ như vậy.

Ông chủ có thể thấy được sự khổ sở của anh ta mà tăng lương cho anh ta không? Hoặc nếu không tăng lương anh ta có thể tạm nghỉ được không? Chứ công việc chuyên ngành đã nhiều, còn phải ứng phó mấy chuyện này anh ta sẽ rất mệt. Bên này, Hồ Hiểu Mai nghe được Nghiên Dương bị động thai vô cùng lo lắng.

Nhưng lại không phải lo lắng cho an nguy của cô ta mà là lo lắng cho cháu nội còn chưa chào đời của bà. Hồ Hiểu Mai gấp gấp sai người đưa bà đến bệnh viện.

Vừa đến nơi liền nhanh chóng tìm Nghiên Dương, vừa hay lúc này bí thư Trần đi ra ngoài, gặp được Hồ Hiểu Mai.

“Tình hình của Nghiên Dương thế nào? Cẩm Nam đâu?” Hồ Hiểu Mai lạnh mặt, vợ mình bị như vậy mà lại không có mặt, tại sao bà lại có

đưa con lạnh lùng như vậy.

“Hoài tống, đang có cuộc họp vô cùng quan trọng nên...” Bí thư Trần chưa kịp nói hết câu liền bị Hồ Hiểu Mai chặn họng.

“Tiền quan trọng hơn con mình?” Giọng nói lạnh lùng, trừng mắt nhìn anh ta.

“Ha... hả... Cuộc họp này giá trị hơn 80 tỷ...” Anh ta thông thả nói, theo Hoài Cẩm Nam gần tám năm, anh ta hiểu điều Hồ Hiểu Mai coi trọng.

Vốn còn muốn nói gì tiếp nhưng nghe đến đây bà chỉ đành hừ nhẹ, rồi đi vào trong phòng.

Vừa đẩy cửa vào liền thấy, Nghiên Dương mặt mũi tái trắng, tâm tình tuyệt vọng bi thương nằm trên giường.

Hồ Hiểu Mai lập tức nhào tới nhìn cô ta từ trên xuống dưới: "Dương Dương, cháu sao rồi? Có còn đau không? Có khó chịu chỗ nào không?"

Nghiên Dương yếu ớt cười một tiếng: "Dì Hồ, cháu không sao nhưng bác sĩ nói..." Chưa kịp nói hết câu, nước mắt cô ta đã rơi xuống, từng giọt từng giọt khiến người khác đau lòng.

Hồ Hiểu Mai vừa nghe liền biết cháu nội đã không còn, cau chặt mày lại.

Nghiên Dương nhìn thái độ của Hồ Hiểu Mai liền biết bà ta thất vọng vì cô không còn đứa bé.

Nhưng đứa bé này thực sự không thể giữ lại.

“Bụng cháu...!bụng cháu đau quá...” Nghiên Dương mặt cắt không còn giọt máu, hơi thở yếu ớt, cả người như đóa hoa héo rũ, khiến cho người ta đều đồng tình thương tiếc.

Cô ta nhất định phải nhân cơ hội này bước chân vào nhà họ Hoài.

“Cháu thực sự xin lỗi! Cháu không ngờ lúc đó Linda lại làm vậy nên cháu...”

“Linda?” Hồ Hiểu Mai nghi ngờ, chuyện này liên quan gì đến cô ta. Nghiên Dương liền ấp úng mà kể lại cho Hồ Hiểu Mai biết, Linda vì

ghen tị cô và Hoài Cẩm Nam nên đã nhân lúc cô không để ý ngáng chân làm cô ngã đập vào góc bàn.

Vừa kể Nghiên Dương vừa khóc sụt sùi.

“Đúng là đồ độc ác, sao cô ta dám làm như vậy...” Hồ Hiểu Mai vội đi đến trước giường bệnh, trên mặt tràn đầy nước mắt, ánh mắt hiện lên tia sáng kì dị.

Biết mọi chuyện đã đi theo ý mình, Nghiên Dương liền bóng gió về chuyện Hoài Cẩm Nam sao không đến thăm mình và cách giải quyết chuyện này.

Hồ Hiểu Mai yêu thương xoa đầu cô ta: “Cháu đừng lo lắng, việc này cứ để Cẩm Nam giải quyết.” Suy nghĩ một lát bà nói tiếp: “Không bằng khi ra viện cháu chuyển để sống cùng Cẩm Nam để tiện cho dì Trương chăm sóc đi.”

Ở trong chăn hai tay Nghiên Dương nắm chặt, để lộ tâm trạng kích động của cô ta.

“Như vậy... như vậy... có tiện không ạ?” Phải là nhà họ Hoài mời cô ta vào chứ không phải cô ta tự đi vào.

Hồ Hiểu Mai yêu thương mà vỗ tay cô “Chuyện này bác sẽ xử lý, cháu không cần phải lo lắng về Cẩm Nam.”

Nước Pháp, Paris.

Tịnh Kỳ nhìn dòng người qua lại ở sân bay, cô thờ dãi.

Ấn dãy số đã lâu không gọi, không biết anh có nhớ lời hẹn hôm qua không mà đến giờ này vẫn không thấy mặt.

Phong Bác Thần vô ý ngẩng đầu nhìn bảng thông tin chuyển bay, lúc nhìn thấy Nam Kinh, anh đột nhiên nhớ tới cô nhóc kia.

Hôm qua cô nói sẽ đến đây, anh không biết cô nói thật hay nói đùa.

Lấy điện thoại ra tìm số điện thoại quen thuộc.

Ngay lúc tay anh ta chuẩn bị gọi thì tiếng nhạc vang lên, làm Phong Bác Thần giật mình, vừa thấy tên trên điện thoại anh càng giật mình, nhưng vẫn ngay lập tức tiếp điện thoại.

"Manh Manh?"

Nghe thấy giọng nói kinh ngạc của anh, Tịnh Kỳ bỗng nổi lên hứng thú trêu chọc.

"Anh Bác Thần...!Hu hu..." Tịnh Kỳ vừa khóc vừa kêu tên của anh ta. "Ở đây, anh ở đây, đừng khóc, xảy ra chuyện gì?" Phong Bác Thần vừa hỏi vừa bước nhanh tới bãi đậu xe.

Ngay giây phút nghe tiếng khóc của cô, anh rất lo lắng nhưng lại không phải kiểu đau lòng kia mà là sự lo lắng của anh trai dành cho em gái.

"Hu hu....Em...Em..." Tịnh Kỳ nấc nghẹn, nói chuyện không thành câu.

Dám quên đón cô, cô liền không giúp anh xem xét bạn gái, để anh ế cả đời.

"Đừng khóc, Manh Manh ngoan, bây giờ anh trở về gặp em được không? Đừng khóc." Phong Bác Thần bị tiếng khóc của cô làm cho sốt ruột, vì vậy càng không nhớ được anh đã hứa đến đón cô.

Đây là làm sao, Hoài Cẩm Nam, anh ta rốt cuộc đối xử với cô như thế nào mà làm cô nhóc đau lòng như vậy?

"Trở về? Trở về đâu?" Tịnh Kỳ không hiểu hỏi.

Sau đó liền ngớ người, xem ra thực sự không tin cô đến Pháp.

"Nam Kinh" Na Thịnh Duệ tự nhiên nói.

"Anh Bác Thần..." Tịnh Kỳ khịt khịt mũi, giọng nói có chút nguy hiểm. Phong Bác Thần nghe được giọng nói của cô có chút khó hiểu, không phải đang khóc sao?

"Có phải anh quên đón em đúng không? Không tin em đến Pháp?" Cô buồn cười hỏi anh.

Phong Bác Thần vô cùng ngạc nhiên: "Em thực sự đến đây?"

"Mau đến đây, bồn cô nương mang bất ngờ cho anh." Tịnh Kỳ cười nói.

"Đợi anh!" Phong Bác Thần nghe cô nói liền cười lớn, vừa hay từ xa thấy Chương Tuệ đang đi đến.

Anh nghĩ nghĩ rồi quyết định mang cô đi cùng để hai người gặp mặt nhau.

“Tuệ Tuệ, mau lại đây, anh đưa em đi gặp một người.”

“Được” Từ xa liền thấy một cô gái xinh xắn đáng yêu đi tới.

Phong Bác Thần mở cửa xe cho cô ấy rồi nhanh chóng lái xe đến sân bay.

Tịnh Kỳ nhìn thấy Phong Bác Thần cùng một cô gái đi về phía mình liền rất ngạc nhiên.

Sau đó liền như có như không mà liếc mắt về phía Phong Bác Thần.

“Đây là...”

Chương 80: 80: Bác Dương Phá Sản

“Chị dâu em!” Phong Bác Thần liếc nhìn Chương Tuệ.

Ánh mắt khi nhìn Chương Tuệ thực sự không giấu nổi cương chiều.
“Ừ hừ...” Tịnh Kỳ một tay xoa cằm một tay đỡ bụng, cô biết người này.

Cô ấy từng là đàn chị của cô, học ngành quản lý tài chính.

“Em chào chị.” Cô mỉm cười vươn tay, cử chỉ đúng mực.

Chương Tuệ nhìn thấy Tịnh Kỳ, cả người liền có chút bối rối “Chào em”

Đang lúc hai người bắt tay, Phong Bác Thần mới có cơ hội quan sát Tịnh Kỳ, sau đó một người trầm ổn như anh cũng phải trừng lớn hai mắt.

“Em... em... có thai.” Tay anh run rẩy chỉ vào tay cô, anh không tin vào mắt mình.

“Đúng vậy, em mang cháu trai, cháu gái đến nương tựa hai người.

Hai người có thu nhận hay không?” Tịnh Kỳ nháy mắt, gương mặt tươi cười làm người đối diện cảm thấy thoải mái.

Chương Tuệ nhìn thái độ của cô, còn không biết đây là sợ mình hiểu nhầm sao?

“Nếu Bác Thần không nhận vậy em đến chỗ chị, chúng ta cùng nhau nuôi con nhỏ.

Haha” Thực sự là Tịnh Kỳ rất đáng yêu cho dù mang thai nhưng không hề nảy nở quá nhiều, chỉ càng làm cho người ta nhìn thấy cô càng muốn cưng chiều hơn.

“Được, em theo chị xinh gái.

Không theo người không giữ lời hứa.” Tịnh Kỳ nắm lấy tay Chương Tuệ đi ra ngoài, hai người nhất trí bỏ lại Phong Bác Thần và đứng hành lý.

Anh nhìn bóng lưng hai người phụ nữ sóng vai nhau bước đi, anh cười khổ.

Tịnh Kỳ không ngờ bản thân càng nói chuyện với Chương Tuệ hai người lại càng có nhiều chủ đề yêu thích giống nhau.

Góc nhìn cả hai đều khá lạ nên hai người trò chuyện rất hăng sau.

Vì thế dọc đường về nhà chỉ có giọng nói của hai người còn Phong Bác Thần hiện tại đã tàng hình rồi.

“Manh Manh, tối nay em nghỉ ngơi trước.

Sáng mai chị đến đón em đi chơi được không?” Cô vừa tìm hiểu được Tịnh Kỳ sang đây để nghỉ dưỡng, chăm sóc thai nhi và cũng có thể định cư luôn ở bên này.

“Được!” Chương Tuệ cho cô cảm giác gần giống Lưu Mộng Tuyền, ấm áp và thân thiết.

Nghĩ đến Lưu Mộng Tuyền, cảm xúc của cô hơi trầm xuống, bác sĩ nói rằng phải hơn một tháng hoặc có thể lâu hơn cô ấy mới có thể tỉnh lại.

“Manh Manh... Manh Manh...” Chương Tuệ gọi hai lần Tịnh Kỳ mới hoàn hồn.

“Em xin lỗi vừa rồi chị muốn hỏi gì?”

“Chị hỏi em ở đâu á.” Cô ấy chăm chú nhìn Tịnh Kỳ.

Tịnh Kỳ dừng lại giây lát, vốn ban đầu mẹ cô nói sẽ để cô ở nhà họ Phong nhưng hiện tại Tịnh Kỳ cảm thấy không tốt.

Nghĩ nghĩ cô trả lời: “Em ở khách sạn Le Bristol Paris.

Căn hộ của em đã lâu không ở nên phải sửa sang lại một chút.”

Nghe Tịnh Kỳ nói, Phong Bác Thần có chút khó hiểu liếc mắt nhìn.

Sau đó thấy cô mỉm cười đáp lại, anh liền hiểu cô nhóc là không muốn Chương Tuệ suy nghĩ nhiều.

Nhưng nhìn xuống bụng cô, anh vẫn phải nói: “Nếu mẹ anh biết em đến đây mà lại ở khách sạn nhất định sẽ giết anh.

Vì thế cầu em hãy thương xót mà cứu anh.”

“Bác ấy thực sự sẽ giết anh? Nói dối mà không chớp mắt.” Tịnh Kỳ cười.

“Thật mà...”

Chương Tuệ nhìn thái độ của hai người khi nói chuyện, không quá mức nhưng lại quen thuộc làm cô ít nhiều cảm thấy không vui.

Im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, lắng nghe hai người trò chuyện.

“Thôi được rồi! Em đã biết mau lái xe đưa em về nhà.

Em muốn ngủ.” Tịnh Kỳ có chút mệt mỏi xoa bụng, ngồi máy bay lâu cô và hai bé yêu đều có chút không chịu nổi.

Phong Bác Thần liền im lặng không nói gì, lái xe đưa Tịnh Kỳ về nhà.

Chưa kịp nói chuyện thì công ty có việc gấp nên anh và Chương Tuệ đành phải rời đi trước, hẹn tối gặp lại.

Bên này, Nghiên Dương đợi mãi vẫn không thấy Hoài Cẩm Nam đến thăm.

Quản lý thì lại thúc giục cô mau chóng chuyển vào nhà họ Hoài.

Cô ta cũng rất sốt ruột nhưng cũng sợ bản thân làm quá mức anh sẽ phát hiện ra sơ hở.

Nghĩ một lát, cô quyết định gọi cho bí thư Trần.

Bí thư Trần nhận được điện thoại, thấy là số Nghiên Dương liền âm thầm kêu khổ.

Bỗng trong đầu anh ta nghĩ đến một chuyện, cười vui vẻ, tiếp điện thoại.

"Nghiên tiểu thư..."

Đầu dây bên này, Nghiên Dương đợi rất lâu anh ta mới bắt máy, cố kiềm lại sự không vui để bí thư Trần không nhận ra, cô ta hỏi: "Bí thư Trần, anh Cẩm Nam đang làm gì vậy? Tại sao mãi đến giờ anh anh ấy vừa chưa đến thăm tôi?" Giọng nói mang theo nước nở làm người nghe đau lòng, nhưng đây là đối với người khác còn đối với tra nam chính hiệu như bí thư Trần lại có chút vô dụng.

"Hoài tổng đang xử lý Linda nên chưa thể đến thăm cô."

Vì vậy xin Nghiên tiểu thư hiểu cho."

"Xử lý Linda?" Nghiên Dương như không tin vào tài mình.

"Đúng vậy! Vì Nghiên tiểu thư mà Hoài tổng đã ra khẩu lệnh ai dám thuê Linda chính là chống đối với Bác Dương."

"Thật sao?" Nghiên Dương hỏi lại, vốn cho rằng cùng lắm anh sẽ chỉ đui việc cô ta, hành động này của anh càng chứng tỏ anh thực sự thích cô.

Nghĩ đến đây Nghiên Dương cảm thấy có lỗi với anh chuyện đùa bé.

Âm thầm thề sau này sẽ nỗ lực có một đứa con chân chính đúng nghĩa của hai người.

Bạch Doanh Trần nghe tin thư ký của Hoài Cẩm Nam bị đui việc và phong sát sau khi làm Nghiên Dương bị thương liền cười lớn.

Xem ra người phụ nữ kia vẫn có chút thông minh, biết xử lý hậu họa. Nhưng anh ta đột nhiên không muốn Hoài Cẩm Nam bình yên như vậy? Phải nhiều khó khăn thì Hoài Cẩm Nam mới không có thời gian tìm Tịnh Kỳ.

Rất nhanh chưa tới ba ngày trên mạng đã xuất hiện rất nhiều tin tức về Bác Dương và Hoài Cẩm Nam.

"Thực hư việc Bác Dương phá sản?"

"Sự im lặng của Hoài Cẩm Nam và Nghiên Dương về sự việc ngày 12 tháng 3 có phải cho thấy sự rạn nứt của họ?"

Kèm theo đó là hàng loạt bài báo bóng gió về việc điều động vốn của

Bác Dương gặp khó khăn, rất nhiều nhà đầu tư rút vốn khỏi Bác Dương.

Mùa hoa nở: Thực sự phá sản sao? Không phải công ty đứng đầu sao?

Mỹ Mỹ Ái Ái: Hahaha từ đầu tôi đã nói mà, công ty to như vậy nhất định sẽ có vấn đề mà.

Nhưng nói vậy chứ nó sập nhiều người cũng khó khăn đấy.

Nhà ai phá sản cũng không phải Bác Dương: Các người đừng quá đáng, công ty nhà chúng tôi nhất định không phá sản.

Nếu thực sự phá sản tôi nhất định phát sóng trực tiếp ăn phân cho các người xem.

Phá sản đi Bác Dương: Tôi đã chụp lại màn hình đợi thí chủ ăn phân. Theo sau đó là những bình luận chia làm hai phe tin tưởng và nghi ngờ Bác Dương phá sản.

Xen lẫn còn có những bình luận mắng chửi Hoài Cẩm Nam là tra nam, thương tiếc Nghiên Dương phí hoài thanh xuân vì anh, kêu cô ta trực tiếp ly hôn.

Không những thế, chính vào lúc này, một tin tức lớn nổ ra “Thị trường thành phố Nam Kinh chính thức bị điều tra trốn thuế.” Tất cả mọi người đều biết thị trường Nam Kinh chính là cha của Hoài Cẩm Nam.

Ông ta liên quan đến trốn thuế đồng nghĩa với việc Bác Dương phá sản chỉ làm sớm hay muộn.

Theo suy luận đó cổ phần Bác Dương được bán tháo ra thị trường với giá rất rẻ.

Tịnh Dương và Hoài Cẩm Nam nhìn mọi việc đang đi theo đúng hướng liền mỉm cười.

Xem ra, con cá lớn không nhin được mà muốn nếm thử mồi câu của họ rồi..

Chương 81: 81: Anh Đừng Trách Tôi

Phong Bác Thần vừa nhìn liền biết Chương Tuệ không vui, anh đỗ xe lại ven đường, tháo đai an toàn.

Chương Tuệ nhìn loạt động tác của anh liền không hiểu chuyện gì đang diễn ra, không phải công ty đang có việc gấp sao?

“Anh...” Cô còn chưa kịp mở lời Phong Bác Thần đã đến gần ngậm lấy môi cô, chần chọc mà hút lấy mật ngọt.

Phong Bác Thần vốn chỉ định hôn cô một chút nhưng sự quyến rũ của cô làm anh không cưỡng lại được.

Đến lúc buông ra, Chương Tuệ đã không còn chút sức lực nào, đành phải tựa lên ngực anh.

Nghe tiếng tim đập mạnh mẽ có lực, sống mũi Chương Tuệ bỗng cay cay, nhưng cô không khóc ở đây.

“Lúc trước, anh thực sự thích Mạnh Mạnh, cũng nghĩ cả đời này sẽ chỉ thích cô ấy...” Cảm nhận được cơ thể cô cứng đờ, anh ôm chặt cô nói tiếp “Nhưng có một cô nhóc không đâu liền ngày đêm mà chen lấp vào lãnh thổ của anh, lăn lê bò lết chịu mọi khổ cực cũng không rời đi.”

Chương Tuệ nghe anh nói mình là cô nhóc không đâu càng bực bội, cựa quậy muốn rời khỏi, Phong Bác Thần cúi người nhìn đỉnh đầu cô, thờ dài ấn nút mở đai, dứt khoát bế cô ngồi vào trong lòng mình.

“Không chỉ thế mà người này khi chiếm được gần như trái tim của anh rồi vẫn không nhận ra.

Vẫn tự cho là thông minh mà suy đoán tâm trí anh.

Đỉnh điểm còn cho rằng anh vẫn còn thích Mạnh Mạnh mà muốn đẩy

anh đi.”

“Phong Bác Thần! Em không muốn nghe.” Chương Tuệ đập vào ngực anh, người này càng nói cô càng thấy có gì đó không đúng lắm.

Phong Bác Thần đỡ lấy gương mặt của cô, nhìn chăm chú vào đôi mắt chỉ có mình anh, thờ dài “Phong Bác Thần giờ này, phút này, tương lai sau này chỉ yêu Chương Tuệ.”

Hai mắt to của Chương Tuệ trợn tròn, cái miệng nhỏ nhắn chu lên, làm cho người ta có ý nghĩ muốn chạm vào rồi giữ lấy mà vuốt ve nó và Phong Bác Thần cũng thực sự làm như thế “Nhắm mắt!” Chương Tuệ theo bản năng nhắm mắt lại, cô có chút không tin những gì mình nghe được.

Anh nói yêu cô... Vui sướng bất ngờ làm Chương Tuệ không biết làm gì, do đó đành tùy ý anh sáng bậy.

“Ừ... em... không... không thờ được.”

“Ngu ngốc” Phong Bác Thần hôn thêm một lát rồi buông cô ra.

Trán hai người tựa vào nhau, hai mắt đối diện “Đừng hiểu lầm, anh khó chịu.”

Đến nước này, Chương Tuệ làm sao mà không biết tâm trạng vừa rồi của cô đã bị anh nhìn thấu.

Cô có chút ngượng ngùng nhưng lại vui sướng.

Anh quan tâm cô thì mới có thể biết được cô không vui.

“Anh thích mái tóc của em, thích đôi mắt của em, cũng thích dáng điệu mỗi lần tức giận của em.

Thích tất cả mọi điều từ em nên đừng khó chịu được không?” Vừa nói vừa hôn lên gương mặt cô.

Chương Tuệ xấu hổ né tránh, đỏ mặt thì thầm “Được.”

Ở bệnh viện, Nghiên Dương nhìn những tin tức trên mạng cô cảm thấy khó thở.

Nhưng cô ta vẫn không tin Bác Dương sẽ phá sản, dù sao nhà họ

Hoài cũng là một cây đại thụ ở Nam Kinh này.
Tuy nhiên khi thấy tin Hoài Cận Ngôn bị bãi chức điều tra, cô ta có chút đứng ngồi không yên.

Nhà họ Nghiên vốn dĩ đã không coi trọng cô ta, giờ con rùa vàng sắp biến thành rùa đất.

Tình cảnh hiện tại thực sự khiến cô ta tiến thoái lưỡng nan.
Nhưng tin làm cô ta tức giận nhất chính là tổng giám đốc tập đoàn Hoài thị, Hoài Cẩm Nam vào khách sạn với một cô gái trẻ.
Hình ảnh trên màn hình có thể thấy rõ đó là một khách sạn cao cấp.

Trước cửa ra vào là một cặp đôi nam nữ trẻ tuổi, người đàn ông thân mật ôm vai người phụ nữ, còn bất chấp cả dư luận đang xôn xao bàn tán.

Người phụ nữ với vóc dáng cao, nửa người trên dựa sát vào người đi phía sau.

“Hoài tổng! Hoài tổng!” Phóng viên đi nhanh về phía trước “Xin hỏi đây là bạn gái mới của anh sao?”

Ánh đèn từ máy ảnh phóng vào tầm mắt, người đàn ông lộ vẻ mặt co giật, cùng người con gái đang tỏ vẻ luống cuống trong ngực, bước nhanh ra ngoài, bỏ mặc sự truy đuổi của đám phóng viên.

“Hoài tổng, anh và Nghiên tiểu thư gặp vấn đề gì sao? Đây là bạn gái mới của anh?”

Phóng viên theo sát hai người, liên tục đặt ra nhiều câu hỏi “Tiểu thư, cô có biết anh ấy là đàn ông đã có vị hôn thê rồi không?”

“Hoài tổng, Bác Dương và Nghiên tiểu thư đều đang xảy ra chuyện, anh không hề quan tâm sao?”

“Vị tiểu thư này là tình nhân của anh sao?” Đám phóng viên như không sợ chết lao lên, trong lòng họ Bác Dương phá sản chỉ là chuyện sớm muộn nên hoàn toàn không sợ anh.

Trên màn hình Hoài Cẩm Nam lạnh mặt nhìn đám người như muốn nhớ kỹ họ, sau đó anh không nói gì nhanh chóng đỡ cô gái kia vào khách sạn còn đám phóng viên bị bảo vệ chặn ở ngoài cửa.

Nghiên Dương tinh tường mà nhận ra đó không phải là Linda, người mà bí thư Trần nói đã đuổi việc sao?

Nghiên Dương nắm chặt tay, vô cùng tức giận, Hoài Cẩm Nam, anh rốt cuộc đang làm gì? Cô còn đang nằm viện mà anh lại dám cũng một người phụ nữ khác qua lại.

Đúng lúc này chuông điện thoại reo lên làm cô ta giật mình, thả lỏng hai tay mới phát hiện lòng bàn tay rớm máu nhưng cô ta lại không hề quan tâm.

“Alo” Nghiên Dương liền biết đây chính là người đàn ông bảo cô về nước tìm Hoài Cẩm Nam.

“Nghiên tiểu thư, nghe nói cô đang ở trong bệnh viện?” Tiếng cười của anh ta làm cô cảm thấy không thoải mái cho lắm.

“Tôi có một chuyện muốn thương lượng với cô.

Chỉ cần cô đồng ý vị trí cô mong muốn sẽ là của cô.” Ánh mắt Bạch Doanh Trần mị mị, anh ta biết người phụ nữ này muốn gì, từ khi anh ta đưa ra đề nghị về nước và cô ta đồng ý.

“Cô chỉ cần...” Anh ta thấp giọng đề nghị.

“Được!” Sau khi cúp máy, trong đầu Nghiên Dương trăm ngàn suy nghĩ lần lượt xuất hiện, nắm chặt tay lại, Hoài Cẩm Nam, anh đừng trách tôi, dù sao cũng là anh ác độc trước.

“Ngay lập tức thả ra tin tức tôi sảy thai là do tình nhân của Hoài Cẩm Nam làm hại, gọng gàng một chút đừng để người khác phát hiện dấu chân của chúng ta.”

Quản lý nhận được điện thoại liền khó hiểu.

Song nghĩ đến nếu tin tức phát ra giá trị con người của Nghiên Dương cao hơn, tiền về túi nhiều hơn cô ta liền đồng ý.

“Được.

Bao giờ cô có thể ra viện? Sau tin tức trên mạng rất nhiều đại ngôn tìm tới chúng ta.”

“Đã biết.” Ném điện thoại lên trên đầu giường, Nghiên Dương nhìn về phía cửa sổ trầm tư nhớ đến lời người đàn ông kia.

“Hoài Cẩm Nam còn yêu hay không chắc cô rất rõ.

Chỉ cần cô thả ra tin tức về việc sảy thai cũng như ngầm khẳng định Bác Dương sắp phá sản, sau đó lại không rời không bỏ anh ta, tôi tin người đàn ông này sẽ mãi là của cô.”

“Tài sản nhà họ cũng là của cô.”

Nghĩ nghĩ, cầm lại điện thoại gọi điện cho Hồ Hiểu Mai, bà ta đối với cô vẫn còn giá trị lợi dụng.

“Dì Hồ...”.

Chương 82: 82: Hoài Cẩm Nam Biết Cô Rời Đi

Hoài Cẩm Nam nhận thấy mấy ngày nay Tịnh Dương rất kì lạ, mỗi lần hỏi về Tịnh Kỳ, anh ta đều cố ý hoặc vô tình mà nói đến chuyện khách.

Đình điểm là ngày hôm qua, anh nghe được Tịnh Dương cùng Tịnh Kỳ nói chuyện, gì mà nhớ ăn uống đầy đủ, chăm sóc thật tốt, bên đó có mưa tuyết sao?

Trời Nam Kinh tháng mười khá ấm áp, vẫn chưa có tuyết rơi, vậy tại sao hai người lại nói như vậy? Cô đi đâu sao? Nhưng điều này là không thể, Tịnh Kỳ mang thai, Ninh Nguyệt sẽ không an tâm nếu cô rời khỏi tầm mắt mình nhưng anh vẫn có chút lo lắng.

Anh gọi cô nhưng cô không trả lời chỉ nói đang bận.

“Lập tức điều tra hiện tại Tịnh Kỳ đang ở đâu cho tôi.” Người của anh luôn bám sát nhất cử nhất động của cô từ sau vụ việc của cô và Phong Bác Thần, vốn dĩ anh định rút về nhưng hành động của Bạch Doanh Trần làm anh lo lắng.

Đầu dây bên kia đáp lại một tiếng ròi cúp máy.

Trầm ngâm nhìn bầu trời u ám, Hoài Cẩm Nam nhấp một ngụm rượu vang, mặc kệ bóng tối bao trùm lấy anh.

Tốt nhất cô không nên có chuyện gì giấu anh.

Nhà họ Phong,

Tịnh Kỳ sau khi ngủ một giấc liền cảm thấy thoải mái hơn.

Cô đứng dậy đi vào phòng thay quần áo cũng như tắm rửa, cô búi cao mái tóc dài rồi bắt đầu chọn cho mình một chiếc váy suông dài đến bắp chân, vô cùng rộng rãi và thoải mái.

Từ ngày thai được hơn hai tháng cô rất khi mặc váy kéo khóa, đa phần đều mặc áo thun và váy suông không khóa, bụng to khiến cô không thể vươn tay ra đằng sau được.

Vượt v e bụng mình, Tịnh Kỳ thấy bình như bé cưng lại lớn hơn rồi.

Bác sĩ nói gần bốn tháng em bé sẽ chuyển động, nở nụ cười vui vẻ, cô có chút mong chờ hai bé yêu chào hỏi mình.

Một lát sau, Tịnh Kỳ ngắm bản thân một lần nữa trong gương, thấy ổn thỏa cô liền đi xuống phòng khách.

Bây giờ đã hơn 11 giờ trưa, ở Nam Kinh có lẽ đã hơn 5 giờ chiều rồi.

Vừa xuống cô đã thấy ba mẹ Phong ngồi ở đó, cô có chút bất ngờ ba Phong vẫn chưa đi làm.

“Cháu chào bác.”

Mẹ Phong thấy Tịnh Kỳ liền mỉm cười, ánh mắt nhìn cô đầy sự trìu mến, vốn tưởng sẽ là con dâu nhà mình nhưng bây giờ lại bị heo nhà khác ăn mất.

“Mau lại đây ngồi, có mệt lắm không? Đồ ăn sắp xong rồi, đợi chút nữa có thể ăn cơm.” Nắm tay Tịnh Kỳ, bà nói.

“Bác, cháu cũng chưa đói lắm! Cứ từ từ là được.” Nói đoạn, cô quay lại nhìn về phía ba Phong “Bác Phong hôm nay nghỉ ạ?”

Ba Phong gật đầu “Dạo này Bác Thần đang thay bác tiếp quản Thần Phong.”

Cô hiểu ý ông muốn nói là gì.

Thực ra như vậy cũng tốt, dù sao bác ấy cũng muốn bồi dưỡng anh ấy làm người nổi nghiệp.

“Cháu dạo này thế nào, Dương Kỳ vẫn ổn chứ?”

“Vậy ạ, Dương Kỳ dạo này phát triển rất tốt, còn tiếp cận một số hạng mục lớn của chính phủ.” Sau đó hai người bắt đầu trò chuyện hăng say về công việc, mẹ Phong ở bên cạnh lắc đầu ngao ngán, tại sao ai cũng cuồng công việc như vậy cơ chứ.

Đang lúc hai người trò chuyện hăng say thì Phong Bác Thần và Chương Tuệ đã trở lại, Tịnh Kỳ liếc mắt, xem ra đã làm lành, cô nháy

mắt với hai người, trêu ghẹo.

Phong Bác Thần mặt dày trừng mắt nhìn cô, còn Chương Tuệ có chút ngượng ngùng cười cười, hai má hơi hồng rất đáng yêu.

“Ăn cơm, ăn cơm thôi.

Con đói lắm rồi!” Thấy người yêu mình bị cô nhóc chọc, anh có chút buồn cười mà thay cô hóa giải bầu không khí.

Chương Tuệ nghe ăn cơm bất chất xấu hổ chạy đến đỡ Tịnh Kỳ, ba mẹ Phong thấy vậy liếc nhìn nhau, âm thầm gật gật đầu, càng hài lòng về cô con dâu tương lai này.

“Em cảm ơn.” Tịnh Kỳ mỉm cười nhìn về phía cô ấy.

“Không có gì!” Chương Tuệ dần bình tĩnh lại, tất cả là tại người đàn ông ngu ngốc kia cô mới có thể lâm vào tình thế ngại ngùng như vậy.

Hừ.

Phong Bác Thần hiện tại còn không biết vợ tương lai hiện tại lại bắt đầu giận dữ mình, bởi vì anh còn đang bận cắm đầu bóc tôm.

Phòng khách Hoài gia.

Hồ Hiểu Mai nhìn con trai đang ngồi trước mặt, bộ dạng lạnh lùng, ánh mắt nhàn nhạt mà nhìn mình.

Trong lòng thờ dài một tiếng, bà thực sự chỉ muốn tốt cho anh.

Nghiên Dương là một sự lựa chọn không tồi, cô ta không có người chống lưng nên sẽ ngoan ngoãn phục tùng anh, lại yêu anh thật lòng nên bà mới cố gắng tác hợp cho hai người.

Song sự hi sinh, suy tính vì anh của bà, trong mắt anh lại là ích kỷ và sai lầm.

“Mẹ không cần biết con muốn làm thế nào? Mẹ chỉ muốn nhắc lại cho con nhớ, mẹ chỉ chấp nhận nó làm con dâu.” Hồ Hiểu Mai cứng rắn nói.

Hoài Cẩm Nam không trả lời.

Hai mươi phút trước, khi anh đang đợi báo cáo từ vệ sĩ thì nhận được điện thoại của mẹ mình, nói muốn anh đến nhà chính một

chuyển.

Vốn anh không định đến nhưng là lại lấy cái chết ra uy hiếp.

Do đó anh mới có mặt ở đây.

Và chuyện quan trọng mà mẹ anh nói chính là việc muốn để Nghiên Dương chuyển đến sống với anh.

Đột nhiên Hoài Cẩm Nam không biết nên dùng thái độ gì để đối diện với mẹ mình.

Chồng đang bị điều tra trốn thuế, bà không có chút nào để tâm mà lại đi lo mấy chuyện như này làm gì.

“Cẩm Nam, mẹ biết con đang trách nhưng Dương Dương con bé...”

“Mẹ rốt cuộc mẹ đang nghĩ cái gì vậy, mẹ có biết tình cảnh nhà mình hiện tại không?” Hoài Cẩm Nam ngắt lời mẹ.

“Mẹ biết ba đang ở đâu sao? Biết Bác Dương đang có nguy cơ bị phá sản hay không?” Tuy rằng là diễn trò nhưng phản ứng của mẹ anh có thể làm trái tim ba anh nguội lạnh.

Bà thực sự không biết hay giả vờ không biết đây?

“Mẹ...” Hồ Hiểu Mai muốn nói gì đó thì điện thoại của Hoài Cẩm Nam vang lên, anh vội vàng bắt máy.

“Cái gì?”

“Được, tôi đã biết.” Dứt lời vội vàng cầm lấy chìa khóa lao ra ngoài.

Tịnh Kỳ, em được lắm! Dám lừa anh, xem ra lá gan em càng ngày càng lớn rồi.

Hồ Hiểu Mai nhìn con trai gấp rút rời đi liền vội vàng gọi “Cẩm Nam... Cẩm Nam...”

Hoài Cẩm Nam không dừng lại tiếp tục đi ra ngoài, vừa lên xe anh liền liên tục gọi cho Tịnh Kỳ nhưng cô không bắt máy.

Nhìn đồng hồ hiện tại đã sáu giờ chiều, bên đó là 12 giờ, là giờ ngủ trưa của cô.

Anh bực bội chửi thề một tiếng rồi gọi cho Tịnh Dương.

Đợi anh ta vừa bắt máy, anh liền gào lên “Tịnh Dương, hay lắm! Hai anh em nhà các người đã hợp sức lừa tôi.”

Tịnh Dương vừa nghe liền hiểu, Hoài Cẩm Nam đã biết mọi chuyện, cau mày, anh từ tốn đáp “Tôi không lừa cậu...”

“Im miệng, hai người... hai người...”

Lần đầu tiên Tịnh Dương thấy Hoài Cẩm Nam tức giận như vậy.

Anh thở dài “Gặp mặt nói chuyện, không được xúc động đi tìm em ấy.

Nếu không mọi công sức và sự cố gắng của em ấy gần như bằng không.”

“Tôi không muốn gặp cậu” Anh muốn đến trước mặt người phụ nữ vô tâm dám mang con anh trốn đi kia, hỏi cô trong đầu đang nghĩ gì mà làm vậy

“Manh Manh nói nếu cậu dám đến tìm nó, nó... sẽ không tha thứ cho cậu.”

Nghe được lời này, anh liền rơi vào trầm tư, cô uy hiếp anh, căn răn anh nói “Ngay lập tức đến Vĩ Niên”.

Chương 83: 83: Bạch Doanh Trần Ra Tay

Bạch Doanh Trần thấy mọi việc đang đi đúng hướng hẳn liền quyết định ra tay.

Lần này hẳn nhất định không để nhà họ Hoài thoát tội.

Nắm chặt ly rượu vang trong tay, ánh mắt Bạch Doanh Trần ánh lên tia sáng kì dị.

Tiếp theo đó, Bác Dương luôn gặp phải vấn đề trong các dự án quan trọng, hoặc là đất thầu xuất hiện vấn đề trong quá trình thi công dẫn đến không đạt chuẩn, hoặc là nhân công gặp vấn đề trong thi công, đỉnh điểm là vụ sập nhà dẫn đến người bị thương,...

Vì vậy, Bác Dương rất nhanh rơi vào tình trạng hỗn loạn, những người trong giới còn phát hiện ra rằng Dương Kỳ vốn có quan hệ thân thiết với Bác Dương lại đứng ở bên ngoài thờ ờ.

Điều này làm cho đại bộ phận cổ đông của Bác Dương nhanh chóng rút vốn hoặc bán tháo cổ phần.

Song lúc này, vì quá đặc ý mà Bạch Doanh Trần hoàn toàn không phát hiện ra đối với những cổ đông nào nắm cực ít cổ phần thì khi bán ra luôn có người mua lại.

Bạch gia,

Bạch Mộ nhìn con trai ngồi trước mặt, vui sướng mà cười to.

Đưa con trai này đúng là không làm ông thất vọng, đồng thời cũng âm thầm cảm thán, may mắn năm đó bản thân ông nghe theo lời mẹ mình tìm đưa con trai này về.

"Việc này con làm rất tốt, chỉ cần thành công thì Nam Kinh này sẽ là giang sơn của chúng ta.

Mối thù của nhà họ Bạch chúng ta cuối cùng sắp được trả.

Ha... ha... ha"

Bạch Doanh Trần cúi đầu thường thức ly trà trước mặt, anh ta không phải vì nhà họ Bạch mà là vì mẹ của anh, vì người con gái anh yêu.

"Bạch tổng, Hoài tổng lại lần nữa hẹn gặp chúng ta." Bí thư của Bạch Doanh Trần tiến vào báo cáo.

Bạch Doanh Trần gật đầu, bảo thư ký ra ngoài, hơi kéo khóe miệng.

Xem ra hẳn ta không nhịn được nữa rồi.

Không thèm liếc mắt nhìn Bạch Mộ, Bạch Doanh Trần cùng bí thư đi ra ngoài.

Anh ta có chút tò mò dáng vẻ hiện tại của Hoài Cẩm Nam như thế nào?

Đến phòng khách liền nhìn thấy Hoài Cẩm Nam đang ngồi một cách ưu nhã thường thức ly trà trong tay.

Bạch Doanh Trần cau mày nhưng khi đến gần anh ta lại nở nụ cười vui vẻ.

"Cơn gió nào lại mang Hoài tổng cao cao tại thượng của chúng ta đến đây vậy?"

Hoài Cẩm Nam nghe vậy đặt ly trà xuống, trầm giọng "Nói đi, anh muốn thế nào mới buông tha Bác Dương?"

Bạch Doanh Trần cười cười "Hoài tổng, anh nói vậy là sai rồi.

Tôi làm sao có khả năng gây khó khăn cho Bác Dương nên nói gì đến buông tha." Cho dù buông tha cũng là anh quỳ xuống cầu xin tôi, trả giá những gì gia đình anh gây ra cho mẹ tôi.

Hoài Cẩm Nam lạnh mặt, nhìn chằm chằm anh ta "Bạch Doanh Trần, đừng quá đáng!"

"Ha... ha... ha... quá đáng.

Rốt cuộc là ai quá đáng đây." Bạch Doanh Trần khiêu khích.

Nhìn Hoài Cẩm Nam càng tức giận, anh ta càng vui sướng.

Nhưng anh ta vẫn còn một món quà nữa dành cho Hoài Cẩm Nam. “Bạch Doanh Trần đừng tự đắc.” Nhìn dáng vẻ của anh ta, Hoài Cẩm Nam khó chịu ra mặt, anh bực bội mà đứng dậy, không thèm nói tiếp mà đi về.

Hắn tự đắc sao? Hắn thật muốn để Hoài Cẩm Nam biết thế nào là tự đắc.

“Lập tức cho người rút toàn bộ vốn, ngay trong đêm nay thu tóm toàn bộ công ty con phía Nam của Bác Dương cho tôi.” Phía Nam là đầu não của Bác Dương, để anh ta xem vừa không có tiền vốn vừa không có hạng mục để xem anh ta xoay người như thế nào.

“Vâng, tôi lập tức đi làm ngay.”

Chính ngày tối hôm đó, Nam Kinh lại rung chuyển bởi tin tức Bác Dương bị thu tóm.

Tin này gần như là chính xác vì gần như tất cả công ty con của Bác Dương bị thu tóm.

Không những thế vụ án của Hoài Cận Ngôn đang đi vào những bước cuối những chứng cứ đều hướng về việc ông ấy th@m nhữg.

Trong lúc này, truyền thông thi nhau nhắm vào tập đoàn Bác Dương, ngay cả những hãng truyền thông từ trước đến giờ luôn giữ mối quan hệ tốt với Bác Dương cũng tới tấp trở mặt, khiến cho giá cổ phiếu của Bác Dương liên tục giảm.

Tịnh Dương và Hoài Cẩm Nam nhìn tin tức trên ti vi có chút vô ngữ, xem ra hắn ta hạ toàn bộ vốn liếng muốn lật đổ họ rồi.

“Thật mong chờ một tuần sau, anh ta còn vui vẻ như vậy hay không?”

Tịnh Dương nhấp một ngụm rượu vang, hôm nay mẹ Lưu đến ngủ với Lưu Mộng Tuyền nên anh mới có thời gian ra ngoài.

Hoài Cẩm Nam liếc nhìn Tịnh Dương, anh vẫn không quên hai anh em nhà này hợp lực lừa mình.

Nếu không phải hiện tại Tịnh Kỳ có kim bài miễn tự, hắn cũng không

ngại đến tìm cô, cho cô biết như thế nào là không ngoan.

“Cô ấy dạo này thế nào rồi?” Nghe được câu hỏi, Tịnh Dương liền biết Hoài Cẩm Nam đang nhắc đến ai.

“Vẫn ăn tốt, uống tốt, nghe nói mấy ngày nữa chuẩn bị đi khám thai.” Hôm qua mẹ anh gọi điện còn khoe hai bé yêu sắp động đậy, làm Ninh Nguyệt vui vẻ đến nỗi muốn sang đó ngay lập tức.

Nếu không phải ba anh ngăn cản bà chắc chắn sẽ đi ngay.

Hoài Cẩm Nam uống cạn ly rượu, từ khi biết tin cô mang thai anh vẫn chưa được cùng cô đi khám thai lần nào, người phụ nữ ác độc này. Sáng hôm sau, Hoài Cẩm Nam vừa đến công ty liền bị một đám phóng viên ở ngoài bao vây.

Ngay lập tức anh gọi cho bí thư Trần dẹp đường sau đó vội vã triệu tập cuộc họp thương thảo đối sách.

Đám phóng viên nhìn vẻ mặt của anh liền biết Bác Dương thực sự có chuyện.

Ở phòng họp, Hoài Cẩm Nam ngồi ở vị trí chủ tịch nhìn ban hội đồng quản trị đang thì thầm to nhỏ với nhau, nhăn mày lại, đây là chuyện gì?

Đúng lúc này, cửa phòng họp lại một lần nữa mở ra ba người xuất hiện trong tầm mắt hắn, trong đó có hai người hắn đã quá quen.

Những người trong phòng họp nhìn thấy thế, hai tròng mắt khễ trợn to lên, trên mặt tràn đầy vẻ nghi ngờ cùng khiếp sợ.

Tại sao Bạch Doanh Trần và Tịnh Dương lại xuất hiện ở đây?

"Tổng giám đốc Bạch, không biết anh đến đây có việc gì? Nếu không phải việc gấp xin mời anh ra ngoài cho." Hoài Cẩm Nam thu hồi cảm xúc trong lòng, khóe môi nâng lên, nhìn Bạch Doanh Trần hỏi.

Bạch Doanh Trần không trả lời hắn, chỉ liếc mắt nhìn thư ký đi theo sau mình.

Thư ký gạt đầu một cái, đi tới bên kia bàn hội nghị, ở vị trí đối diện

với Hoài Cẩm Nam, mở cặp tài liệu ra.

"Căn cứ theo quy định của hội đồng quản trị tập đoàn Bác Dương, người nào nắm giữ cổ phần nhiều nhất, người đó sẽ trở thành chủ tịch tập đoàn Bác Dương." Giọng nói mạch lạc, rõ ràng của thư ký vang lên.

Mọi người trong phòng họp, trừ Bạch Doanh Trần, Hoài Cẩm Nam và Tịnh Dương ra, tất cả đều nhìn về phía thư ký, không hiểu câu này của hắn là có ý gì.

Hoài Cẩm Nam và Tịnh Dương liếc mắt nhìn nhau, đến rồi!

Thư ký đẩy đẩy mắt kính, tiếp tục nói: "Theo số liệu đã thống kê, hiện tại số cổ phần của tổng giám đốc Bạch chỉ có 45,2%."

Hoài Cẩm Nam cau mày, làm các cổ đông khác lo lắng theo anh.

"Còn tổng giám đốc của chúng tôi là 48.2%." Thư ký của Bạch Doanh Trần ném ra một quả bom.

Trong nhất thời phòng họp đã nổ tung, mọi người nhao nhao sợ hãi, đặc biệt là Hoài Cẩm Nam, chỉ nghe thấy anh nói: "Không thể nào... không thể nào."

"Tất cả mọi thông tin đều có ở đây, nếu mọi người không có ý kiến gì..." Thư ký của Bạch Doanh Trần dừng một lúc, mới tiếp tiếp "Bác Dương... sẽ thuộc sở hữu của Bạch tổng chúng tôi."

Chương 84: 84: Bạch Doanh Trần Bị Bắt

“Sao... sao có thể.” Hoài Cẩm Nam không thể nào mà tin tưởng nổi, hai mắt trừng to, ngã ngồi trên ghế.

Tịnh Dương liếc anh một cái, người này không đi làm diễn viên thực sự là phí phạm của trời.

Nhưng náo nhiệt như vậy nếu anh ta không tham gia có phải là rất không vui phải không?

“Bạch tổng, theo như anh nói dù sao tôi cũng là cổ đông đứng thứ ba ở đây.

Tôi có quyền phát biểu đúng không?” Dáng vẻ cợt nhả làm người khác khó chịu nhưng trong hội đồng quản trị đều là những con cáo già, bọn họ biết rõ, trong giới thương nghiệp có thể đắc tội với bất kỳ người nào, chỉ có Tịnh Dương là không thể, bọn họ nhao nhao cười nói: “Chúng tôi không có bất kỳ ý kiến gì.”

“Mời Tịnh tổng” Thư ký đẩy mắt kính của mình, đóng tài liệu vào, nhìn về phía Bạch Doanh Trần gật đầu một cái, lùi về phía sau hai bước.

“Tôi đây thân là cổ đông lớn thứ hai của tập đoàn, hẳn là có quyền lợi được biết tổng giám đốc mới là ai và những cổ đông như chúng tôi sẽ thế nào chứ?” Tịnh Dương liếc mắt nhìn Hoài Cẩm Nam, vui sướng khi người gặp họa mà cười một tiếng.

Nghe vậy, đôi môi mỏng của Bạch Doanh Trần nhếch lên, từ từ đi đến vị trí nam thư ký đứng lúc trước, từ trên cao nhìn quét mắt xuống mọi người.

Qua mấy giây, giọng nói trầm thấp của anh vang lên: “Từ bây giờ, tập đoàn Bắc Dương sẽ đổi tên thành tập đoàn Bạch Kỳ.

Còn về cổ đồng như các vị nếu còn có ý hợp tác chúng tôi luôn sẵn sàng."

Hoài Cẩm Nam lập tức nói: "Bạch tổng đã nghĩ sâu xa đến như vậy rồi sao? Anh đây là đang nằm mơ sao?"

Bạch Doanh Trần nhăn mày, nhìn về phía Hoài Cẩm Nam, trong mắt một mảnh lạnh lẽo, chậm rãi hỏi: "Xem ra Hoài tổng vẫn chưa nhận rõ tình hình hiện tại?"

Dưới tầm mắt của anh ta, Hoài Cẩm Nam cười một tiếng, ưu nhã mà ngồi xuống: "Người hiện tại không nhận ra tình hình là Bạch tổng đây?"

Không hiểu vì sao thấy vẻ này của Hoài Cẩm Nam, Bạch Doanh Trần liền có chút bất an.

Song nghĩ đến hần đã an bài ổn thỏa, Bạch Doanh Trần cũng ngồi xuống.

Không khí bắt đầu trở nên căng thẳng, những cổ đông khác đều không dám mở miệng.

Tịnh Dương gõ gõ tay lên mặt bàn, như đang chờ đợi điều gì đó.

Hai phút... năm phút... mười phút đã trôi qua nhưng không có bất kỳ ai mở miệng, đám người trong cuộc họp người nhìn ta, ta nhìn người không biết ra làm sao.

Đúng lúc này, Hoài Cẩm Nam rốt cuộc mở miệng "Nếu Bạch tổng đã muốn dựa vào cổ phần để làm chủ tịch của Bác Dương thì tôi đành chiều theo ý anh.

Nhưng không biết... Bạch tổng thực sự đã điều tra kỹ chưa?"

"Không biết ý Hoài tổng là gì?" Bạch Doanh Trần nhàn nhạt hỏi, lễ nào hần đã có sơ hở? Anh ta liếc nhìn thư ký, liền nhận được một cái lắc đầu.

Hoài Cẩm Nam thấy vậy liền cười cười, nhìn về phía Tịnh Dương.

Tịnh Dương hiểu ý mà vẫy tay, thư ký của anh ta tiến đến đưa một bản hợp đồng cho Hoài Cẩm Nam.

Nhìn hành động của hai người, trong nháy mắt Bạch Doanh Trần

như hiểu ra được điều gì.

Họ đây là...

“Mời mọi người xem, hiện tại 3,1% cổ phần của Tịnh tổng đã nằm trên tay tôi.

Xem ra lúc này, Bạch tổng lại phải thất vọng rồi.” Hoài Cẩm Nam cười.

Bây giờ Bạch Doanh Trần mới biết, hai người này đang liên kết với nhau để chinh hấn nhưng có ích sao, nhếch miệng giễu cợt, nói với Hoài Cẩm Nam: “Đúng là thủ đoạn.”

Hoài Cẩm Nam lên tiếng không chút nào khách khí: “Cám ơn.” Sau đó nói tiếp “Bây giờ tôi lấy danh nghĩa là chủ tịch... sa thải anh.”

“Anh có quyền đó sao?” Anh vừa nói dứt lời.

một giọng nói xa lạ vang lên, cửa chính của phòng họp đã bị mở ra, một người đàn ông có vẻ vóc dáng cao lớn đi vào.

“Không biết Hoài tổng còn nhớ tôi là ai không?” Dáng vẻ đắc ý không kiềm chế được, một lát nữa thôi người đàn ông cao cao tại thượng này liền sẽ phải quỳ dưới chân anh ta, cầu xin anh ta tha thứ vì những việc mà hấn đã làm.

Hoài Cẩm Nam nhìn về phía Triệu Bằng “Một con chó, con mèo tôi cũng phải nhớ rõ.” Cuồng vọng làm Triệu Bằng giận dữ.

Hấn ta quay người nhìn về phía Bạch Doanh Trần “Hiện tại tôi có 0,2% cổ phần của Bác Dương, tôi bằng lòng cho anh.

Chỉ cần sau khi anh thành công có thể sa thải toàn bộ người của Hoài Cẩm Nam.”

Bạch Doanh Trần quan sát nét mặt đám người xung quanh, âm thầm nghĩ rằng, lũ cáo già ranh ma, nhìn Hoài Cẩm Nam và Tịnh Dương bình tĩnh ngồi đó hấn càng có xúc động muốn động thủ.

“Hoài tổng không biết anh còn gì muốn nói không?”

Đám cổ đông im lặng theo dõi tình huống, biết rõ Bạch Doanh Trần đã nắm gần như toàn bộ cổ phần của Bác Dương nhưng bọn họ vẫn

muốn Hoài Cẩm Nam tiếp tục dẫn dắt Bác Dương.

Đơn giản bởi vì những gì anh đã làm trong năm năm qua đủ để chứng minh năng lực của anh, cũng chính vì điều này mà họ im lặng từ nãy đến giờ.

Nhưng giờ phút này, họ có chút không chắc chắn.

“Ha... ha... ha...” Tịnh Dương vừa cười vừa vỗ vai Hoài Cẩm Nam, ánh mắt trêu chọc “Xem ra lần này, Hoài Cẩm Nam cậu vẫn nên ngoan ngoãn giao ra Bác Dương thì hơn.”

Hoài Cẩm Nam liếc xéo anh ta, nhìn về phía Bạch Doanh Trần “Thực ra tôi còn một bất ngờ nữa dành cho anh.” Nói xong ấn chuông trên bàn “Mời vào.”

Rất nhanh bốn người cảnh sát đi vào, khi tất cả mọi người còn chưa định hình được tại sao cảnh sát lại tới nơi này thì họ lập tức đi đến trước mặt Bạch Doanh Trần.

Ngay sau đó lời họ nói ra, làm cho những người ở đây không thể tin tưởng nổi.

“Bạch Doanh Trần chúng tôi nghi ngờ vụ án hối lộ, thậm những của thị trường Bạch.

Mời anh theo chúng tôi về để tiếp nhận điều tra.” Sau đó liền ngay lập tức, còng tay anh ta lại mang đi trước sự ngỡ ngàng của mọi người. Bạch Doanh Trần vừa đi vừa quay đầu nhìn Hoài Cẩm Nam và Tịnh Dương nhưng như vậy thì sao, bất ngờ lớn mà hẳn dành cho họ còn ở phía sau..

Chương 85: 85: Thông Cáo Của Bác Dương

Hoài Cẩm Nam nhìn Bạch Doanh Trần bị dẫn đi, trong ánh mắt lóe lên tia tính kế.

Muốn uy hiếp anh không dễ như thế.

Anh ta chuẩn bị quà cho anh, anh cũng nên đáp lễ.
Quay đầu nhìn về phía những cổ đông trong cuộc họp.

Những người có mặt ở đây đa phần là thờ phào nhẹ nhõm, họ biết Hoài Cẩm Nam sẽ không làm họ thất vọng.

"Bây giờ là chuyện của công ty cậu, tớ đi trước." Tịnh Dương đứng dậy, anh vốn dĩ đến để xem kịch hay nhưng không ngờ mọi chuyện lại bị Hoài Cẩm Nam kết thúc bằng cách đơn giản như thế.

Hoài Cẩm Nam nhìn Tịnh Dương không nói gì, anh gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Đợi cho Tịnh Dương đi khuất anh liền ra hiệu cho bí thư Trần phát tài liệu cho mọi người.

Đám người hai mắt nhìn nhau, lại là tình huống gì?

"Mời các vị nhìn xem, trên tay các vị chính là ngừng bằng chứng về việc một số cổ đông thao túng nhân viên trong công ty để chuộc lợi.

Không những thế, họ còn buôn bán thông tin cơ mật của Bác Dương cho công ty khác.

Do đó, chúng tôi quyết định sa thải và khởi kiện những vị này." Bí thư Trần vừa nói vừa quan sát sắc mặt những cổ đông đang ít nhiều dính dáng đến vụ án này.

"Hoài tống, đây là thật?" Tiêu Hạo nói, ông ta là một trong những cổ đông ngay từ đầu đã luôn ủng hộ Hoài Cẩm Nam.

"Đúng vậy." Hoài Cẩm Nam gật đầu rồi bỗng nhiên anh cười khẽ, nụ cười này làm những người đang lo lắng kia càng thêm lạnh sống lưng.

"Vốn dĩ tôi nghĩ rằng các vị dù sao cũng có công với Bác Dương nhưng sự việc hôm nay làm tôi nhận ra, có một số việc vẫn là nhìn vào lợi ích thực thi mà tốt hơn." Dừng một lát, ánh mắt đảo qua đám người "Các vị có một ngày để suy nghĩ trả lời, tôi luôn sẵn sàng đón nhận ý kiến đối với những cổ đông thực sự đang nắm cổ đông của Bác Dương trong tay."

Dứt lời liền cùng bí thư Trần dứt khoát rời đi, anh cần nhanh chóng xử lý những công việc còn lại để đi thăm cô.

Bên này, Tịnh Kỳ đang cùng Chương Tuệ chuẩn bị đi khám thai nhưng vì bụng khá to nên không ai yên tâm để cô đi một mình.

Vừa hay Chương Tuệ có việc đi bệnh viện nên cô ấy mang cô đi.

"Hôm nay cảm ơn chị đã đưa em đến đây!" Tịnh Kỳ ngồi ở hành lang bệnh viện, cảm kích nhìn Chương Tuệ.

Nếu không có cô ấy đi cùng chắc cô sẽ không xoay sở kịp.

Hai bé yêu đã gần năm tháng nên cô có chút khó di chuyển.

"Không có chuyện gì, dù sao chị cũng rảnh rồi, chị cũng muốn làm quen nhiều với bé cưng." Chương Tuệ nói, thú thật cô cảm thấy Tịnh Kỳ là một người hào phóng, thân thiết, cô thực sự bằng lòng kết bạn với cô ấy.

Cho dù sau này cô và Phong Bác Thần không còn yêu nhau, cô vẫn muốn trở thành bạn tốt với Tịnh Kỳ.

"Mời bệnh nhân số 453 vào phòng khám." Đúng lúc này, thông báo vang lên Tịnh Kỳ nghe thấy đã đến số của bản thân mình liền đứng dậy.

"Em đi vào trước, chị ở đây đợi em nhé!"

"Được!"

Tịnh Kỳ đi vào trong phòng khám, ngay khi thấy mặt bác sĩ thì nở

một nụ cười vui vẻ: "Anna, đã lâu không gặp!"

"Hi! Mới hơn bốn năm không gặp, bông hoa của lòng tôi đã là mẹ của hai đứa trẻ!" Anna đau lòng mà ôm lấy ngực mình.

Tịnh Kỳ thấy vậy liền cười vui vẻ "Xem ra Alex đã bỏ rơi cậu rất nhiều, mình sẽ tính sổ với anh ta." Sau đó như cô dự đoán mặt của nữ bác sĩ đỏ lên ngay lập tức.

"Hừ, đáng ghét." Anna giận dữ.

Hai người lại trò chuyện một lát, rồi mới bắt đầu khám.

Anna vô cùng chuyên nghiệp kiểm tra từng phần một cho cô.

Đợi sau khi Tịnh Kỳ nghe song nhịp tim thai, Anna giúp cô lau khô chất nhờn, đỡ cô ngồi dậy.

Tịnh Kỳ vượt v e chân trần hiện lên trên bụng, hai đứa nhỏ này nghịch ngợm vô cùng.

Từ lúc siêu âm đến giờ luôn chuyển động, có lẽ biết mẹ đang giao lưu với mình nên im lặng ngừng chuyển động chỉ để chân trần dán tại trên bụng mẹ.

"Bởi vì thai nhi của cậu là thai đôi nên khả năng cao là sẽ sinh sớm hơn so với thai đơn bình thường.

Vì thế cậu cần bổ sung nhiều vitamin hơn.

Tuy nhiên hai bé yêu nhà cậu rất khỏe mạnh, phát triển vô cùng bình thường nên việc này cậu không cần quá lo lắng." Anna ôn tồn giải thích cho Tịnh Kỳ hiểu về thai kỳ của em bé.

"Sau này mình kiến nghị, 1 tháng cậu sẽ đến siêu âm 1 lần, đến các tuần cuối mới tăng thêm." Anna là bác sĩ phụ sản mà cô thuê để chăm sóc thai nhi.

Tịnh Kỳ nghe xong liền gật đầu, sau đó Anna lại tiếp tục phổ biến cho cô một số kiến thức về thai kỳ những tháng cuối cùng, hai người một người nói một người nghe vô cùng chăm chú Được một lúc lâu sau, Tịnh kỳ liếc nhìn đồng hồ thấy đã đến giờ hẹn với Chương Tuệ liền tạm biệt Anna.

"Ngày nào có rảnh tớ mời cậu đi xem phim." Tịnh Kỳ nói.

"Ok, nhớ giữ lời." Anna đáp lại

Sau khi Bạch Doanh Trần bị mang đi, truyền thông lập tức chĩa mũi dùi vào anh ta và Bạch gia.

Rất nhiều người cho rằng đây chỉ là tin đồn bởi vì Bạch gia vừa đầu tư rất nhiều công ty con của Bác Dương.

Nhưng chính lúc ồn ào này, Bác Dương chính thức ra thông cáo phủ nhận việc phá sản, tuyên bố danh sách những người tham ô tiền công quỹ, những người buôn bán thông tin cơ mật.

"Đây là có chuyện gì? Tôi là nhìn nhầm sao?" Ăn dưa không ăn cơm bình luận.

"Lâu trên anh không có nhìn nhầm, thực sự là thông cáo về xử lý những kẻ phản bội Bác Dương."

"Hahaha, lão tử đã nói.

Trời sập nhưng Bác Dương không thể sập mà!" Đây chính là vị Nhà ai phá sản cũng không phải Bác Dương.

"Vậy là lâu chủ không phải phát sóng trực tiếp rồi.

Đột nhiên cảm thấy có chút hụt hẫng."

"+1"

...

"+999.."

Đang lúc dân mạng cú đêm đang ăn dưa thì phía chính phủ bỗng đưa ra một quả bom lớn, thông báo về việc Hoài Cận Ngôn - thị trưởng thành phố Nam Kinh chính thức vô tội.

Đặc biệt hơn văn kiện tiếp theo được phát ra cho biết chính thị trưởng là người đưa ra biện pháp lấy ông làm con mồi để bắt giữ tội phạm th@m những.

Vừa hay có người phát hiện Bạch Mộ, thư ký của phó thị trưởng vừa bị cảnh sát đến dẫn đi.

Kết hợp cùng tin tức trên mạng, người dân Nam Kinh có 2/3 người xác định không ngủ để ăn dưa và lo lắng cho cuộc đời..

Chương 86: 86: Khiếp Sợ

Tịnh Kỳ nhìn tin tức trên mạng, cô có chút không tin tưởng.

Xem ra cô vẫn còn coi thường năng lực của Hoài Cẩm Nam quá rồi!
Cô nhẹ nhàng xoa bụng, có lẽ bé cưng biết cô đang chào hỏi nên lại nhẹ nhàng chuyển động

“Có phải Đậu Đậu, Củ Cải cũng cảm thấy ba các con đáng sợ đúng không?”

Lại một chân nhỏ hiện lên, chắc là cũng đồng ý với cô rồi, Tịnh Kỳ yêu thương cười khế.

Sau đó liền lấy điện thoại chụp lại gửi cho Ninh Nguyệt xem.

Nghiên Dương cũng thấy tin tưởng trên mạng, cô ta hoàn toàn khiếp sợ, cũng không ngờ được, người đàn ông liên lạc với cô ta là Bạch Doanh Trần, không những thế hiện tại anh ta còn bị bắt vì tham ô công khoản của công ty.

Nghĩ đến mấy ngày trước anh ta còn làm cho Hoài Cẩm Nam khó khăn trong công việc, nay đã bị tống vào nhà giam.

Nghiên Dương liền run rẩy cả người.

Có phải Hoài Cẩm Nam cũng đã biết những việc cô ta đã làm hay không?

“Á... đau quá!” Trợ lý của Nghiên Dương la lên, cô không biết tại sao cô ta lại nắm tay mình chặt như thế, nhìn vết hằn màu đỏ đậm, cô cúi đầu nhỏ giọng nói thầm.

Nếu không phải quản lý ra giá cao, cô ta mới không làm trợ lý cho con người độc ác này.

“Cô hét cái gì?” Nghiên Dương giật mình quát lớn, hất tay trợ lý làm cô ta ngã xuống.

Cứ làm như cô dùng sức lắm vậy, con tiện nhân điều ngoa. Bởi vì đang ở phim trường cho nên mặt đất không thể nào bằng phẳng.

Đã vậy Nghiên Dương đang đóng phim cổ trang, phân cảnh đánh nhau trên tảng đá, vì thế người trợ lý này xui xẻo rồi. Toàn bộ gương mặt và cánh tay phải của trợ lý bị trầy xước nhưng Nghiên Dương còn mảy may không quan tâm, đã thế còn bực bội mà quát mắng vị trợ lý này.

“Còn không mau đứng lên, để tôi đỡ cô dậy nữa sao? Đúng là xui xẻo mà!” Nói rồi cô ta rời đi trước, bỏ lại đoàn người đang trợn mắt nhìn.

Đạo diễn nhìn Nghiên Dương, thầm kêu khổ, tại sao khi đó bản thân lại lựa chọn vị tổ tông này.

“Còn không mau đi sắp xếp cảnh khác, mấy người định ngồi không nhận tiền à?”

Mọi người âm thầm trợn mắt, có gan đi mắng cô ta đi, chỉ giỏi giận cá chém thớt.

Ở trong góc tối, một vị chó săn thầm cười sung sướng, không uống công hấn nằm vùng ở đây suốt ba ngày ba đêm.

Tin tức này nhất định sẽ làm anh ta giàu to, mà nếu hấn ta nhớ không nhầm cô ta còn là tiểu tình nhân của tổng giám đốc Bác Dương.

Như thế, anh ta không lo lắng KPI tháng này rồi.

Sau khi về khách sạn, Nghiên Dương càng lo lắng hơn.

Cuối cùng, cô ta quyết định trở về tìm Hoài Cẩm Nam, không thể để bản thân chờ chết được.

Chỉ cần cô ta ngoan ngoãn nhận lỗi anh nhất định sẽ tha thứ!

Nhưng vừa đi ra ngoài cửa khách sạn, cô ta từ xa liền thấy một chiếc xe màu đen quen thuộc, là Hoài Cẩm Nam.

Anh đến đây làm gì? Cô ta muốn lùi lại nhưng sợ làm thế anh sẽ cho rằng cô ta chột dạ liền lấy hết can đảm đi về phía trước.

Khoảng cách xe càng ngày càng gần cô, đáy lòng của cô nổi lên một cỗ khẩn trương không giải thích được, cô nhìn qua cửa sổ xe, chạm tới ánh mắt của Hoài Cẩm Nam, đôi mắt của anh rất sâu xa.

Lần đầu tiên Nghiên Dương nhìn không hiểu đáy lòng của anh đang suy nghĩ chuyện gì, lúc xe của anh chạy đến trước mặt cô, đáy lòng Nghiên Dương bỗng dưng xuất hiện một loại mong đợi, mong đợi Hoài Cẩm Nam sẽ dừng xe nhưng mà cuối cùng, người ấy lại xem như cô không tồn tại, tốc độ xe không hề chậm lại, từ trước mặt cô lướt qua, lưu lại một trận gió mãnh liệt.

“Anh Cẩm...”

Nghiên Dương quay đầu, thấy đuôi xe đã đi rất xa, cảm giác trong nháy mắt, cô ta có chút may mắn vì anh ta không dừng lại nhưng đồng thời cũng tức giận, rõ ràng anh nhìn thấy cô song không dừng lại.

Nghĩ nghĩ cô ta quyết định gọi điện thoại cho Hồ Hiểu Mai, nhưng bà ta không bắt máy, gọi lại một lần nữa nhưng vẫn không được.

Nghiên Dương tức giận đến dậm chân, song vẫn không dám là quá đáng, cô ta cần biết Hoài Cẩm Nam đã tra đến đâu cô ta chưa? Hôm nay, Hoài Cẩm Nam có cuộc họp với bên Vương gia mãi đến hơn 11 giờ trưa mới xong.

Mấy ngày nay công việc dồn lại rất nhiều nên anh luôn tăng ca.

Anh biết chắc ở nước Pháp Tịnh Kỳ đã xem tin tức về Bác Dương, anh muốn đi tìm cô nhưng chưa giải quyết xong Bạch Doanh Trần, anh chưa yên tâm.

Về đến nhà lên lầu tắm rửa, anh gọi điện cho Tịnh Kỳ, vốn tưởng cô sẽ không bắt máy nhưng vừa gọi bên đầu dây đã có tiếng đáp lại.

“Ai vậy?” Giọng nói mang theo chút mơ màng, Tịnh Kỳ ngáp một tiếp, nhìn về phía đồng hồ, mới hơn 5 giờ sáng một chút, ai lại gọi cho cô sớm như vậy?

Nghe giọng cô, Hoài Cẩm Nam mới chợt nhớ, theo chênh lệch đồng

hồ thì bên đó mới đang gần sáng.

“Là anh, anh quấy nhiễu giấc ngủ của em rồi đúng không? Vậy mau đi ngủ, anh xin lỗi.”

“Không sao! Dù sao tôi cũng chuẩn bị dậy, có chuyện gì vậy?” Biết là Hoài Cẩm Nam gọi, cô hơi ngẩn ra một chút.

Anh hai đã nói cho cô việc Hoài Cẩm Nam biết cô đến Pháp.

Thái độ hiện tại của anh làm cô không biết phản ứng thế nào.

“Manh Manh, mau ngủ thêm một lát nữa, nếu không em sẽ rất mệt.”

Anh gấp gáp, dậy sớm như vậy, làm sao có sức khỏe được, cô vốn đã yếu ớt nay còn có hai bé yêu.

Hoài Cẩm Nam càng nghĩ càng hận bản thân không có năng lực, mới khiến cho cô với bé cưng đi xa như vậy để dưỡng thai.

Biết anh hiểu nhầm, Tịnh Kỳ cười khế “Là theo chế độ của... a... bác sĩ” Lần trước, Anna có nói cô nên dạy tập thể dục thường xuyên, như thế sẽ giúp cho việc sinh em bé dễ dàng và thuận lợi hơn.

“Manh Manh, làm sao vậy, em có chuyện gì sao? Chết tiệt!” Anh bực mình, thấp giọng mắng một tiếng!

“Hahaha, là Đậ Đậ, Củ Cải đạ, không có việc gì.” Dạo này tần suất chuyển động của hai bé yêu ngày càng tăng lên.

“Đạ... đạ sao?” Hoài Cẩm Nam ngơ ngác, nhưng sau đó liền cảm thấy khó chịu, ngày đầu tiên đi khám thai anh cũng không có mặt, ngày đầu tiên con đạ anh cũng không ở đó.

Anh thực sự không có trách nhiệm mà.

“Anh... đến tìm em được không?” Giọng nói mang theo chút cầu xin, đáng thương.

Tịnh Kỳ nghe được liền giật mình, anh đang làm nũng?

Thấy cô mãi không trả lời, Hoài Cẩm Nam ủ rũ cúi đầu “Vậy... bao giờ em muốn về liền bảo anh đến đón được không?”

“Được!” Tịnh Kỳ đáp lại, sau đó nghĩ nghĩ cô nói tiếp “Mở wechat có quà cho anh.” Dù sao cũng là ba của hai bé yêu, cô cũng không còn hiểu nhầm anh, hai người cũng không còn khúc mắc vậy cho anh chút phúc lợi cũng được.

Sau khi cúp máy, Hoài Cẩm Nam mở wechat nhìn những thứ cô gửi, hai mắt trừng lớn hoàn toàn không tin được.

Cô gửi cho anh hình và video của hai bé lúc hai bé chuyển động và cả ảnh cô đi khám thai gần nhất.

Phóng to bức ảnh, hai mắt anh đỏ hồng, Hoài Cẩm Nam thì thào “Anh yêu cả ba mẹ con!”.

Chương 87: 87: Hối Hận

Trong lòng Nghiên Dương đối với một nhà Nghiên hận nghiến răng nghiến lợi, trong lòng cho là bọn họ gây họa, thì nên tự giải quyết, không nên lôi kéo cô vào.

Hóa ra ba mẹ Nghiên cũng có liên quan đến vụ th@m những của nhà họ Bạch, ba Nghiên cùng Bạch Mộ cấu kết với nhau bòn rút hơn 10 vạn tệ của chính phủ.

Sau đó, hai người thiết kế đổ tội cho Hoài Cận Ngôn nhưng không ngờ là ông ta đã biết trước, tương kế tựu kế mà trả lại bọn họ.

Xem ra đây chính là tiền mất tật mang.

“Dương Dương, con xem... lựa lời mà nói với Cẩm Nam.

Nhờ nó giúp chúng ta được không? Dù sao con cũng từng mang thai con trai nhà họ Hoài mà.” Mẹ Nghiên nắm tay cô, ánh mắt dịu dàng nhưng lại tràn đầy toan tính.

Nghiên Dương nhìn trò khôi hài trước mắt, đến lúc cần cô mới gọi là con gái yêu, đến lúc không cần thì đuổi đi.

Trong lòng Nghiên Dương nhin không được oán hận cha mẹ mình. Nhớ đến mấy hôm nay trước Hồ Hiểu Mai nói mẹ cô tung tin Hoài Cẩm Nam ngoại tình mới làm cô ta sảy thai.

Nghiên Dương căm giận nếu không phải bởi vì Nghiên Hạo tham ô và liên hợp với Bạch gia hãm hại nhà họ Hoài, nhất định cô sẽ thuận lợi gả vào đó, bây giờ xem ra càng khó khăn hơn rồi.

Nghiên Hạo nhìn con gái “Con gái yêu, con nhất định phải giúp ba.

Con không giúp ba nhất định sẽ chết.

Nếu con không giúp ba chỉ đành....”

Ông ta không nói tiếp nhưng Nghiêu Dương biết, cô lắc đầu, miệng không ngừng mà nỉ non "Không thể, tuyệt đối không thể!"

"Vậ... con sẽ giúp ba đúng không? Dù sao cũng không phải rất nhiều! Chỉ cần Hoài Cẩm Nam không truy cứu mọi chuyện nhất định sẽ suôn sẻ." Nghiêu Hạo mỉm cười.

Nghiêu Dương cắn răng đồng ý.

Một lát sau cô cầm túi xách đi tìm Hoài Cẩm Nam.

Cô biết anh không ở nhà chính nên trực tiếp đến nhà riêng tìm anh.

"Cô đến đây làm gì?" Hoài Cẩm Nam nhìn cô ta.

"Em không được đến đây tìm anh sao?" Nghiêu Dương lại gần dùng bộ ng ực cố ý chạm vào cánh tay Hoài Cẩm Nam.

Hoài Cẩm Nam liếc cô ta, người này là không biết hay là cố tình không biết đây.

"Nghiêu Dương, tốt nhất nên cách xa tôi một chút.

Nếu không, tôi không ngại khiến cả nhà họ Nghiêu biến mất ở Nam Kinh này."

"Anh..." Nghiêu Dương nheo ngà, nức nở.

"Nghiêu Dương, cô muốn tôi nhắc lại chuyện ở khách sạn hay chuyện đũa bé hay không..." Ánh mắt từ tính nhìn về phía cô.

Nhìn ánh mắt chán ghét, châm chọc của anh, Nghiêu Dương đột nhiên có chút kích động, đôi mắt cô đỏ bừng, nhào vào trong ngực Hoài Cẩm Nam, nắm chặt áo anh, kích động cuồng kêu:

"Không phải vậy, Cẩm Nam, không phải như thế.

Anh nghe em giải thích, tất cả đều là hiểu lầm.

Thật ra hôm đó em đã chuẩn bị đợi anh nhưng anh không ngờ anh không tới.

Mà em bị chuốc rượu nên... nên..." Thanh âm của cô chuyển thấp, lệ đã rơi xuống.

"Em nghĩ là nếu như không thấy em, anh sẽ nóng nảy, sẽ hiểu lầm nên liền đến tìm anh nhưng không ngờ gặp tên đòi bại đó...! Cẩm Nam, em không dám nữa, về sau em sẽ bảo vệ mình thật tốt, bất kể anh nói cái gì em đều sẽ nghe, tuyệt đối không gây sự, anh tha thứ cho em lần thứ nhất có được hay không? Em xin lỗi, xin lỗi anh mà.

Em làm tất cả chuyện này, chỉ là bởi vì em quá yêu anh, em không muốn anh phát hiện nên mới làm như vậy..."

Nói xong lời cuối cùng, cô vô dụng té quỵ xuống đất, khóc rống thất thanh, lại vẫn còn nắm chặt ống tay áo của anh, trong tư tưởng của cô mọi chuyện cô làm đều bất đắc dĩ, đều là do quá yêu anh.

Hoài Cẩm Nam tuy nhẫn nại nhưng trong mắt dần dần thoáng qua sự không kiên nhẫn, lạnh lùng nói: "Nghiên Dương, không nên đem chuyện này nói thành lỗi của tôi, ngay từ đầu mọi chuyện là do cô lựa chọn.

Đêm đó không ai ép buộc cô, còn cô vì vai nữ chính mà lựa chọn im lặng."

Anh đem ống tay áo từ trong tay Nghiên Dương kéo ra, mắt thấy cô tuyệt vọng ngã ngồi trên đất.

Cô ta cho rằng anh ta không biết gì sao? Người phụ nữ thực sự quá coi thường người khác rồi.

Ánh mắt Nghiên Dương dừng lại trên khuôn mặt anh tuấn của anh, lại không tìm được nửa điểm dịu dàng.

Tại sao? Tại sao lại đối với cô tàn nhẫn như vậy? Cô đi theo anh ba năm, ước chừng ba năm! Nếu không phải vì mẹ cô thì cô và anh...

"Cẩm Nam, đừng vứt bỏ em có được không? Em về sau sẽ ngoan ngoãn chờ anh, sẽ không tính toán gì.

Cho dù anh làm gì nhà họ Nghiên cũng được chỉ cần đừng bỏ em là được.

Cầm Nam...” Nhào vào trong ngực anh, từ trong môi cô bật ra tiếng khóc thút thít thống khổ, buồn bã không dứt.

Nhưng lời nói lại chỉ quan tâm đến lợi ích của bản thân mình.

Anh chậm rãi đẩy Nghiêu Dương ra.

“Tôi không phải đã cho cô cơ hội rồi sao, cũng đã nói với cô, sự nhẫn nại của tôi là có hạn, là cô tự mình không biết đúng mực, không hiểu tiến lùi, con đường này, là cô tự chọn, chớ oán bất cứ ai.”

Anh nhìn cô, lạnh lùng tuyên cáo: “Giữa chúng ta, đã hết rồi.

Từ ba năm trước đã kết thúc.”

Nghiêu Dương nhìn thẳng vào mắt anh, ở trong mắt của anh không tìm được một tia tình cảm, chỉ có cái lạnh vô tận như băng, làm cho cô dần dần trượt vào tận cùng tuyệt vọng.

“Nể mặt quen biết đã lâu, nếu cô nói thật cho tôi biết tại sao cô có tài khoản game của Tịnh Kỳ, có thể tôi sẽ suy nghĩ lại.” Hoài Cầm Nam nhàn nhạt nói.

Nghiêu Dương từ khuôn mặt lãnh tuyệt của anh, nhớ lại rõ ràng những chuyện đã từng trải qua. Anh đã biết, biết cô lấy tài khoản của Tịnh Kỳ nhưng tại sao anh không vạch trần cô, vì sao... vì sao...

Người đàn ông cô này, rốt cuộc là một người như thế nào? Bỗng cô nghĩ tới một khả năng duy nhất... anh là... lợi dụng cô để lật đổ Bạch Doanh Trần.

Nghiêu Dương cười lớn, nước mắt từ khóe mắt chảy ra, trái tim cô đau dữ dội.

Vì người đàn ông này cô không tiếc phản bội tình bạn mười tám năm của mình, không tiếc tính kế người thân mình, không tiếc hủy hoại cuộc sống mình.

“Hahahaha... Hoài Cầm Nam... nếu năm đó không gặp anh, nhất định tôi sẽ không trở nên tồi tệ như vậy!” Cô hối hận, thật sự hối hận..

Chương 88: 88: Hé Lộ Âm Mưu Mới

Hoài Cẩm Nam mặt lạnh nhìn Nghiên Dương, mọi việc đều do cô ta tự chọn, đến khi không thành công lại đổ lỗi cho người khác, thật buồn cười!

Nghiên Dương thấy anh ung dung như vậy, càng bức tức hơn.

Cô ta căm ghét nhìn về phía anh, nếu đã như vậy thì đừng trách tôi.

Nghiên Dương ngoan độc nghĩ.

Quyết định như vậy, cô ta liền đứng dậy rời đi.

Hoài Cẩm Nam nhìn bóng lưng của Nghiên Dương, rơi vào trầm tư.

Xem ra người phụ này vẫn còn bí mật gì đó cất giấu.

Bạch Doanh Trần sau khi vào nhà giam lại có vẻ rất thoải mái.

Hắn ta không còn cần đau đầu vì Bạch gia nữa nhưng hắn vẫn còn tiếc nuối, hắn chưa báo thù được cho mẹ mình.

Nhớ năm đó mẹ anh ta vì tiếp cận Hoài Cận ngôn, giúp đỡ gia tộc mà bị Bạch Mộ lợi dụng, hãm hại dẫn đến cả cuộc đời của bà toàn là đau thương.

Nhìn bức tường trắng xóa trước mặt, Bạch Doanh Trần nhớ đến một buổi tối của nhiều năm về trước.

Bạch gia, hai năm năm về trước.

Bạch Doanh Trần từ phòng ngủ chạy tới phòng khách, quả nhiên thấy ba mẹ đang đứng giằng co không ai nói với ai lời nào.

Mai Nhược Đồng đưa lưng về phía anh: “Ly hôn, Bạch Mộ cầu xin anh ly hôn cùng tôi đi.” Bà ta không cách nào chịu đựng được nữa, vốn dĩ hôn nhân đã không như ý muốn, còn muốn ngày nào cũng ghen ghét nhìn chòng đời cùng người khác rồi về nhà nghi ngờ

mình.

Bạch Mộ túm lấy tóc Mai Nhược Đờng, rống to: “Cô đừng có nằm mơ! Ký tên để cho cô ở một chỗ với người đàn ông kia hả? Đừng có đắ ý! Cho dù cô có trở lại ông ta cũng không thể nào mà chọn người đàn bà như cô.”

Sau đó tiện tay hất Mai Nhược Đờng ra ngoài, gạt đổ món đồ thủy tinh trên bàn xuống vỡ tung tóe.

Cả căn phòng toàn bộ đều là mảnh thủy tinh, còn chưa dừng lại ở đó ông ta còn tát mạnh vào mặt bà.

Tiếng gào thét xen lẫn chửi rủa vang vọng khắp nơi làm Bạch Doanh Trần chết lặng.

Hắn nghe được mẹ hắn vì một người đàn ông khác muốn ly hôn với ba mình.

Còn ba hắn lại vì ghen tuông mà hành hạ bà.

“Bạch Mộ, năm đó tại sao tôi lại gả cho ông, đừng tưởng rằng tôi không biết.

Đáng lẽ khi đó tôi nên xóa sạch đứa bé như vậy tôi và ông liên không có liên quan gì.” Mai Nhược Đờng tức giận, bà nhìn chăm chăm vào mặt ông, ánh mắt cực kì căm ghét, cố gắng đứng dậy, xoay người muốn đi, đúng lúc thấy Bạch Doanh Trần đứng ở đó, vẻ mặt rất lúng túng.

Đây là đứa con trai bà vừa thích lại không thích.

Vốn khi bà biết đứa bé này xuất hiện bà đã rất hoang mang và chán ghét.

Bởi vì nó sẽ là vật cản trở bà gả cho Hoài Cẩn Ngôn nhưng theo thời gian nó lớn dần bà càng yêu quý đứa bé hơn.

Vốn tưởng rằng, cả nhà ba người họ sẽ hạnh phúc bên nhau nhưng không ngờ bà phát hiện Bạch Mộ không tin bà, đi bệnh viện xét nghiệm huyết thống.

Điều này làm Mai Nhược Đồng tổn thương, không những thế bên ngoài còn xuất hiện tin tức ông ta ngoại tình.

Chính vì vậy mà quan hệ hai người càng tệ hại hơn.

“Doanh Trần, con vào phòng trước đi.” Mai Nhược Đồng bối rối một lát, nói với anh.

Bạch Doanh Trần mím môi thật chặt, cũng không có phản ứng gì, giống như không thèm đếm xỉa đến bà, từ rất lâu anh đã không còn kỳ vọng gì với tình yêu thương của Mai Nhược Đồng và Bạch Mộ.

“Doanh Trần, nghe lời.” Đối với đứa bé này, ông thực sự yêu thương anh.

Dù sao cũng là đứa bé của người ông yêu nhất sinh ra, chỉ là trái tim bà không dành cho ông mà thôi.

Bạch Mộ cười tự giễu.

Bạch Doanh Trần vẫn bất động, cả nhà ba người không hề lên tiếng, cuối cùng vẫn là Bạch Doanh Trần lên tiếng “Ly hôn đi, giải thoát cho nhau đi.”

Nhưng Mai Nhược Đồng vẫn là không thể nào đợi đến lúc có thể ly hôn với Bạch Mộ.

Bởi vì tối hôm đó, bà ta nhận được tin Bạch Mộ cùng một người phụ nữ ăn tối, cả nhà ba người vui vẻ bên nhau, còn có cả video và ảnh chụp.

Những thứ này làm Mai Nhược Đồng phát điên, lao đi tìm Bạch Mộ, dẫn đến bị xe tông.

Lúc nghe được tin này, Bạch Doanh Trần bảy tuổi ngồi co ro dưới sàn, bên cạnh là chiếc điện thoại đang chiếu video của Bạch Mộ, bờ vai nhỏ run run cho thấy nó đang khóc.

Lúc này trong lòng đứa bé, âm thầm thề sẽ không để Bạch Mộ sống tốt, trong đầu Bạch Doanh Trần đã hình thành sự thù hận bởi tuổi thơ

đen tối và người mang đến chuyện này chính là ba của anh.

“Bạch Doanh Trần, có người gặp.” Giọng nói của cảnh sát làm Bạch Doanh Trần thanh tỉnh lại.

Anh ta đứng dậy đi ra ngoài, liền nhìn thấy người đến gặp anh ta không phải ba, cũng không phải mẹ anh ta mà là Hoài Cẩm Nam.

Vừa nhìn anh ta liền biết hẳn đến đây làm gì? Nhưng có ích sao?

“Hôm nay, Hoài tổng lại hạ giá nơi này thực làm tôi cảm thấy bất ngờ!”

Hoài Cẩm Nam ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh ta “Bạch Doanh Trần, anh thật đáng thương!”

“Đáng thương... rất cuộc ai mới là người đáng thương đây... Hoài Cẩm Nam đừng tỏ vẻ mình cao thượng như vậy.

Khi chính gia đình anh cũng là một đồng rác rưởi.” Bạch Doanh Trần nghe được lời nói của Hoài Cẩm Nam phần nộ mà rít gào, nếu không phải do ông bố cao thượng của anh ta, nhà bọn họ nhất định sẽ hạnh phúc.

Đến tận bây giờ, Bạch Doanh Trần vẫn không hiểu được, đó là khúc mắc trong lòng của ba mẹ anh.

Một người không chịu thổ lộ, một người lại ghen tuông vô độ nên mới dẫn đến bi kịch thảm thương như vậy.

Thấy Hoài Cẩm Nam vẫn im lặng không nói gì, Bạch Doanh Trần đứng lên, chống tay lên bàn, ghé sát vào mặt kính thì thầm “Hoài Cẩm Nam, anh biết mẹ anh đang âm mưu gì không? Anh biết người mẹ lương thiện của anh đã làm những gì không? Nếu... bà ta biết mình chính tay... giết con trai mình thì sẽ thế nào nhỉ?” Bạch Doanh Trần cười lớn, ha... ha... ha... làm sao có thể ngờ được đường đường là phu nhân của thị trưởng lại vì ghen tuông mà sẵn sàng phá hoại tình cảm gia đình người khác.

Đúng vậy, người phụ nữ năm xưa cùng ăn tối với Bạch Mộ chính là Hồ Hiểu Mai.

Chỉ là đứa bé năm xưa không phải là Hoài Cẩm Nam mà là một người khác.

Nó đã chết từ rất lâu rồi.

Hoài Cẩm Nam biết Bạch Doanh Trần nói đến chuyện gì, năm trước ba anh đã từng nói với anh.

Nhưng vì mẹ anh sau đó có anh và luôn lấy cái chết uy hiếp nên ba anh không có cách nào ly hôn.

Một phần cũng vì ông ngoại của anh vì cứu ông nội mà mất nên ba anh vẫn nương Hồ Hiểu Mai.

“À... anh có biết tin tức của Manh Manh không? Nếu cô ấy biết con trai mình sắp mất thì sẽ thế nào nhỉ” Ánh mắt chứa ý cười chế giễu cùng khinh thường nhìn về phía Hoài Cẩm Nam.

Anh biết Tịnh Kỳ đã rời khỏi Nam Kinh, chỉ là người của anh ta vẫn không điều tra được cô rời đi đâu.

Hoài Cẩm Nam nghe vậy ánh mắt hơi đen tối lại, nhớ đến cô và bảo bố càng vui vẻ nghịch ngợm xinh xắn, anh càng muốn ngay lập tức đến gặp hai người.

Tốt nhất anh ta không nên động đến cô ấy nếu không...

Hoài Cẩm Nam đứng dậy “Bạch Doanh Trần... tôi mong chờ lần gặp tiếp theo của chúng ta.” Nói xong liền đứng dậy rời đi.

Anh muốn tìm hiểu xem mẹ anh đang âm mưu gì.

Cũng muốn biết tình hình hiện tại của Tịnh Kỳ và hai bé yêu..

Chương 89: Lý Do Đến Pháp

Ánh mặt trời sáng sớm từ khe hở rèm cửa sổ chiếu vào, chiếu xuống trên người mỹ nhân ngủ say trên giường, lông mi thật dài của cô nhẹ nhàng run rẩy mấy cái.

Người phụ nữ rất cuộc mở mắt, mê mang quan sát gian phòng, trong phòng ngủ đơn giản nhưng lại đầy đủ tiện nghi, tất cả đều là thiết bị hiện đại, ngoài cửa sổ lại sáng ngời.

Tịnh Kỳ vươn người, hôm nay cô có một bài tập nhẹ dành cho thai nhi.

Đứng dậy đi vào phòng tắm, vệ sinh thân thể rồi cô đi xuống lầu, đi giúp việc đã chuẩn bị sẵn bữa sáng.

Ăn xong, Tịnh Kỳ cầm thảm đi ra ngoài vườn.

Hơn hai tuần trước cô đã dọn ra khỏi nhà họ Phong, về nhà của mình nên mới có vườn nhỏ sau nhà như này.

Vừa tập xong, thì Ninh Nguyệt gọi đến, mỗi ngày hai lần đều đặn.

Tịnh Kỳ mỉm cười “Mẹ” Âm thanh mang theo nhớ nhung da diết, có lẽ từ khi mang thai cô càng cảm nhận được rõ hơn tình yêu của mẹ dành cho mình nên cô càng nhớ bà hơn.

Ninh Nguyệt ở đâu đây bên này, nghe được giọng con gái thì có chút buồn cười.

Nhớ ngày nào nó cùng Tịnh Dương còn chỉ là đứa bé nằm trong nôi, giờ lại trưởng thành rời khỏi bàn tay ba mẹ đi về phía trước.

“Cháu ngoại của mẹ có ngoan không, có quấy con không?”

“Củ Cải và Đậu Đậu rất ngoan, đều đang nhớ ông bà mà động đậy suốt đây này!” Xoa bụng, hai bé là cựa mình lần nữa như chào hỏi ông bà.

Tịnh Sơn Thành và Ninh Nguyệt nghe vậy liền cười tươi như hoa, còn chưa kịp nói tiếp một giọng nói đã xen vào “Đâu, đâu, cháu cố nội của ông đâu, cho ông xem chút nào.” Ông nội Tịnh vội vàng nói, sợ lỡ mất cơ hội giao lưu với cháu cố.

Tịnh Kỳ nghiêng điện thoại để ông nhìn thấy vụng mình, may mắn cô mặc váy voan mỏng nên mọi người có thể thấy rõ ràng em bé cử động.

“Ôi... ôi...” Ông bà nội Tịnh vui vẻ, nếu điều kiện sức khỏe cho phép, hai người vốn định cùng Ninh Nguyệt đến thăm Tịnh Kỳ nhưng cuối tuần này họ có lịch khám sức khỏe nên đành hoãn lại.

Bà nội Tịnh thấy tâm trạng cô có vẻ tốt, châm chước mở miệng “Manh Manh, tình hình cũng ổn định, con... định bao giờ trở về.”

Thực ra ban đầu bà không đồng ý việc cô ra nước ngoài, nhưng thái độ của mọi người kiên quyết nên bà mới đồng ý.

Nước ngoài làm gì tốt bằng trong nước, ở đây mọi người mới chăm sóc tốt cô được.

Bà nội Tịnh cảm thán.

Tịnh Kỳ nghe vậy liền trầm mặc, cô biết mọi người lo lắng nhưng cô không muốn trở về.

Cô muốn từ từ cắt đứt với Hoài Cẩm Nam.

Cô nhớ lại hơn hai tháng trước Hồ Hiểu Mai từng đến gặp cô, nhờ cô buông tha Hoài Cẩm Nam.

À bà còn nói cho cô biết Hoài Cẩm Nam cùng với con gái của gia tộc Thương Mộc ở Đài Loan sắp liên hôn.

Yêu cầu cô đừng cản trở con trai bà ta.

Đúng lúc này, thang máy phía đối diện hai người mở ra, Tịnh Kỳ liếc mắt một cái liền nhận ra thân phận của đối phương, đúng là Thương Mộc tiểu thư với Hoài Cẩm Nam.

Cô gái như chú chim nhỏ nép vào người anh, mềm mại xấu hổ kéo tay Hoài Cẩm Nam, trên mặt tràn đầy hạnh phúc.

“Anh Cẩm Nam, hôm nay thời tiết rất nóng, món ăn món gì mát mát hình như thích hợp hơn, anh cảm thấy thế nào?” Thương Mộc Tĩnh ôn nhu hỏi.

Hoài Cẩm Nam cúi đầu nhìn về phía cô gái, mỉm cười, “Em đã muốn ăn đồ ăn gì, thì chúng ta đi ăn.”

“Cám ơn.

Anh thật tốt với em.” Thương Mộc Tĩnh nháy nhót không thôi, giống như cô gái nhỏ làm nũng.

Anh cất bước từ trong thang máy đi ra, bàn tay thuận thế nắm lấy tay cô gái kia, hai người ngọt ngào.

“Manh Manh... Manh Manh...” Tiếng gọi của bà nội làm cô hoàn hồn trở lại.

“Bà nội, con sẽ sắp xếp thời gian thích hợp để trở về nên bà đừng quá nhớ con quá nha.” Cô mỉm cười.

Trò chuyện với bà nội, Tịnh Kỳ không tránh được vài lần nghĩ về Hoài Cẩm Nam, rất muốn khóc nhưng vẫn ráng nhẫn nại, song cô vẫn có chút hốt hoảng ngơ ngác.

Bởi vì đau lòng sợ như vậy nên cả đời chịu một lần là đủ rồi.

Vì thế, cô quyết định buông tha cho cô và anh, cô sẽ để anh quen thuộc với cuộc sống của mình như một người bạn chứ sẽ không trốn tránh nó.

“Được rồi.” Bà nội thờ dài.

Thôi, con cháu có phúc của con cháu!

Một tuần sau, Ninh Nguyệt đã có mặt ở nhà của Tịnh Kỳ.

Bụng Tịnh Kỳ mỗi ngày một lớn.

Cả ngày từ sáng tới tối Ninh Nguyệt tắm bổ cho cô đủ kiểu.

Tuy nhiên thời kỳ này thai phụ dễ mắc tiểu đường thai kỳ, nên Ninh Nguyệt còn đặc biệt cẩn thận chuẩn bị một cuốn sổ, ghi lại từng món con gái thích ăn và những món bác sĩ dặn, đổi đủ cách làm cho cô ăn.

Chỉ là khẩu vị bà bầu không cố định, cũng không biết tại sao, khẩu vị cô lại hết sức kỳ cục, hôm trước muốn cá hồi áp chảo hôm sau thấy hải sản lại muốn ói.

Ninh Nguyệt cũng không ngại phiền, đối với yêu cầu của Tịnh Kỳ chính là muốn gì được nấy, cứng chiều vô tận.

Trong hai tuần trở lại, Ninh Nguyệt chăm sóc Tịnh Kỳ rất tốt, một ngày ba bữa đều do chuyên gia dinh dưỡng phối hợp.

Mỗi ngày buổi tối đều cùng cô đi tản bộ, thỉnh thoảng còn cùng rủ Phong phu nhân và Chương Tuệ đi dã ngoại cùng hai người, nên mỗi lần đi khám mẹ và hai bé đều rất đủ chất.

Bên kia vui vẻ hạnh phúc, bên này Hoài Cẩm Nam lại cực nhọc, mệt mỏi với Hồ Hiểu Mai.

Anh biết bà từng ngoại tình nhưng lại không ngờ là bà con sinh cho anh một đứa em cùng mẹ khác cha.

Thật đáng buồn cười.

Anh thực sự không biết tại sao bà lại làm như vậy? Nghĩ đến ánh mắt thương hại của Bạch Doanh Trần, trái tim anh như rỉ máu.

Có phải chính vì điều này nên bà mới không hề quan tâm chuyện ba anh bị điều tra không?

Nhìn gương mặt vốn thân quen tràn đầy yêu thương mình của Hồ Hiểu Mai, Hoài Cẩm Nam đột nhiên không biết nên đối mặt với bà như thế nào.

Anh thở dài một hơi, trầm mặc.

Hồ Hiểu Mai không biết con trai làm sao, bà biết anh không thích Nghiên Dương nhưng không phải bây giờ bà không còn ép buộc anh

rồi sao? Thái độ của anh làm bà cảm thấy bất an, kết hợp với việc mấy ngày nay Hoài Cẩm Ngôn không về nhà càng làm bà lo lắng hơn. “Mẹ! Tại sao mẹ... lại làm vậy?” Hoài Cẩm Nam cuối cùng vẫn mở miệng, anh muốn biết rõ nguyên nhân vì sao bà làm vậy? Vì bà anh không tốt hay là vì...

Nghe đến đây làm sao Hồ Hiểu Mai lại không hiểu cơ chứ, bà thấp giọng cười cười “Cẩm Nam, mẹ hơi mệt, mẹ đi nghỉ trước.” Bà là muốn người đàn ông kia đứng trước mặt bà hỏi.

Anh nắm lấy tay Hồ Hiểu Mai khẩn cầu “Mẹ, hãy nói với con điều đó không phải là sự thật.

Mẹ không thể nào... tàn nhẫn như vậy đúng không?” Dù cho anh có mạnh mẽ như thế nào, kiên cường, dũng cảm ra sao thì trong một góc khuất nhỏ ở trái tim anh vẫn mong Hồ Hiểu Mai là một người mẹ luôn yêu thương con của mình.

“Mẹ... mẹ xin lỗi.” Hồ Hiểu Mai ôm lấy anh gục đầu nức nở, hình như ngay từ đầu bà sai rồi... sai thật rồi..

Chương 90: 90: Thử Váy Cưới

Thời gian trôi qua một lúc lâu, gần như làm đông cứng hai người bọn họ.

Quản gia Trương thương cảm nhìn thiếu gia, cậu ấy quá khổ rồi!
“Đi đi... đi tìm con bé ấy đi!” Cuối cùng, Hồ Hiểu Mai thử dài nói.

Rốt cuộc bà vẫn không nhẫn tâm để con trai đau khổ.

Bà không muốn dẫm lên sai lầm khi xưa một lần nào nữa.
Hoài Cẩm Nam không nói lời nào, nhẹ nhàng vỗ vai mẹ anh.

Sự sắp xếp của thế hệ xưa mang lại nhiều đau khổ không cách nào hóa giải, sai lầm nối tiếp sai lầm không cách nào giải quyết.
Anh trở lại thư phòng nhìn màn đêm dần buông xuống, mệt mỏi xoa xoa mi tâm.

Vừa rồi ba anh đã trở lại, mang theo mẹ anh về nhà cũ.
Anh nghĩ ba mình trở lại là để giải quyết mọi chuyện với mẹ.

Như vậy cũng tốt, hai người họ thực sự cần nói chuyện với nhau.

Nghĩ nghĩ, ánh mắt anh bỗng chạm đến bức ảnh mình và Tịnh Kỳ chụp ở sau nhà.

Càng nhìn anh lại càng nhớ Tịnh Kỳ, anh muốn gặp cô ngay bây giờ.
“Bí thư Trần, ngay lập tức đặt cho tôi một vé máy bay đến Paris.”
Hoài Cẩm Nam nhắc điện thoại, đợi bí thư Trần nghe máy liền phân phó.

Không biết sao hiện tại Hoài Cẩm Nam cảm thấy chỉ cần có Tịnh Kỳ và hai bé yêu ở bên cạnh anh liền không có gì tiếng nuối.

“Vâng” Bí thư Trần nằm trên giường mơ màng mà trả lời, ông chủ đây là làm sao? Nửa đêm, gọi điện mua vé máy bay nhưng ông chủ là trời, hẳn ta phải nghe theo.

Anh ta lộ mọ dậy đặt “Ông chủ, vé sớm nhất là vé 5 giờ sáng ngày mai ạ.”

“Được, cậu đặt đi.” Anh gật đầu đáp lại.

“Ông chủ, có cần tôi đi theo không ạ?” Bí thư Trần dò hỏi.

Dù sao cầu độc thân như anh ta, đi theo ông chủ có khi còn được ăn ngon uống tốt.

“Không cần, một mình tôi đi là được.” Anh đi gặp vợ con mình, mang theo anh ta để vướn bận tay chân sao.

Lúc này bí thư Trần hoàn toàn không biết mình đang bị ông chủ ghét bỏ.

Bên này, Tịnh kỳ đang cùng Chương Tuệ trò chuyện, ngày mai cô ấy hẹn cô cùng đi thử váy cưới, rồi cùng nhau ăn tối.

“Mẹ, ngày mai con cùng Chương Tuệ đi thử váy cưới nhé.” Dạo này bà quản cô rất nghiêm ngặt nên tất cả đều phải được sự cho phép của bà cô mới được ra ngoài.

Nhưng cô thực sự muốn đi ngắm Chương Tuệ mặc váy cưới.

Ninh Nguyệt liếc con gái, không phải bà không muốn nhưng bụng cô thực sự quá lớn.

Song nghĩ đến Chương Tuệ là người chu đáo lại hiểu chuyện nên cuối cùng bà cũng đồng ý.

Thực ra khi biết Chương Tuệ chính là người yêu của Phong Bác Thần bà khá bất ngờ, bởi vì Chương Tuệ chính là con gái của ông trùm sòng bạc ở Macao.

Người như vậy rất ít tiếp xúc với gia đình thương nhân thuần đạo như gia đình họ Phong.

Tuy nhiên nếu hai đứa nó có thể đến được với nhau, bà vẫn chúc phúc hai đứa.

Bởi bà hy vọng Phong Bác Thần có được hạnh phúc riêng của mình. “Nhớ giữ an toàn là được.” Ninh Nguyệt xua tan suy nghĩ trong đầu nói.

“Vâng” Tịnh Kỳ trả lời xong liền đi lên lầu, khoảng cách đến giờ đi ngủ của cô còn hơn một tiếng, cô muốn đi ngâm nước nóng.

Năm giờ sáng, Hoài Cẩm Nam vội vàng lên máy bay để đến gặp người con gái mình nhớ mong.

Cả đêm qua anh không hề chớp mắt, cố gắng xử lý hết công việc để có thể ở bên cạnh cô lâu nhất.

Nhưng anh không ngờ mình còn chưa kịp đến nơi liền nhìn thấy thông báo trên wechat, hai mắt anh trừng lớn, vội vàng chạy đi tìm Tịnh Kỳ

Ở cửa hàng trang phục, Tịnh Kỳ đẩy cửa phòng thay đồ ra, ngắm nhìn cô dâu tương lai trước mặt.

“Thật xinh đẹp!” Cô thật lòng khen ngợi, dáng người vu vạt, khuôn mặt mang chút Tây Âu, Chương Tuệ thực sự là một đại mỹ nhân.

“Manh Manh bộ này thực sự rất hợp với khí chất của em.

Thử đi mà nha.” Chương Tuệ vừa nhìn thấy Tịnh Kỳ liền lấy ra một bộ váy cưới, mặt dày nài nỉ, cô cảm thấy bộ váy rất hợp với khí chất của Tịnh Kỳ.

Tịnh Kỳ cười khổ, vuốt bụng to “Chị Tuệ, mau nhìn quả cầu này, chị nghĩ sẽ vừa?” Tuy rằng dáng người cô không thay đổi nhiều nhưng bụng của cô thực sự như một quả cầu khí, rất khó mặc những bộ lễ phục như vậy.

Chương Tuệ nhìn xuống bụng của Tịnh Kỳ cũng bất giác thờ dài, đúng lúc này giọng nói của người nhân viên vang lên như đem lại ánh sáng cho cô.

“Tịnh tiểu thư, nếu ngài muốn thử bên chúng tôi cũng có váy cưới dành cho thai phụ.” Sau đó cô ấy cầm đến một bộ váy màu trắng sữa, chất liệu tơ tằm trước mềm mại rất mát mẻ sáng khoai, phần

bụng được làm bằng thực sự rất khó nhìn ra bụng của cô dâu.
Khi nhìn thấy bộ váy này, Tịnh Kỳ và Chương Tuệ ngay lập tức liếc nhìn nhau, nhất trí việc Tịnh Kỳ nên thử bộ váy này.
"Mau, mau, nhất định sẽ rất đẹp." Chương Tuệ thúc giục.
Vừa hay, Phong Bác Thần cũng thay tây trang đi ra.

Hai người nhìn nhau mỉm cười, anh đỡ Chương Tuệ ngồi xuống ghế đợi Tịnh Kỳ.
Hơn 20 phút, Tịnh Kỳ bước ra ngoài.

Cả Phong Bác Thần và Chương Tuệ đều choáng ngợp.

Hàng ngàn suy nghĩ lướt qua trong đầu hai người.
"Đẹp quá!" Cô nhân viên không kìm chế được bật thốt lên.

Làn váy viền ren lộng lẫy nhưng trang nhã, cổ áo và tay áo đều kết hoa văn thủ công, kiểu dáng cắt may khéo léo lộ ra vẻ tươi mát.

Phần bụng được che khuất, không chút nào để lộ ra hai bé cưng.
"Thế nào, đẹp không?" Trên mặt Tịnh Kỳ treo nụ cười dịu dàng, chinh lại làn váy, rồi nói với hai con người đang thất thần kia.
"Quá đẹp! Manh Manh, em nhất định sẽ là cô dâu đẹp!" Chương Tuệ trả lời chân thành từ tận đáy lòng.
"Mau, anh Bác Thần chụp ảnh cho em và Manh Manh, em muốn khoe bạn bè." May mắn vừa nãy cô chưa thay váy cưới, cô muốn lưu giữ khoảnh khắc này.
Phong Bác Thần nghe vậy, cứng chiều xoa đầu cô.

Cầm lấy điện thoại, bắt đầu chụp hai người.
Sau đó, Chương Tuệ lại chụp cho Tịnh Kỳ vài bức, rồi ba người mới cùng nhau đi ăn tối.
"Cám ơn!" Chương Tuệ khoác tay vào vai Tịnh Kỳ, ánh mắt chân thành nhìn Tịnh Kỳ "Manh Manh, cảm ơn em."
Tịnh Kỳ nhìn về phía Chương Tuệ, cô hiểu cô ấy muốn nói gì nhưng tất cả đều là cô ấy dành được, không phải cô cho, quay người, ôm

lấy cô ấy “Tất cả là chị xứng đáng nhận được.

Là chị nỗ lực mà có, chị xứng đáng.”

Hai người hai mắt nhìn nhau, sau đó liền cười phá lên.

Đúng, là bọn họ cố gắng có được, bọn họ xứng đáng..

Chương 91: 91: Hiểu Lầm Tai Hại

Hoài Cẩm Nam trừng to hai mắt nhìn bức ảnh mà Tịnh Kỳ đăng lên, là ảnh của cô và một người phụ nữ.

Cả hai người đều mặc váy cưới.

Thật xinh đẹp! Hoài Cẩm Nam cảm thán.

Anh gần như không tin vào mắt mình, trông cô trẻ trung, dịu dàng, đặc biệt vô cùng nữ tính.

Hoài Cẩm Nam thầm đặc ý chính là mẹ của các con anh nhưng khi kéo xuống phần bình luận nụ cười trên mặt Hoài Cẩm Nam dần dần hạ xuống.

Xen lẫn những bình luận chúc phúc, là một số bình luận nhận làm chồng của cô.

Đặc biệt có một bình luận của một người đàn ông được cô nhiệt tình trả lời.

Anh ấy vào tài khoản của anh ta lại phát hiện người này đã có vợ, Hoài Cẩm Nam tức giận, tên khốn này cũng muốn tán tỉnh vợ anh. Anh nhanh chóng để lại bình luận khẳng định chủ quyền rồi lái xe đến nhà cô, lại hoàn toàn không biết bình luận của anh đã bị Chương Tuệ xóa vì nghĩ người này muốn quấy rối Tịnh Kỳ.

"Bác tài, làm ơn lái nhanh hơn một chút được không?" Hoài Cẩm Nam nói với tài xế, vì anh đi quá vội, không kịp cho người chuẩn bị xe nên phải đi taxi, lại không ngờ người này đi chậm như vậy.

Điều này càng làm anh bức bối hơn.

Đúng lúc này, anh đơ lẳng nhìn ra ngoài cửa xe liền thấy người con

gái mà mình mong nhớ ngồi đối diện một người đàn ông, cô cười rất tươi, nụ cười không hề có chút áp lực hay mệt mỏi.

Đó cũng chính là nụ cười mà lâu rồi anh không thấy trên môi cô. Hoài Cẩm Nam nắm chặt hai tay, nhìn về mặt của Tịnh Kỳ trong đầu. Hoài Cẩm Nam đột nhiên xuất hiện một câu hỏi có phải bởi vì rời khỏi anh nên cô mới vui vẻ như vậy hay không? Đột nhiên Hoài Cẩm Nam không biết quyết định đến Pháp để thăm cô này là đúng hay sai. Lúc anh đang chần chừ không biết phải làm thế nào thì người đàn ông kia vội vàng nắm lấy tay Tịnh Kỳ, không biết anh ta nói điều gì mà hai má của cô ửng hồng.

Không kịp suy nghĩ anh vội vàng xuống xe chạy về phía hai người. Càng đến gần anh lại càng lo lắng, mặc dù anh biết Mạnh Mạnh còn yêu mình nhưng thái độ của cô lại làm anh không xác định được. Nắm chặt tay nắm cửa, nhìn kỹ người đàn ông kia, gương mặt quen thuộc làm anh nhận ra anh ta chính là Phong Bác Thần.

Hoài Cẩm Nam cười khổ, nhớ lại lời mẹ anh nói tối qua.

"Là con bé ấy nói muốn con và Thương Mộc Tĩnh kết hôn với nhau, như vậy nó mới có thể yên tâm mà rời đi." Vốn dĩ lúc đầu anh cũng không tin bởi vì anh biết mình và Thương Mộc Tĩnh chỉ là bạn bè thuờ nhỏ mà Tịnh Kỳ không biết cô ấy là ai thì sao có thể nói như vậy được.

Nhưng lúc này, nhìn cô và Phong Bác Thần cười đùa anh lại có chút không chắc chắn.

Anh nhớ Phong Bác Thần từng nói nếu anh để Tịnh Kỳ rời khỏi vòng tay mình, anh ta sẽ không tiếc trả đại giá mà có được cô.

Lúc này trong đầu anh xuất hiện câu hỏi tại sao cô lại đến Pháp mà không đi nơi khác, có phải vì Phong Bác Thần hay không?

Kết hợp với bức ảnh cô đăng cùng những bình luận chúc phúc Phong Bác Thần.

Hoài Cẩm Nam cho dì có hai đứa con bảo lãnh vẫn không an tâm.

Càng ngày anh ta càng bất an hơn.

Vì dù sao cũng là mẹ và anh đã làm tổn thương cô rất nhiều.

Còn suýt nữa hại hai bé yêu.

Cuối cùng, Hoài Cẩm Nam lựa chọn rời đi, anh muốn thật bình tĩnh mới đến gặp cô, anh sợ nhìn thấy cô bên cạnh người khác bản thân sẽ phát điên.

Cũng chính vì vậy mà hoàn toàn bỏ lỡ cảnh Tịnh Kỳ giúp Phong Bác Thần cầu hôn Chương Tuệ.

Mà Tịnh Kỳ đã nhìn thấy bóng dáng anh qua lớp cửa kính cũng không dám manh động, sợ như vậy sẽ phá hủy sự lãng mạn của hai người kia.

Cô nhìn về phía đối diện, Phong Bác Thần đang quỳ một gối trước mặt Chương Tuệ, trên tay cầm chiếc nhẫn mà cả đời chỉ mua được một lần, cũng chỉ để trao tặng người cô gái anh ta yêu nhất.

Ánh mắt sâu như nước của anh nhìn Chương Tuệ chăm chú, khiến hai má cô ửng đỏ bừng.

"Tiểu Tuệ, em đồng ý gả anh, cho anh cơ hội cùng em sống nốt quãng đời còn lại được không?" Phong Bác Thần thâm tình nói.

Tịnh Kỳ cũng vội vàng ấn nút phát toàn bộ những video hình ảnh mà Phong Bác Thần đã chuẩn bị từ trước.

Từ lúc hai người quen nhau cho đến tận bây giờ, từ lúc xa lạ cho đến khi thân thuộc.

"Đồng ý đi! Đồng ý đi! Đồng ý đi!" Những người trong quán cà phê hô hào cổ vũ.

Thật lãng mạn! Họ cũng bị đoạn video kia làm cảm động nhòe cả nước mắt.

Rối rít móc máy chụp hình chụp liên tiếp.

Đôi mắt Chương Tuệ chứa đầy nước mắt, nhưng trên mặt lại mang theo nụ cười hạnh phúc.

Chậm rãi cúi xuống, kéo Phong Bác Thần đứng lên, rồi ôm hân thật chặt.

"Em đồng ý." Đây là người đàn ông cô ấy chọn, cho dù phải từ bỏ quyền thừa kế của gia tộc, cô cũng không hối hận. Ở một bên, Tịnh Kỳ cũng âm thầm chúc phúc cho hai người rồi lặng lẽ lui ra ngoài.

Cô biết bây giờ là thời gian hai người đó ở bên nhau. Hít một hơi thật sâu, cô bắt một chiếc xe đi về nhà, cô muốn ngủ.

Nhưng trước khi lên xe vẫn không quên nhắn một tin cho Chương Tuệ báo bình an, không hai người họ lại lo lắng. Hoài Cẩm Nam sau khi về khách sạn vẫn mãi không ngủ được là anh đã đánh giá quá cao sự tự chủ của mình. Không tới hai phút, sau khi cố nhắm mắt lần thứ hai mươi, anh lại lôi điện thoại muốn gọi cho Tịnh Kỳ nhưng hiện tại đã hơn mười một giờ.

Sợ quấy nhiễu giấc ngủ của cô giống lần trước nên anh phải cắt điện thoại về chỗ cũ.

Vì vậy, liền xảy ra tình huống người đàn ông hơn ba mươi tuổi danh tiếng lầy lùng lặn qua lộn lại giữ giường vì nhớ vợ con.

Mà bên này, Tịnh Kỳ chưa kịp ngủ liền nhận được điện thoại của Tịnh Dương.

Giọng anh vô cùng gấp gáp, run rẩy: "Manh Manh... Mộng Tuyền cô ấy... đã tỉnh lại."

Chương 92: 92: Lưu Mộng Tuyền Tỉnh Lại

“Thật... thật sao?” Tịnh Kỳ không dám tin vào tai mình.

Tay cầm điện thoại run run.

Mộng Tuyền tỉnh rồi, cô ấy tỉnh lại rồi.

Nụ cười trên môi Tịnh Kỳ càng ngày càng lớn, cuối cùng cô không khống chế được mà cười to.

“Đúng vậy! Cô ấy đã tỉnh lại” Tịnh Dương gật đầu thật mạnh.

Lúc nhận được tin này, anh cũng như Tịnh Kỳ có chút không tin tưởng, gấp rút chạy đến bệnh viện để gặp Lưu Mộng Tuyền. Nhưng khi nhìn thấy Lưu Ái Quốc và Tôn Lệ Nguyệt anh lại sợ hai người sẽ nói dối không cho anh gặp Mộng Tuyền, tuy nhiên may mắn họ không cản trở anh.

Cho đến khi anh đứng trước mặt cô, nghe cô gọi tên mình, anh cuối cùng cũng cảm nhận được cái gọi là ánh sáng giữa trời mưa.

Tất cả sức sống trở lại, người con gái anh yêu nhất trở lại. Ninh Nguyệt chăm chú nhìn biểu hiện của con gái liền biết bà đoán đúng.

Con bé tỉnh lại cũng tốt như vậy Tịnh Dương cũng coi như khổ tận cam lai.

“Anh hai, đợi bao giờ Mộng Tuyền khỏe anh lại gọi cho em nhé! Bảo với cậu ấy đợi em một lát, em sắp đến rồi!” Tịnh Kỳ dặn dò Tịnh Dương nhiều lần, sợ rằng anh vội vàng mà quên mất.

Bên này, Tịnh Dương nghe em gái không ngừng lặp đi lặp lại liền

mỉm cười, anh biết cô nhóc này sắp trở về.

Bởi vì với nó, Lưu Mộng Tuyền có khi còn quan trọng hơn người làm anh là anh đây.

Anh vén tóc cho cô, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn kia “Anh đã biết! Bây giờ Mộng Tuyền phải đi kiểm tra, lát nữa anh gọi lại.”

“Vâng ạ!” Tịnh Kỳ cúp máy, sau đó vui mừng quay lại nắm lấy tay Ninh Nguyệt, có chút không biết làm thế nào để bày tỏ cảm xúc trong lòng mình: “Mẹ, Mộng Tuyền đã tỉnh lại!”

Đôi lúc mỗi tối đi ngủ trong đầu cô lại hiện ra cảnh Lưu Mộng Tuyền nằm dưới bụi cỏ cả người đầy máu, không cách nào xua tan đi được.

Luôn sợ hãi cô ấy không cách nào tỉnh lại, cứ thế mà biến mất khỏi cuộc đời cô.

“Đợi cho hôn lễ của anh Bác Thần kết thúc, chúng ta về nhà được không?” Tịnh Kỳ nói, bởi vì hai ngày nữa là hôn lễ của Phong Bác Thần và Chương Tuệ nên nếu cô thực sự rời đi Chương Tuệ sẽ không vui.

Do hoàn cảnh gia đình nên hôn lễ của cô ấy không có ai tham gia.

Vì thế Phong Bác Thần đã nhờ cô ở lại cùng cô ấy.

“Được!” Bà cũng có ý như vậy.

Đợi Tịnh Sơn Thành đến đây, ba người cùng nhau trở về Nam Kinh. Thế là bắt đầu từ hôm đó, cứ đến thời gian giải lao giữa các buổi tập Tịnh Kỳ đều gọi điện trò chuyện với Lưu Mộng Tuyền.

“Thật sao?” Lưu Mộng Tuyền bất ngờ.

Cô cứ tưởng Phong Bác Thần sẽ không dứt được khỏi Tịnh Kỳ, nhưng như vậy cũng tốt, tình cảm ba người bồi dưỡng từ nhỏ cũng không vì như vậy mà rạn nứt.

“Tớ gửi ảnh cho cậu xem nhé!” Sau đó liền nhanh chóng gửi ảnh của Chương Tuệ và Phong Bác Thần chụp cho cô ấy xem.

Lưu Mộng Tuyền chăm chú xem từng bức, gật gù, thật sự là xứng

đôi, nhưng đợi chút...

“Tĩnh... Kỳ... cậu dám mặc váy cưới khi không có tớ ở bên cạnh.

Hu... hu... hu người phụ nữ độc ác.

Sao cậu có thể xinh đẹp như vậy.

Li3m màn hình... li3m màn hình.” Lưu Mộng Tuyền gào lên, song Mạnh Mạnh nhà cô đẹp quá, cô tỉ mỉ phóng to từng bức ảnh, sau đó chọn bức Tĩnh Kỳ đứng một tay xoa bụng, một tay cầm bó hoa đưa cho Tĩnh Dương.

“Cài làm màn hình cho em!” Mặc dù còn giận Tĩnh Dương, vì do anh mà cô mất đi cục cưng nhưng cô cũng có lỗi.

Nếu cô biết mình có thai thì nhất định sẽ cẩn thận, sẽ không để Hướng Mai có cơ hội thực hiện.

Từ ngày cô tỉnh lại, cô không hề nói chuyện với anh, làm Tĩnh Dương buồn bực muốn chết.

Cuối cùng cô cũng chịu nói chuyện với mình, Tĩnh Dương mỉm cười nhận lấy điện thoại, sau đó có chút đen mặt, ai oán nhìn cô.

Rõ ràng anh mới là người yêu cô, tại sao không để hình anh lại để hình con nhóc đáng ghét kia.

“Ý kiến gì?” Lưu Mộng Tuyền trợn mắt.

“Bảo bối, không có... anh không có.” Tĩnh Dương nhanh chóng cài cho cô.

Tĩnh Kỳ thấy vậy liền cười lớn.

Đáng đời anh hai.

“Mạnh Mạnh, bao giờ cậu mới trở về? Mình nhớ cháu mình quá!” Lưu Mộng Tuyền nhìn về phía màn hình, hơi hơi bĩu môi.

Do mới tỉnh lại, còn chưa khỏe hẳn nên trông cô ấy còn hơi nhợt nhạt.

Khi biết Tịnh Kỳ có thai cô liền rất vui mừng, cô không có đứa bé thì sao, Tịnh Kỳ sẽ bù đắp lại cho cô.
Tịnh Kỳ mỉm cười, chỉ cần cô ấy không đau khổ nữa thì có sao đâu.

Hai người cùng nhau nuôi dạy Củ Cải và Đậu Đậu cũng thật sự rất tốt.

“Ngày kia mình về.”

Lúc này, mọi người đều không hề biết ở ngoài cửa, Nghiên Dương đang nghe lén.

Biết được Tịnh Kỳ đi Pháp, cô ta nắm chặt tay trong đầu hiện lên tia tính kế.

Lưu Mộng Tuyền và Tịnh Kỳ trò chuyện thêm một lát, rồi đưa điện thoại cho Ninh Nguyệt để bà nói chuyện với cô ấy.

Bên này, Hoài Cẩm Nam vốn định ngày hôm sau đến tìm Tịnh Kỳ nhưng bên phía công ty bên này lại trùng hợp xảy ra vấn đề.

Vì thế anh đành lùi lại, giải quyết mọi công việc trước.

Những lúc rảnh anh cũng đến gần nhà cô, nơi cô hay đi tản bộ để gặp ba mẹ con.

Song anh không dám lộ diện vì sợ rằng mình không kiềm chế được mà ôm chặt cô.

Anh muốn để cô tự do, thoải mái một thời gian.

“Bí thư Trần, anh cho người chuẩn bị tài liệu đi, 15 phút nữa chúng ta sẽ bắt đầu họp.” Bí thư Trần của chúng ta sau bao ngày mong nhớ ông chủ thì cuối cùng vào hôm trước, Hoài Cẩm Nam cũng bảo anh ta bay qua đây.

“Vâng, thư anh.” Bí thư Trần vui vẻ đáp.

Cứ xa ông chủ, bản thân lại nhàn rồi.

Những lúc như vậy hẳn không quen.

Hoài Cẩm Nam ra hiệu cho bí thư Trần đi ra ngoài.

Anh dạo này có thói quen rảnh rỗi sẽ lướt wechat, bởi vì Tịnh Kỳ đôi lúc sẽ đăng một số thứ linh tinh.

Bỗng tay anh lướt chúng một video, neho mắt nhìn kỹ.

Đây chẳng phải quán cà phê hôm đó anh nhìn thấy cô và Phong Bác Thần.

Hoài Cẩm Nam chăm chú lắng nghe cho đến khi câu nói “Em đồng ý” vang lên, anh mới giật mình, hóa ra... anh hiểu lầm.

“Ha... ha... ha...” Hoài Cẩm Nam cười to, có những lúc người anh minh thần võ như anh cũng phạm phải sai lầm cấp thấp như vậy.

Chắc đúng như người ta nói, khi yêu chỉ số thông minh gần như bằng không.

Ở ngoài, bí thư Trần nghe thấy tiếng cười của Hoài Cẩm Nam, cảm thấy có chút bất ổn.

Từ nghe ròi xa Tịnh Kỳ tiểu thư, anh ta thấy ông chủ của mình thần kinh có chút không ổn định.

Hoài Cẩm Nam nếu biết bí thư Trần nghĩ như vậy, nhất định sẽ trừ hết lương anh ta, nhưng may mắn anh không biết.

Nghiên Dương sau khi từ bệnh viện trở lại, trong đầu luôn xoay quanh câu nói của Tịnh Kỳ.

Nghĩ đến những gì mình phải gánh chịu trong thời gian, cô ta lại có chút khó thở.

Hoài Cẩm Nam cắt hết mọi tài nguyên đóng phim của cô ta, Hồ Hiểu Mai không hiểu sao cũng không giúp đỡ cô ta nữa.

Mỗi lần cô đến tìm bà ta đều bị chặn lại ngoài cửa.

Ánh mắt Nghiên Dương trầm xuống, cô biết bà ta muốn phủi tay nhưng không dễ dàng như vậy đâu..

Chương 93: 93: Hôn Lễ Của Phong Bác Thần Và Chương Tuệ

Chương Tuệ nhìn lên bầu trời đầy sao lấp lánh, trong lòng vẫn không khỏi hồi hộp.

Ngày mai chính là cô kết hôn! Kết hôn với người đàn ông mà cô dành hơn sáu năm để theo đuổi, cuối cùng anh ấy cũng là của cô.

Chương Tuệ mỉm cười hạnh phúc.

Bỗng một vòng tay rộng lớn ôm lấy cô từ phía sau, cảm anh nhẹ nhàng đặt trên vai cô: "Tiểu Tuệ, từ ngày mai, từ mai em sẽ là vợ anh, vì thế không bao giờ được bỏ rơi anh!" Giọng nói trầm ổn vang lên, mang theo cung chiều, yêu mến bảo bối nhỏ của hắn.

Chương Tuệ xoay người ôm anh thật chặt: "Vậy anh phải yêu em thật nhiều.

Nếu không... em sẽ rời đi cùng Mạnh Mạnh, bỏ mặc anh!" Chỉ cần anh mãi yêu cô, cô liền mãi thương anh.

"Hử?" Nghe được lời cô nói, Phong Bác Thần nhướn mày, xem ra hai cô nhóc này đã ở đằng sau lưng anh cấu kết với nhau.

Bế thốc Chương Tuệ lên, anh mỉm cười "Sợ là em không có cơ hội đó rồi!" Phong Bác Thần bước nhanh về phía giường.

"Anh... lưu manh!" Từ trong phòng truyền đến giọng nói yếu ớt của Chương Tuệ.

Ngày hôm sau, mới sáng sớm Chương Tuệ đã bị dựng dậy trang điểm thay váy cưới, khuôn mặt tinh xảo được thoa thêm chút phấn son càng trở nên xinh đẹp.

Cả nhà Tịnh Kỳ đã đến từ sớm, vì Lưu Mộng Tuyền còn điều trị nên chỉ có Lưu Ái Quốc và Tôn Lệ Nguyệt đến tham dự, còn Tịnh Dương

ở lại chăm sóc cô ấy.

Nhưng anh cũng gửi quà mừng của mình đến cho Phong Bác Thần. Các nhóm khách quý được sắp xếp vị trí ngồi khách nhau tùy theo các lĩnh vực, vai vế và địa vị, không bao gồm trường hợp ở bàn chính.

Phong Bác Thần sắp xếp cho ba nhà Phong, Tịnh, Lưu ngồi ở bàn chính, mọi người đều thân thiết từ lâu nên nói chuyện vô cùng thân thiết.

“Chúc mừng hai người.” Tịnh Kỳ nâng ly rượu, mỉm cười.

Phong Bác Thần cũng cười tươi, giờ phút này trong lòng anh thực sự chỉ coi cô như là em gái.

Nắm chặt tay Chương Tuệ, hai người nhìn nhau mỉm cười.

“Cảm ơn em!”

Sau đó mọi người lần lượt nâng ly chúc mừng hai người họ.

Tịnh Kỳ ngồi trên bàn, ngó nghiêng, cô biết Phong Bác Thần có mời Hoài Cẩm Nam, nhưng từ nãy đến tận bây giờ cô đều không nhìn thấy anh.

Không biết anh đang ở đâu? Anh có đến tham dự không?

Nhưng một lát sau, cô đã không có thời gian nghĩ đến anh bởi có rất nhiều người đến bàn mời rượu lấy cớ làm quen với ba mẹ, mọi người.

Ở trong một góc tâm trạng Hoài Cẩm Nam rất khó chịu, giống như báu vật của mình bị người khác nhòm ngó.

Bởi vì Tịnh Kỳ xinh đẹp nên không thể nghi ngờ sẽ khiến cho rất nhiều người đàn ông ngo ngoe rục rịch hơn thế nữa sau lưng cô là tập đoàn Dương Kỳ, càng khiến cho những người đó chộn rộn.

Bọn họ vây quanh cô, ra sức lấy lòng cho dù biết cô đang mang thai. Từ nhỏ đến lớn, Tịnh Kỳ đều sống trong môi trường này, nên nhìn thấy nhiều cũng không chắc.

Vả lại đây là phương Tây về phương diện con cái họ càng cởi mở hơn.

“Ném thử xem.” Ninh Nguyệt gấp một miếng cá hồi sốt cam cho cô. Tịnh Kỳ ném thử, rất ngon, cô gật gật đầu ăn thêm vài ba miếng rồi nhìn về phía khán đài.

Hôn lễ của Phong Bác Thần và Chương Tuệ vô cùng long trọng.

Toàn hôn trường phủ đầy hoa hồng tím và hoa lưu ly tím tất cả đều tượng trưng cho tình yêu vĩnh cửu.

Đặc biệt là hoa hồng tím tượng trưng cho mối quan hệ gắn bó bền chặt, đại diện cho tình yêu chân thành và trường tồn mãi với thời gian.

Âm nhạc vang lên, từ cuối thảm đỏ, Chương Tuệ chậm rãi đi tới.

Áo cưới trên người như một tầng sương mờ bao phủ cô, toàn thân xinh đẹp vô cùng.

Cuối cùng, khi Phong Bác Thần và Chương Tuệ trao đổi nhẫn xong, khi hai người hôn nhau thì Tịnh Kỳ cảm động đến ch ảy nước mắt. Thầm chúc phúc cho Phong Bác Thần và Chương Tuệ, cô thật lòng rất mừng cho họ.

Bởi vì mỗi người đều có quyền có được hạnh phúc của mình.

Đợi cho hôn lễ kết thúc, Tịnh Kỳ liền về phòng nghỉ trước.

Cô mệt mỏi nằm trên giường, tuy mọi người đã chiếu cố nhưng vác theo hai bé yêu đi lại nhiều như vậy cũng có chút quá sức với cô. May là dạo này, tình trạng chuột rút đã giảm nếu không thực sự là tra tấn với cô.

Đang lúc cô chuẩn bị chợp mắt thì một người phụ nữ đẩy xe tạp vụ đi vào, đầu cúi thấp khiến Tịnh Kỳ không thể nhìn rõ khuôn mặt cô ta: "Nơi này không cần quét dọn nữa đâu, cô có thể đi ra ngoài được rồi được rồi!" Cơn buồn ngủ làm cô không thể nào mở mắt, xoay người Tịnh Kỳ nói với người phụ nữ kia.

Khóe miệng người phụ nữ nhếch lên: "Manh Manh, mới có mấy ngày

không gặp, cậu đã quên tôi rồi sao"

"Cô... cô... sao lại..." Tịnh Kỳ không thể nào ngờ được cô ta có thể xuất hiện ở đây, rõ ràng nơi này an ninh vô cùng tốt.

Bỗng cô nghĩ đến gì đó, ánh mắt trầm xuống.

"Ngạc nhiên chứ gì, tôi là đến đón cậu về nhà." Nói rồi cô ta không đợi Tịnh Kỳ phản ứng liền dùng một chiếc khăn bịt miệng cô lại.

Tịnh Kỳ cố gắng giãy dụa nhưng lại không dám quá sức sợ bị thương đến hai bé yêu.

Vì thế liền không tránh khỏi hít phải một ít khói thuốc, ngay lập tức cơn buồn ngủ ập liền đến, trước mặt liền tối đen như mực.

Người phụ nữ cười lạnh đỡ lấy Tịnh Kỳ đẩy vào trong xe, che kín lại rồi ung dung bước ra.

Cô ta đã mua chuộc một số nhân viên trước khi đến nên một đường thông thuận mà đi ra ngoài.

Tịnh Kỳ bị đặt lên xe, lúc này cô đã hơi tỉnh lại, cô nhìn về phía trước, hai tay nắm chặt miệng mình, là Nghiên Dương.

Tại sao cô ta lại ở đây? Tịnh Kỳ khó hiểu, bỗng chân cô giật một cái, đau đớn truyền đến, cô không nhịn được mà hít hà.

"Tĩnh rồi sao?" Ánh mắt Nghiên Dương bỗng trở nên đáng sợ, cô ta cười như không cười nhìn cô nói tiếp "Tịnh Kỳ, chúng ta cùng... chết đi." Dứt lời Nghiên Dương liền lái xe lao nhanh ra ngoài đường..

Chương 94: 94: Nghiên Dương Điên Rồi!

"Nghiên Dương, cô... cô bình tĩnh lại." Tịnh Kỳ cố gắng giữ bình tĩnh nói.

Âm thầm cầu nguyện ba mẹ phát hiện cô bị mất tích.

"Bình tĩnh, tôi có thể bình tĩnh sao?" Nước mắt theo hốc mắt Nghiên Dương chảy ra, cô ta nhìn về phía trước thì thầm, không ngừng lặp lại, kích động giữ chặt tay lái, hét chói tai nói: "Tịnh Kỳ, là cô Tịnh Kỳ, là do cô hại tôi, tôi muốn báo thù! Ha... ha... ha"

Tiếng cười cuồng loạn của cô ta vang lên giống như ma quỷ chứ không còn là con người khiến Tịnh Kỳ hoảng sợ tột độ.

"Nghiên Dương, xin cô hãy thả tôi ra, nếu cô làm chuyện gì dại dột, cô sẽ không thể quay lại."

"Làm lại từ đầu? Cô nói dễ nghe nhỉ, tôi đã đi đến bước đường này thì không nghĩ sẽ quay đầu lại."

"Cô hãy tỉnh táo lại đi, đừng đánh mất lý trí mà làm hại bản thân."

"Câm miệng... Cô nghĩ tôi còn tương lai sao? Cô biết khi cô rời đi Hoài Cẩm Nam đã làm gì tôi không? Cô biết anh ta đã hủy hoại tôi như thế nào sao?" Nghiên Dương điên cuồng gào thét.

Ba mẹ cô ta sau khi biết Hoài Cẩm Nam không thể nào giúp họ liền hạ thuốc để cho cô ta ngủ với một ông già lấy tiền.

Sau đó quay lại, ép buộc cô ta kiếm tiền cho họ.

Hàng ngày, cô ta bị hai người kia tra tấn đến sắp phát điên nhưng không một ai, không một ai đến giúp cô ta.

Hồ Hiểu Mai luôn mở miệng cưng chiều cô ta cũng không xuất hiện,

người đàn ông ác độc kia rõ ràng chỉ cần mở miệng có thể giúp cô ta nhưng anh ta không làm.

Vì thế, ánh mắt Nghiên Dương càng trở nên độc ác hơn.

Chiếc xe không ngừng lao về phía dòng sông, mà Tịnh Kỳ cũng lợi dụng lúc Nghiên Dương không để ý đến lén ấn lung tung một dãy số.

Cầu nguyện người này nghe máy.

Hoài Cẩm Nam biết Tịnh Kỳ đã đi nghỉ liền chuẩn bị lái xe về nhà, tối nay anh quyết định sẽ đến tìm cô để nói rõ mọi chuyện.

Trên đường trở về, không biết sao anh luôn cảm thấy bất an, đột nhiên điện thoại vang lên làm anh giật thót tim, liếc nhìn lại là Tịnh Kỳ, không phải cô ngủ rồi sao?

Hoài Cẩm Nam nghi ngờ bắt máy, trong điện thoại bỗng truyền đến âm thanh mang theo sự sợ hãi của Tịnh Kỳ kinh "Nghiên... Dương... chúng ta không có thù oán, cô... đừng làm vậy."

"Manh Manh...! xảy ra chuyện gì vậy?" Anh gấp gáp hỏi.

"Không thù oán, là các người... là các người... Chết tiệt, cô dám gọi điện..."

Trong điện thoại, giọng nói của Tịnh Kỳ bị chặt đứt, kế tiếp là giọng nói âm ngoan, mang theo sự chết chóc vang lên: "Hoài Cẩm Nam, còn nhớ tôi không?" Dừng một lát, Nghiên Dương cười nói "A... tôi quên mất, làm sao người cao quý như anh có thể nhớ được người dưới đáy xã hội như tôi."

Hoài... Cẩm... Nam... anh nên hối hận vì đã hại tôi đi đến bước đường này."

Hoài Cẩm Nam lập tức liền ý thức được, Tịnh Kỳ bị người bắt cóc.

Mà người này không ai khác chính là Nghiên Dương.

Anh trầm giọng nói: "Nếu không muốn chết, tôi khuyên cô nên quay lại!" Sau đó, anh lại dùng di động định vị một chút, bởi vì từ trước anh đã gắn định vị lên điện thoại của Tịnh Kỳ.

Nhìn di động trên bản đồ biểu hiện địa phương, Hoài Cẩm Nam mày thật sâu nhăn lại, cô ta đang hướng về Seine.

Anh dừng xe ở lề đường, sử dụng máy giảm thanh, khiến cho Nghiên Dương không biết anh đang làm gì.

Sau đó nhanh chóng liên lạc với Tịnh Sơn Thành.

Nghiên Dương cười ha ha ha một hồi, nói: “Thật muốn anh có thể chứng kiến cảnh cô ta cùng con anh chết đi như thế nào!” Cô ta khi nhìn thấy Tịnh Kỳ cũng khá bất ngờ, hóa ra cô ta chưa phá thai.

Nghĩ đến việc mình từng làm cứ như trò hề trước mặt hai người, cô ta lại hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Nhưng so với việc giết chết cả hai, cô ta lại muốn Hoài Cẩm Nam chịu đựng cảm giác đau khổ day dứt ấy.

“Nghiên Dương cô điên rồi sao?” Hoài Cẩm Nam quát lớn.

Đúng vậy, cô ta điên rồi, bị ép điên.

“Hoài Cẩm Nam cho dù anh có báo cảnh sát đi chẳng nữa, thì cũng quá muộn rồi.” Nói xong Nghiên Dương liền cắt đứt điện thoại, Hoài Cẩm Nam gọi lại nhưng cô ta đã tắt máy.

Hoài Cẩm Nam vô cùng lo sợ cả người như rơi vào hầm băng.

Đúng lúc này anh bỗng phát hiện từ chỗ mình đang ở đi dọc về phía tây sẽ đến được chỗ Tịnh Kỳ.

Tịnh Sơn Thành sau khi nhận được tin nhắn của Hoài Cẩm Nam vội vàng đi lên lầu.

“Manh Manh đã bị người mang đi.” Ông trầm giọng nói với mọi người, sau đó nhanh chóng phân phó người tìm kiếm Tịnh Kỳ.

“Manh Manh...” Ninh Nguyệt vô cùng lo lắng, con gái bà hiện tại còn đang có thai, ai lại nhận tâm như vậy.

“Là Nghiên Dương...” Thông qua bảng điều khiển gương mặt của cô ta được phóng to, cho dù có cháy thành tro bà cũng nhận ra cô ta.

“Bác Tịnh, đừng quá lo lắng cháu sẽ cho người lập tức đuổi theo.”

Phong Bác Thần nói.

Tịnh Sơn Thành và Lưu Ái Quốc liếc nhìn nhau, tự động phân phó người của mình tìm kiếm cô.

Bên này, Hoài Cẩm Nam đến bên bờ sông Seine, nhìn dòng người qua lại tấp nập.

Bỗng Hoài Cẩm Nam nghe được thanh âm, đột nhiên ngừng đầu, lúc này, một chiếc xe từ xa lao đến bờ sông một cách cực kỳ nhanh.

Từ khung cửa kính anh nhìn rõ được người ở bên trong chính là Tịnh Kỳ, gương mặt cô trắng bệch, không còn một giọt máu nào.

Trái tim Hoài Cẩm Nam như thắt lại, không chút suy nghĩ anh lái xe lao đến chắn ngang đường đi của Nghiên Dương.

Dong người bên ngoài hét lớn, sợ hãi mà dạt sang hai bên. Nghiên Dương nhìn chiếc xe trước mặt, cô ta muốn dừng lại nhưng không thể nào, liếc nhìn Tịnh Kỳ, cô ta nhấn mạnh ga lao về phía Hoài Cẩm Nam.

“Không...” Tịnh Kỳ hét lớn.

Đám người quanh đó chỉ thấy hai chiếc xe lao vào nhau với tốc độ kinh hoàng, và “ầm” một tiếng nổ lớn vang lên, một chiếc bị lật ngửa, chiếc còn lại bị văng ra xa.

Đợi cho hai chiếc xe không còn di chuyển, đám người mới vội vàng gọi cảnh sát và bệnh viện.

Họ thấy trong xe có thai phụ.

Tịnh Kỳ ở trong xe đau đớn ôm lấy bụng, hai bé yêu của cô...

Bỗng ánh mắt cô chạm phải Hoài Cẩm Nam, cả người anh đầy máu.

Im lặng không hề nhúc nhích, hình ảnh này khiến cô có cảm giác hít thở không thông giống như bàn tay của ác ma bóp tắt hơi thở, làm cho tất cả ý thức của cô đều dừng lại trong nháy mắt.

“Làm ơn... cứu... cứu anh ấy.” Tịnh Kỳ thì thào trước khi mất đi ý thức..

Chương 95: 95: Bị Thương Hộp Sọ

Hoài Cẩm Nam nhìn chiếc xe càng ngày càng gần, trái tim anh như ngừng đập.

Hít một hơi thật sâu đợi cho chiếc xe của Nghiên Dương chuẩn bị đâm vào xe mình, anh không chút do dự, chuyển hướng đánh tay lái về bên trái.

Đuôi xe va chạm mạnh với đầu xe của Nghiên Dương làm xe anh bị lật ngửa.

Hoài Cẩm Nam bám chặt lấy tay lái, ánh mắt anh quét qua Tịnh Kỳ thấy anh mắt hoảng sợ của cô.

Anh muốn mỉm cười trấn an cô nhưng máu chảy qua mi mắt thấm vào bên trong làm anh không nhìn thấy gì cả, đầu anh kêu lên từng tiếng ong ong liên hồi.

“Đừng sợ!” Hoài Cẩm Nam thì thầm, lúc này anh thực sự cảm thấy thật bất lực.

Anh muốn đến ôm cô vào lòng, an ủi cô nhưng...

Tịnh Kỳ mơ màng, tỉnh lại, nghe được mọi người gọi trung tâm cấp cứu.

Cô muốn gọi người nhưng không gọi được.

Cô muốn bảo bọn họ nhanh lên, nhanh lên một chút, cô không thể nào nhìn người khác chết trước mặt mình.

Hơn nữa người này còn là người vô cùng quan trọng với cô.

Vào khoảnh khắc hai xe đâm vào nhau, cô nhìn anh bị lật ngửa rồi nằm im ở đó, không cử động, cô đột nhiên nhận ra cô không quên được người đàn ông này cũng không bỏ được người đàn ông này. Cố gắng đưa tay xoa bụng đang đau nhức, Tịnh Kỳ thầm cầu nguyện hai bé yêu cũng bình an, nhất định ba bố con phải bình an. Một lát sau, cô mơ hồ nhìn thấy những người mặc bộ áo trắng xuất hiện, họ cùng cảnh sát dùng công cụ chuyên dụng cẩn thận nâng Hoài Cẩm Nam ra ngoài, sau đó đến lượt Nghiên Dương rồi đến cô.

Khi cô được ôm ra khỏi xe, cô quay đầu nhìn về phía những chiếc xe bị tàn phá, mới ý thức được tai nạn xe lần này thảm thiết thế nào, hai chiếc xe ô tô đụng vào nhau, những thanh sắt biến hình biến dạng, vô cùng đáng sợ.

Tịnh Kỳ liên tục thì thào nói với bác sĩ, “Đầu anh ấy chảy máu, cứu anh ấy, xin hãy cứu anh ấy.” Bác sĩ đỡ cô lên xe cứu thương.

Xe gào thét rời đi.

Trên đường, bác sĩ kiểm tra đơn giản cho cô, phát hiện ngoài việc bị trầy da, cô không có gì đáng lo ngại, nhưng sợ va chạm làm não bị chấn động, yêu cầu cô tiến hành kiểm tra lại.

“Bác sĩ, xin anh cứu anh ấy.

Làm ơn cứu anh ấy.” Tịnh Kỳ van xin bác sĩ cứu Hoài Cẩm Nam, cô sợ.

Thương tích của Hoài Cẩm Nam nghiêm trọng hơn cô rất nhiều, bác sĩ đã khẩn cấp xử lý vết thương cho anh, băng bó cầm máu, rồi sử dụng máy móc để theo dõi tình trạng cơ thể anh.

Ngoài vết thương ở gáy, trên vai anh cũng bị thương nặng.

Tịnh Kỳ nhìn vệt máu loang lổ trên mặt anh, cô khổ sở khó thở.

Cô biết, trong thời khắc nguy cấp ấy, chính Hoài Cẩm Nam không ngần ngại cứu cô nên mới khiến anh bị thương.

Nếu không, xét theo góc độ va chạm, cô mới là người bị thương nặng bởi vì cô mang thai nhưng người bị thương nhiều nhất lại là

anh và Nghiên Dương.

“Đừng lo lắng, chúng tôi nhất định sẽ cứu anh ấy, xin cô hãy yên tâm.” Vị bác sĩ nữ mỉm cười trấn an Tịnh Kỳ, cô ấy rất may mắn, cho dù va chạm mạnh như vậy.

Hai bé cưng trong bụng cô ấy cũng không sao.

Chỉ là người phụ nữ kia thì không may mắn như vậy
Rất nhanh đã đến bệnh viện, bác sĩ lập tức kiểm tra cho Hoài Cẩm Nam, cô được y tá giúp đỡ đến phòng xử lý vết thương.

Bởi vì sau xe có bóng khí nên cô không bị thương nặng chỉ bị xước xát tay chân.

Cô vừa nằm trên giường vừa nghe y tá nói, vụ tai nạn giao thông này thương vong rất nghiêm trọng, người phụ nữ lái xe trực tiếp bị mảnh kính đâm vào ngực, khả năng sống sót rất thấp.

Còn người đàn ông kia, hình như bị thương rất nặng ở đầu, gáy.

Tịnh Kỳ nghe vậy ngậy ngốc để mặc bác sĩ dùng băng gạc băng vết thương ình, trong lòng chỉ nghĩ về Hoài Cẩm Nam, anh chảy nhiều máu như vậy, liệu có nguy hiểm không? Liệu có giống như Nghiên Dương không? Cô không dám nghĩ tiếp, chỉ cần nghĩ đến sự yên lặng đáng sợ ấy, cô lại cảm thấy vô cùng bất lực, sợ hãi.

Đến khi đám người Tịnh Sơn Thành biết tin, vội vàng chạy tới bệnh viện.

Ninh Nguyệt bám chặt lấy tay Tịnh Sơn Thành.

Mọi người gấp rút chạy đến phòng của Tịnh Kỳ.

“Tình hình sao rồi?” Tịnh Sơn Thành làm lãnh đạo cả đời, khí thế toàn thân tản ra không hề che giấu, vừa mạnh mẽ vừa cứng rắn, cho dù là những người đã có kinh nghiệm đứng trên thương trường nhiều năm vẫn sợ hãi.

“Tịnh Kỳ tiểu thư hiện tại đang ở phòng hồi sức, cô ấy chỉ bị hoảng sợ nhẹ, thai nhi cũng đã ổn định.” Vị bác sĩ điều trị trực tiếp của Tịnh

Kỳ mím cười, trả lời.

Tịnh Sơn Thành gật đầu, sắc mặt vẫn nghiêm túc như thường, không nhận ra được nét lo âu sợ hãi.

Chỉ là nắm đấm siết chặt cùng gân xanh trên mu bàn tay đã tiết lộ tâm trạng thật của ông.

“Vậy ở trong này là...?” Chẳng lẽ là cậu ta.

Giờ phút này tim Ninh Nguyệt vừa mới hạ xuống rồi lại bị treo lên chào đầu sôi, đau buốt, đau tới mức phát sốt.

Ngoài cửa phòng cấp cứu rất nhiều người đứng ở đó trong đó có cả bí thư Trần.

Thấy đám người Tịnh Sơn Thành chạy đến anh vội vàng đứng dậy.

“Là Hoài tổng, anh ấy hiện tại đang phẫu thuật, nghe bác sĩ nói là bị tổn thương hộp sọ.”

Tổn thương hộp sọ... Tịnh Sơn Thành và Lưu Ái Quốc liếc nhìn nhau.

Tịnh Sơn Thành nắm chặt tay Ninh Nguyệt, ôm bà vào lòng, giọng nói trầm thấp vang bên tai bà: “Đừng lo.”

Ninh Nguyệt nhắm mắt, vùi đầu vào lòng Tịnh Sơn Thành, không nói chuyện, nước mắt chảy không ngừng.

Nếu không có Hoài Cẩm Nam, Tịnh Kỳ nhất định sẽ lành ít dữ nhiều, bà quay đầu nhìn về phía phòng cấp cứu âm thầm cầu nguyện.

Qua 4 tiếng đồng hồ đã trôi qua, nhìn đèn cấp cứu vẫn còn sáng.

Mọi người càng thấp thòm.

Tịnh Kỳ sau khi tỉnh lại liền nhất quyết phải ở bên ngoài đợi Hoài Cẩm Nam.

“Manh Manh, con mau về nghỉ ngơi trước.”

Cẩm Nam nếu biết con như vậy sẽ rất lo lắng.” Ninh Nguyệt nắm lấy tay cô, nhỏ nhẹ khuyên cô.

Tịnh Kỳ đã ngồi ngoài hành lang hơn ba tiếng đồng, bảo cô qua

phòng bệnh cách vách nghỉ cũng không chịu, hành lang lạnh như thế, cứ vậy hoài sao thân thể chịu nổi?

“Mẹ, giờ là lúc nào rồi?” Tịnh Kỳ không gật cũng chẳng lắc, cô ngược mặt lên, bàn tay không tự giác nắm chặt.

“Đã hơn 11 giờ rồi, con...”

“Không phải bác sĩ nói phẫu thuật chỉ kéo dài hơn 3 tiếng sao, con chờ lát nữa, biết kết quả rồi đi nghỉ.” Tịnh Kỳ cố chấp.

“Vậy khi nào mệt bảo mẹ!”

Ninh Nguyệt và Tôn Lệ Nguyệt liếc nhìn nhau thờ dài, nói không được cô đành nghĩ cách chăm sóc cô vậy.

Bảo người làm đi theo lấy túi sưởi ấm cho Tịnh Kỳ, lại đổi nước nóng một lần, buộc lại áo khoác trên người cô mới thôi..

Chương 96: 96: Hoài Cầm Nam Tĩnh Lại

Cuối cùng, Tĩnh Kỳ vẫn không chịu đựng được mà ngủ mất.

Tĩnh Sơn Thành bế cô đến phòng bệnh bên cạnh, sau đó nhờ Chương Tuệ ngủ ở đó cùng cô.

Ông áy này nhìn Phong Bác Thần “Bác xin lỗi, ngày cưới của cháu mà lại xảy ra chuyện như vậy.” Tĩnh Sơn Thành vỗ vai Phong Bác Thần, ba mẹ Phong ở lại xử lý tiệc rượu nên chỉ có Phong Bác Thần và Chương Tuệ đến nơi này.

“Bác Tĩnh, bác đừng nói như vậy! Chuyện này cháu cũng có trách nhiệm.

Nếu cháu bảo đảm an ninh thì Mạnh Mạnh sẽ không gặp chuyện.”
Tĩnh Sơn Thành không nói gì, hai người cùng đi về phía trước.

Nói đến trách nhiệm rồi cuộc ai cũng có một phần.

Nhưng người dám mang cô đi, thì nên có gan trả mạng.

Ánh mắt Tĩnh Sơn Thành hiện lên vẻ độc ác, con gái của ông không phải muốn làm gì thì làm.

Hơn ba tiếng sau, đèn ở phòng cấp cứu cuối cùng cũng tắt.

Mọi người đều khẩn trương.

Bác sĩ trưởng cùng đội ngũ phụ tá, y tá bước ra.

Nếp nhăn của Bác sĩ trưởng va vào nhau, cất giọng trầm ổn nói:

“Tai nạn rất nặng, vết thương ở sau lưng và đầu rất nghiêm trọng...”

Bí thư Trần sửng ngời, ông chủ của hẳn ta.

“Tình trạng hiện giờ đã khá lên một chút, nhưng có thể ra đi bất cứ lúc nào.

Nếu sau 3 ngày không tỉnh lại...!e rằng, đã thành người thực vật!”

Bác sĩ trưởng lắc đầu “Nhưng có thể bệnh nhân cũng sẽ tỉnh lại sớm hơn vì thể người nhà không cần quá lo lắng”

Ninh Nguyệt trấn tĩnh nói: “Cảm ơn bác sĩ, cảm ơn...”

“Không có gì, là trách nhiệm của chúng tôi!”

Mọi người nghe thấy bác sĩ nói thờ phào nhẹ nhõm một hơi, Lưu Ái Quốc nói với Tịnh Sơn Thành “Hoài Cận Ngôn nói, sáng mai ông ta sẽ tới đây.”

“Được!”

Sáng ngày hôm sau, Tịnh Kỳ tỉnh lại vội vàng đến phòng bệnh của Hoài Cẩm Nam.

Nhìn sắc mặt anh tái nhợt nằm ở đó cô đau lòng đến rơi nước mắt.

Ninh Nguyệt cùng Hồ Hiểu Mai ở bên ngoài phòng bệnh nhìn cô như vậy rất đau lòng.

Bây giờ Hồ Hiểu Mai có thể xác định cô gái này thật lòng yêu con trai bà.

Nghĩ đến những gì Hoài Cận Ngôn nói với mình, Hồ Hiểu Mai thờ dài một tiếng, bà quyết định... buông tay.

Từ giờ trở đi, bà liền sẽ sống một cách thoải mái hơn.

“Ninh Nguyệt, bà thay tôi chúc phúc hai đứa nó được không?” Như là cớ bỏ được khúc mắc trong lòng, Hồ Hiểu Mai mỉm cười nói với Ninh Nguyệt.

“Bà...” Ninh Nguyệt không ngờ Hồ Hiểu Mai sẽ nói vậy.

Hồ Hiểu Mai gật gật đầu, đi về phía Hoài Cận Ngôn, người bà ta yêu nhất đời này.

Bà phải trả tự do cho ông.

Hôm nay, này thứ 3 cô ở bệnh viện cùng Hoài Cận Ngôn.

Đã rất lâu rồi cô mới có cơ hội ngắm anh gần như vậy.

Anh lúc này an tĩnh y hệt những lúc hai người cùng nhau tỉnh lại ở trên giường.

Cô nhẹ đưa tay lên vuốt chân mày anh, mỉm cười, một giọt nước mắt chảy xuống.

Người đàn ông này thực sự luôn biết cách dày vò cô.

Hoài Cẩm Nam, nếu tối nay anh không tỉnh dậy, anh chắc chắn đã trở thành người thực vật đó?

Cô nhắm mắt lại, đỡ bụng, trèo lên giường, mở chăn ra điều chỉnh từ thế ôm chặt eo anh, nằm lên vai anh nói:

“Hoài Cẩm Nam anh còn nhớ rõ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt không? Thực ra hôm đó... em say rượu là thật nhưng em... cũng có tà tâm.

Ai bảo anh đẹp trai như vậy, còn luôn quyến rũ em...”

Cô để mặc nước mắt rơi trên vai anh, dịu dàng cái nói tiếp: “Vốn dĩ, cứ nghĩ sẽ là một buổi tối hoang đường nhưng không ngờ sau đó chúng ta lại.

Anh lại lần nữa xâm nhập vào trong lòng của em.

Từng bước từng bước.”

“Mặc dù em đã nhiều lần ngăn cản nhưng anh vẫn lấn tới.

Dùng tình yêu của mình xâm lấn xem, chèn ép em, làm em không cách nào có thể buông tay... Hoài Cẩm Nam... anh làm như vậy có phải rất quá đáng hay không? Nếu không phải anh đã cứu em nhất định em sẽ đánh anh một trận.”

Giọng cô bình thản như đang nói hôm nay trời rất xanh nhưng từng câu từng chữ lại thấm đẫm vào lòng người.

“Hoài... Cẩm... Nam... nếu anh không tỉnh dậy, anh yên tâm, em...”

nhất định sẽ tìm cho hai bé yêu một người bố thật tốt, chăm sóc em và các con cả đời...”

“Em dám!” Hoài Cẩm Nam thì thào quát.

Thực ra khi Tịnh Kỳ vừa mở cửa bước vào anh đã tỉnh lại, tuy nhiên đầu óc vẫn còn lơ mơ, ngực đau nhói, cổ họng cơ hồ cháy bỏng khó chịu.

Mí mắt nặng trĩch không cách nào mở được.

Cảm giác đau đớn trên người, khiến anh nhớ lại toàn bộ khung cảnh hôm đó.

Anh muốn mau chóng mở mắt ra, nhìn Tịnh Kỳ và con của anh một cái nhưng không cách nào làm được.

Sau đó, anh liền nghe được tiếng cô thì thầm, nhỏ giọng nói thương anh.

Vì thế anh liền im lặng chờ đợi, chờ bảo bố nói yêu hẳn nhưng cô lại nói gì, cô muốn mang theo con hẳn đi tìm người đàn ông khác, thật quá đáng.

“Anh... anh tỉnh lại rồi!” Tịnh Kỳ không tin vào tai mình, ngẩng đầu nhìn về phía Hoài Cẩm Nam.

Thấy người đàn ông kia tuy rằng mệt mỏi nhưng vẫn còn thể lực mà trợn mắt với cô.

Cô vui sướng muốn ấn chuông gọi bác sĩ là bị bàn tay to lớn nắm lại, thực ra là đè lại bởi vì Hoài Cẩm Nam hiện tại vẫn chưa có sức lực.

“Nói... nói rõ ràng... em định... mang con anh đi đâu.” Giọng nói khàn đặc, chất khàn của người sốt cao mới tỉnh, như một cái cưa cùn lưỡi, vừa chói tai vừa nhọn xẹt qua tim Tịnh Kỳ, không ngừng đâm vào nơi mềm mại nhất tận đáy lòng cô.

Tịnh Kỳ nhìn người đàn ông trước, không khống chế được cúi người hôn lên đôi môi khô khốc kia “Đi tìm ba... Hoài Cẩm Nam của chúng!”

Tuy nhiên vì hai bé yêu đã lớn thảng nên tư thế này của cô làm Hoài Cẩm Nam lo lắng nhưng ngày sau đó anh lại vì nụ hôn của cô mà ngơ ngẩn, cô... cô hôn anh.

Thấy anh vì một nụ hôn mà ngơ ngác như vậy, Tịnh Kỳ càng vui vẻ

cười lớn.

Tiếng cười như chuông bạc thu hút những người ở ngoài.

Mọi người cùng nhau đẩy cửa bước vào.

“Cẩm Nam, con đã tỉnh!” Hồ Hiểu Mai đi đến trước giường, nắm lấy tay anh.

Hoài Cận Ngôn vỗ vai bà “Một lát nữa nói sau, để bác sĩ kiểm tra đã.”

Hồ Hiểu Mai liếc nhìn ông, gật gật đầu.

“Bệnh nhân đã khỏi hẳn.” Giọng bác sĩ có phần nhẹ nhõm “Ý chí của anh ấy rất kiên cường, tố chất thân thể cũng mạnh mẽ, sẽ không có vấn đề lớn.

Có điều vết thương ở đầu nên cần phải nằm trong phòng mấy ngày theo dõi mới có thể xuất viện.”

Tịnh Kỳ chỉ cảm thấy cả trái tim nhẹ bẫng, mệt mỏi ẩn nấp trong cơ thể rốt cuộc ở giây phút này phá ổ mà ra, mãnh liệt gần như khiến cô không chống đỡ nổi.

Hai tay cô che mặt, co người trên ghế, bờ vai gầy gò run rẩy kịch liệt, nước mắt tràn ra kẽ tay.

Tốc độ khôi phục của Hoài Cẩm Nam rất nhanh.

Sau khi phẫu thuật thành công, tình huống của anh càng lúc càng tốt, đương nhiên vì thế mà Tịnh Kỳ vui vẻ không thôi.

“Manh Manh...”

“Em đây” Tịnh Kỳ vừa gọi táo vừa trả lời.

“Manh Manh...”

“Dạ”

“Manh Manh...” Hoài Cẩm Nam như là không biết mệt mỏi vừa gọi vừa nắm tay cô.

“Hoài Cẩm Nam đừng tưởng anh là người bệnh mà được nước làm tới.” Tịnh Kỳ đưa miếng táo cho anh, trừng mắt nói.

“Manh Manh, anh muốn chào hỏi với con.” Anh nắm chặt tay cô.

Tịnh Kỳ nhìn anh một lát, sau đó đứng dậy ngồi xuống giường, bĩu

môi ra lệnh “Sờ đi!”

“Hahaha” Hoài Cẩm Nam vui sướng mà cười lớn..

Chương 97: 97: Những Ngày Ở Viện

“Anh hai, em, Củ Cải và Đậu Đậu không sao.

Anh đừng lo lắng mà!” Tịnh Kỳ đau đầu nhìn Tịnh Dương và Lưu Mộng Tuyền.

Hai người này sau khi biết cô và Hoài Cẩm Nam bị tai nạn đến nỗi một người phải dưỡng thai, một người phẫu thuật mà không nói cho họ liền vô cùng tức giận.

“Không sao, đó là không sao của em đó hả?” Tịnh Dương tức đến đau lồng ngực, ba mẹ cũng như thế, mọi người đều hòa theo hai người này làm loạn.

Tịnh Kỳ liếc nhìn Lưu Mộng Tuyền hiển nhiên cũng đồng ý với Tịnh Dương.

Cô dùng tay chọc chọc eo Hoài Cẩm Nam, ý bảo anh nói chuyện.

Hoài Cẩm Nam nhìn vợ yêu, tiếp nhận điện thoại, nhìn về phía đôi vợ chồng đang đồng tâm hiệp lực ức hiếp vợ con mình “Cậu nhẫn tâm để Lưu Mộng Tuyền ở lại một mình? Cô bằng lòng để anh ta lòng bất an đến Pháp?”

Một câu nói nhẹ nhàng nháy mắt diệt gọn hai người kia, Tịnh Dương và Lưu Mộng Tuyền liếc nhau, thở dài.

Đúng là đáng ghét mà!

Tịnh Kỳ nghe được tiếng thở dài, cô quay đầu cười trộm, cầm lấy miếng táo đã cắt nhỏ đưa đến bên miệng Hoài Cẩm Nam, anh nhìn cô một cái sau đó vui vẻ mà tiếp nhận đồ vợ đưa cho.

Tịnh Dương và Lưu Mộng Tuyền ở bên này màn hình liền cảm thấy ê răng.

Hai con người này thật là!

Cuối cùng Tịnh Dương dứt khoát nói sang chuyện khác.

“Nghiên Dương thế nào rồi, cậu định xử lý chuyện này ra sao?”

Nghe được Tịnh Dương hỏi, Hoài Cẩm Nam rơi vào trầm tư, tất nhiên anh không thể bỏ qua cho người phụ nữ kia.

Nhưng anh đang đợi cô ta tỉnh lại, bằng mọi giá cô ta nhất định phải tỉnh lại.

Ánh mắt anh trở nên tối đen như mực, làm người khác không thể nào đoán được anh đang nghĩ gì.

“Chuyện này cậu đừng lo lắng, cứ giúp tôi xử lý tốt việc ở Nam Kinh là được.”

Tịnh Dương nghe vậy gật gật đầu, sau đó liền cúp máy.

Cả Tịnh Kỳ và Lưu Mộng Tuyền đều được bác sĩ khuyên không nên tiếp xúc với đồ điện tử quá nhiều nên hai người đàn ông kia quản lý cực kỳ chặt chẽ.

Vừa rồi Tịnh Kỳ cũng nghe được Tịnh Dương hỏi Hoài Cẩm Nam muốn xử lý Nghiên Dương như thế nào? Cô bỗng nhớ đến lời chất vấn của Nghiên Dương khi hai người ở trên xe.

“Tịnh Kỳ, cô biết tại sao tôi lại ghét cô như vậy không?” Nghiên Dương mỉm cười còn khó coi hơn khóc, nhìn vào gương chiếu hậu hỏi cô.

Không đợi cô trả lời, cô ấy liền trả lời “ Bởi vì, cậu đã xinh đẹp như vậy, học tốt như vậy.

Tại sao lại có một gia đình hoàn hảo như vậy, có một người anh trai yêu thương cậu như vậy?”

“Cậu không phải lo lắng, nơm nớp lo sợ ba mẹ cãi nhau, cũng không cần lo lắng sẽ bị nhốt lại.

Còn tôi... tôi kèm cậu ở chỗ nào mà đáng bị đối xử như thế?” Nghiên Dương nghiêng rằng, hét to.

Đúng vậy! Tại sao ông trời lại đối xử với cô ta như vậy? Tại sao...?

Nghiên Dương nhớ lại lúc ba cô ta vô tình mà muốn bán mình cho người đàn ông đáng tuổi ông cô ta, nhớ lại ánh mắt lạnh lùng mang theo khinh thường của Hoài Cẩm Nam, nhớ tới sự lạnh nhạt trong mắt Tịnh Kỳ và Lưu Mộng Tuyền mỗi khi nhìn mình.

“Tịnh Kỳ, cô thật là một người đáng ghét.

Tại sao cô không chết đi.”

Tịnh Kỳ nhìn dáng vẻ điên dại của Nghiên Dương có chút không biết nên làm sao mà mở miệng.

“Nhưng tôi chưa từng làm hại cô, tất cả đều là do cô lựa chọn.”

“Do tôi lựa chọn, ha ha ha, cậu nói đúng tất cả là do tôi lựa chọn.” Cô ta cười lớn, nước mắt bỗng trào ra.

Đột nhiên Nghiên Dương vô cùng hối hận năm đó đã ăn cắp tài khoản mạng của Tịnh Kỳ, đặc biệt là phản bội tình bạn hơn mười tám năm giữa cô, Tịnh Kỳ và Lưu Mộng Tuyền.

Đúng vào khoảnh khắc, chuẩn bị đâm vào xe của Hoài Cẩm Nam, Nghiên Dương bỗng quay đầu lại, nhìn thẳng vào mắt Tịnh Kỳ nói:

“Manh Manh... nếu có kiếp sau... cậu có bằng lòng... một lần nữa... làm bạn với tớ không?”

"À...!nếu là không, thì xin cậu đừng trả lời!"

Đến tận bây giờ, mỗi lần nhớ lại cô đều có chút khó chịu trong lòng.

Không phải cô muốn làm thánh nữ nhưng ánh mắt đó thực sự giống với ánh mắt đứa trẻ bị ba mẹ bỏ rơi nhiều năm về trước cô từng gặp. Nghĩ đến việc này, tâm trạng Tịnh Kỳ trầm xuống, cô bất giác xoa bụng, thầm hứa nhất định sẽ không để hai bé yêu của mình rơi vào tình trạng như thế.

“Em làm sao vậy?” Hoài Cẩm Nam cầm lấy tay cô, xoa nhẹ.

Anh nhận ra cô có tâm sự.

Tịnh Kỳ quay đầu nhìn anh, chăm chú quan sát, một lúc sau, cô bỗng mỉm cười, cô tin người đàn ông này nhất định cũng sẽ không để chuyện đó xảy ra với bé yêu.

“Không có, chỉ là em muốn ôm anh.”

Hoài Cẩm Nam thấy cô không muốn nói liền không ép buộc, anh

chống người đứng dậy, ôm ba mẹ con vào trong lòng dịu dàng, vỗ nhẹ lên lưng cô.

“Vậy em liền ôm anh cho thỏa thích đi!”

“Anh đúng thật là...” Tịnh Kỳ ôm lấy anh thờ dài.

Tối đến, vì Tịnh Kỳ mang thai lớn, mà Hoài Cẩm Nam lại bị thương nên bác sĩ yêu cầu hai người mỗi người ngủ một giường.

Nhưng mấy ngày này, Hoài Cẩm Nam cho rằng vết thương mình đã khỏi, nên yêu cầu được ngủ cùng vợ con.

Tuy nhiên luôn bị Tịnh kỳ từ chối với lý do, bác sĩ chưa nói như thế đây là anh nói.

Ăn cơm tối xong, Tịnh Kỳ bỗng thấy Hoài Cẩm Nam ngoan ngoãn ngồi trên giường để bác sĩ khám bệnh, sau đó còn hỏi đi hỏi lại bác sĩ rằng có phải vết thương mình đã khép lại và không có khả năng vỡ ra nữa phải không? Tuy không hiểu gì nhưng bác sĩ vẫn không ngại phiền mà trả lời anh.

“Đúng vậy, Hoài tiên sinh, vết thương của ngài hiện tại đã không còn lo ngại gì.

Hiện tại chỉ cần theo dõi thêm ba ngày nữa là có thể ra viện”

“Cảm ơn bác sĩ.” Hoài Cẩm Nam mỉm cười nói.

Mặc dù có thắc mắc nhưng Tịnh Kỳ cũng không phải rối rắm quá lâu, bởi vì đến lúc đi ngủ, cô liền biết được đáp án.

“Manh Manh, em nghe hôm nay bác sĩ nói gì sao?” Ánh mắt anh đảo một lượt trên mặt cô.

“Nói gì?” Tịnh Kỳ khó hiểu.

“Vết thương...” Hoài Cẩm Nam vừa nói, cô ngay lập tức hiểu anh muốn nói gì.

“Anh ngủ với vợ con mình có gì sai?” Anh chưng ra bộ mặt cà lơ cà phớt.

Tịnh Kỳ trợn trắng mắt, không thèm liếc anh, cô tắt đèn trèo lên giường ngủ.

Bỗng một lát sau, cô bỗng nghe được tiếng sột soạt rồi lại im lặng.

Nghĩ là anh từ bỏ ý định xoay người ngủ, cô liền quay người lại liền thấy một người ôm gối đứng lù lù trước giường cô.

“Hoài... Cẩm... Nam...” Cô hoảng sợ hét.

Hoài Cẩm Nam không ngờ làm cô sợ, vội vàng trèo lên giường, ôm cô vào lòng, khiến đầu cô dựa vào vai mình: “Đừng sợ, đừng sợ, là lỗi của anh.” Vừa nói vừa hôn lên mắt, mũi, má của cô, nhẹ giọng an ủi..

Chương 98: 98: Về Nhà

"Anh...!anh muốn dọa chết em và các con sao?" Tịnh Kỳ nhìn anh, hai mắt vì bị dọa sợ mà hồng hồng, ướm át, giọng nói mang theo nước nở nhưng lại cố kìm nén không khóc.

Hoài Cẩm Nam thấy vậy liền vô cùng hối hận, đáng lý anh không nên tự mò xuống giường lúc đã tắt đèn như thế: "Manh Manh, anh xin lỗi, em đánh anh đi." Nói rồi cầm tay cô muốn đánh vào người mình.

Tịnh Kỳ thấy vậy, vội vàng rút tay lại, cái người này quên mất bản thân cũng đang là người bị thương sao? Hay cho rằng làm như thế cô liền đau lòng anh?

"Manh Manh..." Biết cô lo lắng cho bản thân, ánh mắt của anh lóe lên tia vui vẻ, sau đó sâu trong đôi mắt hiện lên sự tính kế, hôm qua anh nghe được bác sĩ cùng cô nói chuyện...

"Rốt cuộc anh muốn làm cái gì?" Cô xấu hổ quát.

Người này cứ nhìn cô chăm chăm như vậy sao cô có thể ngủ được. "Anh muốn hôn em được không?" Hoài Cẩm Nam cúi người lại sát vào mặt Tịnh Kỳ, hơi thở nam tính như có như không vờn quanh cô, tuy rằng trong phòng tắt đèn nhưng anh vẫn có thể xác định được đâu là môi cô.

Còn lâu mới hôn! Mặt Tịnh Kỳ nóng lên, lặng lẽ dịch đầu ra ngoài.

Cái người này vừa mới khỏi được một nửa đã có ý nghĩ xấu xa rồi "Manh Manh..." Giọng đàn ông trầm trầm, còn mang theo chút đáng thương lạ lùng, còn khiến người ta có chút đau lòng "Em không muốn hôn anh hả?"

Tịnh Kỳ hơi hoảng, nén thẹn thùng giải thích "Không, không phải, em..." Cô ngẫm nghĩ, đầu óc đột nhiên sáng lên "Bác sĩ nói không vận động quá mạnh như vậy sẽ làm ảnh hưởng tới em bé!" Đúng

vậy sẽ ảnh hưởng tới hai bé yêu!

“Không sao, anh sẽ cẩn thận mà.” Đến nước này anh không dừng lại được nữa.

“Không... không được... ưm” Cô còn chưa nói dứt lời đã nhồm người dậy, nhắm thẳng trái dâu tây thơm ngon từ từ nhắm nháp. “Đừng của động, anh chỉ thơm một chút, một chút thôi.” Giọng Hoài Cẩm Nam càng khàn song lại quyến rũ chết người, đưa tay bưng lấy mặt cô, vô cùng cẩn thận nhẹ nhàng.

Cánh môi giao hòa, không còn khoảng cách, tim hai người đều đập dồn, tiếng thịch thịch trong bóng đêm nghe rõ mồn một.

Một nụ hôn này liền làm anh động lòng, không đợi Tịnh Kỳ lấy lại tinh thần, tay anh đã vòng qua lưng cô ôm lấy nơi mềm mại non mềm trong ký ức.

Tịnh Kỳ kêu nhẹ một tiếng, tay chân luống cuống vừa muốn kéo áo xuống vừa muốn bỏ tay Hoài Cẩm Nam từ trong áo ra.

Thế là cô liền luống cuống

“Manh Manh...!đợi một lát... anh chỉ chạm một chút...” Vì động tình mà giọng nói Hoài Cẩm Nam trở nên khàn khàn, tay Tịnh Kỳ dừng lại một chút, thoáng do dự nhưng cô vẫn lo lắng cho bé cưng.

Thấy thái độ của cô trong lòng Hoài Cẩm Nam vui vẻ, hơi dùng sức xoay người cô lại, kéo nhẹ để Tịnh Kỳ bám vào người anh, sau đó dùng môi mình chặn môi cô, một tay vén váy ngủ của cô lên cổ, dòi đôi môi nóng rực thay thế chỗ tay vừa đặt lên, nhẹ nhàng ngậm lấy.

Bởi vì mang thai nên ngực của Tịnh Kỳ lớn hơn rất nhiều một tay của anh hoàn toàn không nắm được hết.

Tịnh Kỳ hơi ngửa đầu, khép hờ mắt, cắn môi, chịu đựng lửa nhiệt tê dại trong cơ thể, đột nhiên nhận ra Hoài Cẩm Nam đang cời váy ngủ của mình vội đưa tay ngăn cản.

"Đừng, không tốt cho con trong bụng." Tịnh Kỳ rốt cuộc cũng kiếm được một cái cớ hợp lý.

Tuy rằng bác sĩ nói từ tháng thứ ba đến tháng thứ sáu có thể sinh hoạt vợ chồng nhưng cô vẫn sợ.

Quả nhiên, mặt Hoài Cẩm Nam nhanh chóng gục xuống.

Tay cũng đang hoảng trở lại, anh thả váy, sửa sang lại giúp Tịnh Kỳ.

Ôm cô vào trong ngực mình, cầm dán lên trán cô: "Manh Manh, từ giờ em đừng rời xa anh, nhất định phải bên anh rõ chưa?"

Tịnh Kỳ nghe thấy lời nói của Hoài Cẩm Nam, âm thầm cười, đưa tay chọt néo vào cánh tay Hoài Cẩm Nam.

Hoài Cẩm Nam không đề phòng, bị néo đau kêu lên: "Đau! Tịnh Kỳ, em bại hoại, muốn mưu sát chồng sao?"

Tịnh Kỳ cười: "Ai là chồng em cơ chứ, em còn đang độc thân đấy!"

Lúc này Hoài Cẩm Nam mới biết Tịnh Kỳ đang trêu đùa mình.

Lật người đè lên Tịnh Kỳ, bờ môi nóng bỏng không hề báo trước đánh úp tới đôi môi anh đào của cô, đầu lưỡi linh hoạt dò xét vào trong khoang miệng cô, tràn ngập sự trêu đùa.

"Ừm...!Đừng...!Sẽ làm bị thương Củ Cải và Đậu Đậu..."

"Anh sẽ cẩn thận, anh sẽ rất nhẹ, rất nhẹ... Manh Manh...!Cho anh đi! Anh thật sự nhớ em, muốn em..."

"Vậy... vậy... anh cẩn thận một chút!" Cuối cùng Tịnh Kỳ vẫn là thỏa hiệp.

Nhưng sau đó cô liền hối hận, mặc dù anh làm rất nhẹ nhàng, luôn lo lắng cho cô nhưng cũng rất lâu.

Nó cứ như con kiến từ từ gặm nhấm cô vậy.

"Hoài Cẩm Nam, anh...!lưu manh" Trước khi ngủ thiếp đi, Tịnh Kỳ thì thào.

Hoài Cẩm Nam nghe vậy, mỉm cười hôn nhẹ lên mái tóc cô.

Sau đó ngồi dậy, lau mình cho cả hai rồi mới đi ngủ.

Hơn hai tuần sau, Hoài Cẩm Nam và Tịnh Kỳ cũng được ra viện.

Đáng lý là Tịnh Kỳ được xuất viện trước, nhưng người nào đó lại làm

nũng lại âu yếm nên cô mềm lòng đợi anh cùng xuất viện.
Trong khi hai người ở viện an nhàn thì người vất vả nhất phải kể đến bí thư Trần.

Hoài Cẩm Nam nhập viện tất cả mọi công việc gần như đổ lên đầu anh.

Tuy nhiên Hoài Cẩm Nam là người có lương tâm nên đã quyết định cho bí thư Trần sau khi về nước sẽ được nghỉ một tháng để tìm bạn gái.

Đáng thương bí thư Trần hơn ba mươi tuổi vẫn là một cậu độc thân.
“Cuối cùng cũng được về nhà!” Tịnh Kỳ thở dài.

Ninh Nguyệt ở bên cạnh nghe vậy mỉm cười, vuốt mái tóc dài của cô, vẫn còn trẻ con như vậy.

Hôm nay hai người xuất viện Hoài Cận Ngôn và Hồ Hiểu Mai cũng đến đón.

Tịnh Kỳ nhìn không khí giữa hai người nghĩ đến mẹ cô nói hai người đã ly hôn, đây là hai người họ đang coi nhau như là bạn mà đối đãi sao?

Nhưng như vậy cũng tốt Hoài Cẩm Nam sẽ không khó xử.

Hoài Cẩm Nam như cảm nhận được ánh mắt của cô, anh quay đầu lại mỉm cười, đối với anh bây giờ cô và hai bé yêu là quan trọng nhất.

“Về nhà thôi!”

“Được, chúng ta về nhà thôi!”.

Chương 99: 99: Hội Tụ

Thông qua cửa sổ máy bay, Tịnh Kỳ nhìn những đám mây trôi bồng bềnh, lại quay đầu nhìn về phía những người ngồi ở khoang hạng sang, thờ dài, lúc đi một lúc về mười, hai mươi.

“Làm sao vậy?” Hoài Cẩm Nam cầm lấy tay cô, tay còn lại nhẹ nhàng xoa bụng.

Dạo gần đây anh có sở thích sờ bụng Tịnh Kỳ bởi vì mỗi lần anh chạm vào hai bé yêu đều sẽ chào hỏi anh, giống như lúc này.

Anh nhẹ nhàng đặt tay lên phần đang gồ lên, không biết là tay nhỏ hay chân nhỏ của Củ Cải và Đậu Đậu.

Người đàn ông hơn 30 tuổi ngây thơ, mà lấy điện thoại ra chụp.

Theo cách anh nói chính là không thể điện thoại của mình không có ảnh con được.

Tịnh Kỳ nhìn hành động ấu trĩ của anh, nhấc vén áo lên, nhắm ngay đúng chỗ bụng nhô lên vòng hai tay tại thành động tác trái tim.

Hoài Cẩm Nam thấy vậy liền ngơ ngẩn.

“Mau chụp.” Cô nói, Hoài Cẩm Nam hoàn hồn, mỉm cười.

Đúng là bảo bối nhỏ của anh mà.

Xong xuôi, anh ôm lấy mặt cô nhẹ nhàng hôn xuống “Mau nghỉ ngơi đi.”

“Anh đừng chơi với con thì em ngủ được thôi!” Cô giận dỗi.

Cô không ngờ người này còn có thể có bộ mặt như vậy, có phải cô nhìn lầm anh rồi không?

“Là lỗi do anh, ngủ đi.” Anh kéo lại chăn cho cô, sau đó lại điều chỉnh tư thế của ghế một lần nữa rồi mới an tâm mà nhắm mắt.
Sân bay Nam Kinh, Lưu Mộng Tuyền sốt ruột nhìn về phía lối ra vào.

Nếu bảy giờ sáng bắt đầu bay thì hiện tại phải đến nơi rồi chứ, nhưng đã hơn ba mươi phút đồng hồ trôi qua vẫn chưa thấy ai cả. “Anh, sao mọi người lâu như vậy? Không biết có chuyện gì không nữa.” Cô níu lấy tay Tịnh Dương lo lắng hỏi.
Đây là lần thứ hai mươi, Lưu Mộng Tuyền hỏi Tịnh Dương, anh thầm nói bản thân bình tĩnh nhưng có cứ lặp đi lặp lại hỏi, anh mệt thay cô rồi.

Vừa mới ra viện chưa đến ba ngày nhưng suốt ngày đôn đáo chuẩn bị đón Tịnh Kỳ và hai đứa trẻ, còn vì chuyện này mà gần như bỏ rơi anh làm anh có chút ghen tị với cháu trai, cháu gái chưa ra đời của mình.

“Anh, anh có nghe em nói không?” Lưu Mộng Tuyền trừng mắt nhìn anh, thật là, cháu là của cả hai mà mỗi cô sốt ruột là sao?
Tịnh Dương thở dài, ôm cô vào lòng “Tiểu công chúa bé bỏng của tôi, chúng ta là xuất phát trước thời gian dự định là ba mươi phút chứ không phải người ta đến muộn.”

“Vậy sao?” Lưu Mộng Tuyền tựa vào ngực anh, nhẹ nhàng xoa cằm. Đúng lúc này cô nhìn thấy một người đàn ông đỡ một thai phụ từ trong ra ngoài, xung quanh là những người đàn ông và phụ nữ tầm tuổi trung niên.

Dáng đi của người phụ nữ vô cùng cẩn thận, một tay đỡ bụng, một tay vịn vào người đàn ông.

Không biết hai người đang nói chuyện gì nhưng có thể nhận ra được hai người trò chuyện thực sự vui vẻ.
Bỗng nhiên mặt người phụ nữ cau lại, trái tim Lưu Mộng Tuyền giật thót lên.

Sau đó mặt người phụ nữ giãn ra, cái trái nhỏ đang nhăn của Lưu Mộng Tuyền cũng không tự giác mà giãn ra.

Những người kia càng đến gần Lưu Mộng Tuyền càng khẩn trương, rõ ràng ngày nào cũng trò chuyện nhưng cô lại cảm thấy họ đã xa nhau thật lâu.

“Manh Manh...” Giọng nói mang theo nhớ nhung, đau lòng, kèm theo sự khó chịu không cách nào diễn tả.

Tịnh Kỳ vừa nghe thấy âm thanh này liền cứng đờ cả người, cô từ từ đưa mắt nhìn về phía trước thấy rõ người trước mặt, nước mắt liền không tự chủ mà tuôn ra.

“Mộng Tuyền... cậu... cậu” Hình ảnh trước mặt bị hơi nước làm mờ, Tịnh Kỳ vươn tay về phía trước, chờ đợi một cái ôm.

Chính khoảnh khắc cô được Lưu Mộng Tuyền ôm vào trong ngực, nghe tiếng tim đập có lúc kia, cô liền biết người bạn, người chị hai mươi năm năm trời của cô tình lại rồi, trở lại bên cô rồi!

“Thật tốt, rốt cuộc đã trở lại.

Cậu có biết mình sợ hãi như thế nào không? Đồ đáng ghét, cậu có biết lúc cậu nằm im trong ngực tớ cả người đầy máu tớ đã sợ như thế nào không?” Tịnh Kỳ nghẹn ngào chất vấn, từng câu từng chữ làm người ta đau lòng.

Ninh Nguyệt và Tôn Lệ Nguyệt không kìm được lén lau nước mắt.

Họ biết khi Lưu Mộng Tuyền tai nạn người chịu cú sốc mạnh nhất là Tịnh Kỳ, nhưng hiện tại cả hai đều bình an xem như sau cơn mưa trời lại sáng.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, làm cậu sợ hãi như vậy.

Thật xin lỗi.” Tịnh Kỳ vừa khóc cả ba người Mộng Tuyền, Cẩm Nam, Tịnh Dương đều luống cuống nhưng Hoài Cẩm Nam và Tịnh Dương biết lúc này chỉ có Lưu Mộng Tuyền mới xoa dịu được cô

“Vậy sau này cậu phải đối xử với bản thân mình thật tốt, đừng chủ quan.” Hít hít cái mũi nhỏ, Tịnh Kỳ dùng đôi mắt đầy nước nhìn về phía người chị em thân thiết, yêu cầu một lời hứa hẹn.

“Được, được.”

Hai người ôm thắm thiết, những người xung quanh như có như không nhìn về phía bên này làm cả hai có chút người ngừng.

Hoài Cẩm Nam và Tịnh Dương nhận nhiệm vụ mà phụ huynh giao phó, tiến đến an ủi người phụ nữ của mình.

Đợi đến khi cả hai ổn định lại đã hơn 10 phút sau.

Mọi người thống nhất với nhau trở về viện của các ông cụ, như thế mọi người càng được tụ tập với nhau.

Hồ Hiểu Mai ngược ngùng đưa ra lời từ chối, dù sao bà và Hoài Cận Ngôn đã ly hôn đến đó không được thích hợp cho lắm.

Dù Hoài Cẩm Nam và mọi người nói như thế nào bà cũng nhất quyết không đi.

Cuối cùng vẫn là Hoài Cận Ngôn mở miệng đưa ra lời mời “Cho dù không phải con dâu nhưng bà vẫn là người nhà của cha mẹ.

Đi đi coi như tụ hội một bữa, chúng ta cùng nhau vui vẻ.

Hồ Hiểu Mai liếc Hoài Cận Ngôn một cái cuối cùng vậy từ chối, bà không nên ích kỷ như vậy.

Nếu đã buông tay thì nên dứt khoát một chút.

Tịnh Kỳ liếc nhìn mọi người rồi lại nhìn Hoài Cẩm Nam, anh thực lòng muốn Hồ Hiểu Mai đến đó.

“Bác Hồ, bác đi đi mà.

Đến lúc đó bác làm cho cháu món sủi cảo nhân tôm được không? Cháu chỉ thích ăn món đó do bác làm thôi.” Cô tiến đến ôm lấy cánh tay Hồ Hiểu Mai thân thiết mà tựa vào.

Thấy hành động của cô, Hồ Hiểu Mai có chút không được tự nhiên bởi vì từ trước đến nay bà chưa từng tiếp xúc với đứa trẻ nào mềm mại như vậy, cô thích làm nũng nhưng lại chỉ làm nũng với người cô thân thiết.

Khác với những người khác, họ làm nũng với bà là muốn lợi từ bà. Trong chốc lát, Hồ Hiểu Mai có chút không biết làm sao.

Tịnh Kỳ nháy mắt với mẹ mình, Ninh Nguyệt hiểu ý, cùng Tôn Lệ Nguyệt nửa kéo nửa đẩy Hồ Hiểu Mai lên xe.

"Nào, nào đi thôi! Chúng ta cùng nhau tụ tập một bữa vui vẻ."

Hoài Cẩm Nam ở phía sau thấy mọi hành động của cô, anh mỉm cười hạnh phúc đời này gặp được người như cô anh cảm thấy mãn nguyện rồi.

Tiếng lên một bước, Hoài Cẩm Nam xoa đầu cô "Cảm ơn!"

Tịnh Kỳ nghe vậy khó hiểu nhìn anh, cô nghiêng đầu, đây là cảm ơn về việc vừa nãy sao? Khẽ hừ một tiếng, vẫn coi cô như người lạ vậy.

Cô có chút khó chịu đi nhanh về phía trước.

Hoài Cẩm Nam ở đằng sau nhìn cô đi như vậy, lo lắng chạy theo.

"Sao vậy?" Hai tay anh dang ra đỡ lấy phía sau cô.

"Anh cảm ơn em?" Tịnh Kỳ biết người này không biết vì sao cô giận rồi, thay vì khó chịu trong lòng cô quyết định nói ra.

Hoài Cẩm Nam nghe xong chốc chút ngỡ ngàng, hai người mắt to trừng mắt nhỏ, cuối cùng không nhịn được phá cười lên.

"Ngu ngốc."

Chương 100: 100: Đến Gặp Bạch Doanh Trần

Hoài Cẩm Nam từ phòng tắm bước ra, không nhìn thấy Tịnh Kỳ đâu cả, anh đi vào trong phòng ngủ cũng không thấy cô đâu liền chạy vào thư phòng.

Cô gái nhỏ đang nhắm mắt thư giãn nghe nhạc, anh chậm chậm bước lại gần, tỉ mỉ quan sát gương mặt cô.

Có lẽ do mang thai nên trông cô có vẻ mượt mà hơn, gương mặt càng tinh tế mang theo chút dịu dàng của tình mẫu tử.

Tuy rằng đã ngủ thiếp đi nhưng tay cô vẫn đặt ở trên bụng. Anh giờ tay định chạm vào nhưng lại nhớ đến tương tác giữa anh và hai bé nên đành thu tay về.

Quay người đi về phòng thay quần áo sau đó mới quay lại bế cô về phòng ngủ.

Hoài Cẩm Nam thật cẩn thận đặt Tịnh Kỳ xuống, điều chỉnh lại tư thế cho cô sau đó mới lên giường, ôm lấy cô, hôn nhẹ lên trán “Ngủ ngon”

“Ừm” Tịnh Kỳ cựa mình đáp lại.

Sáng hôm sau, Hoài Cẩm Nam tỉnh lại bởi vì tay anh đã tê rần, cúi người nhìn về phía kẻ gây ra đang nằm trong ngực mình, anh liền ngơ ngẩn...

Cô co người lại, dựa sát vào anh, ngay cả khuôn mặt cũng suýt gối lên mặt anh, bởi vì dựa rất gần, cho nên không cần quay đầu lại cũng có thể hôn cô.

Cô ngủ rất ngon, khóe miệng còn hơi mím cười, giống như mơ thấy giấc mơ đẹp, cánh tay thon dài, trắng muốt vắt ngang quan eo anh.

giờ phút này, anh cũng cảm nhận được cảm giác cô thực sự đã trở bên mình.

Cố chịu cảm giác khó chịu kia, anh hơi hơi nâng vai, để mặt cô cao hơn, hôn nhẹ lên trán tinh xảo của cô.

“Mau thức dậy!” Vừa rồi anh nhìn quan đồng hồ, đã hơn bảy giờ hơn.

Nếu bây giờ cô không dậy, thì lát nữa sẽ lại trách anh làm lỡ buổi tập thai nhi của cô.

“Ồn ào quá, em muốn ngủ!” Cô hơi khẽ quay người, xoay lưng về phía anh.

Dùng tư thế đà điều để không phải dậy sớm nhưng nghĩ đến Củ Cải và Đậu Đậu sẽ khỏe mạnh, cô lại quay người lại, vươn tay về phía anh “Đỡ em”

Hoài Cẩm Nam quát quát đầu mũi cô, đỡ cô ngồi dậy.

Sau đó hai người cùng nhau đánh răng, rửa mặt rồi ăn sáng.

Cuối cùng buổi sáng kết thúc bằng việc tập bài tập thai nhi của Tịnh Kỳ.

Buổi chiều lại hẹn Lưu Mộng Tuyền đến nhà, cô ấy tập bài hồi phục sức khỏe, còn bản thân Tịnh Kỳ thì nghe nhạc hoặc đọc sách.

Cứ thế cuộc sống dưỡng thai của Tịnh Kỳ dần dần trôi qua, hai bé yêu đã được hơn tám tháng.

Bỗng nhiên vào một buổi sáng, khi Tịnh Kỳ và Hoài Cẩm Nam đang ăn sáng, một cuộc điện thoại đã phá vỡ vòng tuần hoàn đó.

Là cảnh sát gọi tới, Bạch Doanh Trần yêu cầu được gặp Tịnh Kỳ trước khi xét xử.

Nghe được tin này, cả hai liền lâm vào trầm tư.

“Được” Tịnh Kỳ đồng ý, dù sao cô cũng có chuyện muốn nói với người này.

Bạch Doanh Trần thấy Hoài Cẩm Nam đến đây cùng Tịnh Kỳ cũng không có gì bất ngờ cả.

“Chúng ta có thể nói chuyện riêng sao?” Anh nhìn thẳng vào mắt Tịnh Kỳ, đôi mắt chỉ chứa duy nhất bóng hình cô.
Tịnh Kỳ suy nghĩ một lát rồi gật đầu “Anh đi ra ngoài một lát đi.”
Hoài Cẩm Nam lúc đầu không đồng ý nhưng thấy thái độ kiên quyết của cô đành đi ra ngoài.

Trước khi đi còn không quên cảnh cáo nhìn Bạch Doanh Trần.
“Có chuyện gì thì gọi anh.” Anh vẫn không yên tâm dặn dò.
“Em biết!” Tịnh Kỳ mỉm cười đáp.
Đợi cho Hoài Cẩm Nam đi ra ngoài, Bạch Doanh Trần mới lảng lảng quan sát Tịnh Kỳ.
Anh ta thích cô, rất thích, thích cô từ rất lâu.
Bạch Doanh Trần vĩnh viễn không quên lần đầu tiên nhìn thấy Tịnh Kỳ.

Đó chính là lần ba mẹ cãi nhau, anh ta liền lang thang ở bên ngoài.

Sau đó bị lạc đường vừa đói vừa lạnh, sợ hãi bao trùm anh nhưng bỗng nhiên cô xuất hiện, mang theo ánh sáng ấm áp xuất hiện.

Cô mặc một chiếc váy hoa màu trắng xanh, tóc được buộc cao trông hoạt bát lanh lợi.
“Ba ơi, ở kia có ai kìa.

Hình như anh ấy lạnh lắm, mình giúp anh ấy được không ba? Con không muốn anh ấy khổ như vậy?” Sau đó cô liền nói gì đó nhưng anh ta không nghe thấy.
Một lát sau, cô khi đó từ từ đi về phía anh ta, đứng trước mặt anh ta nói “Em là Tịnh Kỳ, em giúp anh nhé?” Sau đó cô cười, dịu dàng, yên tĩnh, như dòng suối mát lành mang chút ấm áp, vừa ngọt vừa xinh lại trong trẻo, nháy mắt thắm vào lòng Bạch Doanh Trần.

Cuối cùng vẫn là ba cô, bảo một người tài xế tiến đến giúp hấn về nhà.
Mãi đến sau này hấn ta khi gặp lại cô trong bữa tiệc mới biết được cô

chính là con gái của chủ tịch Dương Kỳ.

Khi đó hấn liền quyết tâm phải trở nên mạnh mẽ để đứng bên cạnh cô.

Mù mờ thuở thiếu niên đến yêu thầm lúc lớn, tất cả đều là ông lực để anh ta phấn đấu.

Vốn tưởng rằng có thể cùng cô đứng trên đỉnh vinh quang nhưng bỗng một người đàn ông khác tiến tới cướp cô đi mất.

Không khí giữa hai người tĩnh lặng, khiến người khác ngột ngạt.

Đến khi Tịnh Kỳ có chút không chịu nổi nữa thì đột nhiên anh ta gọi tên cô, giọng hơi run "Xin lỗi..."

Tịnh Kỳ ngẩn ra, nháy mắt hiểu được anh ta đang nói gì.

Vốn tưởng rằng cô sẽ không dao động nhưng khi nghe được câu nói của anh trong dự đoán, song tim vẫn đau một hồi.

Dù sao cũng từng là bạn một thời gian rất dài.

"Bạch Doanh Trần, em sợ mình không thể tha thứ cho anh."

Bạch Doanh Trần nghe vậy tim như bị kim đâm, đau nhói.

Phải rồi, những điều anh ta gây ra không cách nào mà dùng một câu xin lỗi đổi lại được.

"Cảm ơn vì đã đến gặp anh."

Thật tiếc vì không thể nào ôm em lần cuối.

Mà cho dù có thể chắc chắn em cũng sẽ không đồng ý đúng không?"

Bạch Doanh Trần tự giễu, không đợi cô trả lời anh ta liền quay người đi vào trong.

Tịnh Kỳ thẫn thờ ngồi trên ghế, một lúc lâu sau Hoài Cẩm Nam đi vào.

Vừa thấy anh, cô không đợi anh phản ứng liền ôm chặt lấy cổ, vùi

đầu vào ngực anh, lặng lẽ ch ảy nước mắt.
Ngực nhanh chóng ướt đẫm, cô khóc làm tim Hoài Cẩm Nam run theo.

Hận không thể đau thay cô, thương tâm thay cô.

Nhưng anh không biết an ủi, chỉ đành dùng sức siết cô vào lòng mình, nói tẻ ngắt: “Đừng khóc, đừng khóc, anh đây, anh đây, ngoan...”

“Nghe lời nào, đừng khóc nữa, em khóc anh khổ sở lắm...”

Hoài Cẩm Nam nhất định rất yêu cô, an ủi vụng về như thế ngay cả anh ta cũng nghe ra được đau lòng ẩn chứa trong đó.

Bạch Doanh Trần đứng đằng sau cánh cửa nhìn hai người đang ôm nhau, anh quay đầu, nhắm lại đôi mắt chứa đầy sự đau thương.
Cô sẽ sống rất tốt, tốt hơn mẹ anh ta, hơn anh ta, mà anh ta... cả đời này đã định sẵn chỉ có thể ở đằng xa lặng lẽ nhìn cô.
Hoài Cẩm Nam ôm lấy Tịnh Kỳ, thỉnh thoảng lại vuốt tóc cô dỗ dành.

Anh không hỏi, cô muốn nói tự khắc sẽ nói với anh.

Tịnh Kỳ khóc xong trong lòng cũng dễ chịu đôi chút, chỉ là vừa mệt vừa mỏi, dựa vào người Hoài Cẩm Nam.

"Chúng ta về nhà trước đi!"

Hoài Cẩm Nam nghe vậy đỡ cô ra ngoài.

Bí thư Trần lái xe đến đón, anh liền mở cửa, thắt dây an toàn cho cô, rồi ra hiệu cho bí thư Trần lái xe về nhà..

Chương 101: 101: Em Yêu Anh

Tịnh Kỳ biết mình không nên khóc nhưng cô không nhịn được, vùi đầu vào ngực Hoài Cẩm Nam, cố gắng xóa đi những hình ảnh trong đầu.

“Manh Manh, sau này anh nhất định sẽ làm người tốt.

Do đó, chúng ta mãi chơi với nhau được không?” Cậu thiếu niên 12 tuổi nắm lấy tay cô, đặc biệt cẩn thận dò hỏi.

“Manh Manh, mau xem! Có sao băng, mau mau ước đi!” Cũng là cậu thanh niên đó lôi kéo tay cô nhìn lên bầu trời, nụ cười trên môi cậu đặc biệt vui vẻ, không hề giống người suýt nữa bị người hầu bỏ rơi ngoài đường.

“Manh Manh, thực xin lỗi! Anh phải đi rồi! Manh Manh... tạm biệt!” Cậu thanh niên 18 tuổi, trầm giọng từ biệt, sau đó không chút lưu luyến mà tạm biệt.

Từ năm mười tuổi đến năm mười lăm tuổi, tất cả kí ức về Bạch Doanh Trần như một bộ phim chiếu lại trong đầu cô, cứ nghĩ chỉ là tình cảm bình thường nhưng không ngờ cô lại coi nó như tình thân, lại vì thế mà đau lòng như vậy.

Níu chặt lấy áo anh, bên tai nghe tiếng tim đập mạnh mẽ, tâm trạng của Tịnh Kỳ cũng dần ổn định trở lại.

“Về đến nhà rồi! Chúng ta vào nhà trước được không?” Đợi đến khi nhận được cái gật đầu của Tịnh Kỳ, anh mới đặt cô xuống ghế, mở cửa vòng ra bên kia xe, bế cô xuống.

“Cậu đi về đi!” Hoài Cẩm Nam nói với bí thư Trần.

“Vâng” Bí thư Trần trả lời, sau đó liền lái xe rời đi.

Tịnh Kỳ từ trong ngực Hoài Cẩm Nam ngẩng đầu, nhìn chiếc cầm cương nghị của người đàn ông này, cô bỗng thông suốt mà nở nụ cười.

Cứ coi như đó là một kỉ niệm thời niên thiếu cũng được mà.

Không nhất thiết phải cố chấp vì nó mà đau lòng như thế.

“Hoài Cẩm Nam, em muốn đi dạo!” Cô ôm lấy cổ anh làm nũng, tuy rằng anh ôm rất chắc nhưng cô sợ anh mệt làm tuột tay ba mẹ con. Hoài Cẩm Nam nhìn người nào đó đã thông suốt, cúi đầu hôn nhẹ lên trái cô.

Sau đó thật cẩn thận đặt cô lên một chỗ bằng phẳng, đợi cô ổn định mới dắt tay cô đi về phía trước.

“Đi thôi!”

“Cẩm Nam, anh kể cho anh nghe một chuyện.” Không đợi anh đồng ý hay không Tịnh Kỳ liền nói tiếp “Từ có một cậu bé, bởi vì cha mẹ cãi nhau mà bỏ nhà ra đi sau đó liền gặp được một cô bé...” Tịnh Kỳ từ từ kể cho anh nghe những chuyện giữa bản thân và Bạch Doanh Trần, cô không muốn hai người vì việc này mà hiểu lầm nhau. Hoài Cẩm Nam im lặng lắng nghe, giọng nói nhẹ nhàng trầm bổng của cô làm anh có thể tưởng tượng ra từng giai đoạn của câu chuyện đó.

Chính vì thế mà có chút ghen tị với Bạch Doanh Trần, bởi vì anh ra có thể cùng cô trải qua thời thiếu niên buồn vui đầy đủ.

Nhưng đến cuối cùng anh thầm may mắn, may mắn Bạch Doanh Trần đi Mỹ, may mắn anh ta không liên lạc gì với Tịnh Kỳ trong thời gian đó.

Như thế mới làm anh có cơ hội được ở bên cạnh cô.

“Manh Manh, cảm ơn em đã lựa chọn ở bên anh.” Hoài Cẩm Nam ôm cô vào lòng, nhỏ giọng thì thầm.

Cũng cảm ơn em lựa chọn giữ lại Củ Cải và Đậu Đậu.

“Hoài Cẩm Nam, em đã từng nói điều này với anh chưa?” Tịnh Kỳ hơi hơi đẩy anh ra, mỉm cười hỏi.

“Điều gì?” Anh cứng chiều xoa đầu cô, chỉnh lại khăn quàng cổ cho cô.

“Anh cúi xuống đi.”

Hoài Cẩm Nam nhìn thái độ của cô, có chút buồn cười xong vẫn làm theo điều cô nói.

Đợi cho anh cúi xuống vừa đủ để cô ghé sát vào tai anh, Tịnh Kỳ cười một tiếng, nhẹ giọng nói “Hoài Cẩm Nam, em yêu anh.” Nói xong liền đi về phía trước mặc kệ người đàn ông đang ngẩn ngơ ở phía sau.

Đợi đến lúc Hoài Cẩm Nam lấy lại được tinh thần, quay đầu tìm kiếm Tịnh Kỳ thì cô đã đi đến gần cổng nhà.

Anh vội vàng chạy lại, nắm tay cô thật chặt “Em nói cái gì, nói lại lần nữa.”

“Lời hay không nói hai lần.” Tịnh Kỳ cười vui vẻ, muốn rút tay từ trong tay anh ra nhưng khổ nỗi anh nắm chặt quá làm cô không nhúc nhích được gì.

“Làm ơn!” Anh chơi xấu cắn vào vành tai cô, anh biết đâu là nơi nhạy cảm của Tịnh Kỳ.

Tịnh Kỳ cố gắng tránh thoát nhưng người đàn ông ngày càng áp sát, không chịu buông tha cô.

“Em... yêu... anh... Được... được rồi mau buông em ra.” Nếu không có anh đỡ, chắc chắn cô sẽ ngã ra đây.

Từng chữ chui vào trong tai, làm trái tim anh càng đập nhanh hơn.

Lời nói của cô làm anh vui vẻ.

“Anh cũng yêu em” Dứt lời liền hôn lên đôi môi căng mọng của cô, tùy ý nhắm mắt thưởng thức.

Tịnh Kỳ nghe được lời anh nói cũng cực kỳ hạnh phúc.

Ai lại không muốn nghe người mình yêu nói yêu mình cơ chứ.

Sáng hôm sau, Tịnh Kỳ vừa đi xuống lầu liền nhìn thấy Ninh Nguyệt bưng một chén canh đi về phía cô.

“Mau xuống đây, hôm nay mẹ có nấu canh gà đen táo đỏ tẩm bổ cho con.” Gần sinh nên bà thường xuyên đến nhà hai người để chăm sóc Tịnh Kỳ.

Tịnh Kỳ tiến lên, mở nắp lên nhìn, sau đó không tin tưởng hỏi lại:

“Mẹ, mẹ gọi cái này là canh gà đen táo đỏ sao?”

“Mẹ hầm một buổi chiều, không dám cho nhiều gia vị gì, con nếm thử một chút đi.”

“Không phải, mẹ cái này...” Tịnh Kỳ cười nghĩ tới từ hình dung “Mẹ, cái này không gọi là canh, trừ táo đỏ, vốn tất cả đều là thịt gà có được không?”

“Ôi, chỉ uống chút nước canh suông sao có thể uống no? Con còn mang thai đôi, chút nước đó sao có dinh dưỡng, mau ăn đi.” Ninh Nguyệt Cười khích lệ Tịnh Kỳ: “Nhân lúc còn nóng, mau ăn đi.”

Cuối cùng Tịnh Kỳ chỉ có thể nhận mệnh mà ăn “canh”, được một lúc, cô lại bắt đầu ngó nghiêng, anh đi đâu?

Ninh Nguyệt vừa nhìn liền biết con gái đang tìm ai, thật là...

“Nó vừa đi công ty, lát nữa sẽ về.

Bảo con chuẩn bị để lát nữa nó đưa con đi kiểm tra.” Hoài Cẩm Nam luôn khó chịu chuyện anh không được đưa Tịnh Kỳ đi khám thai, nhiều lần quan trọng như thế mà anh chỉ được đi một lần.

Tịnh Kỳ nghe vậy gật gật đầu, cuối cùng ước nguyện của người kia cũng sắp được thỏa mãn rồi..

Chương 102: 102: Khó Sinh

Buổi tối, Hoài Cẩm Nam và Tịnh Kỳ nằm trên giường ngủ nhưng Tịnh Kỳ mãi không ngủ được, cô trằn trọc mãi.

“Sao vậy? Các con lại làm em khó chịu sao?” Hoài Cẩm Nam, quay đầu nhìn về phía cô.

“Cẩm Nam, anh nói xem, hai bé yêu là con hai trai, hay hai gái hay một trai một gái?”

Con trai hay là con gái? Hoài Cẩm Nam thực sự chưa bao giờ lo lắng đến, nếu là con gái, anh sẽ cưng chiều hai đứa như hai cô công chúa, còn nếu là con trai anh liền áp dụng biện pháp nuôi thả.

“Đều được, chỉ cần em sinh anh đều thích.” Hoài Cẩm Nam nói, đây thực sự là lời thật lòng của anh.

“Nếu em sinh con không thuận lợi hoặc khó sinh.

Anh sẽ chọn ai?”

Tịnh Kỳ nói xong, mắt không chớp mà nhìn chăm chăm vào Hoài Cẩm Nam, nếu cô thật sự có gì không thuận lợi, có phải quá tàn nhẫn với anh không?

Nhìn người đàn ông một đường đi tới bên cạnh mình, Tịnh Kỳ phát hiện, cô yêu người đàn ông này, đã hơn cô yêu chính mình.

Hoài Cẩm Nam ngừng hành động vuốt ve bụng nhỏ trong tay, tức giận liếc cô một cái, chỉ nói câu: “Suy nghĩ gì đâu, em rảnh rỗi quá lâu nên khó chịu hả?”

“Thật!” Tịnh Kỳ nghiêm túc cường điệu.

“Thật? Mang thai lớn thân thể mệt mỏi, em chính là ngủ không ngon nên mới suy nghĩ linh tinh.” Hoài Cẩm Nam ôm lấy vai cô nói.

“Cẩm Nam, vậy nếu lỡ như thực không thuận lợi?”

“Lỡ như? Ở đâu ra lỡ như! Chỉ suy nghĩ lung tung.” Hoài Cẩm Nam

cười nói, “Manh Manh, em là của anh, anh sẽ không để cho em xảy ra chuyện gì.”

Tịnh Kỳ nghe vậy liền âm thầm phỉ nhổ, tuy rằng anh có năng lực đó thật nhưng mà lại chẳng phối hợp diễn với cô gì cả.

“Ngủ” Cô cố gắng xoay người đưa lưng về phía anh, nhưng không đến hai phút sau lại phải quay trở lại bởi hai bé yêu quá to để nằm nghiêng.

Nhưng Hoài Cẩm Nam không hề ngờ tới khi người phụ nữ mà anh yêu thương nhất rơi vào cữu tử nhất sinh, anh đã sợ hãi và lo lắng thế nào.

Và cũng chính vì thế mà anh đã trở thành một ông bố cực kỳ nghiêm khắc, luôn khắc sâu trong đầu hai đứa bé với câu nói “Các con có thể xảy ra chuyện nhưng mẹ các con thì không thể.”

Càng ngày càng đến gần ngày sinh, Hoài Cẩm Nam luôn là một tác không rời Tịnh Kỳ tất cả mọi việc đều giao cho bí thư Trần giải quyết. Ba mẹ Tịnh, Tịnh Dương và Lưu Mộng Tuyền luôn thay nhau đến chăm sóc Tịnh Kỳ.

Lưu Mộng Tuyền nhân cơ hội bị tai nạn mà rút lui khỏi giới giải trí, việc này cũng gây ra một làn sóng rất lớn.

Cuối cùng lấy việc Tịnh Dương áp lại mọi việc mà kết thúc.

Ngày hôm đó, vừa hay Lưu Mộng Tuyền ở nhà cùng với Tịnh Kỳ, Hoài Cẩm Nam ở trên thư phòng giải quyết một số việc quan trọng. Hàng ngày cứ rảnh rỗi cô ấy đều chạy đến nhà của Tịnh Kỳ và Hoài Cẩm Nam, nói cho oai là: cùng giao lưu tình cảm với Củ Cải và Đậu Đậu, lại phải rước lấy đủ loại biểu hiệu không muốn gặp của Hoài Cẩm Nam.

Anh luôn cảm thấy người này cố ý đến cướp vợ anh.

“Manh Manh, cậu nói xem bộ này có đẹp không hay bộ này?” Lưu Mộng Tuyền vừa lật tạp chí vừa hỏi Tịnh Kỳ, dạo này cô rất có hứng thú với việc sắm đồ cho Củ Cải và Đậu Đậu.

Bên này, Tịnh Kỳ đang định trả lời Lưu Mộng Tuyền liền cảm nhận được dưới thân có trận ướm át, hơi hơi nhói một chút, sờ lên bụng,

các con muốn ra ngoài rồi sao?

Lưu Mộng Tuyền đợi mãi không thấy Tịnh Kỳ trả lời, lập tức ngẩng đầu lên "Làm sao rồi? Cậu có nghe mình hỏi không đó?"

Tịnh Kỳ vui vẻ muốn thông báo với Lưu Mộng Tuyền nhưng vừa định nói chuyện, ai ngờ, thốt ra là nhỏ giọng r3n rĩ.

Tay Lưu Mộng Tuyền Run lên, đứng phắt lên, quét rơi toàn bộ tạp chí, giọng nói cô gấp gáp hỏi, "Muốn sinh sao?" Sắc mặt chợt bắt đầu ửng ửng trắng bệch.

Sau đó liền hét lớn "Hoài... Cẩm... Nam, Mạnh Mạnh muốn sinh."

"Ầm" trên lầu bỗng vang lên một tiếng va chạm lớn, sau đó liền nghe được tiếng chân dồn dập của Hoài Cẩm Nam, không đến 20 giây sau anh đứng trước mặt Tịnh Kỳ, ngây ngốc, không biết phải làm thế nào. Thấy bộ dạng của anh, cô muốn an ủi nhưng bật ra lại là tiếng r3n rĩ. Cuối cùng vẫn là Lưu Mộng Tuyền lấy lại tinh thần trước "Mau gọi bác sĩ!" Còn cô vội vàng gọi cho mẹ của Tịnh Kỳ.

Rất nhanh sau đó, Tịnh Kỳ liền được đưa đến bệnh viện, người vừa đến, đã được đưa vào phòng sinh đã an bài từ trước.

Một lúc sau, Hoài Cẩm Nam ở bên ngoài khẩn trương đi qua đi lại "Mẹ, thế nào không có âm thanh?" Không phải là nói, phụ nữ có thai khi sinh sản đều sẽ la to à?

Ninh Nguyệt cũng không biết tình huống thế nào, không biết trả lời thế nào.

Hoài Cẩm Nam phiền chán bới bới tóc của mình, chờ ở ngoài cửa đi tới đi lui, thậm chí nằm sấp xuống nhìn qua khe cửa, ý đồ dùng thị lực vô cùng tốt của bản thân nhìn xem có thể nhìn thấy vợ hay không.

Đột nhiên một y tá đi ra, mọi người nhanh tiến lên, không đợi Ninh Nguyệt hỏi, y tá đã vội nói: "Ai là người nhà bệnh nhân mau lại đây." Nghe được lời này, tim anh bỗng giật thót, vội vàng chạy lại "Có chuyện gì xảy ra?"

Nữ y tá bị nét mặt của Hoài Cẩm Nam dọa cho sợ hãi "Thai phụ bị khó sinh, cần... cần phẫu thuật gấp." Mẹ ơi, người đàn ông này muốn ăn thịt cô ta sao.

"Khó sinh?" Mọi người đồng thanh hỏi.

Đúng lúc này bên trong truyền đến tiếng la to, nữ y tá lấy lại tinh thần

“Mau, mau ra quyết định.

Nếu không xảy ra chuyện gì chúng tôi sẽ không chịu trách nhiệm."
“Mồ đi! Nếu tình huống khẩn cấp liền giữ lại mẹ cho tôi!” Anh gằn giọng nói, hai tay nắm chặt, Mạnh Mạnh, em nhất định không thể xảy ra chuyện, em đã hứa với anh rồi.

Nữ y tá liếc nhìn những người còn lại, vội vàng đưa giấy ký tên.

Hoài Cẩm Nam nhanh chóng ký tên rồi thúc giục cô ta.

“Mau lên, giúp cô ấy.

Nếu cô ấy có chuyện gì nhất định phải giúp cô ấy an toàn trở ra.

Về phần đứa bé..." Anh cắn răng "...!không cần cũng được."

Chương 103: 103: Bình An

Ở bên ngoài, Hoài Cẩm Nam như muốn phá cánh cửa phòng cấp cứu kia tiến vào, đã hơn một tiếng đồng hồ từ khi nữ y tá khi bước vào.

Bỗng nhiên một tiếng khóc lớn truyền tới.

“Oa... oa... oa...”

Không đến một lát sau lại truyền đến một tiếng khóc mạnh mẽ hơn tiếng khóc ban đầu.

Trong phòng bệnh, 30 phút trước, tất cả mọi người đều chuẩn bị đầy đủ dụng cụ phẫu thuật, viện trưởng Lâm lần nữa kiểm tra lại thì phát hiện tử cung của mẹ đã mở được mười phân.

“Mau, mau tử cung đã mở.

Thai phụ chuyển sang đẻ thường” Viện trưởng Lâm vội vàng mở miệng.

Sau đó trong phòng liền lập tức gấp rút lên.

"Chín giờ ba tư phút, con gái, ba cân rưỡi." Giọng của y tá từ đằng xa truyền tới, Tịnh Kỳ đau đớn đến mơ mơ màng màng chỉ dùng sức theo bản năng theo và mệnh lệnh của bác sĩ.

Đứa bé đầu tiên đã ra đời, đứa bé thứ hai cũng sẽ ra rất nhanh thôi, Tịnh Kỳ buông lỏng hết tay chân cảm giác như mất hết sức lực rồi, nhưng một lúc sau cũng không nghe thấy tiếng khóc của nó.

"Đứa bé thế nào rồi?" Tịnh Kỳ dùng hết sức lên tiếng hỏi, cố gắng chịu đựng đau đớn, cảm giác ngay cả giọng nói cũng không phải là của mình nữa rồi, lung lay mơ hồ.

Viện trưởng Lâm nằm nhẹ nhàng nói bên tai cô: "Y tá đang xử lý nước ối trong cổ họng của em bé, không có chuyện gì cả, chúng rất

khỏe mạnh."

Như muốn mình chứng cho lời của cô ấy đúng lúc này liền vang lên tiếng trẻ em khóc như hổ con, vô cùng mạnh mẽ có lực.

"Chín giờ bốn mươi phút, con trai, ba cân." Hai đứa bé thật đúng là quá lớn, mặc dù nước ối trong bụng cũng không ít, nhưng vì thai nhi lớn nên cũng gây khó khăn cho người mẹ trong việc sinh thường. Song hai đứa bé này tuy còn nhăn nheo nhưng viện trưởng Lâm biết sau này khi trưởng thành nhất định sẽ là hạc trong bầy đàn.

Ở lại phòng sinh quan sát thêm gần một giờ nữa, viện trưởng Lâm mới nói với y tá: "Ôm ra đi, người nhà bên ngoài cũng chờ nóng nảy." Vốn tưởng rằng phải sinh mổ nhưng không ngờ tình huống lại thay đổi chắc chắn người nhà sẽ rất lo lắng.

Từ lúc bé cưng sinh ra, cả nhà Hoài Cẩm Nam đều nghe thấy.

Nhưng từ khi tiếng khóc thứ hai vang lên đã qua hơn một tiếng, anh sốt ruột đến nỗi tay chân không nghe lời, hai mắt đầy tơ máu.

Thầm hứa trong lòng nhất định sẽ không để cô phải chịu nỗi khổ này lần nữa.

Trong lòng Hoài Cẩm Nam âm thầm đưa ra quyết định.

Cửa phòng sinh mở ra, mọi người đồng loạt xông lên, hai y tá ôm hai bé yêu đi ra, trong đó có vị nữ y tá khi nãy.

"Y tá, vợ tôi như thế nào? Phẫu thuật thành công sao? Cô ấy không có việc gì chứ?" Hoài Cẩm Nam thấy y tá, chạy nhanh tới dồn dập hỏi, chỉ thiếu không níu chặt người ta.

"Thật may mắn chính là tử cung cô ấy mở kịp lúc vì vậy nên không cần sinh mổ.

Tuy nhiên hai bé hơi lớn nên hiện tại Tĩnh tiểu thư bởi vì mệt mỏi mà ngủ rồi.

Cô ấy hoàn toàn không sao hết, anh không cần lo lắng." Nữ y tá cười giải thích, đồng thời cảm thán, tình yêu giữa Hoài Cẩm Nam và Tĩnh tiểu thư thật khiến người khác hâm mộ.

"Chúc mừng cả gia đình, song hỷ lâm môn ạ." Nói xong nữ y tá mới

nhìn về phía mọi người, chúc mừng.

“Vây là tốt rồi, vây là tốt rồi!” Ninh Nguyệt và Hồ Hiểu Mai thì thầm.

“Cầm Nam, mau lại đây xem Củ Cải và Đậu Đậu.” Ninh Nguyệt và Hồ Hiểu Mai mỗi người ôm một đứa bé, Tịnh Sơn Thành và Hoài Cầm Nam đang đứng bên cạnh nhìn, hai người cũng muốn bế nhưng sợ tay chân to lớn làm đau cháu nội (ngoại).

Hoài Cầm Nam như không hề nghe thấy, từ khi anh nghe được y tá nói cô không làm sao liền vui vẻ, nhưng mãi không thấy cô ra ngoài anh vẫn lo lắng, sợ có tình huống gì bất trắc xảy ra.

Tịnh Dương và Lưu Mộng Tuyền thấy anh như vậy, liếc nhìn nhau, xem ra Mạnh Mạnh đã chọn đúng người.

Lưu Mộng Tuyền cuối cùng cũng được ôm đứa bé, nhìn em bé đỏ hồng cô có chút muốn khóc, có phải bé cưng của cô nếu được ra đời cũng sẽ đáng yêu như vậy không?

Tịnh Dương nhạy bén phát hiện ra tâm tư của Lưu Mộng Tuyền, anh không tiếng động ôm lấy cô an ủi, thầm hứa sẽ cố gắng để cô hoàn thành ước nguyện.

Đến gần chiều, Tịnh Kỳ cuối cùng cũng tỉnh lại, cô cảm thấy hai bên ngực căng lên như muốn căng nứt ra vậy

“Ưm” Cảm giác này thực sự khiến cô cực kì khó chịu.

“Làm sao vậy?” Hoài Cầm Nam là người đầu tiên phát hiện vợ mình đã tỉnh.

Tịnh Kỳ nhìn về phía anh, có chút ngượng ngùng, lúc này Ninh Nguyệt cuối cùng cũng phát hiện tình trạng của con gái.

Bà cười “Để mẹ đi gọi người.”

Sau liền nhờ bác sĩ đến giúp cô một tay.

Trước tiên là dùng khăn chườm nóng, sau đó xoa nắn đều hai bên, loại đau đớn này so với sinh con vẫn không dễ chịu hơn bao nhiêu. Đau đớn làm Tịnh Kỳ cắn chặt răng, tay gặt gao siết cái chăn.

hai chân cũng căng hết ra.

Ninh Nguyệt nhìn đau lòng thay cho con gái liền nói: "Đã nói uống sữa bột là được rồi, người ta đã nói dinh dưỡng của sữa bột so với

sữa mẹ tốt hơn nhiều, còn không phải bị cái tội này." Ninh Nguyệt tất nhiên là cũng biết sữa mẹ là tốt nhất nhưng nhìn con gái chịu khổ bà không nhịn được đau lòng.

"Sữa bột được làm từ sữa tươi mà sữa tươi chỉ nhất định là không thể tốt hơn sữa mẹ." Tịnh Kỳ cố chịu đau nói.

"Sữa đầu của phụ nữ có thai thành phần dinh dưỡng đặc biệt cao, đưa bé bú vào sẽ có sức đề kháng tốt hơn.

Hơn nữa hai bên ngực của con phình căng như vậy, không để Củ Cải và Đậu Đậu uống thì chẳng phải rất lãng phí sao."

Xoa hơn một giờ, Tịnh Kỳ liền thấy hai bầu ngực đều không phải là của mình nữa, ngực cô vẫn cứng rắn như sắt.

Cuối cùng bác sĩ nhìn về phía Hoài Cẩm Nam nói "Đành để ba hai đứa bé thôi."

Hoài Cẩm Nam đứng bên cạnh Tịnh Kỳ từ nãy giờ, làm sao không hiểu ý bác sĩ, anh nhìn cô rồi nhìn con, cuối cùng gật đầu.

"Mẹ đi ra ngoài trước." Ninh Nguyệt nói.

Tịnh Kỳ nhìn anh "Anh..."

Chưa nói xong, anh cúi người bắt đầu công cuộc "tạo thức ăn cho con", không đến một lát sau anh liền cảm nhận được ngực cô thay đổi mềm mại hơn có độ co giãn hơn, sau đó một dòng sữa thơm ngon cũng trào ra.

"Được... được rồi!" Thấy anh vẫn mãi không đứng dậy, cô đẩy đẩy đầu anh.

Nghe được lời cô, anh ngẩng đầu, lau khóe miệng.

Hơn hai phút sau mới ra ngoài gọi người.

"Sữa của mẹ thật tốt, có màu vàng như vậy chứng tỏ có nhiều dinh dưỡng trẻ bú vào sẽ đặc biệt mập mạp.

Có người sữa chẳng khác gì nước canh sông, loãng toẹt, một chút dinh dưỡng cũng không có, còn không bằng uống nước cơm." Bác sĩ thấy sữa của Tịnh Kỳ liền khen.

Sau đó liền nhường chỗ cho hai đứa bé, vừa ngửi được mùi sữa mẹ Củ Cải và Đậu Đậu đã không nhịn được mà đòi lấy, động tác mạnh mẽ làm Tịnh Kỳ có chút đau nhưng nhìn hai con của mình cô liền hạnh phúc.

Lúc này cô mới có thời gian nhìn kỹ hai bé yêu, cả hai đều rất giống nhau tuy nhiên Củ Cải là bé gái có hai má lúm đồng tiền còn Đậu Đậu lại chỉ có một cái.

“Mẹ yêu Củ Cải và Đậu Đậu nhất.” Cô lần lượt hôn lên trái hai bé.

“Ba yêu cả ba mẹ con.” Hoài Cẩm Nam cũng không chậm trễ mà hôn lên trái một lớn hai nhỏ..

Chương 104: 104: Em Có Bằng Lòng Sống Với Anh Suốt Quãng Đời Còn Lại Không

Củ Cải và Đậu Đậu thay đổi theo từng ngày, khác với làn da đỏ hồng lúc mới sinh này bé nào bé nấy đều mượt mà vô cùng đáng yêu. Nhà họ Hoài vì thế luôn luôn tấp nập người ra vào nhưng đa số là người thân bởi vì Hoài Cẩm Nam không muốn người khác đến làm phiền Tịnh Kỳ.

Bởi vì thai phụ nào đó bởi vì ở cũ mà luôn cảm thấy khó chịu, may mắn bây giờ là mùa xuân, cho dù có mồ hôi nhiều chừng nào đi chăng nữa cũng không khó chịu lắm.

Tịnh Kỳ nhìn mọi người vây quanh hai bé yêu, trong lòng lại âm thầm đếm ngày hai bé làm tiệc đầy tháng, lúc đó cô cũng sẽ được giải thoát rồi.

Sáng sớm hôm tổ chức tiệc đầy tháng, Tịnh Kỳ đã dậy thật sớm, mở mắt ra chuyện thứ nhất cô muốn làm chính tắm rửa thay quần áo.

Một tháng này cô chỉ được cho phép lâu người mà thôi, đôi lúc cô cảm thấy người thực sự bức bối rồi.

Tắm một cái ước chừng hơn một giờ, Tịnh Kỳ mới lau người ra khỏi phòng, vừa đến phòng ngủ đã thấy Hoài Cẩm Nam đang đứng cạnh giường nhỏ ngắm nhìn Củ Cải và Đậu Đậu.

“Cẩm Nam, anh có phát hiện ra hay không? Hai bé yêu càng ngày ngủ càng nhiều.” Tịnh Kỳ mỉm cười, đi đến bên cạnh tủ lấy máy sấy tóc.

Hoài Cẩm Nam quét mắt một vòng trên người cô: “Dậy sớm như vậy? Không mệt sao?” Nói vậy nhưng anh vẫn đi đến bên cạnh cô, cầm máy sấy rồi dẫn đầu đi ra ngoài, đợi cô ngồi trên ghế, nhẹ nhàng sấy tóc cho cô.

Cô vừa mới tắm xong cả người còn tản ra hương thơm nhè nhẹ, lẫn

vào chút mùi sữa, lại có vẻ đặc biệt mê người.

Một ngọn lửa u ám đột nhiên bốc cháy lên trong đáy mắt Hoài Cẩm Nam.

Tịnh Kỳ gần như cũng cảm giác được dị thường, khóe mắt hơi nhếch lên, quyến rũ kinh người.

Lúc Hoài Cẩm Nam định hôn xuống thì một tiếng khóc rầm rì vang lên, phá hủy toàn bộ không khí nóng bỏng, kiều diễm.

“Mau, mau đi xem bé yêu.” Tịnh Kỳ mỉm cười, đẩy đẩy anh.

Hoài Cẩm Nam đi đến bên giường, là Củ Cải khóc, lúc này anh thật muốn đánh vào mông con gái một gái, hừ.

Nhưng nghĩ thì nghĩ thế, người cha mẫu mực nào đó vẫn nhanh nhẹn mà thay tã cho con gái yêu.

Tịnh Kỳ thấy anh nghiêm túc thay tã cho con liền quay đầu lại trang điểm, nhưng một lát sau cô bỗng cảm thấy có gì đó không ổn.

“Tịnh Kỳ” Lúc này, Hoài Cẩm Nam gọi cô bằng giọng vô cùng nghiêm túc.

Anh đã xuất hiện từ sau lưng cô lúc nào không hay.

Giác quan thứ sáu của phụ nữ làm cô đột nhiên có linh cảm mạnh mẽ sắp tới sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Đôi mắt đen nhánh mang theo chút hoảng hốt, nhìn ánh mắt thâm thúy của người đàn ông.

“Tịnh Kỳ” Hoài Cẩm Nam trầm mặc nhìn chăm chăm vào khuôn mặt sạch sẽ của cô.

Anh cúi đầu, hơi thở nóng rực tràn về phía tai đỏ bừng của cô, giọng nói quyến rũ: “Anh cho em xem cái này, được không?”

Giọng nói anh trầm thấp lại mang chút ý vị dỗ dành cô, nếu không phải Tịnh Kỳ nhớ đến những gì Lưu Mộng Tuyền nói sáng nay thì sợ cô đã sớm gật đầu.

“Em...” Cô còn muốn giãy giụa, chờ đợi nói: “Em có thể chọn không xem sao?” Cô đột nhiên có chút sợ hãi, tuy rằng ở bên cạnh anh, cô

luôn hạnh phúc, vui vẻ nhưng cô không dám đảm bảo sau này cũng vậy.

Hoài Cẩm Nam cười như không cười nhìn cô, thấp giọng hỏi lại: “Em nói cái gì?” Đừng nhìn Hoài Cẩm Nam phong cách ổn trọng, khiêm tốn, tính tình ôn đạm nhưng khi ở chung có thể cảm nhận rõ bộ dáng cường thế bá đạo của anh.

“...” Tịnh Kỳ từng nhìn thấy người ta cầu hôn nhưng chưa gặp qua màn cầu hôn như này.

Đây là ép buộc mà!

Đột nhiên bàn tay thon dài đẹp đẽ của Hoài Cẩm Nam duỗi vào túi quần lấy ra chiếc hộp vuông tinh xảo màu đen.

Tịnh Kỳ không khỏi nín thở, nhìn người đàn ông bình tĩnh lấy nhẫn cưới từ hộp ra.

Không phải nhẫn kim cương đắt tiền, không có chi tiết rườm rà, thậm chí kiểu dáng cũng rất đơn giản.

Hoài Cẩm Nam cầm tay cô, cầm lấy ngón tay cô, môi mỏng khẽ động: “Lần đầu tiên nhìn thấy nó anh đã thấy rất hợp với em.” Đó chính là hôm cô đến công ty gặp anh.

Tịnh Kỳ không chớp mắt nhìn chằm chằm chiếc nhẫn cưới, trong lòng hơi xúc động.

Hoài Cẩm Nam nhìn chăm chú vào từng biểu tình biến hóa rất nhỏ trên khuôn mặt cô, dễ dàng thấy được khuôn mặt nhỏ đang đỏ lên. Đáy mắt Hoài Cẩm Nam hiện ra ý cười, bàn tay thon dài nắm lấy tay cô, không nhanh không chậm đeo vào ngón áp út của cô, kích cỡ mua rất vừa vặn, màu trắng bạc càng làm ngón tay cô trở nên thanh tú, xinh đẹp.

“Ánh mắt anh thật chính xác, rất hợp với em.” Anh nhìn vài lần, nắm tay cô đưa lên môi mỏng hôn.

Cô không thể chịu được sự dịu dàng của Hoài Cẩm Nam, những cách dụ dỗ này hoàn toàn có thể giết chết cô: “Em... em muốn tháo xuống, nào có ai cầu hôn như anh.”

Người đàn ông như rống mày: “Hả?”

Tịnh Kỳ giờ tay đang đeo nhẫn cưới ra trước mắt anh, ngữ khí làm nũng: “Anh mới chỉ đeo chiếc nhẫn này vào tay em nhưng còn chưa cầu hôn em, em mới không làm vợ anh.”

Hoài Cẩm Nam lập tức nhận ra lời oán trách của cô, suy nghĩ nói: “Hay để anh làm lại một lần nữa?”

“Ai lại làm như vậy?” Tịnh Kỳ đập vào vai anh oán trách.

Hoài Cẩm Nam mỉm cười, cầm lấy tay cô, quỳ xuống: “Em có bằng lòng sống với anh suốt quãng đời còn lại không?”

Tịnh Kỳ nhìn về mặt chân thành của anh, bỗng nhiên phì cười “Em còn có thể từ chối sao?”

“Không thể!” Hoài Cẩm Nam bá đạo nói.

“Hahaha... vậy em...!đành chịu thiệt một chút gả cho anh vậy!” Cô ôm lấy cổ anh vui mừng nói.

Hoài Cẩm Nam nghe vậy vui sướng mà hôn lên môi cô "Cả đời này anh liền chỉ thương mình em."

Đúng lúc này, cửa phòng bật mở, mọi người chen chúc đi vào, Tịnh Kỳ liền hiểu, người này có dự tính từ trước rồi.

Bỗng ánh mắt cô va phải Tịnh Dương, dùng khẩu hình miệng nói với anh “Mau lên anh hai.”

Tịnh Dương liếc Lưu Mộng Tuyền không tiếng động gật gật đầu..

Chương 105: 105: Ngoại Truyện Một Đêm Nào Đó

Tịnh Kỳ nhìn cười khế hiếm thấy của anh, đỏ mặt lấp bắp nói: "Không không cần." Đây là thức ăn của các con.

Từ hôm đó đến giờ người đàn ông này luôn nhắm nhe phải được thưởng thức một lần nữa.

"Vậy thế này đi." Hoài Cẩm Nam suy nghĩ cúi đầu phủ lên trên môi mềm mại của cô.

Tịnh Kỳ sững sốt ngơ ngác nhìn khuôn mặt tuấn tú bỗng phóng to trước mặt.

Vốn là Hoài Cẩm Nam chỉ muốn trêu chọc cô nhưng lúc môi anh chạm vào môi cô thì anh phát hiện anh muốn không chỉ là trêu chọc mà thôi anh muốn cô đến không thể nhịn nữa.

"Ừm" Tịnh Kỳ phát ra tiếng than nhẹ nhàng như lông chim càng làm cho lòng Hoài Cẩm Nam nóng rực.

Hoài Cẩm Nam dùng đầu lưỡi vẽ môi xinh đẹp, dùng răng nanh nhẹ nhàng cắn cánh môi của cô, từ mềm mỏng vội vàng, chẳng qua chỉ trong vài giây thì anh không cách nào không chế bản thân vội vàng xâm chiếm môi của cô, không cách nào không nhắm nháp tốt đẹp thuộc về cô.

"Đừng... ừm..." Kỹ thuật hôn của Tịnh Kỳ vốn không tốt lại bị anh tấn công đến mơ màng không rõ, không phải là cô từ chối anh nhưng cô không cách nào đuổi kịp nhịp của anh.

"Manh Manh..." Hoài Cẩm Nam kề sát môi cô, khế gọi.

Tịnh Kỳ bị anh kêu như vậy làm xương cốt đều rụng rời, từ trước tới bây giờ chưa từng nghĩ tới người đàn ông lạnh lùng bá đạo như vậy sẽ dùng giọng điệu này để gọi cô, loại cảm giác này thật tốt.

Hoài Cẩm Nam vừa hôn vừa vươn tay lôi kéo áo ngủ vướng víu trên người cô, không tới một phút Tịnh Kỳ đã bị cởi trống trơn như trẻ sơ sinh.

"Đừng." Hai tay Tịnh Kỳ ôm ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng thì thào nói, ngay cả cô cũng cảm thấy câu đừng này không có sức thuyết phục.

"Anh muốn, em cũng muốn." Hoài Cẩm Nam không cho cô nhiều thời gian để then thùng, cởi bỏ quần áo trên người mình, hơi ngang ngược tách hai chân cô ra trêu chọc nơi nguyên thủy nhất.

"Đừng ở đó." Tịnh Kỳ sửng sốt, theo bản năng muốn đẩy ngón tay chen vào cơ thể cô ra.

Hoài Cẩm Nam cúi người hôn lên môi của cô, tay cũng phủ lên mềm mại của cô.

"Ừm..." Tịnh Kỳ vắn vẹo không yên, dần dần lý trí bị tấn công của Hoài Cẩm Nam đẩy đi xa, trong lúc không hay biết cô đã bắt đầu chậm rãi đáp lại.

Hoài Cẩm Nam hôn qua cổ hôn qua xương quai xanh xinh đẹp hôn qua mềm mại vảnh cao, ở mỗi một chỗ đều bá đạo in lại dấu vết của riêng mình, loại cảm giác xôn xao sôi trào này đã nhớ làm anh thức bao nhiêu đêm cũng không nhớ rõ, bởi vì không có cô tồn tại nên anh cảm thấy lạnh lẽo cô đơn mà bây giờ thân thể mềm mại ở trong lòng anh là chân thật, nhiệt độ cơ thể của cô cũng là thật, tất cả đều là thật không phải giấc mơ?

Tịnh Kỳ bị Hoài Cẩm Nam biến thành cả người mềm yếu như nước, híp mắt đắm chìm vào đó.

Anh dùng sức tách cặp đùi trắng nõn kia ra, khiến chúng mở ra một độ cong khiến người xấu hổ, sau đó trong ánh mắt mê loạn của Tịnh Kỳ, từ trong quần lót móc vật kia đã sớm căng đau ra.

"Thật lớn..." Ngây ngô như đứa bé, khiếp sợ nhìn vật kia, cho dù cô đã dùng nó rất lâu nhưng vẫn có chút không thích ứng được.

Tính cách xấu xa của đàn ông khiến Hoài Cẩm Nam nở nụ cười đắc ý, hai bàn tay nắm chặt lấy vòng eo nhỏ của Tịnh Kỳ, nhắm ngay nơi mềm mại, xinh xắn kia, dùng sức đẩy về trước một cái.

Thoáng chốc, vang lên hai loại âm thanh.

Một là của Tịnh Kỳ, khuôn mặt nhỏ nhắn nhảnh thành một nhúm, vì đã

lâu không làm nơi đó càng khít chặt, của anh lớn như vậy, đừng
mãnh tiến vào làm cô có chút đau đớn.

Một cái khác chính là khế rên lên khoan khoan, Hoài Cẩm Nam cảm
thấy mình đã tiến vào một nơi cực kỳ thoải mái cực kỳ dễ chịu, tựa
như có ngàn vạn cái miệng nhỏ đang không ngừng hút lấy nơi đó
của mình, k1ch thích đến nỗi anh chỉ muốn bắt chấp mà tiến về phía
trước.

Hoài Cẩm Nam cảm nhận được cô gắt gao bao trùm, cảm giác ấm
áp làm cho anh gần như phát điên nhưng anh vẫn ngừng động tác,
anh nhớ, anh vẫn nhớ cô sợ đau.

"Đừng khóc." Hoài Cẩm Nam cười cười thương tiếc hôn lên nước
mắt của cô.

"Đau" Tịnh Kỳ khóc, mắt to ngập nước đáng thương tội nghiệp nhìn
anh, thật ra cũng không phải đau như vậy nhưng về mặt và sự dịu
dàng của anh làm cô không khỏi muốn làm nũng, muốn anh thương
tiếc nhiều hơn.

"Đau như vậy? Anh xoa xoa." Hoài Cẩm Nam hôn lên trên môi cô,
vươn tay đến chỗ hai người kết hợp xoa xoa.

Tịnh Kỳ run nhẹ lên một cái, ngay cả chỗ nào đó cũng co rút theo.
Co rút này không thể nghi ngờ chính là khảo nghiệm Hoài Cẩm Nam,
chỉ thấy anh cứng đờ không nhin được động đậy.

"Hu hu... anh đừng động." Tịnh Kỳ vội vàng vươn tay chống đẩy anh.
"Không động, không động em cũng đừng động." Hoài Cẩm Nam bắt
lấy tay cô, giọng cũng run lên.

Tịnh Kỳ hừ hừ hai tiếng nhìn anh, không nói chuyện.

Môi Hoài Cẩm Nam lại bắt mềm mại của cô tranh thủ khiêu khích cô
trong thời gian ngắn nhất.

"Ừm." Tịnh Kỳ run run một chút không khống chế nổi mình kêu ra
tiếng.

Hoài Cẩm Nam không ngừng cố gắng cùng sử dụng tay miệng làm
toàn thân đều bị nhuộm thành màu hồng mềm mại.

Tịnh Kỳ giật giật không rõ vì sao chỗ bụng dưới của mình dâng lên
một loại cảm giác kỳ lạ nhưng mà cô biết đây là đ ộng tình.

"Còn đau không?" Hoài Cẩm Nam mờ hôi đầy đầu ngẩng đầu giọng
khàn khàn hỏi.

Tịnh Kỳ mở đôi mắt nước khép hờ ra nhìn bộ dáng anh hơi chậ vật, xấu bụng gậ gậ đầu: "Vẫ đau lắm!"

Hoài Cẩm Nam nhếch mày kiể, không phải là anh đa nghi nhưng anh thấy trong mắt cô chợt lóe sáng lên: "Đau ở đâu?"

"Anh đi ra liền không đau nữa." Tịnh Kỳ nhin cười, vẻ mặt nghiêm túc nói.

"Hả, thật sao?" Hoài Cẩm Nam kéo khóe miệng tà ác, giọng điệu rất là dụ dàng.

"Thật." Tịnh Kỳ dùng sức gậ gậ đầu chứng minh mình không nói dối.

"Vậ thì anh đi ra." Hoài Cẩm Nam nói xong liền từ từ kéo ra sau đó không đợi cô lấy lại tinh thần liền dùng sức vùi sâu mình vào trong cơ thể cô.

Tịnh Kỳ sửng sốt không đợi cô phản ứng kịp lại đón nhận một lần thẳng tiến vào sâu khiến cô không khỏi kêu ra tiếng.

"Ưm ưm...!a a...!Chậ một chút...!Đừng mà... Em biết lỗi rồi." Tịnh Kỳ chỉ cảm thấy thân thể mình sắp bị đâm đ ến tan tác rã rời, không biết bám vào đâu nàng chỉ có thể vươn tay dùng sức bắ lên bờ vai rắn chắc của hắ, không ngừng thút thít nỉ non.

"Ngoan!" Nói xong liền không dừng lại mà càng mạnh mẽ xâm chiếm. Ngoan, anh muốn cô ngoan vậ liền tha cho cô đi, Tịnh Kỳ nằm im trên giường nhìn về phía đồng hồ đã hơn ba giờ sáng trong đầu khắc sâu suy nghĩ không thể nói dối anh thêm một lần nào nữa, như thế này là quá đủ rồi.

Cô hoàn toàn không hề biết, kể cả cô không nói dối người đàn ông nào đó vẫn sẽ điên cuồng như vậ.

Chương 106: 106: Ngoại Truyện Tịnh Hạo Thần

Có một điều mà từ trước tới nay Lưu Mộng Tuyền không hề biết chính là Tịnh Dương đã thích cô từ rất lâu, từ ngay lần đầu gặp cô liền thích.

Tuy rằng ba người cùng lớn lên nhưng lại không có giao thoa nhiều, cho đến một hôm cô đến nhà anh chơi.

Anh vẫn nhớ cô mặc chiếc váy màu nâu, vô cùng trẻ trung và xinh đẹp.

Đứng ở ngoài cửa phòng gọi anh xuống ăn cơm.

Cô nhóc 18 tuổi xinh đẹp và ngây thơ, mỉm cười gọi anh “Anh Tịnh Dương, em mời anh xuống ăn cơm!” Giọng nói trong lành, ngọt ngào truyền vào tai anh, làm anh nhận ra, cô nhóc mà anh trông coi hàng ngày đã lớn rồi.

Những ngày sau đó anh bắt đầu tiếp cận cô nhưng do tính chất công việc mà anh lại để lỡ cô một lần nữa.

Cho đến khi cô cùng Tịnh Kỳ từ Pháp trở lại, đứng trước mặt anh, tuyên bố rằng muốn theo đuổi anh.

Vốn cứ nghĩ chỉ là lời nói đùa nhưng những hành động sau đó của cô làm anh không tài nào kiềm chế được bản thân mình, cho đến đêm ở Mỹ, cô thuộc về anh, anh liền biết đời này, cho dù có chết, anh cũng không buông tay.

Tịnh Dương nhìn người con gái đang đứng trước mặt mình, nhớ lại toàn bộ những chuyện hai người cùng nhau trải qua, thầm hứa nhất định sẽ khiến cho quãng đời còn lại của cô thật hạnh phúc.

“Tịnh Dương con có bằng lòng lấy Mộng Tuyền làm vợ, yêu thương, chân trọng hết lòng hay không?”

Tịnh Dương nhìn về phía Lưu Mộng Tuyền, nắm chặt tay cô “Con bằng lòng.”

“Mộng Tuyền con có bằng lòng lấy Tịnh Dương làm chồng, yêu thương, chân trọng hết lòng hay không?”

“Con bằng lòng.” Lưu Mộng Tuyền mỉm cười, đáp lại ánh mắt của anh.

Người đàn ông này rốt cuộc đã là của cô.

“Bà xã...” Tịnh Dương vui vẻ nhìn cô

“Anh gọi em” Lưu Mộng Tuyền cười đáp

“Bà xã...”

“Dạ”

“Bà xã...”

“...”

“Bà xã...”

“...” Anh gọi quá nhiều lần làm cô hết muốn trả lời anh.

“Bà xã...”

“Tịnh Dương, anh muốn nói gì?” Người này thật là, tai cô sắp mọc kén luôn rồi.

Tịnh Dương cười như không cười nhìn về phía cô “Bà xã, hôm nay là đêm tân hôn mà em lè mề như vậy, là muốn anh giúp đỡ sao?” Nói xong liền bước nhanh về phía cô.

Anh bế cô đặt lên trên giường, sau đó không nhanh không chậm mà cởi bỏ chiếc váy vướng víu trên người cô.

Làn da của cô cực tốt, nơi nào cũng trơn mượt, Tịnh Dương yêu thích vuốt ve, thậm chí có nơi bị chà xát đến nổi lên dấu đỏ.

Cảm giác tê dại trên ngực khiến cho Lưu Mộng Tuyền không nhịn được nhẹ nhàng ngâm lên, nghe được âm thanh này Tịnh Dương chỉ cảm thấy dưới bụng như muốn nổ tung.

Một tay xoa nắn bờ mông của cô, một tay nắm lấy bộ ngực trắng nõn.

Nụ hôn của anh dần dần xuống tới trên bụng cô.

Lưu Mộng Tuyền cảm thấy cơ thể mình đang nóng dần lên, đôi mắt

mông lung nhìn anh: “Khó chịu... khó chịu.”

Tịnh Dương như là làm chuyện xấu hướng đến lỗ tai của cô thổi khí nóng, tay còn lại đưa bốn hai điểm đỏ hồng trên ngực, một lát sau anh tách hai đùi của cô ra, đem toàn bộ cơ thể của cô mở rộng, cảnh đẹp trước mắt khiến hô hấp của anh trở nên nặng nhọc, trên trán cũng rịn một tầng mồ hôi, nhìn chăm chăm nơi nhỏ nhỏ, miệng nuốt nước miếng một cái, phần dưới bụng cũng đã sớm ra sức chờ phát động.

“Ừm... Tịnh Dương...” Lưu Mộng Tuyền ngâm nga “Muốn... em muốn...”

“Muốn cái gì?” Tịnh Dương rút ngón tay ra, kề bên lỗ tai cô khàn khàn nói, anh nhìn thấy rõ chất lỏng trong suốt ẩm áp bao quanh, ngón tay lại ra ra vào vào, chất lỏng theo đó chảy xuống.

Không nhịn được lại tăng thêm một ngón, cô thật sự quá chặt.

“Muốn... anh... em muốn anh.” Bàn tay cô sờ loạn trên người anh, sờ đến cơ bụng sáu múi liền dừng lại, cứ liên tục vuốt v e, giống như đứa bé tìm được đồ chơi yêu thích của mình.

Đây là trắng trợn quyến rũ! Mồ hôi của anh từng giọt từng giọt rơi trên người cô, tựa như muốn đốt cháy cả làn da cô.

Anh rút ngón tay ra, đỡ hông của cô, động một cái liền đâm thẳng vào.

“A... Tịnh Dương...” Khoái cảm mãnh liệt đột nhiên ập tới khiến cô không thể chịu nổi, cô ngửa đầu r3n rì, ánh mắt mông lung nhìn người đàn ông trên người, bắt lấy cánh tay anh, giống như đang tìm lấy cảm giác an toàn.

“Mộng Tuyền...” Anh cúi đầu ngậm lấy lưỡi, hôn cô thật sâu, trao đổi hơi thở cho nhau, cô vòng tay lên lưng anh, xem anh như chỗ dựa duy nhất: “Chậm... chậm một chút.”

Tịnh Dương không để ý tới cô, há miệng ngậm lấy điểm đỏ ửng của cô, nhẹ nhàng m*t vào, mơ mơ hồ hồ hỏi: “Thoải mái không?”

“Không... không... quá nhanh...”

“Không?” Tịnh Dương ôm cô vào ngực, để cô ngồi trên đùi mình:

“Xem ra anh còn chưa thật cố gắng.” Nói xong liền dùng sức va

chạm.

Bộ ngực của Lưu Mộng Tuyền theo động tác của anh mà run rẩy không ngừng, một bên anh ra sức đụng mạnh vào cơ thể cô, lại vừa hôn khắp trên người cô, bàn tay nắm thật chặt, dùng sức ép cô vào phía anh, dán chặt vào anh không chừa một kẽ hở, thân thể theo tiết tấu của anh mà đong đưa.

Năm năm sau.

“Tĩnh... Hạo... Thần, con đứng lại đó cho mẹ!” Lưu Mộng Tuyền đuổi theo sau lưng cậu nhóc.

“Con không, mẹ, mẹ chỉ biết gạt người, lần trước chính là bị mẹ lừa như vậy.” Đứa trẻ con vừa nhìn là biết rất lanh lợi, con người quay tròn một vòng là có ý tưởng.

Nó muốn đi tìm Củ Cải và Đậu Đậu có hai đứa nó thì mẹ không đánh nó được rồi.

Lưu Mộng Tuyền thấy thực sự không đuổi kịp thằng nhóc bướng bỉnh này liền hô một tiếng từ xa: “Thằng ranh, có bản lĩnh con cứ đừng trở về.” Sau đó thở phì phò đi về nhà.

Nhìn hướng chạy là đã biết nó đến nhà ai rồi.

Đúng vậy Tĩnh Hạo Thần chính là con trai của Lưu Mộng Tuyền và Tĩnh Dương, năm nay đã hơn ba tuổi, vô cùng nghịch ngợm.

“Củ Cải, Đậu Đậu, mau giúp em! Mẹ em sắp đến rồi!” Chưa kịp vào nhà Tĩnh Hạo Thần đã hét to, vừa hay hôm nay Tĩnh Kỳ ở nhà nhìn thấy cháu trai cô có chút buồn cười.

Xem ra lại chọc giận Mộng Tuyền, cô đưa tay ôm cậu nhóc vào lòng.

“Củ Cải và Đậu Đậu đang ngủ trưa, cô mang con đi ngủ cùng các em được không?”

Tĩnh Hạo Thần nhìn cô út xinh đẹp nhà mình, vui vẻ hôn lên mặt Tĩnh Kỳ “Vâng ạ!”

Sau đó liền ôm lấy cổ cô, Tĩnh Kỳ bế cậu nhóc lên phòng vừa đặt cậu nhóc xuống, nó đã lăn đến bên cạnh Đậu Đậu, ôm lấy Đậu Đậu từ từ chìm vào giấc ngủ.

Đợi một lát, đến khi chắc chắn cả ba đã ngủ sâu cô mới đi ra ngoài.

Tĩnh Kỳ rón rén đi ra ngoài, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Lưu Mộng

Tuyền đang thong thả gọt hoa quả.

Cô phì cười “Thần Thần làm gì mà có thể khiến cậu tức giận đuổi đến tận đây vậy?”

Lưu Mộng Tuyền ăn một miếng táo, nhai nát miếng táo, cô mới nói:

“Còn không phải tiểu quỷ này đi học đánh nhau với Gấu sao? May mắn Gấu không làm sao hết, nếu không tớ đã cho nó như đòn.”

Gấu là con trai của Phong Bác Thần và Chương Tuệ, ba năm trước nhà họ Phong cuối cùng vẫn lựa chọn đặt nền móng ở Nam Kinh.

“Hai thằng nhóc này chính là không đánh không quen, cậu đừng để ý quá nhiều thương thân.” Tịnh Kỳ vỗ vai cô ấy.

“Thằng nhóc này chính là ỷ vào việc gấu không chấp nó nên mới thế.” Lưu Mộng Tuyền thở dài, đợi tối bố nó về cô liền trả lại cho bố nó.

Sau đó liền vớt đứa bé ra sau đầu mà trò chuyện hăng say với Tịnh Kỳ..

Chương 107: 107: Ngoại Truyện Củ Cải Và Đậu Đậu 1

Củ Cải và Đậu Đậu lúc bốn tháng tuổi, luôn luôn phải cùng ba Cẩm Nam giành giật thức ăn từng phút từng giây.

Bởi vì chỉ cần không để , ba ba thân yêu liền sẽ nhân cơ hội mà thưởng thức nhất.

Điển hình như một buổi tối nào đó, Tịnh Kỳ vừa cho Đậu Đậu bú xong liền ôm lấy Củ Cải cho bé bú, đột nhiên vẻ mặt vốn đang dịu dàng của cô chợt thay đổi, Tịnh Kỳ sợ hãi kêu lên một tiếng.

“Á!”

Hoài Cẩm Nam vừa tắm rửa xong, tóc ướt sũng cũng chưa kịp lau khô, vội vàng quấn khăn tắm, hối hoảng chạy vào phòng ngủ.

“Sao đấy, sao đấy?”

Tịnh Kỳ bĩu môi, cúi đầu chỉ vào Củ Cải vì bị mình bóp mũi, phải buông miệng nên mắt đầu khóc oe oe ầm ĩ lên, giận mắng: “Con anh cắn em!”

Cô chỉ vào hột gạo trắng trắng nơi hàm răng có thể nhìn ra của bé, nói: “Đây này, răng của Củ Cải cắn em!”

Hoài Cẩm Nam nhìn chằm chằm bà xã mình, nuốt nước bọt, mới sải bước vững vàng tiến lên, đi tới cạnh giường, vỗ mấy phát lên cái mông nho nhỏ đang mặc tã nước tiểu của Củ Cải: “Dám cắn vợ của ba? Ba còn chưa dám cắn đây nè!” Củ Cải cho rằng ba mình đang chơi đùa với mình, cho nên chuyển khóc thành nhếch miệng cười.

“Bốp” Tịnh Kỳ đập vào tay Hoài Cẩm Nam, tại sao đến bây giờ cô mới phát hiện người này hay nói linh tinh như thế.

Hoài Cẩm Nam thờ dài, một lần nữa chỉ vào Củ Cải lại bắt đầu cười đến chảy dãi, cố gắng nghiêm mặt: “Giỏi, con nhóc này, nhìn em con đi, nó có cắn mẹ không? Con hư quá rồi!”

Tịnh Kỳ không khỏi bật cười: “Được rồi, anh phải nói tử tế với con, đừng nhìn con còn nhỏ, thật ra có thể nghe hiểu đấy.

Củ Cải, về sau đừng cắn mẹ nữa, mẹ sẽ đau đấy.”

Ánh mắt của Hoài Cẩm Nam từ gương mặt dịu dàng như nước của bà xã trượt xuống, lần nữa nuốt nước bọt: “Còn đau không? Có cần anh xoa cho em không?”

Tịnh Kỳ đang tươi cười thì sững lại, ngẩng đầu trừng mắt nhìn Hoài Cẩm Nam như muốn tranh bát cơm với con gái: “Củ Cải còn chưa ăn no!” Dứt lời, ôm Củ Cải tiếp tục cho bú.

“Được, anh đợi nó ăn xong.” Hoài Cẩm Nam trịnh trọng gạt đầu, tỏ thái độ nhún nhường của mình, chỉ là ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm con gái, yết hầu trượt lên trượt xuống vài lần.

Tịnh Kỳ hơi đỏ mặt, hờn mát liếc mắt, cúi đầu vờ nhẹ lưng Củ Cải. Cuối cùng vào đêm hôm đó, ba Cẩm Nam cũng được thưởng thức thỏa thích thức ăn của hai bé.

Sáng hôm sau, Tịnh Kỳ vén áo cho Đậu Đậu bú trước bởi em trai uống ít hơn chị gái.

Nhưng hôm nay, Đậu Đậu không hề được bú một tí nào, do hôm qua người nào đó đã uống hết "lương thực" của bé.

Củ Cải và Đậu Đậu lúc một tuổi, việc vui vẻ nhất mà hai anh em làm chính là phá hủy những buổi tối ba muốn dành mẹ với chúng.

Củ Cải và Đậu Đậu của chúng ta tinh lực dồi dào, hoạt bát vô cùng.

Lúc còn chưa biết bò đã thích ngồi trong xe nôi bi bô tiếng người ngoài hành tinh của vương quốc thiếu nhi, lại còn bắt buộc phải có người nghe và tán thưởng, nếu không sẽ ngọ nguậy đá chân lung tung.

Vừa mới biết bò đã quấn trong tã lót bò lê khắp nơi để làm quen địa hình, đến lúc biết đi thì càng ghê gớm hơn nhiều.

Để cho hai cô cậu ngủ là việc đau đầu nhất của mọi người.

Bạn nhỏ rất biết cách phân công công việc cho bố mẹ.

Mỗi ngày bố an sờ xong đến nhà ông bà ngoại đón cậu về, ăn uống no say.

Còn trước khi ngủ, thì hai cô cậu thích bám theo mẹ để chơi cùng, bắt mẹ kể chuyện, hơn nữa ngày nào cũng bắt mẹ phải lên giường cùng mới chịu ngoan ngoãn đi ngủ.

Hôm ấy Tịnh Kỳ dỗ cho nó ngủ xong, mình cũng thiếp đi trong vô thức.

Chợp mắt được một chốc thì thấy thân thể nhẹ bồng, bị người ta bế lên đi ra ngoài, lát sau lại được đặt xuống một chiếc giường rộng rãi mềm mại khác.

Tịnh Kỳ hơi hé mắt, gạt tay một người nào đó đang cố mở nút áo: “Đừng, em mệt lắm.”

Nút chỉ cởi một nửa, nửa che nửa hở rất là gợi cảm.

Người nào đó vô cùng hiểu ý mà không cởi nữa, trực tiếp tuột ra, bàn tay luồn vào từ phía dưới, phủ người xuống nói bên tai cô: “Dạo này em không còn thương anh!” Giọng nói hơi chút hờn dỗi, làm Tịnh Kỳ đang mơ màng ngủ cũng giật mình tỉnh lại.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, nhớ lại thời gian qua hình như cô thực sự bỏ quên người đàn ông này hơi nhiều.

Đưa tay ôm lấy cổ anh, hôn lên môi Hoài Cẩm Nam.

“Yêu anh” Tịnh Kỳ cọ cọ vào ngực anh.

Ánh mắt Hoài Cẩm Nam tối lại, ôm chặt cô “Em phải đền bù cho anh!” Cương quyết mang theo chút năn nỉ.

Tịnh Kỳ hiểu ý anh, liếc nhìn Củ Cải và Đậu Đậu, ngượng ngùng rúc vào lòng anh.

Hoài Cẩm Nam như nhận được chỉ thị vội vàng hôn từ trán đến mũi, rồi đến đôi môi đỏ thắm sau đó là cổ, ngực của cô.

Cuối cùng dừng lại ở nơi anh yêu thích nhất, nơi này đang tỏa ra mùi thơm ngọt ngào như gọi mời anh.

Hoài Cẩm Nam tinh tế mà chăm sóc hai hạt đậu đỏ trên chiếc bánh bao xinh xắn, sự tận tình này khiến cổ họng Tịnh Kỳ phát ra tiếng rên không ngừng.

Khi hơi thở nóng hổi của Hoài Cẩm Nam phun lên chỗ đó, Tịnh Kỳ nhất thời hít một hơi lớn, cô biết, cảm giác thoải mái quen thuộc lại tới.

Nó làm cho cô biết rất lâu rồi cô chưa cùng người này âu yếm.

Hai con người nằng nạnh gặp mưa rào đang cuốn chặt lấy nhau thì bỗng nhiên Đậu Đậu và Củ Cải nằm trên giường nhỏ “Ưm” một tiếng Tịnh Kỳ và Hoài Cẩm Nam sợ tới mức dừng lại, cùng nhau quay đầu nhìn về phía giường nhỏ.

Cũng may, ánh mắt hai đứa vẫn đang nhắm chặt, xem ra là mơ mà thôi.

"Đừng... Con sẽ tỉnh! Chúng ta... để hôm khác được không?" Tịnh Kỳ nhỏ giọng cầu xin.

Điều này sao có thể? Anh đột ngột bế Tịnh Kỳ từ trên giường lên, đi đến phòng bên cạnh, đây là phòng của Tịnh Kỳ trước đây.

Cửa vừa mới đóng, những nụ hôn của Hoài Cẩm Nam ập tới như cơn giông.

Ngay lúc tình đương nồng, Hoài Cẩm Nam bỗng nói: “Em là của anh, của riêng mình anh.”

Nhưng lúc này, Tịnh Kỳ đã hoàn toàn chìm đắm theo tiết tấu của anh, không cách nào phản ứng lại được.

Sáng hôm sau, ba Cẩm Nam như không có việc gì thức dậy từ sớm đi đến phòng hai bé yêu.

May mắn hai đứa nhóc ngủ rất ngoan, Hoài Cẩm Nam nhìn các con ngủ rất đáng yêu, đôi lúc còn thối ra bong bóng, anh buồn cười, nhéo nhéo mặt con trai rồi sờ sờ mặt con gái, thì thầm “Ba chỉ chia mẹ cho các con một nửa nhỏ thôi, từ giờ nếu còn bám mẹ quá nhiều thì các con sang nhà ông bà mà ở.”

Hành động vô cùng ấu trĩ làm Tịnh Kỳ lén lút đi theo anh không muốn

nhận người này chính là ông chồng anh minh thần võ của mình..

Chương 108: 108: Ngoại Truyện Củ Cải Và Đậu Đậu 2

Củ Cải và Đậu Đậu lúc bốn tuổi, ba Cẩm Nam lại đau đầu về việc tìm nhà trẻ cho hai bé yêu, bởi vì càng lớn hai đứa càng dành Tịnh Kỳ với anh.

Điển hình như sáng sớm hôm nay, cửa phòng ngủ chính của đôi vợ chồng trẻ vang lên một trận đập cửa, cùng với một giọng nói thanh thúy ngây thơ.

“Mẹ ơi, mẹ ơi!”

Không có người quan tâm, hai bạn nhỏ trầm mặc, sau đó nâng tay tiếp tục gõ cửa.

“Bố ơi, mở cửa đi ạ, con biết mẹ ở bên trong.” Ánh mắt Củ Cải lướt qua tia sáng, bé biết hôm qua bố lại “ăn trộm” mẹ của bé và em Đậu Đậu.

“.....”

Trong phòng ngủ, Hoài Cẩm Nam buồn bực mở to mắt.

Anh nâng tay cầm đồng hồ báo thức ở đầu giường nhìn, không nhịn được khóe miệng run rẩy một chút.

Lúc này mới mấy giờ? Hai đứa nhóc kia ngày nào cũng gõ cửa sớm như vậy làm gì chứ, nó không buồn ngủ sao? Thật sự không cần ngủ nướng sao?

Tịnh Kỳ vốn ngủ không sâu, nghe được tiếng đập cửa cũng dần tỉnh lại, lập tức muốn thoát ra khỏi vòng ôm ấp của Hoài Cẩm Nam “Em đi xem con.”

Hoài Cẩm Nam càng ôm chặt Tịnh Kỳ vào ngực mình hơn, chưa tỉnh táo lắm nên giọng nói vẫn còn chưa rõ ràng: “Đừng đi quản nó...”

Bọn nó chính là muốn gây rối với anh nên mới làm như vậy! Bởi vì hôm qua anh đã tuyên bố từ bốn tuổi phải tự lập ngủ riêng.

Tịnh Kỳ bật cười, “Củ Cải và Đậu Đậu ở bên ngoài gọi anh, anh cũng không đáng thương sao?”

Đáng thương? Ai mới là người đáng thương hả?

“Ba, mau mở cửa cho con! Nếu không còn liền giận ba, không thèm chơi với ba nữa.” Được con cứ giận ba đi, ba chơi với vợ ba là được, Hoài Cẩm Nam thầm nghĩ.

Một lúc sau, cửa phòng ngủ cuối cùng cũng được người bên trong mở ra.

Bạn nhỏ Củ Cải nắm tay em trai đứng ngoài cửa phòng đối diện với Hoài Cẩm Nam đứng ở trong phòng, cả ba đều đang nhíu mày nhìn nhau.

Củ Cải từ nhỏ đã có khuôn mặt xinh đẹp nhưng có nét giống Hoài Cẩm Nam hơn Đậu Đậu vì thế mỗi lần nghiêm mặt đều như khuôn đúc ra tới.

Ợi cho cuộc chiến phòng ngủ kết thúc, hai đứa bé liền đối mặt với việc đi nhà trẻ mà ba vừa đưa ra.

“Ba, tại sao phải đi nhà trẻ? Con biết hết rồi mà! Mẹ cho em Đậu Đậu đi một mình được không?” Củ Cải quay đầu hỏi ba, lại nhìn mẹ, cố gắng dùng vẻ mặt dễ thương của bản thân để thuyết phục mẹ.

Bé thấy nhà trẻ trong tivi không có gì vui, bé không muốn đi.

Đậu Đậu mỉm cười, liếc nhìn chị gái, không hề nói gì chỉ ôm cổ mẹ, lắc lư qua lại.

Củ Cải dừng cho là Đậu Đậu không biết ý đồ của chị nha.

Tịnh Kỳ nhìn con trai đang ở trên người mình cười cười, thật không biết đứa bé này giống ai nhìn có vẻ an tĩnh, ngoan ngoãn nhưng trên thực tế lại vô cùng thông minh.

“Ba ba, không được sao? không được sao?” Củ Cải ôm lấy ba Cẩm Nam, làm nũng.

Hoài Cẩm Nam quay mặt làm ngơ, anh đang "đòi" vợ cho đi du lịch.

Năm nay bản thân đã làm cật lực để có hơn một tháng rảnh rỗi mà vợ lại vì việc học của hai đứa nhóc này mà không cho anh đi nữa.

"Vợ, như thế là không công bằng, không phải em đã hứa rồi sao!"

Hoài Cẩm Nam nhắc bổng Đậu Đậu lên, đặt cậu bé ngồi xuống bên cạnh Củ Cải, bế Tịnh Kỳ ngồi lên đùi mình.

"Vợ, vợ ơi,..."

"Xấu hổ, ba xấu hổ quá!"

Hai chị em Củ Cải và Đậu Đậu thấy ba ôm mẹ làm những liềm vè mặt xấu hổ nhìn ba mình.

Hoài Cẩm Nam mắt đốic tai ngơ, cười đi, cười đi đợi hai đứa đi học, ba mẹ liềm bỏ mặc hai đứa, khi đó xem ai cười, hừ.

Vốn anh còn định cho hai đứa nhóc đi cùng nhưng xem tình hình này chắc chắn là phải xem lại rồi.

Lúc này Hoài Uyển Nguyệt - Củ Cải và Hoài Cẩm Bắc - Đậu Đậu hoàn toàn không biết hai đứa nó đã bị người ba thân yêu bỏ xó một góc rồi.

Hoài Cẩm Nam ngay ngày hôm đó liềm ngay lập tức hạ lệnh cho bí thư Trần bằng mọi cách tìm đợc nhà trẻ cho hai nhóc con.

Cũng chính vì thế, vào vài ngày sau, khi biết hôm nay là ngày đầu tiên hai đứa nhóc đến trường vô cùng bàng hoàng.

"Mẹ... tại sao lại đi học? Ông nội dạy đợc rồi mà mẹ!"

"Đúng! Đúng ông nội hoặc ông cụ là đợc mà mẹ."

Đậu Đậu và Củ Cải mỗi đứa một chân ôm chặt lấy Tịnh Kỳ, Hoài Cẩm Nam ở bên cạnh nhìn không nổi nữa, vội vàng bế hai đứa lên xe.

Bạn nhỏ liềm mạng ôm lấy mẹ không rời: "Mẹ ơi con không đi, con muốn ở lại đây cơ....."

"Hôm nay đi học chỉ cần không thích liềm không cần đi nữa." Hừ hết hôm nay cho dù các con không muốn đi cũng sẽ không còn cách nào cả.

Hahaha Hoài Cẩm Nam cười thầm trong lòng.

"Thật sao?" Đậu Đậu và Củ Cải không hề biết ba chúng nó chính là đang lừa dối mình.

Tịnh Kỳ nhìn người nào đó không biết xấu hổ gật gật đầu, trong lòng âm thầm mắng một tiếng vô sỉ, con của mình cũng lừa.

Đợi tiến đợc hai ác ma nhỏ ra ngoài, Hoài Cẩm Nam chân không

ngừng vó vọi vàng sắp xếp đồ đạc.

Tối hôm qua, vừa dùng biện pháp ngon ngọt kết hợp đe dọa mà Tịnh Kỳ cũng đồng ý đi Nhật Bản với anh, anh nhớ bản thân từng hứa sẽ cùng cô đến nhật bản ngắm hoa.

Lần này nhất định anh sẽ không thất hứa.

Chính vì thế Hoài Uyển Nguyệt và Hoài Cẩm Bắc lần đầu nghênh diện lời nói dối đầu tiên của cuộc đời chính là khi đi học về ở nhà chờ đón không phải mẹ yêu quý mà chính là Tịnh Hạo Thần và bác Mộng Tuyền.

Đến khi Củ Cải và Đậu Đậu lên sáu tuổi, ba Cẩm Nam lại phiền não.

"Vợ ơi, hôm nay em liền chiều theo ý anh được không?"

Tịnh Kỳ nghe được Hoài Cẩm Nam nói liền không để ý đến anh, qua thời gian dài, cô nhận ra một chuyện, về vấn đề này rốt cuộc cô có đồng ý hay không thì cũng chỉ có một kết cục duy nhất.

"Em không nói lời nào, vậy là đồng ý rồi nhé.

" Hoài Cẩm Nam mặt dày nói.

Anh không chờ đợi gì nữa mà cúi đầu ngậm môi cô, dùng đầu lưỡi miêu tả môi của cô.

Tịnh Kỳ chỉ cảm thấy, môi tê ngứa, làm lòng cô tê dại theo.

Ngón tay Hoài Cẩm Nam cũng lén lút đi xuống phía dưới, đi tới cửa động thần bí của cô, động vào nơi ấm áp mềm mại kia.

Đang đúng thời khắc anh chuẩn bị đi vào, tiếng gõ cửa bỗng vang lên.

"Cốc cốc cốc...!"

"Ba ba, con làm xong bài tập rồi." Hoắc Uyển Nguyệt đứng ở ngoài cửa gọi lớn.

Mới hơn chín giờ mà ba đã cùng mẹ đi ngủ rồi sao?

"Hôm nay không cần, ngày mai ba sẽ kiểm tra." Giọng Hoài Cẩm Nam hòa nhã thần kỳ.

Hai chị em ở bên ngoài liếc nhìn nhau, sau đó Hoài Cẩm Bắc cau

mày nhỏ: "Không được, nếu không đúng ngày mai cô giáo sẽ phạt đó."

"Hahaha...!" Tịnh Kỳ nhìn về mặt Hoài Cẩm Nam tức giận, cười đỏ mặt.

"Đợi năm sau liền cho chúng nó đến ở với ba hoặc ông bà ngoại đi." Hoài Cẩm Nam vừa đi về phía cửa vừa nói.

Nhưng phải cho đến tận năm năm sau, khi cả hai đã yên vị trên máy bay, Hoài Cẩm Nam mới có dịp cảm thán, anh nắm chặt lấy tay Tịnh Kỳ mỉm cười nói: "Mỗi năm chúng ta cùng nhau đi du lịch một lần được không? Chỉ hai chúng ta." Mấy năm nay cô vì hai bé yêu thực sự không có chút nào có thời gian cho riêng mình.

Bây giờ chúng đã lớn hai người cũng tự do.

"Được!" Tịnh Kỳ hôn lên môi anh đáp lại.

"Anh yêu em!"

"Em cũng vậy!"

-----Hoàn-----.